

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

SHERRILYN
KENYON

HOUSE OF
FIRE
MAGIC

MYTHS & OUTLAWS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranley.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HOUSE OF FIRE & MAGIC

NYTHS ü OUTLAWS

SH ERR1LYV KE VY'Ü'H

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü satılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz, çoğaltılamaz veya mekanik ya da dijital herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Kısa alıntılar dışında, yayıncı Oliver Heber Books ve yazar Sherrilyn Kenyon'un önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi ile çoğaltılması eleştirel makaleler ve incelemelerde somutlaştırılmıştır.

YAYINCI NOTU: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ATEŞ VE BÜYÜ EVİ Woodward McQueen, LLC © 2024 Kapak

Tasarımı Telif Hakkı © Dar Albert Wicked Smart Designs Sayfa

kenarı tasarımı Painted Wings Publishing Service

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

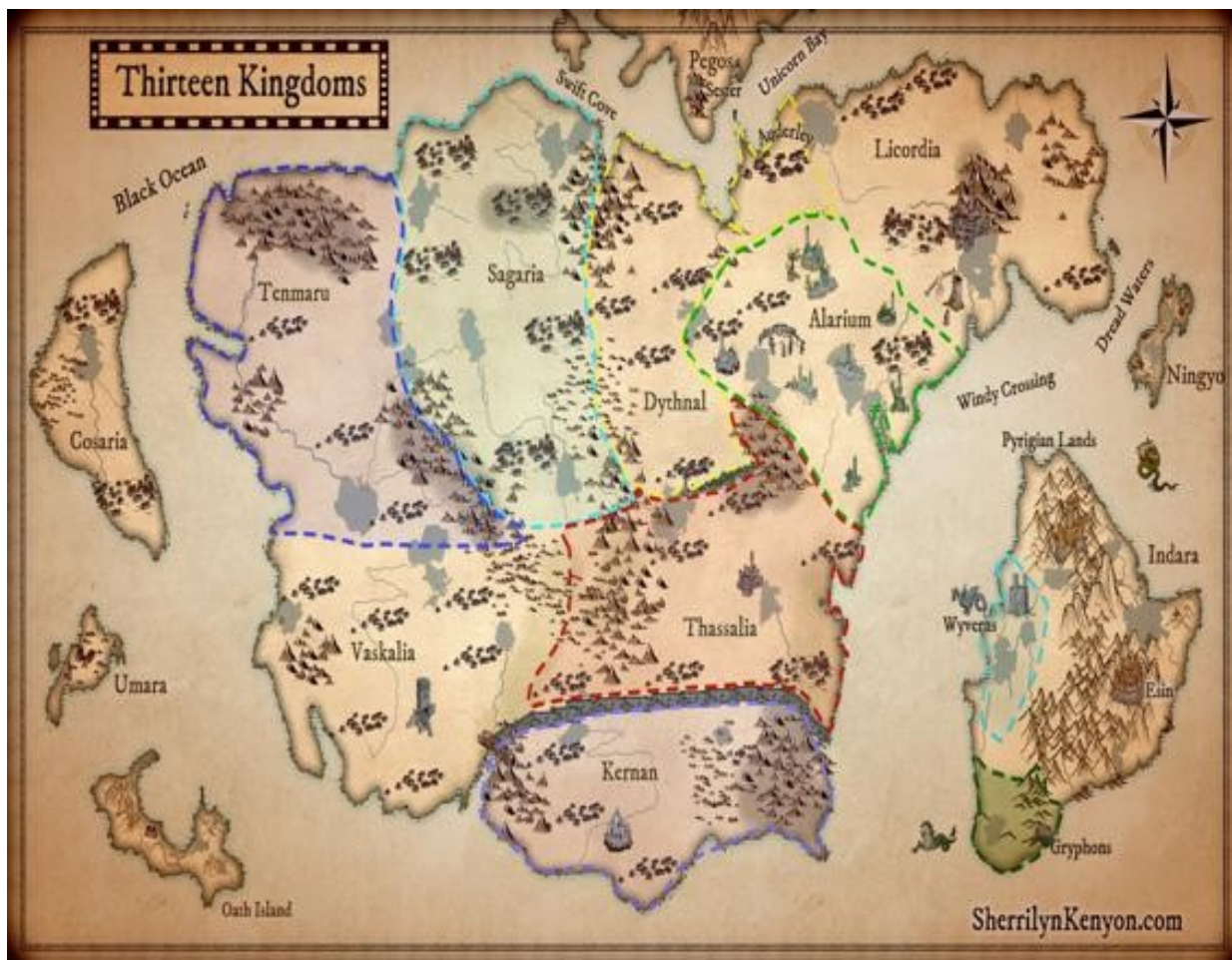
Oliver-Heber Books tarafından yayınlanmıştır

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

CONTENTS

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Sonsöz](#)

[Also by Sherrilyn Kenyon](#)
[Yazar Hakkında](#)

Büyüyü kontrol ederseniz, dünyayı da kontrol edersiniz.

CHAPTER I

I bir adamı öldürmek için yardımına ihtiyacım var." Tanis, yakaladığı siyah tek boynuzlu atın, onu koşunun ortasında yakalayan ağa karşı mücadele etmeyi bırakmasını izledi.

Bunun için biraz suçluluk duyuyordu. Tuzağı kurduğunda, tek boynuzlu atın ona ne kadar sert çarpacağını fark etmemişti. Zavallı şeyin dönüp yan tarafına bu kadar sert düşmesine neden olacağını da düşünmemişti.

Bu acıtmış olmalı.

Çok özür dilerim.

Kendisi de tuzaklara düşmüştü ve gafil avlanmanın ne kadar korkunç bir şey olduğunu ilk elden biliyordu ama çaresizdi.

Ve onu tuzağa düşürenlerin aksine, güzel, görkemli yaratığa zarar vermek istememişti. Pek sayılmaz.

Solan ışıktaki mavi renkte parıldayan simsiyah- kürküyle tek boynuzlu atın ipeksi yelesi okşanmak ve fırçalanmak için yalvarıyordu. Gözleri öfkeyle parlayan ve alnının ortasından çıkan ölümcül, siyah, spiral boynuzuyla kalbini delmeyi ne kadar çok istediğini anlatan yeşilin kutsal olmayan bir tonuydu.

Tek boynuzlu atların en az ejderhalar kadar ölümcül olduğu biliniyordu.

Hatta daha kindar ve vahşiydiler. Hiç esir almadılar ve asla pazarlık yapmadılar.

Evet, tek boynuzlu at Yüce Kral On Üç Krallık'a barış getirmişti. Ama bunu kendisine meydan okuyan herkesi katlederek yapmıştı. Tek boynuzlu at kralının şeytanın vücut bulmuş hali olduğu söylenirdi.

En kötünün de kötüsü. Kendi türünü ve diğerlerini tek başına avlayarak yok olmanın eşiğine getiren canavarın ta kendisi.

Kendisini sorgulayan herkesi yok ederek hüküm sürdü. Ve sadece bir kişiyi de değil. Ailelerini de. Arkadaşlarını. Evcil hayvanları.

Uzaktan da olsa hoşlandıkları herhangi biri.

Peki neden biriyle pazarlık yapmaya çalışıyorsun? Çünkü ben çaresiz bir aptalım.

Bu hayatında aklına gelen en aptalca fikirdi ama çaresizlik onu mahmuzlamıştı. Başka seçeneği yoktu. Eğer ruhunu lav gibi yakan intikamı almak istiyorsa, başka seçeneği yoktu.

Bir zamanlar kendisini avlamış olan tek boynuzlu at ırkından ne kadar nefret ediyorsa, bir insandan o kadar nefret ediyordu. Ve hiçbir şey onun kanını pençelerinde hissetmesini engelleyemezdi.

Kalbini dudaklarında tatmak.

Ve bu tek boynuzlu at onun en büyük dileğinin anahtarıydı. Yani, ona çelme takması ve egosunu biraz zedelemesi gerekse bile... ihtiyacı olan şey için ödenecek küçük bir bedeldi.

Bunun için onu öldürdüyse, bu da ödemeye hazır olduğu bir bedeldi.

Yavaşça gözlerini kırpan tek boynuzlu at, ona acımasızca soğuk bir bakış fırlattı. "Ne istiyorsun?"

Onunla konuşmaya tenezzül etmesine hayret ederek, yine de saygıdeğer bir mesafeyi koruyarak yaklaştı. "Bir adamı öldürmek için yardımına ihtiyacım var."

Kahkahası havayı doldurdu. "Sen bir ejderhasın. Eğlenmek için yaptığın şey bu değil mi?"

Şey... bazı kardeşleri yaptı. Ama hayatta kalmak için öldürmekle, cinayet işlemek arasında büyük bir fark vardı.

toptan cinayet. Tek boynuzlu bir at olduğu için bunu anlamayabilirdi ama o kesinlikle anlıyordu.

"Bir adamın ölmesini istediğim için masum insanlardan oluşan koca bir köyü öldürmeyi reddediyorum. Bana sorarsanız bu oldukça acımasızca." Belki de tek boynuzlu at için öyle değildi, onlar hakkında bildiklerine bakılırsa.

Ama bunun eşitliği ona doğru gelmiyordu.

"Neden?"

Öfkeli sorusuyla kafası karışan kadın, onu tutan ağa bir adım daha yaklaştı. "Neden ne?"

"Bu adamın ölmesini neden bu kadar çok istiyorsun ki beni tuzağa düşürmek için hayatını riske atıyorsun?"

Bunu cevaplamak yeterince kolaydı. "Kardeşimi öldürdü... kardeşim uyurken. Korkak, sanki ağabeyim bir canavarmış da gelmiş geçmiş en iyi ağabey değilmiş gibi sinsice yaklaştı. Hem de en iyi baba ve koca. Sonra, gerçek canavar kardeşimin kellesini aldı. Suçunun cezasını çekmesini istiyorum!"

Tek boynuzlu at boynuzunu tutan halkadan çözmeye çalıştı. "Ejderha avcısı mı dedin?"

"Evet. Bulmam gereken kokuşmuş, iğrenç bir canavar. Beni insan yapabilecek büyüye sahip olduğunu biliyorum. Ve buna ihtiyacım var." Tek boynuzlu atlar, başka hiçbir türün eşleşemeyeceği büyülerle doğarlardı, biri hariç ve o da onunki değildi.

İstedikleri her şeyi yapabilecekleri, hatta sonsuza dek yaşayabilecekleri söylenirdi. Ve arzuladığı tek bir şey vardı. "Onun canını alırken gözlerinin içine bakmak ve kardeşimin kafasını ondan geri almak istiyorum. Lütfen. Kardeşimin onurunu kurtarmama yardım et."

Dash intikamcı ejderhaya merakla baktı. Kırmızıdan turuncuya uzanan ombre pullarıyla, intikam tutkusuyla yanan bir çift koyu- kahverengi göze sahipti.

Kahretsin, şu anda onu ateşle patlatabilirdi. Bu onu öldürmezdi ama iyileşmesi yüzyıllar sürerdi.

Kesinlikle gününü mahvedecek.

Onu kesinlikle sonuna kadar kızdır.

Yine de kendini tuttu ve bu tutumu onu etkiledi. Ve onu etkilemek herhangi bir yaratık için başarılması zor bir şeydi.

Onun bir insana duyduğu nefreti de anlıyordu. Onlar her şeyden önce hain, acımasız piçlerdi. Özellikle de boynuzuyla mızraklaması gereken bir tanesi olduğu için. Ama ejderhalar da bir insandan çok daha iyi değildi. Çoğu gün, kurtçuklardan bile daha iyi değillerdi. Ejderhalar da kalleşlikleriyle tanınırdı.

Ve hazine avcılığı. On Üç Krallık'ın hükümdarları arasında barış sağlanmadan önce, ejderhalar altın ve mücevherlerini almaktan başka bir sebep olmaksızın tüm ulusları yerle bir etmişti. Kimse ejderhaların ne kadar zengin olduğunu tam olarak bilmiyordu ama diğer On İki Krallığın toplamından daha zengin oldukları söyleniyordu.

Onlarla yaşadığı deneyimler göz önüne alındığında, zenginliklerinin ölçüsüz olduğuna kolayca inanabilirdi.

Ejderhalar ve tek boynuzlu atların doğal düşman olduklarından bahsetmiyorum bile. Eskiden ejderhalar büyücülerin kendi türünü köleleştirmesine yardım etmişti. Ta ki tek boynuzlu atlar büyücülerin sahip olduğu güce hükmetmeyi öğrenene kadar...

Boynuzu, kaybedeceklerini hatırlatırcasına kaşınıyordu. Ve bulmak için çaresiz olduğu şeyi.

Ejderhanın onu tuzağa düşürmek için kullandığı cazibeyi kaçırarak kadar acele etmesinin nedeni de buydu. Normal ruh halindeyken böyle bir numaraya asla kanmazdı.

Lanet olsun bana.

Ve ona da lanet olsun.

"Hayır dersem?"

Yorgun bir iç geçirdi. "Bir şeylere zarar vermekten hoşlanmıyorum."

Bir ejderha için garip bir yorum, özellikle de onları rahatsız eden şeyleri ateşe verme konusundaki doğal eğilimleri göz önüne alındığında. Güçleri göz önüne alındığında ona zarar vermekte zorlanacağından bahsetmiyorum bile. "Ama?"

"Buna ihtiyacım var. Ve kardeşimi öldüren adama ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Lütfen beni olmak istemediğim bir şeye dönüştürmeyin. Sadece adalet istiyorum."

Kulağa ne kadar basit geliyordu. Ama hayat hiçbir zaman kolay olmadı. O kadar basit de değildi. "Eğer bu adamı öldürürseniz, siz de bir katil olacaksınız, Madam Dragon."

"Biliyorum. Ama bu, onun aldığı hayat için eşitlik isteyen ruhumu yatıştırmak için bir hayat. Ve o... o... katili," kelimeyi acı bir meyve gibi tadabiliyormuş gibi tükürdü, "daha fazla masumu öldürmesini engellemek için. Eğer onu durdurmazsam, gelecekteki cinayetleri benim üzerime kalacak. Buna da izin vermeyeceğim. Birinin onu başkasının babasını elinden almaktan alıkoyması gerekiyor."

Bu çok mantıklıydı. Değer verdiği kişileri korumak için daha kötülerini de yapmıştı.

Ve şu anda aradığı adamı yakaladığında geçmişteki günahlarını önemsiz göstermeye niyetliydi.

Onun berrak, karanlık gözlerine bakıp kederinin ve kararlılığının derinliğini gördüğünde, bu ona dokundu. Kendisi için talep ettiği şeyi ondan nasıl esirgeyebilirdi? Hiç kimse sevdiği birini kaybetmemeliydi. Gereksiz yere değil.

Özellikle de zalimliğe.

Ve hayatında en çok istediği şeyi ondan esirgeyecek kadar ikiyüzlü değildi. Burada sahiplenmeye çalıştığı şeyi.

Belki sevgili kız kardeşinin ölümü bu kadar taze olmasaydı, ejderhanın isteğine karşı sertleşebilirdi. Ama Renata'nın kaybı çok yeniydi.

Çok acı verici.

Ve hayatta anladığı bir şey varsa, o da adaletti. Tüm hayatını kanun ve düzeni sağlamaya adamıştı. Masum hayatları avlayanların bunun bedelini ödemesini sağlamaya.

Savaş lordları ve vahşet dönemi sona ermişti.

İntikamını alacaktı. Bu onun hakkıydı.

o.

"Pekala. Beni serbest bırak, ben de sana bu iyiliği yapayım." Kendini serbest bırakacaktı ama güçlerini ona göstermek ya da gerçek kimliğini öğrenmesi riskini almak istemiyordu. Onun hakkında ne kadar az şey bilinirse o kadar iyiydi.

Tereddüt etti. "Bunun bir numara olmadığını nereden bileceğim?"

"Sana söz verdim. Çünkü ben insan değilim." Ya da bir sentor veya ejderha.

"Tek boynuzlu atların daha da zor olduğunu duymuştum."

Bu doğruydı. Herkesin olduğu gibi kardeşlerinin de bazı anları oluyordu. "Başka seçeneğin var mı?" Tanis onun dürüst sorusu karşısında irkildi. Hayır, yoktu. Bir tek boynuzlu atı tuzağa düşürdüğü için şanslıydı. Bir başkasını yakalayacak kadar şanslı olup olmayacağını ya da ne zaman olacağını kim bilebilirdi? Kardeşlerinin katilinin peşinden gitmeyi düşündüğü için kız kardeşleri ona her türlü aptallığı yakıştırmıştı ve Ragna bunu yasaklamıştı.

Bir sonraki tek boynuzlu atın o kadar da hoş olmayabileceği gerçeğini boş verin.

Yetenekleri hakkında bildiklerine bakılırsa, gerçekten de onun insafına kalmıştı. Büyük olasılıkla onu bir kurbağaya ya da başka bir zavallı yaratığa dönüştürebilirdi. Bunu çoktan yapmadığı için şanslıydı.

Tek yapabildiği onun sözünün eri bir tek boynuzlu at olmasını ummaktı. "Pekâlâ." Güçlerini ağı çözmek için kullandı.

Kendini silkeledi ve ayağa kalkarken homurdandı.

Vay canına... Gerçekten de muhteşem bir canavardı. Ejderha formuna kıyasla küçük olsa da yine de güçlüydü ve bu açıkça görülüyordu. Parlak kürkünün altında kasları dalgalanıyordu. Ve parlak toynakları sivri ya da keskin olmasa da, siyah pençeleri kadar hasar verebileceklerinden emindi.

Yere pati atıp başını salladığında Tanis gerildi, ağaçlara doğru koşmasını ya da onu istediği şeyden başka bir şeye dönüştürmesini bekliyordu.

O yapmadı.

Bunun yerine, o delici, canlı gözleriyle onu süzerken sabit durdu. Alnının ortasındaki boynuz dikkatini çekti... zift gibi siyahtı, eskisinden daha da keskin görünüyordu. Daha uzun. Daha ölümcül.

"Peki küçük ejderha, istediğin bu iyilik için bana ne vereceksin?"

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Büyünün bir bedeli vardır. Bu nedenle, nadiren karşılıksız verilir. İstedığınız büyüü yapmak kolay değil. İnsan olmayı ne kadar çok istiyorsun?"

Bunu hiç düşünmemiştir. Ama o haklıydı. Büyü her zaman ona hükmeden kişiden bir şeyler alırdı. Yanlış ya da doğru büyü büyücünün canını bile alabilirdi. Büyücüler bu kadar aranır yapan da buydu.

Ve zengin.

Tanıdığı her büyücü, büyüün verdiği acının karşılığını almak istiyordu. Zihinsel ve fiziksel bedelini. Bu bedel ya bunu isteyen kişi ya da büyüün yapıldığı kişi tarafından ödenirdi. Çoğu zaman ikisi de aynı kişiydi.

Bazen, istediğinden daha iyi bildiği gibi, aynı kişi değillerdi- kurban çok geç olana kadar büyülendiğinin farkında değildi. Bazen sadece talihsizdiler ve büyücünün ve onlara hizmetleri için ödeme yapan kişinin merhametine kalmışlardı.

Neyse ki bugün böyle bir durum söz konusu değildi. "Ne istersen ödeyeceğim."

Verdiği cevap karşısında homurdandı. "Pazarlık konusunda pek tecrüben yok, değil mi?"

Pek sayılmaz. Dragomir atalarının soylu sarayında doğan en genç kadın olarak, kendi itibarlarını onunkini yıkarak inşa etmeye çalışanlar tarafından kuşatılmıştı. Babalarına ve annelerine onun hakkında yalan söyleyen gıybetçi kız kardeşler. Kıskanç ve onu parçalara ayırmak isteyen saray mensupları.

Gerçek bir sebep olmaksızın onun ölmesini ve gitmesini isteyen muhalifler. Hedeflerinden caydırılamayacakları için hiçbirleriyle pazarlık yapmak mümkün değildi. Kendi küçük hırsları ve istekleri için onu yok etmeye çok kararlıydılar.

Bir ejderha olarak çok fazla şeye ihtiyacı yoktu ve daha da azını istiyordu. Çoğu zaman sadece yalnız bırakılmak isterdi.

Tüm bunlardan dolayı, kural olarak başkalarını sevmezdi. İnandığı bir avuç insan, ailesinin ya da diğer soyluların yanında yükselmeyi düşünerek ona ihanet etmişti.

Ya da eğlence dışında hiçbir neden olmadan ona karşı komplo kurmuşlardı. Sadece erkek kardeşi ve karısı ona karşı nazik davranmıştı. Davin onu korumak ve babalarının gazabından ve kız kardeşlerinin kötülüklerinden korumak için elinden geleni yapmıştı.

Başkalarının ejderhaların hayatlarıyla oynadığı oyunları sevmezdi. Bu yüzden o tuzaklardan ve onlarla birlikte gelen dramatik olaylardan kaçınırdı. "Daha önce hiç pazarlık yapmak zorunda kalmamıştım."

"Bu gösteriyor ki. İnsan dünyasına girmeden önce sizi uyarmalıyım, insanlar size karşı adil davranmayacaktır. Masumiyetinizi yok edecekler. Bunu kabul etmeden önce uzun uzun düşün, çünkü insan olmanın verdiği bilgi geri alınamaz. Büyüyle bile."

Tanis onun haklı olduğunu biliyordu. İnsanlar zayıflığı ve masumiyeti avlardı, hatta tek boynuzlu atlardan bile daha fazla. Onların dünyasında sadece bir kez bulunmuştu ve bu hâlâ kâbuslarını besliyordu.

Hepsinden nefret ediyordu ve bir daha asla onların dünyasına yaklaşmamaya yemin etmişti. Hiçbir şey için.

Ama o eski kinin artık bir önemi yoktu. Bu işin sonunu görmek zorundaydı.

Davin için.

Babası ne derse desin ya da daha sonra ona ne ceza verirse versin, Davin'in kellesinin bir adamın ganimeti olmasına izin veremezdi. Etrafta dolaştırılmasına ve alay edilmesine. Bu

Davin'in cesedine nasıl davrandıklarını her düşündüğünde ruhunun derinliklerine kadar iğreniyordu.

Kaçırıldıktan ve istismara uğradıktan sonra eve dönmek için mücadele ettiğinde ve babası onu tekrar sürgün etmek istediğinde, Davin tek başına onun tamamen dışlanmamasını sağlamıştı.

Şimdi, bu iyiliğe karşılık verme zamanı gelmişti. Keşke hayatta olsaydı da bunu görebilseydi.

Arındırmak için her şeyini verebileceği anılarını bastırarak, kendini doğru olanı yapmaya zorladı. "O insan canavarı öldürdüğüm sürece umurumda değil. Acı çekerek. Zevkle. Çok ama çok zevkle. Ve daha da fazla kan dökerek."

"Umurunda olmadığına emin misin? Çünkü bu büyüklükte bir büyüünün bedeli her zaman en çok değer verdiğiniz şeydir."

Sesinde onu buna karşı uyaran bir not vardı. Olabildiğince uzağa kaçmasını söylüyordu. Ama o yoluna devam etti.

Ayrıca, ondan daha önce alınmamış ne talep edebilirdi ki? Acımasızca.

En azından bu sefer bir seçeneği vardı.

Hayatında değer verdiği hiçbir şey kalmamıştı. Davin o olmuştu.

"Fiyatını söyle, Unicorn."

Tek boynuzlu at, sanki onun hırpalanmış ve yorgun ruhunun derinliklerini görebiliyormuş gibi bir süre gözlerinin içine baktı. "O zaman bedeli özgürlüğüdür."

Şaka yapıyor olmalısın.

Değer verdiği bir şeyin son bir kırıntısı olduğunu fark ettiğinde gözyaşları boğazında düğümlendi. Bir süreliğine elinden almış olsalar da tutunmayı başardığı son bir görünüş.

Tabii ki ona sahip olmak istiyordu. Ne düşünüyordu ki? O bir tek boynuzlu attı. Onlar ruhsuz hayvanlardı, tıpkı birlikte çalıştıkları ve korudukları insanlar gibi.

Bu neden farklı olsun ki?

Sadece onu ve köyü ateşe ver. Hepsini öldürün ve bu iş bitsin.

En mantıklı hareket buydu. En güvenlisi de. Ve neden olmasın?

Yeterince acı çekmedim mi?

Ama Davin onuru hak ediyordu. O gerçek bir kahramandı ve ona daha iyisini öğretmişti. Onun anısını asla utandırmayacaktı. Bütün olarak gömülmeyi hak ediyordu. Onu sevenlerle çevrili kutsal bir cenaze törenini ve soylu atalarıyla birlikte yeraltı mezarlığına yerleştirilmeyi.

Çocukları babalarını bu onurla gömmeyi hak ediyordu. Onları bundan nasıl mahrum edebilirdi?

Davin, kendisine pahalıya mal olsa bile merhamet eden bir kraliyet prensiydi. Bu iyiliği yüzünden kendisiyle alay edildiğinde bile ona sevgisini göstermişti. Yaptığı son şey bu olsa bile ait olduğu yerde, atalarının yanında olacaktı. Onu bir hayvan olarak görenlerin elinde değil.

Ayrıca, insanlardan ne kadar nefret ederse etsin, köydeki masum çocukları öldüremezdi. Anne babaları vicdansız, korkunç insanlar olduğu için ölmeyi hak etmiyorlardı. Kabul etmek gerekir ki, bu çocuklar büyük olasılıkla büyüüp ebeveynleri gibi korkunç birer canavar olacaktı. Ama bazılarının daha iyi olabileceğine inanmak istiyordu. Daha iyisini yapabileceklerine.

İçlerinden biri kardeşime yanlış yaptı diye hepsini yargılamayacağım. Ya da bana.

Hepsinden önemlisi, bu dünyada bir anlık intikamını almayı hak ediyordu. Sefaletin damgasını vurduğu bir hayatta, en çok istediği şeyi gerçekleştirdiği o saf mutluluk saniyesini istiyordu.

Öldür o piçi. Kanında yıkan. Kalbini yut. Bununla mutlu ölebilirim.

Ne de olsa o sadece bir prenses değildi. İnsafsız bir canavar sayesinde bir savaşçı olarak eğitilmişti. Yemek için dövüşmeye zorlanan biri.

Hayatı için.

Kimse onu yenemeyecekti. Tıpkı korkmuş bir genç kızken yaptığı gibi, esaretten kurtulmanın bir yolunu bulacaktı. Ne pahasına olursa olsun.

En azından bu sefer, onların dünyası hakkında hiçbir bilgisi olmayan korkak bir çocuk değildi. İnsanlar arasında nasıl hayatta kalacağını biliyordu.

Gerekirse nasıl öldürüleceğini.

"Tamam. Şartlarınız kabul edilebilir."

Kadının cevabı onu şaşırtmış gibiydi. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Ejderha avcısını öldürdüğünde hayatın bana ait olacak. Bir daha evine, ailenin yanına gidemeyeceksin."

"Anlıyorum." Davin olmadan dönebileceği bir evi ya da ailesi yoktu. Orada kimse onu hoş karşılamazdı.

Başını çevirerek ona perili bir bakış attı. "Bunu iyice düşündüğünden emin ol. İnsan bir kadın olmak bu dünyada kolay bir şey değil ve yeniden ejderha olduğunda sana sahip olacağım ve Indara'da değil Licordia'da yaşayacaksın."

"Riske girmeye hazırım."

Dash başını ona doğru eğdi. Eğer bu onu vazgeçirmediyse, aklına gelen hiçbir şey vazgeçiremezdi.

Lanet olsun. İnsan olmak, buna alışkın olanlar için zordu. İnsana dönüşmüş bir ejderha olmayı hayal bile edemezdi. Daha da kötüsü, anlamadığınız diğerlerinin arasında yaşamaya zorlanmaktı. Bu kâbusla ilgili kendi anıları hiç aklından çıkmıyordu.

Ama o kararlıydı ve bu yüzden bundan vazgeçmeyeceğini biliyordu. Tuzağa düşürdüğü bir sonraki tek boynuzlu at ya da büyücü o kadar uyumlu olmayabilirdi.

Ya da bağışlayıcı.

Yanlış bir tanesinin ona ne yapabileceğini kimse bilemezdi.

Onu tekrar düşünmeye sevk edebilmeyi ne kadar çok isterdi ama onu, onun aptallığını reddetmek ona düşmezdi.

"Pekâlâ." Dünyada bir evcil hayvandan daha kötü şeyler de vardı. ejderha, o sözde. için
onun en derin Chagrin, o

Aslında birçoğunu tanıyordum.

Gözlerini kapatarak boynuzunun ısındığını hissetti. Bu kolay bir büyü değildi, ilk kez de yapmıyordu.

Her ne sebeple olursa olsun, büyülü yaratıklar insan, insanlar da büyücü olmak istiyordu. Bunların hiçbirisi ona gerçek bir anlam ifade etmemişti. Olduğu şeyi seviyordu ve başka bir şey olmak istemiyordu.

Ne yazık ki, diğerleri bu kadar memnun değildi.

Ve bu büyüyü en son yaptığında, benzer bir intikam almak isteyen adam için işler pek de iyi gitmemişti.

Dünyada hâlâ onu deşmek isteyen acılı bir ihtiyar olduğundan emindi. Ama ejderhada olduğu gibi Dash de Thomas Drake'i aptallığından vazgeçirmek için elinden geleni yapmıştı. Tıpkı onun gibi gryphon da reddetmiş, insan olmak pahasına da olsa intikamını almadan yaşayamayacağına yemin etmişti.

Çaresiz insanlar çaresiz şeyler yaparlar.

Berbat hayatında yaptığı her şeyi göz önüne alırsak, bunu bilmesi gerekirdi. "Kendini hazırla, Ejderha."

CHAPTER 2

DAsh ejderha merkeze gelene kadar bekledi, sonra da ihtiyacı olan büyüü serbest bıraktı. Ateş boynuzundan gökyüzüne doğru fırladı ve ejderhanın üzerine kıvılcımlar yağdırdı.

Onlar.

Kıvılcımlar küle dönüştü ve onlar dönüşürken vücudu da dönüşmeye başladı. Pulları parıldayan akkor güzelliğinden soluk, opak insan derisine dönüşürken dalgalandı ve köpürdü.

Acıdan haykırdı.

Onun için bundan nefret ediyordu ama doğum hiçbir zaman kolay bir şey değildi ve dönüşüm özellikle iğrençti. Bu beklenen bir şeydi.

Beklemediği şey, onun alacağı zarif şekildi.

Canlı kızıl saçları, sivri kulaklarıyla tamamlanmış bir elf güzelliğinin yüzüne dökülüyordu. Mükemmel dudaklar ve çoğu kişinin sadece rüyalarında görebileceği tatlı kıvrımlar.

İnceleyebilmek için narin elini havaya kaldırdı. "İnsanların pençeleri olduğunu hatırlamıyorum."

Adam onun ciddi sözlerine güldü. "Onlar tırnak, leydim. Ve dikkatli olmazsanız kırılırlar."

Kendini ayağa kaldırmaya çalışırken yorum yapmadı, sonra tekrar yere düştü.

Kızın yüzündeki şaşkınlığa gülümsedi. "Dört ayağa alışmışken iki ayak üzerinde olmaya alışmak biraz zaman alıyor."

Sırt üstü uzanarak bıkkın bir nefes verdi. "İki bacak sabit durmuyor. Ne aptalca bir evrimsel şey. İnsanların sadece yemek ya da yakmak için iyi olmasına şaşmamalı. Bundan nefret ediyorum!"

Dash onun mini atıp tutmasına sırtıttı. "İki bacak zayıftır ama alışırsın. Sana güvenim tam."

Ve onu korumaya yardımcı olmak için, ona anında denge kurma ve hızlı koşma bilgisini verdi. Özellikle ikincisine insan dünyasında kesinlikle ihtiyacı olacaktı.

Sonra tekrar.

Onun güzelliğini ve hafif formunu aldı ve bir erkeğin gücüyle kendini savunma yeteneğini ekledi. Onu ele geçirmeye kalkışabilecek haşerelerle başa çıkmak için buna kesinlikle ihtiyacı olacaktı. Tek boynuzlu atlar ve ejderhalar ölümcül düşmanlar olsa da, onun avlandığını görmek istemiyordu.

Kimse bunu hak etmiyordu ve bu herhangi biri için isteyeceği son şeydi, özellikle de onun garip arzusunu yerine getirerek savunmasız bıraktığı bir ejderha için.

"Şimdi ayakta durmayı dene."

Uzun ve sinirli bir iç çekti, sonra ayakta durabilmek için yan tarafına yuvarlandı. Neyse ki kolayca ayağa kalktı ve gururla başını kaldırdı.

Ta ki bir adım atmaya çalışana kadar. Sonra yalpaladı ve kendini dengelemek için uzandı.

Dash onun narin elinin koyu renk paltosunun içine battığını hissedince ürperdi. Birinin kendisine dokunmasına izin vermeyeli uzun zaman olmuştu. Geçmişi göz önüne alındığında, her türlü temastan hoşlanmazdı, özellikle de normalde onu sonsuza dek kendilerine bağlamanın yollarını planlayan dişiler söz konusu olduğunda.

Makamı ve unvanları nedeniyle onu baştan çıkarmak için her şeyi yapabilecek kadınlar. Herkes işbirlikçiydi ve kendi çıkarları için çalışıyordu.

hayatında genç. Onu manipüle edilecek ve kullanılacak bir hedef olarak görüyorlardı. Sadece onlara istediklerini verdiği sürece bir dosttu. İstediklerini yapmadığı anda ise ortadan kaldırılması gereken bir düşman. Yüzüne karşı onu pohpohladılar ve kulaklarının dibinden ayrıldıkları anda onun hakkında yalan söylediler.

Ya da daha kötüsü, onu öldürmek istedikleri bir düşman olarak gördüler.

Birçoğu da denemişti.

Babasında hayranlık duyduğu tek şey buydu. En azından yaşlı piç onun huzurunda ona hakaret etmiş ve aşağılamıştı.

Ama ejderha bununla hiçbir şey kastetmemişti. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu, olması gerekenden daha fazla anlam ifade ediyor gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu.

Dudağını ısırarak yavaşça ondan uzaklaştı, sonra eteğine takıldı ve yere düştü. "Ugh!" Toplanmış materyali tokatladı. "Bu şey de ne?"

"Buna elbise deniyor. Kadınlar giyer."

"Bunu sevmedim. Neden bu kadar ağır?"

O zaman onu bu kadar çok kumaşın içinde bırakmak muhtemelen iyi bir fikir değildi. Şu anda bile kız kardeşinin bunları resmi etkinliklerde giymekten şikâyet ettiğini duyabiliyordu. Renata günlük giyim için av kıyafetlerini tercih ediyordu.

Seni kısıtlama için sırada beklerken göremiyorum kardeşim. En son ne zaman bir danışman ya da kral cübbesi giydin?

Hmm? Ve sana sıkı bir korse bağlamak için iyi, sert para öderdim. Sadece bir kere. Bakalım nasıl hoşuna gidecek.

Kız kardeşinin tekrarlayan söylenmelerini hatırlayınca başını sallayarak elbiseyi Renata'nın normalde giydiklerine daha yakın bir kıyafetle değiştirdi. Açık- yeşil deri, önü kısa ama arkası ayak bileklerine kadar inen kısa kollu kahverengi bir ceketle örtülü bol bir korse ve ona uygun bir çift deri tozluk ve siyah botlar.

Evet, bu klasik Renata'ydı. Yakasındaki ve kollarındaki

süslü altın işlemelere kadar. Bütün bunlar

Eksik olan, kız kardeşinin gösterişli mücevherleri ve neredeyse muzip gülümsemesi kadar parlayan tercih ettiği küçük tacıydı.

"Bunu iyi giyiyorsun."

Tanis tek boynuzlu atın yorumu karşısında kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kadın okçu ve avcı kıyafeti. Sana çok yakışıyor."

Bu kelimeyle midesi bulandı. "Dişi avcı mı?"

"Ejderhaları değil. Çoğu kadın avcı kuş ya da geyik gibi daha küçük av hayvanlarının peşindedir... ya da diğer erkeklerin."

Ah. Bununla yaşayabilirdi. Ve dürüst olmak gerekirse, göğüslerinin bu kıyafetten dışarı sarkmadığına minnettardı.

Arkası da öyle. Aslında hoşuna gitmişti. Eğer pullarına sahip olamıyorsa, bu güzel bir alternatifti. "Sanırım avlanıyorum, değil mi?"

Başını öne eğdi. "Gerçekten de öyle. Aptal, korkak bir ejderha avcısı."

Kapüşonlu ceketini hızlı bir hareketle düzeltti. Beklenmedik bir şekilde ayaklarının dibinde bir çuval belirdi.

Bir kılıçla birlikte.

Kaşlarını çatarak çuvalın içine girdi. "Nedir bu?" "Erzak.

Çuvalı omuzlarına asacaksın. Bu da kılıç-"

"Kılıcın ne için olduğunu biliyorum." Kardeşleri üzerinde kullanıldıklarını yeterince görmüştü ve kendisi de aşırı hevesli moronlar tarafından birçok kez bıçaklanmıştı.

Hepsine lanet olsun.

En son isteyeceği şey bir tanesine dokunmaktı. Ama artık pençeleri ya da ateşi olmadığı için kendini korumanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Kendi türü ve insanlar ejderhaları genellikle akılsız hayvanlar olarak düşünse de, ejderhalar öyle değildi. Onlar sürüler halinde, kendi dağlık krallıklarında, herkesten uzakta yaşamayı tercih eden barışçıl bir ırktı.

İşte bu yüzden krallıklarını istila eden ve nazik kardeşine gizlice yaklaşan adamın kalbini istiyordu. Ejderha avcısının bunu nasıl başardığı hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. Kardeşinin evi bir yana, onların topraklarına bile görünmeden nasıl girebilmiş, onu öldürmüş ve sonra da kimsenin haberi olmadan ada krallıklarını nasıl terk edebilmişti.

Indara diğer krallıklardan bilinçli olarak izole edilmişti. Gryphonlar, hippocampi ve wyvernler oraya yerleşip ziyaret edebilirken, babası diğer türlere veya ırklara hoşgörü göstermiyordu. Ziyaretçilerin kayıt yaptırması gerekiyordu ve sadece kısa bir süre kalmalarına izin veriliyordu. Indara'daki faaliyetleri sıkı bir şekilde izleniyordu ve ziyaretçilerinden biri görmeden herhangi birinin sınırlarını nasıl ihlal edebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ejderha avcıları ve ganimet avcılarıyla olan geçmişteki şikâyetleri nedeniyle, bir insan Indara'da göze çarpardı ve onların diyarında özgürlüğe izin verilmezdi.

Davin'in ölümü hiç mantıklı değildi. Hiçbir insan kardeşinin yanına yaklaşmamalıydı.

Yine de, Davin'in yavruları dehşet içinde saklanırken, o fare piçi onu kesinlikle katletmişti. Asla eskisi gibi olamayacaklardı.

Yengesi onları saklandıkları yerde bulmak için geri döndüğünde bile dışarı çıkmayı ya da gördükleri hakkında tek kelime etmeyi reddetmişlerdi. Marla'nın küçüklerinin saklandıkları yerden çıkmaları bir günden fazla sürmüştü.

Gerçekten de, Tanis onları görmeye ve ona yardım etmeye çalıştığı anda dehşet içinde çığlık atmışlardı.

Çünkü babalarının katilinin geri dönüp onları da öldüreceğinden korkuyorlardı. Korkuları o kadar büyüktü ki Marla onları yatıştırmak ve güvende olduklarını bilmelerini sağlamak umuduyla babasının Indara'nın kuzeyindeki topraklarına götürmüştü.

Tanis gözlerini buğulandıran yaşlara karşı sertçe yutkundu. Hiçbir yavru böyle bir dehşeti tatmamalıydı.

onları evlerinden sürdü.

O gün neden orada değildi?

Başka zaman olsa, en azından Davin'le biraz sohbet etmek için uğrardı. Bunun yerine, o meşum günü göl kenarında kitap okuyarak geçirmişti.

Yapacağım son şey de olsa, intikamını alacağım kardeşim. Yemin ederim düşmanını parçalara ayıracağım.

Tek boynuzlu at senin de düşmanın.

Hayır. Tek boynuzlu at ırkı onun düşmanıydı. Onu küçük bir kızken kaçıran piç tek boynuzlu at da öyleydi.

Bu tek boynuzlu at ona bir yanlışı düzeltme şansı vermişti. Ödemesinin çok ağır olduğunu kabul ediyorum ama seçimi o yapmıştı. Baracus'un aksine, onu kaçırmamış ve isteği dışında kendisine hizmet etmeye zorlamamıştı.

Kardeşinin onuru için özgürlüğünü satmıştı. Ve tek boynuzlu atın yardımı için minnettardı. O olmasaydı, bu şansa sahip olamazdı.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Dash onun samimiyeti karşısında hayrete düşmüştü. Dürüst olmak gerekirse, yaptığı pazarlığın onun sağduyusunu uyandırmasını ve onu aptalca arayışından alıkoymasını ummuştı.

Ne yazık ki kız ona çok benziyordu. Renata'yı öldüren melezden intikam almak için aynı anlaşılmayı yapabiliirdi.

Ödeme için onun özgürlüğünden başka bir şey seçmeliydim. Şimdiden pişman olmuştu. Hiç kimse bir başkasına bağlanmamalıydı.

Kendisi de esarete zorlandığından, bunu kimsenin düşünmesine katlanamıyordu. Bu yüzden asla evlenmemeye yemin etmişti. Günün sonunda, ne kadar zararsız olursa olsun, kimsenin onun üzerinde herhangi bir etkisi olması fikrine katlanamıyordu.

Ama anlaşma yapılmıştı. Diğerlerinin özgürlüklerini kendisi kadar şiddetle korumadıklarını unutmuştu. Artık sonuna kadar gitmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

"Umarım bunu bana karşı kullanmazsın. Unutma, sen insan olmak istiyordun, ejderha hanım."

Gerçekten de güldü. "Gerçekten de öyle. Ve artık bana sahip olduğunuza göre, adınızı sorabilir miyim?"

"Dash."

Başını daha da fazla belaya sokacağından emin olduğu bir kararlılıkla dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne olursa olsun, sana her zaman minnettar olacağım Dash."

Bir parçası onun adını da istiyordu ama isimlerin gücü vardı. Taşıyanı gerçek yapıyorlardı. Kişiye özel.

Ve peşinde olduğu insanı öldürdüğünde düşman olacaklarından ve bu pazarlıktan pişmanlık duyacağından hiç şüphesi olmadığından, onunkini öğrenmeye hiç niyeti yoktu.

İnfaz için bir sonraki hedefinin kendisi olacağından emindi. Ve onu suçlayamazdı. Kimsenin onun üzerinde otorite sahibi olmasını da istemezdi.

Sonunda onun için geldiğinde, kendini korumak için gereken her türlü adımı atmaktan çekinmemeliydi.

Tereddüt eden ölür. Hayatta en çok öğrendiği ders buydu.

Dash saldırısında tereddüt edecek hiçbir şey istemiyordu. Ve Renata'yı öldüren şeyin bu olup olmadığını merak etti.

Saldırması gerekirken tereddüt mü etmişti?

İrkilerek, bu anıyı bir daha hiç görmemek üzere d e r i n l e r e gömmek istedi.

Keşke yapabilseydi.

Gözlerini her kapadığında onun ölümünü hayal ediyordu. Onu karaya oturttuklarında ve sonra boynuzunu alnından kestiklerinde yaşadığı panik ve acıyı. Kız kardeşini korumak için orada olamadığı için duyduğu suçluluk duygusu çok ağır basıyordu. Bunun olmasına nasıl izin verebilmişti?

Ne kadar acı çekmişti? Ölmeden önce boynuzunun çıkarılmasının bir tek boynuzlu atın dayanabileceği en dayanılmaz acı olduğu söylenirdi.

Kimse kurtulamadı.

Onu korumakta başarısız olsa d a , intikamını almakta başarısız olmayacaktı.

Bu düşünceyle, ejderhayı görevini tamamlaması için yalnız bırakmaya niyetliydi.

Ta ki onun daireler çizerek yürüdüğünü fark edene kadar. "Ne yapıyorsun?"

Onun sorusu üzerine durakladı ve ona sevimli bir sırıtış attı. "İnsanlar ve tek boynuzlu atlar hangi yöne gittiklerini nasıl biliyorlar?" Önce gökyüzüne, sonra da ağaçlara baktı. "Buradan her şey aynı görünüyor. Yönünüzü bulmak için kullandığınız özel bir yöntem var mı? Büyülü bir yön bulma feneri mi? İçsel bir pusula mı? Boynuzun bunun için mi var?"

Kadının sesindeki hayal kırıklığı karşısında gülmemek için kendini zor tuttu. Bu haliyle bir çocuk kadar çaresizdi. "Nereye gidiyorsun?"

"Auderley."

Tuhaf... Onun da hedefi buydu.

Onu intikamıyla baş başa bırak. O seni ilgilendirmez. Senin uğraşacak daha çok şeyin ve endişelenecek daha çok şeyin var.

Ejderhalar tek boynuzlu atlara öylesine savaş açmıştı ki, bir zamanlar soyları neredeyse tükenmişti. Halkı ancak şimdi sayılarını geri kazanıyordu.

Ve bu sadece onun ve yürürlüğe koyduğu anlaşmalar sayesinde oldu.

Verildi, ama tüm halkını koruyacağına yemin ettin. Ejderhalar da dahil.

Boynuzu kaşınarak ona Renata'yı, kız kardeşine ve halkına olan borcunu tekrar hatırlattı.

Doğru. Ejderha onun için hiçbir şeydi. Yine de zihni onun şu anki insan formunu kız kardeşininkiyle birleştirdi ve ejderhaya bir şey olması düşüncesine dayanamadı çünkü onunla bir pazarlık yapmış ve onu doğuştan gelen yeteneklerinden ve güçlerinden yoksun bırakmıştı.

Tüm halkını koruyacağına yemin etmişti.

Her şey dönüp dolaşıp buna geliyordu, değil mi? Yemininden vazgeçemezdi. Ne olursa olsun, ejderhalar On Üç Krallık'tan biriydi.

Hay sikeyim.

Onun arayışına saygı duyacak ve bu konuda ona yardım edecekti çünkü bu onun da göreviydi. Kardeşinin kellesini alan suçluyu bulmak ve bunu başka kimseye yapmadığından emin olmak en nihayetinde onun sorumluluğuydu.

O piçi yakalaması için başka birini görevlendirebilirsin.

Bu yüzden kâhyaları ve başkaları vardı. Ryper aklıma geldi. Bir kez olsun yeteneklerini iyi kullanabilirdi. O acımasız küçük piç bundan zevk bile alabilirdi.

Ama onun arayışı kişiseldi ve onunkinin de öyle olduğunu biliyordu.

Aynı yöne gittikleri için.

Bu ona biraz zamandan başka neye mal olur ki?

Güçlerini kullanarak onun için bir eyer yarattı. "Sırtıma atla, seni oraya götürüyüm."

Kadının yüz ifadesinden, teklifinin onu kızdırdığı kadar şaşırttığını da anlayabiliyordu. "Pazarlığımızdan sonra neden bana iyi davranıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok." O da bilmiyordu. Nazık olmak onun doğasında yoktu.

Birinin gırtlığını parçalaması, onunla konuşmasından daha olasıydı. Renata bile ona 'kardeşim'den çok 'ahmak' demişti.

Aslında, asık suratlı doğasıyla gurur duyuyordu. Kullanıcıları ve saray mensuplarını uzak tutma eğilimindeydi.

Yine de ejderha onun teklifini kabul etmek için hareket etmedi. Aksine, kaşlarını çatarak onun yanında durdu. "Sadece orada olmamı dilesen olmaz mı?"

Sinirli bir iç geçirdi. "Güçlerim bu şekilde çalışmıyor. Tekrar söylüyorum, her büyü'nün bir bedeli vardır. Kıyafetlerin, eyerin ve bunun gibi ufak tefek şeyler benim için ödemesi kolay şeyler. Büyü, beslenmek için her zaman

daha fazlasını isteyen aç bir canavardır.

Seni o mesafeye ışınlamak çok daha büyük bir fedakârlık gerektirir. Kendimi zayıflatmayı göze alamam ve senin de buna değecek başka bir şeyin yok."

"Oh... o zaman, teşekkür ederim."

Evet... teşekkür ederim, diye sessizce alay etti onunla, ne kadar sinirli olduğunu gizleyerek. Bu dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacı yoktu. Uğraşması gereken o kadar çok şey vardı ki.

Kız kardeşinin boynuzunu bulması gerekirken neden bu olmak zorundaydı? Zaman çok önemli falan değildi.

Gittiği her saniye değerli ve tehlikeliydi.

Bu işi bir an önce bitirip eve dönmesi gerekiyordu. İhtiyacı olan son şey işbirliği yapmayan geveze bir yükü. Bunun için kaçtığı başka rahatsız edicileri vardı.

Dişlerini gıcırdatan Dash, kızın eyere kolayca ulaşabilmesi için kendini alçalttı. "Elbette, acele etmeyin."

Ona nasıl bineceğini bulmaya çalışmak için birkaç saniye daha harcarken derin bir hırıltı çıkardı.

Sonra yine, kızın yavaşça yerleşirken sırtının her yerinde kıpırdanışını görünce bu kararından anında pişman oldu. Yüzünü buruşturarak onun ne yaptığını düşünmemeye çalıştı. Ama uzun, ince bacaklarını vücudunun üzerinde kaydırırken bu çok zordu. Sonra onları göğüs kafesinin etrafına sardı ve üzerine oturdu.

Aman Tanrım.

Şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı dişlerini gıcırdatıyor ve ona yardım etme konusundaki aceleci kararına lanet ediyordu.

Bu uzun ve zorlu bir yolculuk olacaktı.

İkisine de vurgu yapıyorum.

Babam haklıydı. Ben bir aptalım ve beni doğduğumda iğdiş etmeliydi.

Dash onun altında ayağa kalkarken Tanis dudağını ısırıldı. Eyerin boynuzunu kavradı ve olabildiğince sıkı tutundu. Kendini düzelttiğinde vücudundaki tüm kaslar kalçalarının arasında esnedi.

Kaşlarını çatarak, tutunması için dizginleri olmadığını fark etti. Bu çok can sıkıcı. Bu şekilde nasıl ata binecekti? "Dizginler nerede?"

Hiç düşünmeden ellerini adamın kalın, ipeksi yelesine daldırdı.

"Eyer!" diye bağırdı hemen. "Eyere tutun! Saçım değil."

Bu kesinlikle kaba bir ses tonuydu. Kırgın bir şekilde ellerini fildişi boynuza götürdü ve dilini ona doğru uzattı. Elbette onu görseydi, muhtemelen sırtından atardı. Ama kızın tek yapmaya çalıştığı düşmemek olduğu halde bu kadar hırçın davrandığı için bunu hak etmişti.

Ne de olsa yere kadar uzun bir yol vardı. Bu açıdan bakıldığında son derece uzun bir canavardı ve peşinde olduğu insanı öldürme şansı bulamadan boynunu kırmak istemiyordu.

Ve kendini ayarlarken, Tanis onun yelesini tutmasına neden bu kadar sinirlendiğini anladı. "Birinin senin üzerinde kontrol sahibi olmasından hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Öyle mi?" Ses tonunda kesin bir meydan okuma vardı.

"İstemediğimi biliyorsun. Bu yüzden mi benim dönüşüm için böyle bir fiyat seçtin?"

Cevap vermedi.

Bu da ona yeterince uyuyordu. Onunla konuşmak da istemiyordu. Tam tersi bir canavar.

İyi o zaman, bu yolculuğu sessizlik içinde tamamlayacaktı. Tam ve mutlak sessizlik.

"Aman Tanrım, Halla. Ne yaptın sen?"

Halla arkasındaki gölgelerden gelen keskin havlama sesiyle sıçradı. Titreyerek ve korkarak

uzun boylu, karanlık bir suikastçı görmek herkesi korkudan titretti... ya da pantolonlarını ıslattı.

King Dash hariç herkes.

Çünkü Dash'in güvendiği tek canlı buydu. Tabii o da güveniyorsa. İkisi de çocukluklarından beri arkadaştı, ikisini de kırmak için elinden geleni yapan düşmanca bir sarayda birlikte kapana kısılmışlardı.

"Sesini alçalt, Ryper."

Korkunç büyüklükteki güçleriyle kapıyı arkasından çarparak kapattı. Elini kaldırarak, aynı güçleri onu kendine çekmek için kullandı. "Ne yaptın sen?"

"Ben değil!" Boğuldu ve öksürdü. "Ben değilim! Ben değilim!"

Bırakın beni!"

Onu öyle aniden serbest bıraktı ki, eğer kanatlı olmasaydı yere düşecekti.

Onunla konuşmadan, geldiğinde başında ağladığı yerde yatan cesede doğru yavaşça yürüdü. Bir zamanlar parlak bir altın boynuzu vurgulayan bir yıldızı olan güzel bir mavi alaca.

Ama şimdi o güzel spiral boynuz gitmişti. Ve hayatı da öyle.

Renata'yı buraya tek başına, kimseye görünmeden getirmek için Halla'nın neredeyse tüm güçlerini kullanması gerekmişti. Şimdi o kadar yorgundu ki tek yapabildiği kaybına ağlamaktı.

Ryper saygıyla dizlerinin üzerine çöktü ve elini prensesin cansız bedenine koydu. "Ne oldu?"

"Biri onu boynuzu için öldürdü. Dün gece kaçtı ve Majesteleri de peşinden gitti. Onu bulana kadar..." Cesedi işaret ederken bir kez daha hıçkırıklara boğuldu. "Onu öldürenin peşine düşerken, onu eve getireceğime dair ona söz verdim."

Ryper nefesinin altından küfretti. "Bu çok kötü, Halla." "Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun." Elini Renata'nın yelesine dolayarak, sanki bir şey onu şok etmiş gibi nefesini içine çekti. Boynuz almak için tek bir neden vardı... Birisi bunu biliyordu

sihirli bir değnek olarak kullanılabilir. Ve hiçbir asa Renata'ninkinden daha güçlü olamazdı. "Onun öldüğünü bilen başka biri var mı?"

"Hayır. Kral Dash şafak vakti Kronnel'e kız kardeşini eve getireceğini ve saraydan ayrıldığını kimsenin bilmemesini söyledi. Onu bulduktan sonra cesedini buraya getirmemi ve dönene kadar kimsenin bilmediğinden emin olmamı söyledi."

"Tanrı'ya şükür hâlâ yarım bir beyni var."

Sadece Ryper'ın söyleyip kurtulabileceği bir şey hakkında yorum yapmadı.

Başını kaldırdı ve o yakıcı mavi gözlü bakışıyla onu kısırdı. "O boruya ihtiyacımız var, Halla. Onu bulmalıyız."

"Kral Dash'in söylediği buydu ve o da bunu yapıyor."

Ryper başını salladı. "Onu tanıyorum. Onun yasını tutarken sağlıklı düşünemiyor. Nereye gidiyor?"

"Brownie, katilinin Auderley'e gittiğini söyledi." Kaşlarını çattı. "Ne brownie'si?"

Halla prensesin cesedinin yanında oturan minik yaratığı hatırlayınca boynunu kaşdı. "Onu bulduğumuzda Prensес Renata'nın yanındaydı. Prensесi boynuzu için öldüren insan adamı gördüğünü söyledi."

Ryper'ın gözleri loş ışıktа parlamaya başladı. "Brownie olduğuna emin misin?"

Olamaz! Ne yapmış olabileceğini fark edince gözlerini açtı. "Brownie'ye benziyordu."

Ona tedirgin bir bakış attı. "Tüm varlıklar arasında, her şeyin her zaman görüldüğü gibi olmadığını bilmelisin."

Halla onun haklı olduğu gerçeğine lanet okudu. Kendisi de bir şekil değiştiren olarak, ne kadar çok forma girebileceğinin fazlasıyla farkındaydı. Hobgoblinler başkalarına nadiren doğal bedenleriyle görünürlerdi. "Şey, o bir hobgoblin değildi. Bunu bilmeliydim."

Ryper içinden ona kadar saydı. Halla'yı daha şüpheci olmadığı için suçlayamazdı. Onların aksine, ona bu imkânı veren bir hayatı olduğu için yeterince şanslıydı.

lüks. Yanına gelen herkesten şüphe etmek zorunda değildi.

Ona göre brownie, brownie'ydi.

Onlara göre bir brownie, bir brownie, bir hain, bir suikastçı ya da akıllarına gelmeyen başka bir şey olabilirdi. Hiçbiri bu şekilde yaşamaktan hoşlanmasa da, hayat onlara en beklenmedik felaketlere karşı her an tetikte olmayı öğretmişti.

Renata'nın da daha temkinli davranmamış olması çok kötüydü. Bu onları sonsuz kederden kurtarabilirdi.

Ve pişmanlıklar.

Ayağa kalkarak yorgun bir nefes verdi. "Olabildiğince çabuk Dash'e git."

"Ve?"

"Arkasını kolla."

Halla başını salladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Bana ihtiyaç duyulan yere."

Kollarını iki yana açmış, öfkeyle ona bakıyordu. "Bunu ona söylememi gerçekten beklemiyorsun, değil mi?"

"Sen onun saray soytarısısın. Mizahi olsun."

"Esprili mi? Muhtemelen bunun için beni mızraklayacak." Ryper ona göz kırptı. "Sen benden daha iyisin."

En yakın pencereye doğru sıçrarken nefesinin altından onunla alay etti.

Ryper, Halla'nın gitmesini bekledikten sonra güçlerini kullanarak Renata'nın bedenini muhafaza etti ve odayı kimsenin giremeyeceği ve prensese ne olduğunu öğrenemeyeceği şekilde mühürledi.

Lanet olsun bana. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Uyandığı anda bunu hissetmişti, bu yüzden Halla'ya rastladığında sarayı arıyordu.

Dash'le Meara'nın sarayında çocukken tanıştıklarından beri aralarında kutsal olmayan, doğal bir bağ vardı. Dash'in ne zaman başı derde girse ya da ona ihtiyaç duysa her zaman haberdar olurdu. Bu bazılarını endişelendiren, bazılarını da kızdıran bir bağdı.

Bunun bir önemi yoktu. Piç bir buçukluk olarak Ryper başkalarının yanında bulunmamak için elinden geleni yapmıştı. İsteddiği son şey Dash'in tahtı ve onunla birlikte gelen baş ağrısıydı. Tacınız için sizi öldürmek isteyenlere dikkat etmek. Her an sana karşı entrika çevirenleri.

Hayat bu tür dramlar için çok kısaydı. Ryper başını öne eğmeyi tercih ederdi. Onu rahatsız eden her şeyi öldürüyor ve vasallar ya da başkaları için hiçbir sorumluluk taşımıyordu.

Babası onu hiç istememişti ve o da bunu sorun etmemişti. Annesi sadece onu boğmak ve boğmak istemişti. Eğer istediği gibi olsaydı, hala onu emziriyor- ve zehrini akıtıyor olurdu.

Onun sevgisini takdir etse de, Dash ihtiyacı olan tek aileydi. Yüce Kralı için ölmesinin ya da öldürmesinin ve çoğunlukla onun için öldürmesinin nedeni buydu.

Başka hiç kimse onun sadakatine sahip değildi ve asla da olmayacaktı. Başka kimse buna değmezdi.

Ryper, kullanmasıyla ünlü iki kılıcının bulunduğu baldrisini tutarak sarayın üst batı kanadındaki karga yuvasına doğru ilerledi. Chrysis'i sabahın bu erken saatinde uyandırmaktan nefret ediyordu.

Gün ışığından ne kadar nefret etse de, karga yerine baykuş olmalıydı.

Sarayın en uzak batı kulesinde yer alan özenli yuvası, gündüz saatleri boyunca gölgede kalacak şekilde tasarlanmıştı. Dash'in, kendisi için sık sık diğer krallıklara, onların temsilcilerine ve hükümdarlarına mesajlar taşıyan uzun süreli arkadaşına tanıdığı bir nezaketti bu.

Ve tam da beklendiği gibi Ryper, Chrysis'i kıvrılmış, gagasını abanoz kanadının altına sokmuş bir halde uyurken buldu.

"Chrys?"

Hiç irkilmedi bile. "Git başımdan."

Adam kadının kafasını dürttü. "Bunu yapamazsın."

"Senden nefret ediyorum, Ryper."

Git başımdan." "Hadi, Chrys."

Sana ihtiyacım var."

Siyah gözlerinden birini açarak ona dik dik baktı. "Gitmeni istiyorum."

Homurdanarak yuvasını itip kaktı.

Tüylerini kabartarak ciyakladı ve ayağa kalktı, ardından kanatlarını ardına kadar açtı. "Kargaların herkesten daha iyi kin tuttuğunun farkındasın, değil mi?"

"Hem de çok. Ama benden zaten nefret ediyorsun. Kaybedecek bir şey yok."

Aslında ona hırladı. "Neden buradasın?"

"Haydutları çağırmanı istiyorum."

Chrys oldukça iri olan siyah başını kaldırıp ürkütücü bakışlarla onu süzdü. Haydut, tek boynuzlu atların başa çıkılamaz, gaddar veya piç olanlar için kullandığı bir hakaretti. Ya da travmatik bir olaydan kurtulmuş biri için.

Bu vakada, birlikte cehennemi yaşayan ve zar zor hayatta kalan belirli bir arkadaş grubuydu. Hırçın, kontrol edilemez ve piçtiler...

Benimsedikleri isim uygun olmaktan çok daha fazlasıydı.

"Aklını mı kaçırdın sen? En son bir araya geldiklerinde olanlardan sonra Dash seni öldürecek." Yine, onlar kimsenin iradesine boyun eğmeyen acımasız bir gruptu.

"Dash bana teşekkür edecek."

Alay etti. "Bundan emin değilim. Bir sürü hasar hatırlıyor gibiyim. Kızgın köylüler. Kayıp hayvanlar. Yangın. Bir sürü ateş ve küfür. Mischief'in bir daha düz yürümeyi öğrenip öğrenmediğinden emin değilim."

Ryper bir gülümsemeyi bastırdı. Haksız da sayılmazdı. Yaramazlık da uygun bir isimden daha fazlasıydı. Bu kadın sürekli başını belaya sokuyordu.

Chrys kanatlarını indirdi. "Yüce Kralınızı neden kızdırmak istediğinizi sorabilir miyim?"

Ona Renata'dan bahsetmek istiyordu ama bunu riske atamazdı. "Böylesi daha güvenli. Dash'i korumalıyız ve desteğe ihtiyacım var. Burada gerçekten yanlış giden bir şeyler var."

Garip bir boğulma sesi çıkardı. "Sen bir suikastçısın. Her zaman bir şeylerin yanlış olduğunu düşünüyorsun." Bu doğrudu.

Ancak...

"Bu sefer haklıyım." Cebinden bir avuç tohum çıkardı ve yuvasının yanındaki direğin üzerine yığdı. "Sana kahvaltı getirdim."

"Ve bir sorun var. Yemek bunu daha iyi hale getirmez." "Geçen sefer bana böyle söylememiştin."

Tohumu gagaladı. "Geçen sefer aptalın tekiydim ve o yakışıklı gülümsemenin seni beladan kurtaracağını sanma."

Normalde öyleydi, özellikle de kadınlarda. "Kanat çırp, karga. Sana ihtiyacım var. Dash'in sana daha çok ihtiyacı var."

Şüpheli bir şekilde ahududuya benzeyen bir ses çıkardı. "Tüm Haydutları mı istiyorsun yoksa sadece birkaçını mı?"

Bu yüklü bir soruydu. Özellikle de yanılıyorsa. İhtiyaçları olmadığı halde onları buraya sürüklediği için muhtemelen onu bağırsaklarıyla birlikte asarlardı.

Ama eğer haklıysa.

Ben her zaman haklıyım. Bu da Dash'in arkasındaki tek arkadaşına ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Başka kimseye güvenemezdi.

"Hepsi." Hepsini bir araya getirmek krallıklar arası bir savaşa neden olabilir, ancak bir savaş da önleyebilir.

Sorunlardan bahsetmişken... "Bir daha düşündüm de, Xaydin'i şimdilik bu işin dışında bırakalım. Ben de Dove'un peşinden gideyim." Yarı-elfin bir piç olan Dove ele avuca sığmazdı. Hiçbir şeye tahammülü yoktu, özellikle de Dove'un nefret ettiği evden çağrılmaya.

Evet, bu Ryper'ın başkasından üstlenmesini istemeyeceği bir işti. Dove'u kendisi yakalayacaktı.

Chrys başını salladı. "Güzel. Oklardan ya da hançerlerden kaçacak havada değilim."

Dove biraz sinirliydi ama Ryper'ın onu arayıp bulmak istemesinin nedeni bu değildi. Dove, Ryper'ın bildiği, daha yüksek bir büyüye erişimi olan tek kişiydi.

Renata'nın boynuzunu bulabilirdi ve eğer şanslıysa Dash'in gittiği yer orasıydı.

Dikkatini tekrar Chrys'e çevirdi. "Benimle burada, kulübede buluşmalarını söyle. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Uçup gitmeden önce yemeğinden son bir ısırık aldı.

Ryper olanları düşünürken onun ardından baktı.

Birisi Renata'nın boynuzunu almış. Bunun sadece iki nedeni vardı.

Trofe avcılığı. Bir zamanlar popüler olsa da Dash tahta geçtiğinden beri yasaklanmıştı. Tek boynuzlu at büyüdü dünyadaki en güçlü büyülerden biri olduğu için yaşayan bir hedeften tek boynuzlu at boynuzu kesmek her zaman ciddi bir risk taşıyordu. Ama altın bir boynuz paha biçilemezdi.

Özellikle de diğerlerinin üzerinde bir güce sahip olduğu düşünüldüğünde. Dash'e suikast düzenleyebilirdi.

Sonra onu elinde tutan kişi gücü ele geçirip hükmedebilirdi. Ya da On Üç Krallık'ı tekrar kaosa ve savaşa sürükleyebilir.

Ryper, yaşamamak için her şeyini verebileceği anılarla yüzünü buruşturdu. Savaşları çok iyi hatırlıyordu. Bitmek bilmeyen güç mücadelelerini.

Barışın bir bedeli vardı ve beslenmesi gereken kırılğan bir çiçektir.

Bunu her kim yaptıysa.

Savaş istiyorlardı. Bunu her parçasıyla hissedebiliyordu.

Ve eğer savaş istiyorlarsa, Haydutlarla karşılaşmak üzereydiler. Aldıkları her nefesi onlara çok gören, onları kırmak ve diz çöktürmek için elinden geleni yapan On Üç Krallık'ın yetiştirdiği en ölümcül piçler.

Yine de her türlü aşağılama ve darbeye rağmen ayakta kaldılar.

Kararlı. Kararlı.

Ve birbirlerini korumak için öldürmeye hazırlar.

"Savaş istiyorsun. Atları eyerleyin." Haydutlar cehennemden geçmişti ve birbirlerini korumak için oraya tekrar gitmeye fazlasıyla istekliydiler.

CHAPTER 3

T Tanis, Dash'le yaptığı pazarlığı düşündükçe daha çok canı sıkılıyordu. Neden özgürlüğü yerine ruhunu istemiyordu?

Buna değer vermiyorsun.

Bu doğrudu. Ama bu gerçekten onun özgürlüğü olmak zorunda mıydı? Onu zaten bir kez kaybetmişti ve bu bir ömür için fazlasıyla yeterliydi.

Birinin onun üzerinde kontrol sahibi olmasından nefret ederdi. Babasının sarayında bir kızken yeterince kötüydü. Ama köleliği dayanılmaz olmuştu. Esaret altında geçen her gün sonsuzluk gibiydi. Hala o yaraları taşıyordu, içi ve dışı. Özgürlüğü için çok mücadele etmişti.

Ve bir daha hiç kimsenin onun üzerinde egemenlik kuramayacağına dair kendine söz vermişti.

Şimdi buradaydı. Bir kez daha tutsaktı.

Kendi aptal seçimiyle.

Geçmişi hatırladıkça gözleri yaşlarla doldu. Açgözlülük ve bencillik yüzünden maruz kaldığı her şeyi. Başkalarının acı çekmesini izlemekten zevk alan insan ve tek boynuzlu at zalimliği. Kendi türlerinin bile.

Pazarlık yaptığı bu tek boynuzlu at hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Aranan biri olabilir. Bir doktor. Bankacı. Herhangi bir şey.

Artık o da hayatının bir parçasıydı.

Onu neden istiyordu? "Benimle ne yapmayı planlıyorsun, canavar?"

"Ne?"

"Ejderha avcısını öldürdükten sonra... krallığınıza gittiğimde bana ne yapacaksınız?"

Homurdandı. "Bunu sormak için biraz geç değil mi?"

Evet. Ama yine de onun ne düşündüğünü bilmek zorundaydı. Ödeme için neden böyle iğrenç bir şey seçtiğini. "Beni satacak mısın?"

Dash onun ses tonundaki altta yatan paniği duydu. Eğer babası kadar sadist olsaydı, bu işi uzatır ve verdiği yanlış karar için onu terletirdi. Bu aslında onun için iyi olabilir ve gelecekte bu kadar aceleci davranmasını engelleyebilirdi.

Ama onun şansına, başkalarının acı çektiğini görmekten hoşlanmıyordu. Daha bir tayken buna doymuştu. "Bu yasaklandı."

"Doğru, ama yine de bazıları hala bunu uyguluyor."

"Ve onları bulduğunda Yüce Kral tarafından bağırsakları değil. Böyle bir vahşete tahammülü yoktur."

"Bu riske girmeyecekleri anlamına gelmez. Tek bildiğim, sen de onlardan biri olabilirsin."

Kadın haklıydı ve onun da bu piçlere karşı sabrı yoktu. Onları yakalayıp bağırsaklarını deşerken görmekten büyük zevk alıyordu. "İçini rahat tut Ejderha. Ben köle tüccarı ya da et taciri değilim. Kimseye asla böyle bir şey yapmam. Düşmanlarıma bile."

Ejderha anında rahatladı. "Güzel. Ve bilmelisin ki ben senin oyuncağın olmayacağım."

Aklının bir sonraki aşamada nereye gideceğiyle alay etti. Gerçi güzelliği ve formu göz önüne alındığında bu onun için muhtemelen adil bir endişeydi. "Güven bana Ejderha. Konu yatağında yer almak isteyen aşıklar olduğunda teklif sıkıntısı çekmiyorum."

Bu onun anında tekrar kaskatı kesilmesine neden oldu. "Bu konuda bu kadar kötü davranmana gerek yok. Ben çiçek hastalığına yakalanmış bir dırdırcı değilim."

Vay canına... Ses tonundaki öfke inanılmazdı, tıpkı kaburgalarına attığı bilinçsiz tekme gibi. "Şimdi de seni yatağında istemediğim için mi alındın? Ruh halindeki değişimleri takip edebilmek için bir puan kartı mı yapmalıyım?"

Sırtında öyle bir kıpırdandı ki, gerçekten de yüzünü ona dönmüş olabileceğinden şüphelendi. Bu, kız kardeşinin onu her hoşnutsuz ettiğinde yaptığı bir şeydi. Ki bu oldukça fazlaydı.

Renata, güçlü babasını bir öfke nöbetinde parçaladıktan sonra ona karşı koyma cüretini gösteren hayatındaki çok az kişiden biriydi.

Çünkü herkes babasının ölümsüz ve yenilmez olduğunu varsayıyordu.

Ve öyleydi... olmadığı güne kadar. Zorba piç.

Hiç kimse birisinin babasını öldürebileceğine inanmamıştı. Özellikle de babasının. Herkesi bir bez bebek gibi itip kakmaya alışkın olan Fatih Cratus'un beklediği son şey, piç oğlunun intikam hırsıyla eve dönmesiydi.

Ve kanın yatıştırılmasını isteyen vahşi bir arzu.

Babasını öldürerek bu süreçteki diğer herkesi bastırmış olması memnuniyetle karşılanan bir bonus olmuştu.

Dash bugüne kadar eve dönüşüyle ilgili hiçbir şeyden pişmanlık duymadı. Özellikle de kan dökülmesinden.

Ejderha boğazını temizledi. "Soruma hâlâ cevap vermedin Tekboynuzlu At. Benimle ne yapacaksın?"

"Tam olarak bilmiyorum."

"Bu hiç rahatlatıcı değil," dedi hüzünle.

"Hayat da öyle. Bunu ne kadar çabuk kabullenirseniz, o kadar iyi olursunuz."

Alay etti. "Güven bana, Dash. Bunu uzun, çok uzun zaman önce öğrendim."

Kadının sesindeki bir şey onda yankılanmıştı. Hayatın, ozanların tekerlemelerinde onlara vaat ettiği gibi değerli bir kiraz kasesi olmadığını bilecek kadar tekmelenmiş bir akraba ruh. Zordu ve acımasızdı. Çoğu zaman herkesi dize getirmeye çalışır ve onları en hassas yerlerinden tekmelerken yüzlerine gülerdi.

Onun bu acıyı bilmesinden nefret ediyordu.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Ejderha, söz veriyorum sana çok korkunç bir şey yaptırmayacağım. Zindanda yaşamak yok. Ya da bakire yemek. Belki koruman için güzel bir hazine bulurum."

Sanki sinirlenmiş gibi dudaklarını şapırdattı. "Bu bir klişe, biliyorsun. Tek boynuzlu atların kızları kaçırdığını söylemek gibi."

"Olmadığını kim söyledi?" "Öyle mi?"

"Biliniyor... onların izniyle." Omzunun üzerinden ona baktı. "Şu anda bizi görseler ne düşünürlerdi bir düşünsene? Seni kaçırmışım gibi görünmez miydi?"

Yanaklarını çekici bir kızarıklık kapladı. "Aptal olurlar."

"Yanılıyor olabilirler mi?"

"Beni sen kaçırmadın. Ben seni kaçırdım. Sayılır." Yine de gözlerinde derin bir hüznün vardı. "Ama iyi bir noktaya değindin."

"Sorun ne, Dragon?" Umursadığından değil. En azından kendine söylediği buydu.

Gözlerini hızla kırıştırdı ve sanki gözyaşlarına karşı savaşıyormuş gibi sertçe yutkundu. "Hiçbir şey."

Hiçbir şey değildi. Kadının saklamaya çalıştığı dehşeti görmüştü. Geçmişinde konuşmak istemediği karanlık bir şeyler vardı ve orada her ne hatırası varsa onu deştiği için pişmanlık duydu. Herkesin içinde, yüzeyin hemen altında gizlenen ve ona asla huzur vermeyen şeytanı biliyordu.

Bazen iyi kafeslenmişti. Diğer zamanlarda.

En ufak bir provokasyonda ortaya çıkıyordu.

Bir koku. Bir fısıltı. En ufak bir şey bile o şeytanı serbest bırakabilirdi, ta ki dünyaya ve en çok da ona karşı öfkelenene kadar.

Ben bir piçim.

Doğumundan sonuna kadar. Baba gibi oğul gibi. Ve böylece, başka bir şey söylememeye yemin etti. Onun için en azından bunu yapabilirdi.

Tanis odaklanacak başka bir şey düşünmeye çalışırken içini çekti. Şu anda cidden paniklemeğe başlamıştı.

Kendini neyin içine sokmuştu?

Davin onu hep ileriye düşünmediği için azarlardı.

Çok aceleci ve duygusal olduğum için.

O haklıydı.

Onun intikamını almanın sonucuna o kadar odaklanmıştı ki, oraya ulaşmak için atması gereken adımları düşünmemişti. Acelecilik her zaman onun çöküşü olacaktı.

Ve güven.

Gerçi sonuncusu konusunda yıllar içinde çok daha iyi hale gelmişti.

Pek sayılmaz. Herkese güvenmek yerine, sadece geri çekilmeyi öğrenmişti. Başkalarından uzak durmak, onların kendisinden faydalanmasına izin vermekten daha kolaydı çünkü kendisini kullanacaklarını düşünmeyi reddediyordu. Kız kardeşleri gibi nefret dolu olmak istemiyordu.

Onu kaçıran canavar gibi gaddar.

Bu dünyada yaşamak için gereken buysa, bunu yapmamayı tercih ederdi. Sadece onlar gibi olmak istemiyordu. Başkalarını incitmek ve onlardan faydalanmak. Neden herkes bu kadar acımasız olmak zorundaydı? Bu ona hiç mantıklı gelmemişti.

Zalimliklerinden gerçekten nasıl bir zevk alabilirlerdi ki? Ve eğer böyle bir acımasızlıktan zevk alıyorlarsa, o zaman bunun için onlara acıyordu. Mutluluğu başka birinin gülümsemesine neden olduğunda buluyordu. Babasının onu azarlamasına neden olsa bile başkalarına yardım etmekten hoşlanıyordu.

Bu neden yanıltı? Bunu hiç anlamamıştı.

Ormanda ilerlemeye devam ederlerken, ağaçların arasında onlara ayak uyduruyor gibi görünen bir gölge gördü. "Bu bir insan mı?" diye fısıldadı.

Gölgeye bakan Dash, cevap vermeden önce çok ağır bir iç geçirdi. "Hayır. Çok daha uğursuz bir şey."

Ağır ses tonuyla içini bir korku kapladı. Bir ogre miydi? Trol mü? Oni mi?

"Bir insandan daha kötü ne olabilir?"

"Görünüşe göre asla kaçamayacağım bir canavar."

Tanis sesindeki öfke karşısında yutkundu. Peşlerinde hangi korkunç şey vardı? "Kaçmalı mıyız?"

"Hiçbir faydası olmaz. Sadece bizi yakalar." Gölgenin onlara doğru koşabilmesi için yavaşladı.

Gördüğü şey karşısında kaşlarını çattı... "Bu bir hobgoblin mi?"

Soruyu sorduğu anda, gençliğinin baharında, sarışın, güzel bir kadına dönüştü. Kendini beğenmiş bir edayla onlara doğru yürüdü.

Dash uzun ve abartılı bir iç çekiş daha yaptı. "Seni işlerle ilgilenmen için geride bıraktığımı sanıyordum. Burada ne işin var, Halla?"

"Sizi ve yeni yolcunuzu takip ediyorum. Hanımefendinizi nerede bulduğunuzu sorabilir miyim?"

"O da en az senin kadar hanımefendi."

Halla konuşmak için ağzını açtı ama Dash onun sözünü kesti. "Senden ayrıldıktan sonra karşılaştığım bir ejderha ve burada kalmanı emretti. Ve her şeye göz kulak olman için."

Onlara bakmak için olduğu yerde durdu. "Ejderha mı dedin?"

"Ateş püskürten. Pullu... ejderha."

Tanis onun hakkında yaptığı kötü tanımlama karşısında kaşlarını çattı. "Pullu kısmını sevdiğimden emin değilim."

Omzunun üzerinden ona baktı. "Teraziniz yok mu?"

"Şu anda değil ve pul pul da değiller." Ona göre oldukça güzellerdi. Annesininkilerle neredeyse aynıydı. Gerçi annesininki kadar güzel değillerdi.

Dash kararlı bir şekilde, "Ama onlar terazi," dedi. Şey, evet. Teknik olarak.

Tanis ona gözlerini devirdi. Bir insan olarak, bir ejderhadan tamamen farklı hissediyordu. Kendini üzerine tam oturmayan bir takım elbise giymiş gibi hissediyordu. Çok dar ve kısıtlayıcıydı.

"Terazilerimi seviyorum," dedi nefesinin altında.

"Eh, insan olmadığına göre..." Boyutları küçülürken hobgoblinin sırtından kanatlar fırladı. "Bacaklarımı yormama gerek yok. Bunun için çok yaşılanıyorum ve sen de bu kadar hızlı gitmeyi bırakmalısın. Bizi her atlattığında sana yetişmemizi ve seni bulmamızı çok zorlaştırıyorsun."

"Sana evde kalmanı söylemiştim, değil mi?"

"Bah!" Halla uçarak Tanis'in kolunun yanında durdu. "Bunu neden yapayım ki? Senin yerine Kronnel'in ne kadar beceriksiz olduğuna dair hikâyeler anlatmaktan başka. Ki öyle, bilesin diye söylüyorum. Hem de çok sıkıcı."

"Evde kalmalıydın," diye bir kez daha tekrarladı. "Ben yokken Kronnel'e göz kulak olman faydalı olabilir."

Halla kaba bir ses çıkardı. "Sana ne zaman yardımcı oldum ki? Benim işim sizi taciz etmek ve iki kere düşünmenizi sağlamak."

"Anlaşıldı. Ne zaman yakınımaya gelsen seni öldürmeyi iki kez düşünüyorum."

Bu kez hobgoblin Dash'in huysuz ses tonuna güldü. "Baban da böyle derdi."

"Ben de onun tüm düşmanlığını sadece bana sakladığını sanıyordum."

Tanis, tek boynuzlu atın onun önünde kastetmediğinden emin olduğu bir şey söylediğini fark edince konuşmadı.

Halla'nın boğazını temizleyerek Dash'in dikkatini çekmesi de bunu doğruluyordu. "Sanırım sırtınızdaki yükü unuttunuz lordum."

Dash inledi. "Tabii ki yaptım. Hiçbir ağırlığı yok. Biraz ses çıkar, Ejderha."

"Sözünüzü kesmek istemezdim Lord Tekboynuz."

Gerçekten tek boynuzlu at soylusu muydu? Rütbesi neydi? Önemli biri miydi? Duruşuna bakılırsa, yüksek rütbeli olması onu şaşırtmazdı. Önemli olduğundan değil. Sadece merak ediyordu. Daha önce hiç tek boynuzlu bir asille tanışmamıştı.

Tanis yorum yapamadan ya da o soramadan, yaklaşan adamların sesini duydu. Bu sefer, hiç şüphe yoktu.

Onlardan bir grup vardı.

Dash onları hızla yoldan uzaklaştırdı, insanların onları görmemesi için ormanın derinliklerine götürdü. Halla kendini bir kelebek boyutuna küçültürken, Tanis de Dash'in sırtından kayarak çalıların arasına saklanabilmek için kendini yere bıraktı.

Atlılar yaklaştıkça, ikisi hâlâ nispeten genç olsa da savaşçı yaşında sekiz adam olduğunu gördü. Hepsi kürklerle kaplıydı ve hırçın görünüyorlardı. Ona göre kokuyorlardı. Onları koklayacak kadar yaklaşmak istediğinden değil. Bu yeterince yakındı. Boğazında zaten safra vardı. Biraz daha yaklaşırsa midesindekileri boşaltma dürtüsüne gerçekten boyun eğebilirdi.

Liderin arkasında at süren kişi kıllı göğsünü kaşıdı. "Daha ne kadar var?"

"En az iki gün daha... belki üç. Geceleri at sürersek daha az," dedi lider.

İlk konuşan boğazından kısık bir sesle hırladı. "Kıçım bu yolculuktan yoruldu."

"Evet ama ejderha kafatasını göreceğiz," dedi arkadaki gençlerden biri. "Ona dokunursak bize getireceği şansı bir düşünsene."

Lider başını salladı. "Bunu söyleyip duruyorsun ama tek düşünebildiğim kafasını kaybeden ejderhanın o kadar da şanslı olmadığı."

Kardeşinin trajedisini hafife almaya cüret ettikleri için içinden öfke fışkırdı. Tanis ayağa kalkmaya başladı ama Dash hafifçe bir toynağını onun kışının üzerine koydu.

"Kımıldama." Adamın sesi zihninde yüksek ve netti.

Onun haklı olduğunu biliyordu. Yine de onlar kardeşi hakkında böyle konuşurken burada yatmak zordu. Sanki onun hayatının hiçbir önemi yokmuş gibi.

Bu ne cüret!

Neyse ki çabucak geçtiler. Yine de onları ezmek ve bu kadar duygusuz oldukları için dövmek istedi.

Eğer hala bir ejderha olsaydı, yanıyor olurlardı...

Ama sen bir ejderha değilsin.

Doğru. Yine de yeteneksiz değildi. Ve bir kılıcı vardı. Onları alt edebileceğinden emindi. Ya da en azından birkaçını, kanlarını akıtabilirdi.

En çok da hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istiyordu.

Lanet olsun bana.

Dash, toynağını onun arkasından kaldırmadan önce insanların tamamen gözden kaybolmasını bekledi.

Kendini yerden kaldırırken ona ters ters baktı. "Bu gerekli miydi?"

"Onlara doğru koşmayı mı planlıyordun?"

Sayılır. "Aslında bir plan değildi. Daha çok bir tepki gibiydi."

"Kötü bir tane. Sana hatırlatmama gerek var mı Ejderha, şu anda insansın ve hiçbir gücün yok?"

Hayır, yapmadı. Bu da onu en az sakın tavrı ve ses tonu kadar rahatsız ediyordu. "Senin güçlerin var," diye hatırlattı ona.

"Gerçekten de öyle."

Onun hoşnut ses tonu karşısında kaşlarını kaldırdı. "Yardım etmez miydin?"

"Muhtemelen hayır."

Bunun üzerine ağzı açık kaldı. "Ciddi misin? Onlara hiçbir şey yapmayacak mıydın?"

"Kelimelerle değil."

"Sana hakaret ettiklerinde bile mi?" diye sordu kuşkuyla.

Ona kaşlarını kaldırma sırası ondaydı. "Ejderhalar her zaman hakarete uğradıklarında mı saldırırlar?"

Tükürdü.

"Sanırım öyle, lordum." Halla onların arasında havada süzülürken kendini büyük bir kemirgen boyutuna getirdi.

"Bu onlar için bir onur meselesi."

Hobgoblin'e başını sallayarak giysilerindeki döküntüleri temizledi. "Halla haklı. Öyle."

"Bu yüzden mi her öfkelendiğinde bu kadar çok köyü yok ediyorsun?"

Dash'in sorusu üzerine içinde bir öfke yükseldi. "Ben hiçbir köyü yok etmedim. Böyle bir şey yapmış kimseyi tanımıyorum. Hiç boynuzunla bir insanı mızrakladın mı?"

Dash cevap vermedi ama Halla ısıklık çalmaya ve rahatsız görünmeye başladı.

Adamın cevap vermemesi üzerine kaşlarını kaldırdı. "Bir insanı mızrakladın mı?"

Halla elini ağzına götürdü ve yüksek sesle fısıldadı, "O birçok şeyi mızrakladı, Ejderha Hanım."

Dash o sakın, duygusuz ses tonuyla konuştu. "Bunu tekrar yapmayı planlıyorum. Ama tek silahı alay etmek olan bir hobgoblin ve insan bir kadının bedeninde savunmasız bir ejderha varken ve ~~he~~psini öldürmeyi başaramasaydım onların merhametine kalacakken, büyücü ya da şekil değiştirici olan ya da olmayan bir grup eğitimli ve silahlı savaşçının içine dalecek kadar aceleci değilim."

Bunu söyleme şekli kızda ondan kaçma isteği uyandırdı. Onun içinde unutmaması gereken bir sürü karanlık vardı. Tıpkı onun masumiyetini çalan kişi gibi. Tek boynuzlu atlar tehlikeliydi.

Soğukkanlı.

Acımasız.

Bir insan olarak, onun hızıyla boy ölçüşemezdi. Ve o da onu mızraklayabilirdi. O benim düşmanım.

Bu önemli gerçeği unutmayı göze alamazdı. Onlar aynı değillerdi. Tek boynuzlu atlar ejderha değildi. Onlar tamamen farklı şeylere değer veren, tamamen farklı bir türdü.

En azından ona söylenen buydu. Doğrusu, neye değer verdiklerini bilmiyordu. Ve şu anda umurunda da değildi.

Dash başını salladı ve yelesinin ürkütücü bir şekilde akmasına neden oldu. "Yolculuğunuza devam etmeye hazır mısınız?"

Umutsuzca hayır demek istedi. Kendi yolunu bulabileceğini. Ama insan bir kadın olarak bu, yürüyerek sonsuza kadar sürerdi.

Ve bu adamlar ve diğerleri, o oyalanırken sevgili kardeşiyle alay etmeye devam edeceklerdi.

Hayır. Tek boynuzlu at onu yutmadan oraya götürebilirse, bu işi bitirip kendi bedenine dönmeye çok daha yakın olacaktı.

Sonra tek boynuzlu atı kızartıp krallığına dönebilirdi.

Bunu sonuna kadar götüreceğim. Ne pahasına olursa olsun.

Ve sonra kendini bu korkunç tek boynuzlu attan kurtaracaktı.

Öyle ya da böyle.

CHAPTER 4

S O gitti!"

Ragna, kız kardeşi Reva'nın hiçbir şey söylemeden yatak odasına girmesiyle homurdandı.

Sevgilisi Trexton anında ondan uzaklaştı ve onu aramaya başladı...

Kim biliyordu? Saygınlığını ya da bir kaçışı. Muhtemelen beyni, çünkü onu akılı için değil, şirret kız kardeşi araya girmeden önce onu kesinlikle hayal kırıklığına uğratmayan başka bir anatomi parçası için seçmişti.

Sözünün kesilmesine sinirlenen Ragna, içeri girmiş olmasını zerre kadar umursamıyor gibi görünen Reva'ya ters ters baktı. "Kapıyı çalmıyor musun?"

Reva neyi böldüğünü fark ettiğinde kısa bir süre için geri çekildi. Hiç utanmadan sinirli bir şekilde iç çekti. "Cidden mi? Bir saat gidemez misin? Bugün şimdiye kadar kaç erkek oldu?"

Trexton ağzı açık kaldı. "Ne?"

Ragna kız kardeşine doğru ayağa kalktı. "Sakın buna cüret etme!"

Reva kuyruğunu kullanarak onu kapıya doğru itti. "Şimdi gitmen gerek. Eminim on dakika içinde yine azacaktır. Yetişkinler konuşmayı bitirdiğinde geri gel."

Onu kapıdan içeri sokar sokmaz, kuyruğunu kullanarak kapıyı kapattı.

Ragna öfkeli bir iç çekişle kanatlarını çırpı. "Bu çok kabaydı, kardeşim."

"Umurumda değil." Reva onunla yüzleşmek için geri döndü.

Turuncu ve kahverengi pullarıyla Reva, büyük olmasa da güzel bir ejderhaydı. Ragna babalarının geniş kolanını miras almadığı için her zaman minnettar olmuştu. Onun ince formu özellikle uçmak için çok daha zarifti.

"Neden buradasın?"

Reva kalçalarının üzerine oturdu. Tekrar konuştuğunda her kelimeyi yavaşça telaffuz etti. "Sana söyledim. O gitti."

"Marla'yı kastediyorsanız, zaten biliyorum. Ben onlara ulaşmaya fırsat bulamadan yavruları toplayıp babasının yanına gitti."

Reva onunla alay etti. "Marla değil, seni aptal. Tanis. O hiçbir yerde bulunamaz."

Bu hiç iyi değildi. Tanis kimseyi dinlemeyen inatçı küçük bir kaltaktı. Günlerdir adalet talep ediyor ve herkesi deliliğe sürüklüyordu. O kadar ki, ikisi de onun kafatasını aynı ejderha avcısına ve şeytana fırlatmak istemişti.

"Ne demek gitti?" Ragna sordu.

"Ne dediğimi duydun. Onu kimse görmemiş. Onu en son Marla duymuş. Tanis ona Davin'in intikamını alacağını ve Marla'nın onu düzgün bir şekilde gömebilmesi için kafatasını geri alacağını söyledi."

Ragna küfretti. "Ne zaman oldu bu?"

"Bir gün kadar önce. Bilmiyorum. Ona unutmasını söylediğini sanıyordum."

"Of Kurs I yaptı. O zamandan beri ne zaman yok Tanis Dinle kimseye?"

Reva ateş püskürdü ve kanatlarını çırpı. "Ne yapacağız?"

Ragna bunu düşünmeye çalışırken pençelerini burnuna bastırdı. Her şeyi mahvetmek Tanis'e kalmıştı.

planlar. "Salak nerede?"

"Az önce söyledim ya, bilmiyorum."

"Kardeşimiz aptal değil. Diğer salak!"

Reva ona alaycı bir bakış attı. "Başka hangi salak? Gerçekten, Ragna, başka hakaretler bulmalısın. Bu oldukça sıkıcı ve son derece kafa karıştırıcı."

"İyi. Embesil. Moron. İnsan!"

"Bu çok yersizdi. Ben insan değilim, seni kaltak."

Ragna kız kardeşine tısladı. "Bunu hak ediyorsun ve seni kastetmedim. Bulduğun o ejderha avcısı moron seni ilk gördüğünde altına işedi. O ve o şeytan nereye gitti?"

"Ah..." Reva düşünmek için durakladı. "Bilmiyorum. Sanırım eve döndüler? Eğer burada kalsalardı, yenmiş olurlardı. Bizden biri tarafından değilse bile, bir gryphon ya da wyvern tarafından."

"İşe yaramazın tekisin! Neden onlar gidene kadar insan ve şeytana göz kulak olmadın?"

"Benimle bu tonda konuşma Ragna. Bana onlara göz kulak olmamı söylemedin. Onları daha sonra isteyeceğini nereden bilebilirdim ki?"

Ragna öfkeli bir alev patlaması çıkardı. "Pekâlâ. Sen o aptal ejderha avcısının ve arkadaşının peşinden git. Sen Davin'in kafatasını bulmaya çalış ki Marla'yla tekrar yakınlaşıp bu işi bitirebilelim, ben de Tanis'i bulmaya gideyim."

"Onu bulduğunuzda ne yapacaksınız?" "Duruma göre değişir."

"Açık mı?"

Ragna çiy pençesini ve ne kadar keskin olduğunu inceledi. "Bana ne kadar çok sorun çıkarıyor."

Reva bu tehdidi anladı ve Ragna'nın kızdığı kişinin kendisi olmadığına sevindi. "Peki ya babam? Ona ne söyleyeceğiz?"

Ragna seçenekleri değerlendiriyormuş gibi durakladı. "Onu bana bırakın. Onunla ben ilgilenirim. Sen insan ve şeytan için endişelen."

"Ya onları bulamazsam?"

Ragna ona soğuk, delici bir bakış fırlattı. "O zaman eve gelme."

Güneş battıktan hemen sonra Dash onlara gece kamp yapabilecekleri rahat bir yer buldu. Tanis, her şeye, özellikle de hayatına ve ejderhalarla anlaşma yapmanın aptallığına lanet etmesine neden olacak bir şekilde eyerinden kaydı.

Adam bu konuda homurdanırken kadın sonuncusuna güldü.

Tek başına ormana doğru yola çıkmadan önce ona bir yatak örtüsü ve birkaç malzeme getirdi.

"O iyi mi?" Tanis Halla'ya sordu.

"Eminim ihtiyaçlarını karşılamak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacı vardır." Halla, Tanis'in düşünmek istemediği bir anlamı ifade etmek için kaşlarını salladı.

Hobgoblin iflah olmazdı.

"Oraya gitmek zorunda değildin, biliyorsun." Tanis yatağını yere sermeye koyulurken, Halla da taşları yığarak bir daire oluşturdu. Hobgoblin'i izlerken kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Yangın için hazırlanıyorum."

Tanis'in kafası çok karışmıştı. "Neden yangın için hazırlanmak zorundasın ki?"

Halla ona alaycı bir bakış attı. "Ejderha değil. Biz sadece alev püskürtmeyiz. Bir tane yapmalı ve onu kontrol altına almalıyız."

Oh. Bunu hiç düşünmemişti. Halla'nın da belirttiği gibi, ejderhalar böyle şeylerle ilgilenmezlerdi. Ateş istediklerinde, geçirmek kolay bir şeydi.

Tanis iki arkadaşını düşünürken gözlerini ormana dikti. Birbirlerinden çok farklıydılar. Dash ne kadar sessizse Halla da o kadar konuşkandı. Küçük olduğu kadar büyüktü. Arkadaş canlısı olduğu kadar korkutucuydu.

Halla ateş çukurundan geri çekilip yaptığı işi inceledi. Memnun bir baş hareketiyle ellerini birbirine sildi. "Siz burada bekleyin Leydi Tanis, ben biraz daha odun toplayacağım."

"Benim yardım etmem daha mantıklı olmaz mı?" "Hiç odun topladın mı?"

Tanis durakladı. "Şey, hayır. Ejderha olmanın bir parçası. Buna ihtiyacımız yok."

"O zaman pek yardımcı olamayacaksın, değil mi? Çünkü yapmak istemeyeceğiniz tek şey yanlış türden ya da bir şeyin yuva yaptığı odunları toplamaktır. Özellikle de ısırın türden şeyleri."

Tanis bu düşünceyle ürperdi. Kesinlikle ejderhaların endişelenmesi gereken bir şey değildi.

Halla bu sözlerin acısını hafifletmek için onun koluna hafifçe vurdu. "Merak etme. Uzun sürmez. Sadece biraz dinlen ve geri döneceğim."

"Isırılmamaya çalış."

Halla gülerek Dash'in kaybolduğu yöne doğru ilerledi.

Tanis onu takip etmek istiyordu ama doğrusu zahmete giremeyecek kadar yorgundu. Tek başına biraz dinlenmek güzeldi. Kötü arkadaş olduklarından değil. Halla çok hoş biriydi.

Dash.

Yoğun biriydi. Tehlikeliydi. Kötü anlamda değil. Sadece... Bunun için gerçek bir kelime yoktu. Onu daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi cezbetmişti.

Seyahat ettikçe, onun neden bu kadar sessiz ve gizemli olduğunu daha çok öğrenmek istiyordu. Dash ve Halla'nın kendisinden sakladıkları bir sırları varmış gibi hissediyordu. Bu onu ilgilendiren bir şey değildi. Ama bir yanı, birbirlerine attıkları bazı yan bakışların ardında ne olduğunu bilmek istiyordu.

Önemli değildi. Bir görevi vardı. Ve bunu olabildiğince çabuk bitirmeye niyetliydi.

Sonra, özgürlüğünü geri kazanmak için çalışacaktı.

DASH, önündeki çalılıkta hışırdayan birinin sesiyle DONDU.
"Halla olsa iyi olur."

"Giyinmiş olsan iyi olur."

Çimlerin üzerine uzandığı açıklıktan geçerken kızın sinirli ses tonuna homurdandı. "Ejderha nerede?"

"Onu kamp alanında bıraktım. Ona karşı daha nazik olmayı denemelisin."

"Nasıl daha iyi? Ona hiç bağırmadım ve bütün gün sırtımda taşıdım."

Çimlere uzanmış, gökyüzüne bakarken başında durup ona sinirli bir bakış attı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.
"Biliyor musun, onunla uçabilirsin."

Sırıttı. "Onunla pek çok şey yapabilirim."

Ona bir meşe palamudu fırlattı. "Aklını çukurdan çıkar. Ne demek istediğimi biliyorsun. Uçarsak çok daha hızlı olur."

"Bunu yapabileceğimi bilmesine, insan olabileceğimi bilmesinden daha fazla ihtiyacı yok."

Halla başını eğerek onun insan formuna bir göz attı.
"Sanırım sen de bu yüzden şu anda kampta değilsin?"

"Öyle." İnsan bedeninde gerinmek ve rahatlamak için sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı.

"Madem sizi yavaşlatıyor, o zaman neden bizimle birlikte?"

Hiçbir fikri ve gerçek bir cevabı yoktu. Tek bir şey dışında. "Ölen ben olsaydım, Renata'nın intikamımı almak için aynı kararlılığı göstereceğini düşünmek isterdim."

"Neden sana inanmıyorum?"

Çünkü gerçeğin tamamı bu değildi. Ejderhada onu zorlayan bir şey vardı ve ne olduğu ya da neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece ona musallat olduğunu biliyordu.

Hiç mantıklı gelmiyordu ama şu anda tek düşünebildiği kamplarına gitmek, ejderhayı kollarına almak ve Halla'yı hobgoblin tepesine geri döndürmektir.

Bir kadına ihtiyacın var.

Belki de hepsi buydu.

Çok uzun zamandır yalnızdı ve bunu biliyordu. Ama sevgililer, ihtiyaç duymadığı ya da istemediği her türlü komplikasyonla birlikte geliyordu. Tek başına daha iyi olacağını uzun zaman önce öğrenmişti.

Ve yine de düşünceleri kumral saçlı baştan çıkarıcıya geri dönüp duruyordu. Zeka ve ateşle dolu o yakıcı koyu-kahverengi gözlere.

Dur.

Odaklanması gereken çok daha fazla şey vardı. Birisi kız kardeşinin boynuzuna sahipti ve onunla her türlü zararı verebilirdi. En azından onu öldürebilirlerdi.

Eğer ölürse.

Ejderhanın, kardeşinin kafatasından çok daha fazla endişelenmesi **g e r e k e c e k t i**. Uğruna savaştığı ve kanını akıttığı her şey.

Bir hiç uğruna olacaktı. Kaos geri dönecek ve dünyaya bir kez daha sahip olacaktı.

Belki de hayatının tek amacı buydu. Kaosu bir gün daha ertelemek.

Başarısız olma.

Başarısızlığın bedeli hepsi için çok ağırdı. Ama özellikle ejderhaları gibi masumlar için.

Tekrar Halla'ya baktı. "Saraydan ayrılırken seni takip eden biri oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Değilo o biliyordum.

Çok hoş.

"Sen

yapmadım görüldü

onu

seni takip mi ediyor?"

Güldü. "Ryper'ı gören oldu mu hiç?"

O istemedikçe olmaz. Lanet olsun. Karanlığa karıştığı ve ses çıkarmadan seyahat ettiği için ona Gölge adı verilmeliydi. Yine de, hayatının büyük bölümünde bir suikastçı olduğu gerçeği göz önüne alındığında, Ryper muhtemelen onun için en uygun isimdi ve Dash her zaman bunun annesinin çocuğa verdiği isim mi yoksa kendisinin seçtiği bir isim mi olduğunu merak etmişti.

Bu soruyu bir kez sorduğunda Ryper ona öylece bakmış ve hiçbir şey söylememişti.

O konuda da iyiydi.

Acı sona kadar bağlılık yok.

"Ayrıca, Ryper gözümü sizden ayırmamamı söyledi, efendim."

Elbette endişelendi. Ryper bir bakıcı kadar endişeliydi.

"Ayrıca bana kendisine en çok ihtiyaç duyulan yere gideceğini söyledi."

Dash kaşlarını çatarak bunun nerede olabileceğini anlamaya çalıştı. "Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkti. "Ryper. Her anlama gelebilir. Ama kötü bir şey olacağından emin olduğu için arkanızı kollamam konusunda ısrarcıydı efendim."

Kulağa doğru geliyordu. Ve Ryper'ın normal paranoyasına benziyordu. Ki bu da trajik bir şekilde gerçekleşiyordu.

Dash yorgun bir iç geçirdi. Düşüncesizce hareket etmişti ve bunu biliyordu. Topraklarını terk etmek kötü bir fikirdi ve Ryper bunun aptallığı konusunda ona ders verecek ilk kişi olacaktı. Ama bu, başka kimseye güvenmeye cesaret edemeyeceği bir şeydi. Kimse kız kardeşini bilmemeliydi.

En önemlisi, kayıp esasını bilmemeleri gerekiyordu.

Sadece birkaç gün sonra Auderley'de olacaklardı. Renata'nın esasını geri alacaktı. Ejderha onun kafatasını alacaktı.

Ve hepsini yutmadan önce karanlığa son verecekti.

CHAPTER 5

A Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Bink, hiç tanışmamış olmayı dilemeye başladığı insana doğru tiksintiyle sırttı. "Sen Ejderha avcısı olman gerekiyordu Fort. Bacaklarının arasında bir çift taşak varmış gibi davran."

Bunun yerine, mızımız, pörsümüş insan gergin bir şekilde ensesini ovuşturdu. Boyu bir erkeğe göre ortalamanın biraz altındaydı, şişkin bir yüzü ve insandan çok bir devi andıran kaba hatları vardı. Bink, Fort'un ejderha kafasıyla ortaya çıktığı anda onu dürüst bir şekilde kazanmadığını anlamıştı.

İlk aklına gelen, Fort'un onu fahişelik yaparken odasının önüne koyan sarhoş bir şövalyeden çaldığı ya da ejderha yeraltı mezarlarından aldığı olmuştu. En mantıklısı buydu, özellikle de Fort'un bir hırsız olduğu gerçeği göz önüne alındığında.

Ayrıca, aklı başında hiç kimse Fort'un bir dövüşte ejderhanın kafasını koparabileceğine inanmazdı.

Sonra Fort bunu ejderha uyuşturulmuşken ve yatağında uyurken yaptığını açıkladı. Birkaç bardak biradan sonra, olay sırasında orada bile olmadığını itiraf etmişti. Onu başka bir ejderha öldürmüştü.

Sonra da kafasını Fort'a vermişler ki bir ejderha avcısı canavarı öldürmüş gibi görünsün.

Oraya gitmemiştim bile.

Korkak.

Bink'in bu tür itici yaratıklara hiç saygısı yoktu, ama onlar için kullanabileceği şeyler vardı ve Fort çoğu gün ortalamanın üzerinde bir uşak olmuştu. Özellikle de ona kafatasını veren ejderhayla tanıştırdıktan sonra.

Şu anda, Bink'in bir başka komplocusu için pazarlık yapmak üzere bir sentor asi prensi görmeye gelmişlerdi.

İnsana karşı dudağını büktü. "Tartışmayı bırak Fort ve sana söyleneni yap." Ne de olsa düşünmek Fort'un uzmanlık alanı değildi. Bink bu noktada devreye giriyordu.

Umarım, Fort'un iki ay önce bir şövalyenin kılıcını çalmasının ardından yapmak zorunda kaldıkları gibi gecenin bir yarısı buradan kaçmak zorunda kalmazlar.

Ya da Fort ejderhanın kafatasını kabul ettikten sonra. Indara'dan canlarını zor kurtarmışlardı. Yakın zamanda tekrar yaşamak istediği bir deneyim değildi.

Tüm iğlerinin indiğinden emin olmak için başının üstünü sıvazlayan Bink, ardından ceketini düzeltti. Ne de olsa bir prensle buluşacaklardı. Sokak süprüntüsü gibi görünmelerine gerek yoktu.

"Nasıl görünüyorum?"

Fort omuz silkti. "Bir şeytan gibi mi?"

Troglodit. Neden zahmet etti ki? Daha iyi bir suç ortağı sınıfı bulması gerekiyordu.

Bu yüzden buradaydılar. Zengin ve soylularla takılmak istiyordu. Doğduğu sınıfla birlikte olmak istiyordu, ayaktakımı özentileriyle dolaşmak değil.

Zorlukla ayakta durabilen bu hödüğe yüzünü buruşturan Bink, arkasını döndü ve Fort'un da uslu bir köpek gibi peşinden gelmesi için parmaklarını şıklattı.

Majordomo ağır ahşap kapıyı açarak lüks bir ofise girdi; burada centaur prens alçak bir- arkasında brokar bir minderin üzerinde oturuyordu- - zemin, süslü, yaldızlı

Masa. Prensın vücutunun her gözeneğinden asalet akıyordu. Bink'in gıpta ettiğı bir zarafet ve asaletle hareket ediyordu. Zenginlik ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Bu sadece tavırlarında değil, lacivert- mavi ceketinin şık kesiminde, altın iplik ve süslemelerinde de kendini belli ediyordu.

Yine de en çok dikkatini çeken masa ve altın gryphon tüyleri oldu.

Bink bunları bir pazarda ne kadara satabileceğini hayal etti, sonra kendini tuttu. Buraya çalmaya gelmemiştı. Bir anlaşma yapmak için buradaydı.

Tüm pazarlıklara son verecek bir pazarlık yapın.

Kendini eğilmeye zorlayarak, sokakta sürünen bir dilenci gibi değil de havalı biri gibi görünmeyi umdu. "Ekselansları."

Bink kolunun altından baktı ve Fort'un arkasında durmaya devam ettiğini, panellerle kaplı odada kendini bilmez bir serseri gibi etrafına bakındığını gördü. Boğazını temizledikten sonra gözlerini kullanarak geri zekâlıya onun da eğilmesi gerektiğini söyledi.

"Oh." Fort sonunda anladı ve Bink'in hareketlerini kopyaladı.

Aman Tanrım.

Böyle görünmemek için dua etti. Öyle görünmekten korktuğı için hemen doğruldu ve ceketini tekrar çekıştirmeye başladı. "Yaklaşabilir miyiz, Majesteleri?"

Koyu renk saçlı ve boncuk gözlü Prens Lorens önce ona, sonra Fort'a spekülatif bir bakış attı. "Duruma göre değişir. Söz verdiğiniz şeyi aldınız mı?"

"Başka neden burada olalım ki?"

Açgözlü sentor sevinçle ellerini birbirine sürterken bu, dudaklarında sinsi bir gülümsemenin kıvrılmasına neden oldu. "O zaman bana ordumu göster."

Bink cebinden bir parça parşömen çıkardı ve yavaşça masaya yaklaştı. Kâğıdı prensin önüne koydu, prens kâğıda baktı ve kaşlarını çatı.

"Bu da ne?"

Lorens okuma yazma bilmiyor muydu? Çok açıktı. "Bu bir aranıyor posterı."

Prens onu kendisine doğru geri itti. "Benim istediğim bu değildi. Ben askerleri olan bir tek boynuzlu at ittifakı istiyordum!"

"Bu daha iyi."

Lorens ona aptalmış gibi baktı. "Nasıl yani?"

"Bu daha büyük bir ittifak. Diğer altı krallığın desteğiyle kız kardeşinizi devirmenize yardımcı olacak bir ittifak."

"Neden kız kardeşimi devirmeme yardım etsinler ki?"

"Çok nefret ettikleri Yüce Kral'dan kurtulmak için."

Parmağını masaya vuran Lorens birkaç dakika boyunca konuyu düşündü.

Aslında çok uzun. Parmak tıkrıları ikinci bir kalp atışına dönüştüğünde oldukça sıkıcı ve rahatsız edici bir hal aldı. Yeni planıyla prensi kırmış mıydı?

Bink, prensin dikkatini çekmek için dikkatlice boğazını temizledi. "Majesteleri?"

"Bu ittifaktan emin misin?" Lorens sordu. "İhtiyacım olduğunda bana ihtiyacım olan kuvvetleri gönderecekler mi?"

Sayılır. Bu krallıklar Dash'ten nefret ediyordu ve ondan kurtulmak için her şeyi ödeyeceklerini söylemişlerdi. Baş belalarından kurtulmalarına yardım ettiği için onu ödüllendireceklerinden ve bu parayla bir ordu kiralayabileceklerinden nispeten emindi. Ama kararsızlığını belli etmemesi gerektiğini de iyi biliyordu. "Evet, Majesteleri."

Yavaşça başını salladı. "Bana o destekçileri bul. Önderlik etmem gereken bir isyan var. Askerlere ve paraya ihtiyacım var!"

Bink eğilerek selam verdi ve odadan geriye doğru yürüdü, çıkarken Fort'u yakalayıp yanında götürmeyi ihmal etmedi.

Malikânenin dışına çıkana kadar bir daha konuşmaya cesaret edemedi. "Kafatasını topla Fort."

"Dediğin gibi şimdi açık artırmayla mı satacağız?"

Bink başını salladı. "İzimizi kaybettirmemeliyiz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım yanlış hesaplamış olabilirim." Licordia'daki ortağı Keryna'ya geri dönmesi ve onun Lorens ve isyanıyla ne kadar içli dışlı olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Bu ikisinin aylardır birlikte plan yaptıklarını biliyordu. Ve Keryna'nın Renata üzerindeki nüfuzunu kullanarak sentor isyancılara Dash'in ordusuyla destek olacaklarına dair sözler verdiğini de.

Bilmediği şey Keryna'nın isyancılara vaat ettiği her şeydi. Ama Keryna'nın eline bir şey verdiği için minnettardı...

Prensesin kafasından kopardığı altın boynuza dokunmak için kesesini açtı. Aptal, güvenen kaltak. Prenses, Bink'in onu Loren'lerle buluşmaya götüreceğini ve böylece isyanı için tek boynuzlu at askerleri sağlaması için pazarlık yapacaklarını sanmıştı.

Bu çok aptalca olurdu. Bink'in isteyeceği son şey herhangi bir savaşa katılmaktı. Birbirlerini parçalamalarına izin vermek daha iyiydi.

Ayakta kalan son yaratık, tacı takan kişi olacaktı. Hayatta kalma kuralı.

Herkes Yüce Kral'dan nefret ediyordu. Tüm düşmanları göz önüne alındığında onu ortadan kaldırmak kolay olurdu. Lorenler Kraliçe Meara'nın icabına bakacaktı. Ejderhalar kendi başlarının çaresine bakardı.

Kurnazlıklarıyla diğer krallıklar arasında anlaşmazlık ve güvensizlik yaratabilir, böylece gözlerini asla Licordia'ya çevirmezler. Onunla savaşmak yerine kendi aralarında savaşmakla meşgul olacaktı.

Tek yapması gereken Keryna'ya göz kulak olmaktı. Bu kadar basit.

Prenses Renata'yı çoktan ona teslim etmişti. Sadece bir görev daha ve Bink istediğini alacaktı.

Bir tek boynuzlu at olmasa da, tek boynuzlu at ırkını kontrol edebilecek büyüye sahipti. Krallıklarına hükmetmek ve şu anda Sagarianların kölesi olan evsiz kardeşlerini serbest bırakmak için.

Tek boynuzlu atların yok olmanın eşiğine gelmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmemiştir. Orada burada biraz fısıldayarak birbirlerini tekrar parçalayabilirlerdi.

O zaman kral olacak ve herkes ona boyun eğecekti. Licordia artık tek boynuzlu atların vatanı olmayacaktı. İmpleme ait olacaktı. Ve sonra diğer tüm krallıklar onların önünde eğilecekti.

CHAPTER 6

AU , NDERLEYDYTHAL

ÜÇ GÜN SONRA

T anis, bulmayı çok istediği insan kasabasının kenarında kendini yalnız bulduğunda dudağını ısırđı. Burada olmaktan nasıl da nefret ediyordu.

Yıllar önce, bir daha asla bir insan köyüne yaklaşmamaya yemin etmişti. Onların yerleşim yerlerinden birinin üzerinden bile uçmamaya.

Tekrar tekrar, yenilgisi için tezahürat yaptıklarını duyabiliyordu. Ya da daha kötüsü, yaşayabilmek için bir başkasını öldürmek zorunda kaldığında tezahürat yapıyorlardı.

Onun hayatı üzerine bahis oynayanlar. Ölümü üzerine bahse girenler.

Hepinizden nefret ediyorum.

Bilinmeyen bir nedenden ötürü kader onu onlara geri getirmişti. Neden mi? Hayal bile edemiyordu. Hayatında yeterince acı çekmemiş miydi? Ondan daha ne alacaklardı?

Zaten önemli olan her şeyi almışlardı.

Saygınlığını.

Onun
onuru.
Davin'in
hayatı.

Onların ellerinde acı çektikten sonra, kardeşinin onun aşığılanmalarını bilmesine izin vermeyi reddetti. Ölerken bile daha iyisini hak ediyordu.

Söz veriyorum, seninle ilgileneceğim. Sözleri kafasının içinde yankılandı. Bu sözü her zaman tutmuştu. Ailesine ihanet etmek isteyenlerle dolu bir kraliyet sarayında, dünyaya karşı her zaman ikisi vardı. O kardeşinin arkasındaydı, kardeşi de onun.

Ta ki yapmayana kadar.

Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm.

Davin, yanında yavruları ve büyük-büyük-büyük-büyük yavrularıyla olgun bir yaşta ölmeliydi. Bu kadar iyi-kalpli birinin sonu böyle olmamalıydı.

Bunu düzelteceğim.

Yapacağı son şey olsa bile, kafatasını krallıklarına geri götürecekti.

Kendini toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu söyledikten sonra Dash ve Halla onun önünden gitmişlerdi. Geçirdiği panik atak mutlaktı. Şu anda bile hâlâ tamamen iyileşmiş değildi.

Adadaki evine dönmek istiyordu. Hayır, eve gidip saklanması gerekiyordu.

Ama artık çok geçti. Hâlâ ejderhasının bedeninde olsa bile, babası onu geri kabul etmezdi - zaten en başından beri onu istememişti. Bunu yapmamasını emretmişti.

Kız kardeşleri büyük ihtimalle gittiği için onu öldürecek. İnsan olduğu için onu kesinlikle öldürün.

Aptalca bir arayış için bizi tehlikeye mi atacaksın? Eğer Davin uyurken bile bir insanın onu öldürmesine izin verseyse, o zaman zayıflığı yüzünden ölmüş olmalı!

Ejderhalar hiç affetmezdi. Kaçırıldıktan sonra geri döndüğünde dışlanmasının nedeni de buydu.

Sen bir ejderhasın Tanis. Ne tür bir büyüsü olduğu umurumda değil. Sahip olduğun her şeyle onunla savaşman gerekirken bir tek boynuzlu atın seni ele geçirmesine izin verdin. Eğer bu kadar güçlüysen, buraya gelip merhamet dilenmek yerine onların dünyasında ölmeliydin! Hayatında bir kez olsun onurlu ol. Git kendini öldür!

Ve çok baştan çıkarılmıştı. Yaşamak için hiçbir nedeni yokken sadece Davin ve Marla'nın yardımseverliği onu hayatta tutmuştu.

Kız kardeşlerinin zalimliği onu hâlâ hırpalanmış ruhuna kadar kesiyordu. Şanslıydılar ki, çayırdaki oynarken dikkatleri dağılmış yavrularken kimse onları gizlice yakalamamıştı. Kader sebepsiz yere üstünüze sıçmadığında kibirli bir pislik olmak kolaydı. Ama Tanis gafil avlanmanın dehşetini ve aşağılanmasını biliyordu. Aptal ya da dikkatsiz olduğu için değil. Zayıf olduğu için değil.

Çünkü o zamanlar kötülük diye bir kavramı yoktu.

O sefil tek boynuzlu atın ona yaptığı şey herkesin başına gelebilirdi.

Kim olursa. Kız kardeşleri bile.

O sadece o öğleden sonra vadide oynayan talihsiz bir ruhtu.

Onun yerine acı çeken kız kardeşi Ragna ya da babası olmalıydı. O zaman belki başkaları için biraz merhamet duyabilirlerdi.

Alçakgönüllülük dersine ihtiyaçları vardı. Onun değil.

Kaderin, tanrıların ya da ona bunu yapan her neyse, o gün onu neden seçtiğini asla anlayamayacaktı. Çünkü o hiçbir zaman başkalarına karşı duygusuz olmamıştı. Onların aksine, her zaman adil ve nazik olmaya çalışmıştı.

Yine de bir yabancıya güvendiği için cezalandırılan oydu. Klanının parya olarak damgaladığı kişi.

Ama Davin değil.

Esaretinden sonra Marla'yla birlikte onu evlerine kabul etmişlerdi. Sadece onlar iyileşmesine yardım etmiş ve başka hiç kimse ona bakmazken, onu lekeli olarak etiketledikleri için ona sığınak vermişlerdi.

Şimdi Davin gitmişti.

Bunun neresi adil ya da doğru?

Lanet olsun sana, evren! Cehenneme kadar yolun var!

Gözyaşları onu boğdu, ama düşmelerine izin vermeyi reddetti. Kimse onu ağlarken görmeyecekti.

Cesaretini toplamak için bir nefes alarak, kasabalarına girip çıkan insan seline göz kulak olmak için iki iri yarı adamın nöbet tuttuğu kapıya doğru ilerlemeye zorladı kendini.

Bacakları o kadar kötü titriyordu ki nasıl yürüyebildiğinden bile emin değildi. İnsanlar bununla nasıl başa çıkıyordu? Bir ejderha olarak duygular korkunçtu ama bir insan olarak...

Çok daha kötüydüler. Vücudunun daha önce böyle titrediğini hatırlamıyordu. Kalbi bu kadar şiddetli çarpıyordu. Gerçekten dehşet vericiydi.

İnsanların terleyebileceğini unuttuğu yerlerde bile terliyordu. Ew! Buna nasıl dayanıyorlardı?

Tüm vücudunu
kaşındırıyordu. "Dur!"

Şiddetli feryat karşısında dondu kaldı. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Eli kılıcını çekmek istedi ama bu pek akıllıca bir fikir gibi görünmüyordu. Bu büyüklükte bir kalabalığın içinde olmazdı.

Saldırganlık saldırganlığı doğururdu. İnsan olmadan önce en çok hatırladığı şey buydu. Sakin ol yoksa ona zarar verirler.

İri yarı adamlardan biri ona doğru hışımla geldi.

Elini kılıcın kabzasına dayadığında midesi acı verecek kadar gerildi. Bekle...

Adamın onu yakalayacağından ve kendisiyle birlikte çekeceğinden emindi.

Eğer cesaret ederse.

Onu gırtlığından sakalına kadar keserdi.

Onu yakalamak yerine, yüzünde alaycı bir ifadeyle kaba bir şekilde yanından geçip gitti. Bakışlarıyla onu takip eden kız, adamın arkasındaki bir gruba ters ters baktığını gördü.

Tanrılara şükürler olsun.

Adam anlamadığı nedenlerle onlara bağırmaya başlayınca rahat bir nefes aldı. Bu dikkat dağınıklığını kullanarak, başka biri onu gerçekten durdurmadan önce hızla kasabaya girdi.

Bu işin kolay kısmıydı.

Zor olan mı? Nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Her yerde insanlar vardı.

Kelimenin tam anlamıyla her yerde.

Bir karınca kolonisi gibi sokaklarda dolaşıyor, hiçbir neden ya da mantık olmaksızın her yöne doğru ilerliyorlardı. Etrafta binalar vardı ama ne olduklarını bilmiyordu. Bazılarında tabelalar vardı ama üzerlerindeki resimler ona hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Halla ve Dash nereye gitmişti? Ahıra mı? Ahıra mı?

Neden onlara nerede olacaklarını sormamıştı?

Çünkü ben bir aptalım.

Hayır, panikliyordu ve sağlıklı düşünemiyordu.

"Yürü kızım!"

Kolları kanlı derilerle dolu bir adam yanından geçip gitti.

Boğazında safra birikti. O zavallı, katledilmiş hayvanlar için kendini çok kötü hissediyordu. İnsanlar canavardı! Hiçbir şeye saygıları yok muydu? Neden bu kadar çok ve gelişigüzel öldürüyorlardı? Bunun bir amacı var mıydı?

Hayvanlar kuduz muydu?

Birden, ejderha bedeninde kalmayı ve tüm bu yeri ateşe vermeyi diledi. Etrafında hışırdayan haşarattan kurtulmak dünyaya karşı bir nezaket olurdu.

Esaret altında geçirdiği günlerin korkunç anıları gözünün önüne geldi ve burada olmak istemiyordu, özellikle de yalnız olmak.

Daha da kötüsü, sanki izleniyormuş gibi hissediyordu. Ama kalabalığın içinde ona aldırış eden kimseyi görmedi. Yine de bu his devam etti. Tüylerini diken diken ediyordu...

"Neredesin, Dash?" diye nefes aldı.

Önden gitmelerine izin verdiği için sessizce kendini tekmeledi. Panik atak ne kadar kötü olursa olsun, kendini onlarla kalmaya zorlamalıydı.

Şu anda sahip olduğu eskisini bir hıçkırık gibi gösteriyordu.

"Sen bir avcı mısın?"

Kaşlarını çatarak arkasına döndü, kötü adamlardan birini görmeyi bekliyordu.

Onun yerine, kalçasına zar zor ulaşan genç bir çocuk vardı. Yanağında bir çürük ve solgun gözlerinde yaşlarla onu orada görünce hazırlıksız yakalandı. "Pardon?"

Kılıcını ve sırtında taşıdığı çantasını işaret etti. "Siz bir avcı mısınız leydim?"

"Uh..." Tanis hayır demek istedi ama teknik olarak öyleydi ve Dash onu böyle giydirmişti. Tek soru, bu çocuğun ona bunu neden sorduğuydu. "Evet?"

Çocuk tereddüt etti, sonra sesli bir şekilde yutkundu. "Satın alabileceğim etiniz var mı?"

Onun tuhaf sorusu karşısında kaşlarını çattı. "Ne?"

Kirli elini ona doğru uzatarak küçük bir gümüş para gösterdi. "Babam içkiden yine sızdı ama bana biraz et getirmemi söyledi. Avcıların genellikle para karşılığında daha fazla et verdiğini ve geldiğinde etim yoksa beni döveceğini söyledi. Sizden satın alabileceğim etiniz var mı?"

Bu sözler onu çileden çıkardı. Çocuk insan bile olsa, dayak yemeyi hak etmiyordu.

Özellikle de onu sevmesi ve koruması gereken adam tarafından.

İçinde garip bir şefkat yükseldi ve çocuğu güvende tutmak istemesine neden oldu. "Üzgünüm ufaklık. Bende hiç yok."

Gitmek için dönerken, kirli bir yumruğuyla gözlerindeki yaşları sildi.

Bu seni ilgilendirmez.

Hiç şüphe yok ki o küçük insan büyüüp bir gün spor ya da ganimet için onun türünü avlayacak bir adama dönüşecekti.

Yine de onun kalabalığın arasında dolaşmasını izlerken tek gördüğü yardıma ihtiyacı olan kayıp küçük bir çocuktü.

Kardeşinin yavruları gibi.

Zayıflığından dolayı kendinden nefret ederek onun peşinden gitti. "Oğlum?"

Yanaklarından süzülen gözyaşlarını tekrar ona göstermek için döndü.

Bu onu kırmayı başardı. Diz çökerek yanaklarını silmek için gömleğini kaldırdı. "Buralarda yeniyim. Normalde et almak için nereye gidersiniz?"

"Bir pazar var, ama babam orada beni soyacaklarını söyledi. Bana kalabalığın içinde bir avcı aramamı ya da leş dolu bir araba bulmamı söyledi."

"Bu market nerede?"

Şehrin merkezindeki devasa kuleyi işaret etti.

Tanis seçeneklerini düşündü. Çok fazla seçenek yoktu ve o postlarla adamın peşine düşecek değildi. Yasal olarak onu yenemediği sürece.

Bu da muhtemelen kötü bir fikirdi. İsteyeceği son şey tutuklanmak ya da dövülmek ya da insanların yasalarını çiğneyenleri cezalandırmak için yaptıkları her neyse oydu.

Bu yüzden küçük çocuğun ihtiyaçlarına odaklandı. "Pazarınızı deneyelim ve bakalım et için pazarlıkta daha şanslı olacak mıyım?"

İnsanlar hakkında bildiği şey, daha zayıf olanları avlamayı sevdikleriydi. Eğer çocuğun yanında olursa, belki onun kurban olmasını engelleyebilirdi.

Ve eğer gerçekten şanslılarsa, orada Dash ve Halla ile karşılaşabilirdi. Onlara kesinlikle yardım edeceklerdi.

Adam tereddüt etti, sonra onun elini tuttu. Tüccarların toplandığı bir alana gelene kadar onu kalabalığın içinden geçirmesine izin verdi.

Yeterince zararsız görünüyordu. Ta ki iki hırsızın bir adamın çantasını çaldığını görene kadar. İpleri kesen kişi gülererek küçük çantayı arkadaşına fırlatmış, o da çantayı cebine attıktan sonra çılginca kalabalığın arasına dalmıştı.

Soydukları adam bağırdı,—sonra da peşlerinden koşmaya başladı.

İnsanlar.

İndara'da böyle şeyler asla olmazdı. Babasının saati bir hırsız canlı canlı kızartırdı. Bu da insanların neden yanlarında bir refakatçi olmadan krallıklarına giremediğini açıklıyordu. Ve o zaman bile, sadece sınırlı bir süre için.

"Paranı sıkı tutsan iyi edersin, evlat."

Parasını iki eliyle çenesinin altında tutmak için onu bıraktı. "Benim adım Arthur."

Ona gülümsedi. "Adını sevdim. Çok asil bir isim Arthur. Benim adım Tanis."

Bu onun da ona gülümsemesine neden oldu. Oldukça hoş biriydi. Çok tatlıydı. İnsan çocuklarının bu kadar sevimli olabileceğini hiç düşünmemişti. Ya da sevimli.

"Siğil!"

Çocuk yüksek sesle bağırınca irkildi. "Babam bana Siğil der çünkü kışında işe yaramaz bir siğil olduğumu söyler."

Tanis şişman, öfkeli adamın onlara doğru hışımla geldiğini gördü. Adamın tenine kalıcı olarak kazınmış olan öfke çizgilerinden bunun nadiren gülümseyen bir adam olduğunu anlayabiliyordu. Kaşlarını çatmak onun doğal haliydi. Ve adam onu tamamen ters köşeye yatırmıştı.

Tek kelime etmeden Arthur'u yakaladı ve elinin tersiyle vurdu. "Sana getirmeni söylediğim et nerede?"

"Lütfen, baba." Arthur kurtulmaya çalıştı.

"Ben senin baban değilim, velet! Ben sadece seni büyütmek zorunda kalan kişiyim."

Çocuğa tekrar vurmak için hamle yaptığında, Tanis onun kolunu yakaladı. "Yeter!"

Alaycı bir tavırla ona döndü. "Senin de mi tokat yemeye ihtiyacın var?" diye hırladı ona.

Derin, yankılanan bir ses ona fırsat vermeden konuştu.
"Kolunun vücuduna bağlı kalmasını istiyorsan hayır."

Sadece bir yaratık böyle hırladı. Dash.

Bakışları acılı adamın yanından geçip...

Vay be. Şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı, en görkemli erkeği gördüğünde nefes alamıyor ya da hareket edemiyordu. Omuzlarına kadar uzanan uzun, dalgalı, siyah saçlarıyla Arthur'un babasının üzerinde yükseliyordu. Vücudunun her gözeneğinden güç ve ölümcül kuvvet akıyordu.

Vahşi ve iriydi. Doğal bir yırtıcı.

İçindeki ejderha onun türünü tanıdı. Bu gerçek bir ejderha avcısıydı. Eşsiz yeteneklere ve kurnazlığa sahip bir savaşçı.

Adamın gözleriyle karşılaşana kadar böyle düşünüyordu.

Öfke dolu, canlı, kutsal olmayan bir yeşil. Sadece bir kez daha gördüğü alışılmadık bir renkti...

Onun tek boynuzlu atı.

Yani tek boynuzlu atların insana dönüştürebildiği tek canlı ejderhalar değildi. Ve bu pek çok şeyi açıklıyordu. Babasının bu yüzden mi onların türüne hep karşı çıktığını merak etti.

Tüm ejderhalar tek boynuzlu atların yer değiştirebildiğini biliyor muydu, yoksa bunu bilmeyen bir tek o muydu?

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye alay etti insan Dash'e.

Tek boynuzlu atın keskin, yontulmuş insan yüz hatlarına hınzır bir gülümseme yayıldı. "Pis kokunla saldıracak başka bir yer bulmazsan kolunu koparıp seni onunla dövecek olan kişi."

Arthur'un babası sinirlendi. Tartışmak istediği belliydi. Ama sağduyusu galip geldi. Tek boynuzlu atla boy ölçüşemezdi ve bunu hepsi biliyordu.

Arthur'u da yanına alarak uzaklaşmaya başladığında Dash onu durdurdu. "Buna ihtiyacın olmayacak."

"O benim oğlum."

Dash ona, "Öyle olmadığını söylemiştin," diye hatırlattı. Arthur'u kendisinden uzaklaştırırken yüzündeki alaycı ifade geri döndü. "Peki. Al onu. Zaten işe yaramazın teki."

Dash şaşkın çocuğu yakaladı ve yaşlı adam kalabalığın içinde kaybolana kadar bekledi.

Arthur'un yüzünden yaşlar süzülüyordu. "Şimdi ne yapacağım ben?"

"Yaşa." Dash saçlarını karıştırdı. "Seninle ilgilenecek ve seni dövmeyecek birini tanıyorum."

Arthur umut dolu gözlerle yukarı baktı. "Gerçekten mi?"

Dash şefkatli bir gülümsemeye başını salladı. "Hayatının bedelini acı çekerek ödemek zorunda kalmamalısın, ufaklık. Kimsenin sana daha az olduğunu hissettirmesine asla izin verme." Çocuğu ayağa kaldırdı. "Hally?" Tanis, Dash'in ondan ne zaman bir şey yapmasını istese Halla için kullandığı bu lakap karşısında gülümsedi. Bunu her zaman bir sevgi ifadesi gibi söylerdi.

Bir kez daha insan formuna bürünen hobgoblin öne çıktı. "Evet, lordum?"

"Çocuğu Ector'a götür ve benim için ona yaverlik etmesini iste."

Halla soluk bir kaşını kaldırdı. "Emin misin? Oraya son gittiğimizde Ector pek nazik değildi. Hatırladığım kadarıyla seninle epey uğraşmıştı."

Dash homurdandı. "Ector bunu atlatacaktır. Ayrıca, bunun bir kaderi var. Ector onu evinde ağırladığı için minnettar olacak. Güven bana. Ve eğer seni üzerse, o huysuz ihtiyara bana bir iyilik borcu olduğunu hatırlat. Arthur'umuza göz kulak olmasını söyle. Aksi takdirde bana hesap verecek."

Halla başını sallayarak Arthur'u aldı ve gitti.

Tanis başka kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. "Gördüğüm kadarıyla insan yapabildiğin tek kişi ben değilim."

Dash ona yalan söylemeye başladı ama ne faydası vardı ki? Yalan söylemek tek boynuzlu atlara özgü bir şey değildi. Ve yapacak çok daha önemli işleri vardı.

"Bu konuştuğumuz bir şey değil."

"Anlaşıldı... Arthur'a yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Kadının minnettarlığı onu utandırdı. Kendisi söz konusu olduğunda insanların minnettarlık göstermesine alışık değildi. Sadece öfke, kızgınlık ve talepler.

Halla bile.

Hayır, özellikle Halla.

Gülümsemesi spekülatif bir hal aldı. "Yani... lordum, başkalarıyla ilişkiye girmek istemediğinizi sanıyordum. Çocuk için bu ani değişiklik neden?"

"Değişiklik yok. Çocuğun zarar görmesini istemedim." "Ya da benim?"

Onun kendisiyle alay ettiğini hissetti. "Bu da talihsizlik olurdu. Özellikle de intikamını almaya fırsat bulamadan önce."

"Gerçekten de öyle. Ama neden umursadığınızı sorabilir miyim?"

Dash ona verecek bir cevabı olmasını diledi. Bu onun umurunda değildi. Sadece başkalarının acı çektiğini görmekten hoşlanmıyordu. Hele de bir tayken ona yaptıklarından sonra.

Ve güzel olsa da, bu bir dış görünüştü. Bu onun gerçek vücudu değildi.

Sen daha iyi bilirsin.

Şekil değiştirmelerini sağlayan büyü, doğal olarak birini güzel yapmıyordu. Tek boynuzlu bir at boynuzu gibi, içindekini yansıtıyordu.

Çirkin bir ruh, iğrenç bir canavar olarak ortaya çıktı.

Hiç kimse gerçek doğasını onun büyüünden saklayamazdı. Ejderhanın bu kadar adil olması.

Kız kardeşinin içinde olduğu kadar saftı.

Ve bu saflık Renata'yı öldürmüştü. Başkalarının dikkatle sakladığı çirkinliği görmeyi reddetmişti. Karanlığın tüm ışığı yutabileceğine inanmayı. Ve ruhundaki iyiliğin, bir düşmanın ona karşı kullanacağı nihai silah haline gelebileceğine.

Ya da onu.

"Soruma henüz cevap vermediniz Lord Unicorn."

"Ne söylememi istiyorsun, Dragon? Seni önemsemi mi?"

Bir kahkaha patlattı.

Adam kaşlarını kaldırdı.

"Şaka yapıyordun, değil mi?" diye sordu.

Doğrusu, o da bilmiyordu. Onunla geçirdiği son üç gün... bunu nasıl tarif edeceğini bilmiyordu. Çoğu zaman onu boğmak istiyordu. Yapmaması gerekirken onunla alay ediyor, hatta bundan zevk alıyordu. Daha da çarpıcı olanı, o da ona karşılık veriyordu.

Ve yine de...

Onda bulduğu bir şey vardı. Söyleyecek sözü yoktu. İlginç olan bunu açıklayamıyordu.

İlginç mi? Hayır.

Baştan çıkarıcı mı? Kesinlikle değil.

Kız onun derisinin altında hem rahatsız edici hem de hoş bir şekilde duruyordu. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu.

Ejderha ona meydan okudu. Normalde düşünmediği şeyleri düşünmesini sağladı. Hepsinden önemlisi, ondan korkmuyordu ve bunu canlandırıcı buluyordu.

Çünkü senin kim olduğun hakkında hiçbir fikri yok.

Muhtemelen. Onu tanıyanlar gazabından korkardı. Onu tanıyanların çoğu. Halla ondan korkmuyordu çünkü babasının saray soytarısıydı. Aptalca bir şekilde konumunun onu koruduğuna inanıyordu.

Ryper'a gelince.

Kimse onun aklından geçenleri bilmiyordu. Ryper'ın ölmek gibi bir arzusu vardı ve hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmuyordu.

Diğer Haydutlara gelince, çoğu Ryper gibiydi ve yaşayıp yaşamadıklarını umursamıyorlardı. Bu nedenle hiçbir şeyden korkmuyorlardı.

O bile.

Ama onu ejderhaya çeken şey bu değildi. Başka bir şey olmalıydı. Bunun bir önemi yoktu. Her ne ise, onun yanındayken sürekli bir uyarılma halindeydi ve bu sadece cinsel değildi.

Evet, fiziksel olarak ondan etkilenmişti ama kadın onun sikinden çok daha fazlasını uyarıyordu. Onu gergin ve keskin tutuyordu.

Bunu daha önce kimse yapmamıştı. Ve bu garip bir şekilde hoşuna gitti.

O eşsiz bir yaratıktı ve ona karşı hissettiği bu duyguların ne olduğunu bilmesine de, başka hiç kimseye karşı hissetmediklerine benziyorlardı. "Kendine gerçekten bu kadar az mı değer veriyorsun Ejder?"

Tanis onun tuhaf sorusu karşısında durakladı. "Birbirimizi tanımıyoruz. Hem de hiç. Aldığın büyüünün sana zarar veriyor olması çok daha muhtemel."

Bu onun ilgisini çekti. "Nasıl yani?"

"Ejderhalar ateş ve zehirden yapılır. Tek boynuzlu atlar... şey, tek boynuzlu at büyüü, her ne ise... tüy ve parıltıdan yapılır."

"Tüy ve parıltı mı?" Gücenmiş bir halde, yakışıklı kaşlarını ona doğru çattı. "Senin ateşinle baş edemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bunun bir yük olduğunu düşünürdüm, evet."

Homurdandı. "Daha önce de söylediğim gibi, bana yük olacak kadar ağır değilsin."

Ellerini vücudunu göstermek için havaya kaldırırken ona aptalca bir bakış attı. "Sadece bu formdayken. Eğer bir ejderha olsaydım, ağırlığım seni ezerdi... ve seni aşağıda tutmak için ayağım kıkında olurdu."

"Beni aptallıktan uzak tuttuğun sürece, bunu memnuniyetle karşılarım."

İtirafı onu şaşırttı. "Gerçekten mi?"

"Halla'nın bitmek bilmeyen iğnelemeleri ve küstahlığı yüzünden onu neden mızraklamadığımı sanıyorsun?"

Tanis bunun üzerine durakladı. "Bunu hiç düşünmemiştim." "Belki de düşünmelisin. Sağduyuya ve zekâya değer veririm,

Bana ait olmasa bile. Ve bazen, özellikle de bana ait olmadığı için. Ve bilginiz olsun, tek boynuzlu atlar kabarık ve parıltılı değildir. Genel kanının aksine, osurmayız ya da gökkuşağı işemeyiz." Gerçekten de ürperdi.

Şaşkınlık içinde adamın kalabalığa doğru gidişini izledi. Onun kibirli olduğunu düşünmesi ne kadar garipti.

Şimdi düşününce, öyle olmadığını anladı. Aslında Halla'nın tavsiyelerini çok dinliyordu. Ve onun aksine, harekete geçmeden önce meseleleri izliyor ve tartıyordu. Çok düşünceliydi. Tedbirli.

İçinde daha derinlerde bir şey vardı. Bir şey...

Ortadan kayboluyordu! Oh, gidiyordu!

Bu gerçeği fark ettiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Gerçekten anlamadığı bu dünyada tekrar yalnız kalmak istemediği için onun peşinden koştu. Onu takip ettiren şey zayıflık değildi. Sadece kafa karışıklığıydı. İnsanların arasında yaşamaya çalışmamıştı, sadece onlardan kaçmaya çalışmıştı.

Dash, Halla'ya Arthur'u götürmesini söylediği arkadaşı gibi insanlar âlemi hakkında epey şey biliyor gibiydi. Onun aksine, bu toprakların yabancısı değildi.

Sağduyusu, en azından ejderha avcısı sahtekârlığını bulana kadar Dash ile dost kalmasını gerektiriyordu.

O da onun peşinden gitti.

Ve onu takip ederken, diğerlerinin ne kadar dikkatini çektiğini fark etti. Erkekler ve kadınlar. Özellikle de kadınların.

Sadece yakışıklı olması ve siyah deri zırhı ve pelerini içinde iyi giyinmiş olması değildi. Kendini nasıl taşıdığıydı. Saygı ve zafere alışkın bir canavarın kendinden emin havasıyla. Emretmeye.

Kendini beğenmiş havasından, fetihlerinin sadece savaş alanında olmadığı belliydi.

Yine de yanından geçtiği hiçbir insana dikkat etmedi. Kızın onu çok merak etmesine neden olan kararlı adımlarla ilerliyordu. Son tek boynuzlu at efendisi tarafından esir tutulduğu süre boyunca ne tek boynuzlu atlar ne de başkaları hakkında bir şey öğrenmek umurunda olmamıştı. Hepsinden nefret etmiş ve ölmelerini istemişti.

Bu sefer meraklıydı.

Baracus onun yanında hiç şekil değiştirmemişti. O gri, pis bir attı ve aynı derecede gri bir boynuzu vardı. O

zamanlar

başkalarıyla konuşurken, bir kez bile onunla konuşmaya tenezzül etmemiştir.

Özgürlüğü için onu öldürdüğünde bile.

Onunla ilgili uzaktan yakından çekici hiçbir şey yoktu.

Vücudunun her molekülünden seksapeli akan Dash'in aksine.

Hayatında ilk kez birine karşı bir çekim hissetti ve bu onu dehşete düşürdü. Bu hiç beklenmedik bir şeydi. Baracus'un ona yaptıkları yüzünden, hiçbir zaman, hiçbir türden başka bir erkeğe bakmamış ve onları çekici bulmamıştı.

Hiç kimseye bakmadı.

Hayatının geri kalanını yalnız ve iffetli geçirmeyi umuyordu.

Ama Dash'i izlerken, onun saçlarına dokunmak ve yelesi kadar yumuşak olup olmadığını görmek istedi.

Sakın buna cüret etme!

Erkekler acımasız ve nefret doluydu. Bunu herkesten daha iyi biliyordu. Kadınlar da öyleydi. Bazen daha da fazla. Kimseye güvenilemezdi. Hiçbir şey için.

Kalbi paramparça olmuştu ve bir daha asla kimseye güvenemeyecekti.

Onlar düşmandı ve öyle kalmalıydılar. Dash için pazarlık ettiği bir hizmetkârdan başka bir şey değildi ve hep öyle kalacaktı. Kendini aptallıkla kandırmasına hiç gerek yoktu. Hayal kurduğu ve dünyanın nazik ve iyi bir yer olduğuna inandığı günler sona ermişti.

Onu da Halla'yı düşündüğü gibi düşünüyordu. Onu takip eden bir yük.

Artık vadide masallara inanan o küçük ejderha değildi. Yabancıların iyiliğine. Bir gün hayatını paylaşabileceği birini bulabileceğine. Ona değer verecek ve onu el üstünde tutacak harika bir hayat arkadaşı. Davin'in Marla'ya yaptığı gibi ona saygılı davranacaktı.

Bu asla onun hayatı olmayacaktı. Ve bunu düşünmek sadece daha fazla kalp kırıklığı ve üzüntüye yol açacaktı.

Dash de onunla aynı sebepten buradaydı.

İntikam.

Babası ona her zaman aceleci bir hayalperest derdi. Hayatının iki yılına mal olan tuzağa düştüğü için onu bu yüzden suçlamıştı.

Kafanı kışından çıkar, Tanis. Uçabiliyor olman kafanı bulutlarda tutabileceğin anlamına gelmez. Önünde ne olduğuna dikkat etmelisin!

Ama dikkat edilmesi gereken hiçbir şey yoktu.

Bugüne kadar babası olan her şey için onu suçladı. İradesi dışında kaçırıldığı için onu suçladı.

Bunu düşünme.

Ve Dash'i düşünme. Dışında beyaz bir kalkan asılı olan bir binaya yaklaştıklarında adımlarını yavaşlattı. Üzerinde altın bir kupa tutan kırmızı bir el vardı.

Şaşkınlıkla kapıyı açtı ve önce onun girmesine izin verdi.

Sonra onun koluna girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni güvende tutuyorum."

İlk içgüdüğü ona gücenmek ve kendi başının çaresine bakabileceğini söylemek oldu. Ancak bina sakinlerinin kendisine gösterdiği ilgiyi fark edince, adamın düşüncesine minnettar oldu. "Teşekkür ederim."

Burası hayatlarını başkalarını avlayarak kazanan hırsızların ve canilerin yuvasıydı. İğrenç, barbar müşterilerden şaşmak mümkün değildi. Bir avcı olarak onların türünü kolayca tanımıştı ve onlarla bar kavgası yapmak istemiyordu.

Onu alt edebileceklerini ve onun pahasına kendilerini kanıtlayabileceklerini düşünerek memnuniyetle ona meydan okurlardı. Bazılarıyla dövüşebilirdi.

Birkaçı için çalışması gerekecekti.

Ama aralarında çok zorlanacağı ve kesinlikle kaybedeceği kişiler de vardı.

Ve bu, onu bir böcek gibi bastırabilecek arkadaki iki kişiyi saymıyordu.

Bununla birlikte, Dash buradaki en ölümcül yaratıktı ve hepsi de bunu biliyordu. Bu yüzden, o aralarından geçerken kenara çekildiler ve ona yer verdiler ve onunla birlikte olduğu için ona saygı gösterdiler.

Bekçinin yüzünde kötü bir ifadeyle durduğu bara yöneldi. Yaklaştıklarında bile selam vermedi. Sadece varlıklarını kabul eden acımasız bir küçümseme.

Dash bir altın para çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. "Belirgin spiralli altın asası olan bir adamı arıyorum. Bana bu tarafa doğru geldiği söylendi ve umarım buraya ağzını açıp böbürlenmek için gelmiştir."

Bekçi parayı aldı ve tuniğinin cebine koymadan önce inceledi. "Bir adam değil. Sen Imp Peddler'ı arıyorsun."

Dash bakışlarını kısmıştı. "Pardon?"

"Bu onun kullandığı isim. Bir hafta içinde her türlü eşyayı açık artırmayla satmayı planladığını söyledi. Eğer ilgilenirsek nereye gideceğimizi bilmemizi istedi. Müşterilerime müzayedeyi haber vermemi söyledi. Ne kadar çok o kadar iyi, dedi. Altın madenindeki bir ejderhadan daha zengin olacak kadar para kazanmayı umuyor."

Tanis daha önce hiç düşünmediği bir şey karşısında kalbinin hızla çarptığını hissetti. Birinin kardeşi için açık artırma düzenlediğini düşünmek onu hasta ediyordu. "Onda da ejderha kafatası var mıydı?"

Barın yanındaki duvarda asılı olan ve üzerinde bilgiler yazan elle çizilmiş bir posterini işaret etti. "Yanındaki sözde ejderha avcısı bir ejderhası olduğunu söyledi. Ama bana sorarsanız, çocuk daha çok köylü bir çiftçiye benziyordu."

Bekçi burnunu sildi. "Elbette, bence bunların hepsi ya yaptıkları ya da buldukları sahte şeyler. Ama eğer istersen

aptal paranızı sattıkları şeylere harcayın, buyurun. Müzayedelerini Pagos'taki Sester kalesinde düzenliyorlar."

Posterdeki listeye bakan Dash'in zümrüt gözlerinde garip bir ışık vardı. Bekçi konuşmaya devam ederken Tanis okumak için yaklaştı.

"Sarhoşun anlattığı her şeyi hatırlamıyorum. Altın asa göze çarpıyordu çünkü şeytan onu gösterip kullanmakla tehdit ediyordu. Bizi cırcır böceğine ya da kurtçuklara dönüştürebileceğini söyledi. Palavracı çocuk, Indara'yı ziyarete gittiğinde şiddetli bir savaşta bir ejderha prensinin kafatasını parçaladığını söyledi. Sanki aklı başında biri oraya gitmeye cesaret edebilmiş gibi." Bir an düşünmek için durakladı. "Görünüşe göre şeytan, sözde onlardan birine aşık olan bir kraliçeden kırmızı peri gözyaşları olduğunu söylemiş. Bakire bir trolün penisi. Gri bir savaş gryphonundan on iki tüy. Yağmurlu bir gecede asılmış bir katilin yüzülmüş derisi. Bunun gibi çılgınca şeyler. Sihirli değnek dışında geri kalanını kim neden istesin, hiçbir fikrim yok."

Sağındaki bir adam gülmeye başladı. "Ben gülüyorum. Şeytan bunların hepsini bir büyüde birleştirebileceğine yemin etti ve bununla birlikte satıyordu."

"Ne için büyü?" Tanis sordu.

Cevap vermeden önce kupasından derin bir yudum aldı. "Bu dünyadaki en aşağılık piçi öldürmek için ihtiyacınız olan tüm malzemeler bunlar."

Onun kim olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Ta ki solundaki adam yere tükürüp dudak bükene kadar. "Keşke doğru olsaydı. Tek boynuzlu at kralını öldürüp yerine geçmek için bir büyü yapabileceğini bir an bile düşünsem, bunun için hepsinden daha fazla teklif veren ilk kişi ben olurum."

"Tek boynuzlu at kralı mı?" diye tekrarladı.

Bekçi ona alaycı bir ifadeyle, sanki o da kendisi kadar aptalmış gibi baktı. "Deciel Coeur de Noir. On Üç Krallığı yöneten piç kurusu. Onu kim öldürmek istemez ki?"

Tanis bu isim bir gök gürültüsü gibi aklından geçerken nefesi kesildi ve hemen yanında duran aslında erkek olmayan adama bakmak için döndü.

Siyah tek boynuzlu at.

Deciel Coeur de Noir. Dashell. Blackheart.

Dash.

Hay sikeyim.

CHAPTER 7

S "Hiçbir şey, Bayan Ejderha." Dash'in sesi düşüncelerinde yüksek ve netti.

Tanis onu meyhanedeki kabadayılara ne kadar ifşa etmek istediğini düşündü. Ama ejderha güçleri ondaydı ve onlara kesinlikle geri ihtiyacı olacaktı. Ejderha bedeniyle birlikte.

Ve kim olduğu göz önüne alındığında.

Onlar onun bağırsaklarını deşmeden çok önce o kadının bağırsaklarını deşerdi.

Üstelik onu öldürmenin kendisini ejderha formuna geri döndüreceğinden de artık emin değildi. O sadece bir tek boynuzlu at değildi.

O var olan en ölümcül yaratıktı. Tüm krallıkların Yüce Kralı.

Ne yaptım ben?

Yakalayabileceği onca canavar varken.

On Üç Krallığın Yüce Kralı. Deciel Coeur de Noir.

Nasıl? Neden?

Aman Tanrım.

Hayatta olduğu için çok şanslıydı. Tehlikeli görünmesine şaşmamalı.

Tehlikeliydi.

Hayır. Tehlikenin kişileşmiş haliydi.

Bu, eğlence için başkalarını tam anlamıyla kazığa oturtan bir tek boynuzlu attı. Vücut parçalarını ifade parçaları olarak giyiyordu.

Onun hakkındaki hikayeler efsanevi ve korkunçtu.

Dürüst olmak gerekirse, kaçmak istedi. Hayır, çılgılık atarak kaçmak istedi. Çılgılık atarak ve saçlarını yolarak.

Ben ne yapacağım?

Dash bekçiye sıırttı. "Dediğin gibi, eminim hepsi saçmalıktır. Eğer sadece bir büyü Coeur de Noir'ı öldürebilseydi, on kere ölmüş olurdu." Başını adama doğru eğdi. "Bilgi için teşekkür ederim."

Sonra posteri işaret etti. "Bunu almamın sakıncası var mı?" "Buyurun. Burada okuma yazma bilen başka kimse var mı emin değilim."

Dash hırıltılı bir homurtuyla posteri indirdi, katladı ve belindeki keseye soktu.

Koluna girerek kapıya doğru yöneldi.

Odanın diğer ucuna doğru yürürlerken kendi kendine, "Şüpheli davranma," dedi.

Ama insan nasıl şüpheli davranmazdı? Artık emin değildi çünkü herkesin onlara baktığını hissediyordu.

Öyle miydiler?

Daha önce de gelmişlerdi. Onun kim olduğunu nasıl bilmezler? Çok açıktı.

Onlar sana söyleyene kadar

bilmiyordun. Çünkü ben bir aptalım!

Babasının ona hep öyle demesine şaşmamalı. Babası haklıydı ve o da kendini akıllı sanarak kendini kandırıyordu.

Ben öleceğim. Yavaş yavaş. Acı çekerek. Büyük ihtimalle siyah bir tek boynuzlu at boynuzuna saplanmış olarak. İyi bir önlem için ruhu da emilecek.

Kulakları uğulduyordu. Aynı anda hem terliyor hem de titriyordu. Lanet olsun bu insan vücuduna.

"Nefes al, küçük ejderha," diye fısıldadı.

Onun için söylemesi kolay. O tüm zamanların en korkulan canavarıydı. Ejderha olmayı unutun. Onda hiçbir şey yoktu.

vahşet söz konusu olduğunda. Ateş püskürtüp uçuyor olabilirlerdi ama o, halkının en güçlülerini bastırmıştı.

Babası bile ona saygı gösterdi. Saygıdan değil. Dehşet verici, kutsal terör.

Bir şekilde öğrenip onları yok edebileceği korkusuyla babasının sarayında onun adını söylemelerine bile izin verilmiyordu. Her krallık bu kralın gazabından korkarak yaşıyordu.

Ordusundan değil.

Bizzat ortaya çıkıp hepsini katledeceğinden korkuyorlar. Sadece eğlence için.

Uykularında bile değil. Hayır. Düşman ilan ettiklerini nasıl infaz ettiğine dair bir örnek oluşturdu. Kanlı. Kanlı. Biri ona karşı geldiğinde hata yapmazdı.

Kendi babasını, saraylarının ve babasının korumalarının önünde kalbinden bıçaklamıştı.

Ozanlar bile onun hakkında şarkılar yazmadı.

Onu kızdırmamak için çok korktular ve başlarını ve parmaklarını kesmek için ud tellerini kullandı.

Yaptıkları korku dolu fısıltılarla konuşulurdu. Ya da çocuklarını iyi davranmaları için korkutmak isteyen anneler tarafından. Bunu yapma yoksa Unicorn Kralı senin için gelir!

Ve daha yeni onunla üç gece kamp yapmıştı. Onun sırtında üç gün geçirdim.

Onu lanet bir ağın içinde yakaladım! Aman Tanrım.

Nasıl hala hayattaydı?

Dışarı çıktıklarında ayakta zor duruyordu. Ve kızgındı.

Aslında öfkeliydi.

O kadar ki kendini tutamadı. Hiç düşünmeden onu itti. "Neden bana kim olduğunu söylemedin?!"

Dash onun saldırısı karşısında tam bir şok içinde dondu kaldı. Babasını öldürdükten sonra babasının ona elinin tersiyle vurmasından beri kimse ona vurmaya cesaret edememişti.

Ryper bile.

Sonunda karşılık verdiğinde babasının yüzündeki şaşkın ifadeyi bugün bile görebiliyordu.

Boynuzunun siyaha döndüğü o uğursuz günde, bir daha kimsenin ona el kaldırmayacağına ve bunun bedelini kanla ödemeyeceğine dair kendine söz vermişti.

Kimse

bilmiyordu.

Şimdiye kadar.

Ama Dash kendisinden çok daha küçük birine asla zarar veremezdi. Asla. Böyle bir şey yapmak ona göre değildi.

Ayrıca, onu incitmeye çalışmıyordu. Sadece üzgündü ve bin parçaya bölünmeye ne kadar yakın olduğunun farkında değildi.

Kendini sakinleştirerek boğazını temizledi. "Muhtemelen bana Kral Iagan'ın kızı olduğunu söylememenle aynı sebepten."

Geri çekilip endişeyle etrafına bakınırken bu, öfkesini biraz olsun dindirdi. "Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadı.

Ciddi miydi? "Sadece ejderhanın kafatasının kraliyete ait olduğunu söyledi. Sadece bir kraliyet ejderha ailesi var. Eğer bu kardeşinin kafatasıysa... o Prens Davin Dragomir'di."

Kralın tek oğlu. Dash'in babasıyla kaç kez görüştüğünün farkında değil miydi? Ya da kardeşini tanıdığından? Buradaki tek sürpriz, saraylarına gittiğinde onunla tanışmamış olmasıydı.

Dudağını ısırdı. "Oh."

"Öyle mi? Tüm söyleyeceğin bu mu gerçekten?" "Sen bir kötü adam mısın?"

Yavaşça gözlerini kırptırdı. Çoğunlukla onu kızdırması gereken bu hakaretle garip bir şekilde eğlendiği için. O bir kötü adam değildi. Halkı için barışı sağlamak adına yapması gerekeni yapmıştı. Tüm krallıkları korumak için.

Evet, gaddardı. Hatta acımasız. Ama iktidara geldiğinde, krallıklar sürekli bir savaş halindeydi.

Hiç kimse güvende değildi ve milyonlarca kişi gereksiz yere katledilmişti.

Babası sayısız anlaşma yapmış ve başkalarının halklarının üzerine yürümesine izin vermişti. Tıpkı diğer kral ve kraliçelerin yaptığı gibi. Hiç kimsenin tahtı güvende değildi.

Dash, topraklara kanun ve düzeni geri getirmek için yaptıklarından dolayı özür dilemedi. Asla da dilemeyecekti. Eşi benzeri görülmemiş bir barış dönemi getirmişti. Eğer bu onu kötü adam yapıyorsa, o zaman bu unvandan zevk alıyordu.

"Bana bir şey söyle prenses. Tek boynuzlu ata tuzak kurmak için ada krallığını terk edip benim sınırimi geçtiğinde korktun mu?"

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Sorumu duydunuz. Tek boynuzlu atlar ve ejderhalar nesillerdir düşman olmalarına rağmen, Licordian topraklarına girdiğinizde, bizim bölgemizde yakalanmaktan mı korktunuz?"

"Şey... hayır."

"Bir tek boynuzlu at sizi topraklarımızda ziyaret ederken bulursa ne olacağını düşündünüz?"

Tanis bunun neden önemli olduğundan emin değildi.

"Hiçbir şey." "Bu doğru. Kimse seni bu şekilde olduğun için

Orada. Seni kesinlikle katletmezlerdi. Yirmi yıl önce Licordia'da yakalanmış olsaydınız ne olacağı hakkında bir fikriniz var mı?"

"Katledilirdim."

Evet, yapardı. Acımasızca. Onu parçalar halinde babasına geri gönderirlerdi. Ve kimse bunun için cezalandırılmayacaktı.

"Şimdi, on yılı aşkın bir barış döneminden sonra, birileri benim ve sizin halkınızı uyurken öldürüyor. Kim olduğunu bilmek istiyorum."

Tanis, tanıştıklarında sorduğu soruları hatırlayınca durakladı. "Bu yüzden mi bana köyü neden yakmadığımı sordun?"

Başını salladı. "Kardeşinizin cinayeti için tek bir kişiye karşı adalet istediniz. Benim işim bunu elde etmeni sağlamak."

Bir canavara göre oldukça makul görünüyordu. Ama bir şey onu endişelendiriyordu. "Köyü yakmak istemiş miydin?"

"Sanırım sana ne yapacağımı biliyorsun."

Öldürün onu. Hiçbir tereddüt ya da çekince olmadan.

Korkusu geri döndüğünde sertçe yutkundu. Aldığı onca can için hiç pişmanlık duymuyordu. "Geceleri nasıl uyuyorsun?"

"Başım yastığın üzerindeyken."

Bu hiç de rahatlatıcı değildi. Gözlerindeki soğuk bakış da öyle. Güzelliği bu vahşeti daha da müstehcen ve şok edici kılıyordu.

Öldür onu.

Tüm krallıkların iyiliği için buna ihtiyacı vardı. Hiç kimse ona bu kadar yaklaşmamıştı. Babasının ve amcalarının bu konuda konuştuklarını defalarca duymuştu.

Birinin bu psikopatı durdurması gerek. Her yerde casusları ve yanında bir suikastçısı var. Koyduğu yasaları ihlal edenlerin canını alıyor. Keşke kendi suikastçımızı onun kalesine sokabilsek ve saltanatına son verebilsek.

Ama ne zaman biri denese, başarısız olmuş ve bu girişimleri yüzünden ölmüşlerdi.

Yasaları acımasızdı ve hiçbir istisna yapmıyordu. Suçlu bulunursa, diğerlerine bir uyarı olması için suçluyu ibret olsun diye cezalandırırdı.

Bana itaat et ya da vermeyeceğim bir merhamet için yalvararak öl.

Gerçi bu, kardeşini öldüren adama yapmayı planladığı bir şeydi ama bu farklıydı. Onunki kişiseldi.

Onunki değildi.

Hikayeleri duymuştu. Açlıktan ölmek üzere olan çocuklarını doyurmak için ekmek çalmaktan başka bir şey yapmayan insanların bağırsaklarını deşmişti.

Aile. Bu affedilemezdi. Kalpsiz.

"Beni neden öldürmüyorsun?" diye sordu ona.

"Ben adalete inanırım, Ejderha." Sokakta durdu ve çenesini yakınlarda oynayan bir grup çocuğa doğru salladı.

"Onları görüyor musun?"

"Evet."

"Babamın tacını ilk devraldığımnda anneler çocuklarını evlerinde saklardı. Evlerinden birkaç dakika bile çıkmaya cesaret ederlerse başlarına geleceklerden korktukları için dışarı çıkmalarına izin vermiyorlardı. Erkekler de aynı nedenlerle kızlarını ve eşlerini saklıyorlardı. Masumlar kaçırılıyor ve vahşi oyunlar, kölelik ve genelevler için satılıyordu. Kız kardeşimle sürekli kavga ederdim, çünkü birinin ona neler yapabileceğini biliyordum ve bu yüzden benden nefret ediyordu."

Tanis kendi babasıyla yaptığı kavgaları hatırlayınca yutkundu.

Daha da kötüsü, kaçırılan masumlardan biri olduğu gerçeği.

"Krallığımın onun ve korkusuzca büyümeyi hak eden diğer tüm çocuklar için güvenli olduğundan emin olmak için yapmam gerekeni yaptım. Ve Licordia güvende olduğunda, diğer krallıklardaki masumların huzur ve güven içinde uyumaları için ne gerekiyorsa yaptım. Ben hepsinin korktuğu canavarım ve ölene kadar da öyle kalacağım. Çünkü ben burada olduğum sürece, o çocuklar sokaklarda oynayacak ve zarar görmeyecek. Bunun için asla özür dilemeyeceğim. Eğer dünya bunun için benden nefret etmek istiyorsa, öyle olsun. Geçtikleri her karanlık köşede ve sokakta onlara zarar vermek isteyen binlerce canavardan korkacaklarına, kendilerinden çok uzaktaki bir sarayda yaşayan bir canavardan korksunlar daha iyi. Ya da daha kötüsü, yorgun başlarını uykuya yatırdıklarında onlara zarar vermek için evlerine giren canavarlardan."

Sesindeki samimiyet kadının tüylerini diken diken etti.

Onu bu hale getiren neydi? O da mı zarar görmüştü? İçindeki aynı kararlı öfkeyle konuştu.

tutuyordu. O teselli edilemez öfke o kadar derin ve sıcaktı ki, hiç sönmediği için onu sık sık korkutuyordu. Hiçbir şey onu söndüremiyordu. Zaman zaman onu kaynamaya bırakabilse de, her zaman oradaydı ve en kötü anlarda kabarmayı bekliyordu.

Eğer o da kendisi gibi acı çektiyse, bu mantıklı olabilir ve dünyayı kontrol etme ihtiyacını açıklayabilirdi. Eve döndüğünde o da aynı şekilde hissetmişti.

Sadece onun her şeyi daha iyi yapma gücünden yoksundu. Ve eğer şüphelendiği şey doğruysa, bu onu daha da ölümcül yapıyordu. Çünkü bu öfke sonsuzdu.

Başka bir şey söylemeden kalabalığın arasından sıyrıldı.

"Nereye gidiyoruz, canavar?" diye sordu.

"Öldürecek bir adamım var, senin de öyle." "Bir şeytanı kastediyorsun, değil mi?"

Dash homurdandı. "Imp, adamım, sinir bozucu. Hepsi aynı."

Ona göre, muhtemelen, ama o onları bu şekilde düşünmüyordu. "Şeytan senden büyü asasını çaldı mı?"

"Ne?"

Dash'in uzun adımlarına ayak uydurmak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Şu sorduğun altın asa. Seni yakaladığımda peşinde olduğun şey bu muydu?"

Dash ağzından kaçırıldığı şeyi fark edince yavaşladı. Son üç gün boyunca ejderhaya pek bir şey söylememiştir.

Konuşmanın çoğunu Halla yapmıştı ve ikisi önemli hiçbir şey hakkında sohbet etmemişlerdi. Halla bu konuda iyiydi. Ejderha da öyleydi.

Lanet olsun. Kişisel meseleler hakkında konuşmak ona göre değildi. Böyle şeylerin kendisine karşı silah olarak kullanılabileceğini ve kullanıldığını uzun zaman önce öğrenmişti.

Kimsenin herhangi bir savunmasızlığı görmesine asla izin verme. Kimsenin neyin kanadığını bilmesine izin verme.

Bunu nasıl unutabilir?

Bu yüzden hemen konuyu değiştirdi. "Beni yakalayamadınız."

"Ağıma takıldın."

"Teknik bir ayrıntı."

"Kıçının üstüne düştün, canavar. Ben gördüm."

Kadının hatırlatması üzerine boğazının altından hırladı. Neden onun itaatsizliğine göz yumuyordu? Halla bile ona böyle davranmaya cesaret edemezdi.

Renata yapardı. Üstelik gülerdi de.

Ama o bir istisnaydı. Kız kardeşinin, onun söz konusu olduğu durumlarda cinayetten paçayı sıyrabileceğini bilerek bilenmiş çelik gibi sinirleri vardı. Bunun tek nedeni, doğduğu anda onun kalbini kazanmış olmasıydı.

Tanrım, saçlarını çekiştirirken ona güldüğünü hâlâ görebiliyordu.

Başka hiç kimse onu sevmemişti. Onu yargılamadan kabul etmişti.

Ne babası ne de ona sonsuza dek bir hayal kırıklığı olduğunu hissettiren annesi.

Ve kız kardeşini yüzüstü bırakmıştı.

Kendisinden hiç şu anda nefret ettiği kadar nefret etmemişti. Bu dünyayı Renata için güvenli hale getirmek için yaptığı her şey yeterli olmamıştı.

Sen değersizsin, evlat! Doğduğunda kordonun yerine boğazını kesmelilerdi!

Ne de olsa babası haklıydı. Onu göbek bağıyla boğmalı ve hayatının tüm sefaletinden kurtarmalıydılar. Onu büyütmenin maliyetine değmemişti.

Ya da sorun.

Ejderhaya bakarken derin bir iç çekti. "Tek amacın bana eziyet etmek mi?"

"Tek amacım bu değil. Sadece mutlu bir ikramiye."

"Güzel." Köyün kapısına doğru yöneldi.

Onun yanında yürümeye devam etti. "Soruma cevap vermedin, canavar."

"Çünkü ben istemedim."

"Ama bilmek istiyorum. Size karşı kullanılamasınlar diye tüm malzemeleri yok etmenin peşinde miydiniz?"

İlk başta sadece asayı sormuştun. Diğerlerini biliyor muydun? Yoksa peşinde olduğun tek şey asa mıydı?"

"Aman Tanrım..."

"Biliyor musun, eğer beni tekrar ejderhaya dönüştürürsen, oraya daha hızlı gidebiliriz. Uçabilirim."

"Indara'daki herkes bu kadar geveze mi?"

Onun sorusu karşısında gözlerini kırptırdı. "Her gün duymadığınız bir kelime var. Loquacious. Söylemesi biraz eğlenceli, değil mi? Boşboğaz."

"Tek amacın beni delirtmek mi? Yoksa sadece beni kızdırmak mı istiyorsun?"

Tanis onun sinirlenmeye başladığını fark edince durdu ve aslında niyeti bu değildi. Onun kendisine cevap vermesini istiyordu. "Hayır, kesinlikle öcü adamı üzmem istemiyorum. Sadece kim olduğunu yine unuttum ve asa hakkında bilgi edinmek istedim. Şimdi çenemi kapatacağım."

Dash, kızın delice saçmalamasını durdurmak için dudaklarını birbirine bastırmasıyla durdu. Ve ancak o zaman onun küstahlığına neden tahammül ettiğini tam olarak anladı.

Son üç gün boyunca, gerçekten de onun kim olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı içindi.

Ona göre o sıradan bir tek boynuzlu attı. Kabul, ona sahip olan tek boynuzlu attı ama onun topraklarının belası olduğunu bilmiyordu.

Hayatı boyunca ya veliaht prens ya da Yüce Kral olmuştu.

Etrafındakiler ya bu yüzden ondan nefret ediyordu. Ya da kışını öptüler.

Unvanının bir lütuf olduğunu söylemeyi ne kadar isterdi ama ona mutlak sefaletten başka bir şey getirmemişti. Ailesi de bunun en iyi örneğiydi.

Soylu konumları nedeniyle evlenememişlerdi. Siyasi sonuçlarından korktukları için ilişkilerini kimseye söyleyememişlerdi. Böylece annesi Licordia'yı terk etmiş, kimseyle geçinemeyen küskün bir kadın olmuştu.

Dash bile.

Onu Licordia'dan uzakta doğurmuş, sonra da piç bir varise ya da kraliyet kocasının onu aldattığı gerçeğini hatırlatan herhangi bir şeye ihtiyacı olmayan bir üvey anneyle birlikte bir evde yetiştirmesi için babasına göndermişti.

Babası, kardeşleri çocuksuz öldükten sonra tahtı devralan dördüncü çocuk olduğu için, Dash'in aynı derecede içerlediği bir sorumluluk nedeniyle asla sahip olamayacağı bir sevginin sürekli hatırlatıcısı olmasına içerlemişti.

Kardeşlerim gibi olmayacaksın.

Babasına göre, doğuştan en büyük prensler olmalarına rağmen, serseriydiler. Herkesin onları beklemesini ve emrettiklerini yapmasını bekleyen zorbalar. Oğlunun kral olmanın ne demek olduğunu anlamasını istemişti. Babasının hak etmediğini düşündüğü bir konumu asla hafife almamasını.

Siktiğimin piçi.

Dash, babasının hayatına son verdiği güne kadar, tahtı meşru kızı Renata'ya bırakmasını beklemişti. Ne de olsa babasının en sevdiği tehdit buydu.

Dürüst olmak gerekirse, umurunda olmazdı. O daha iyi bir hükümdar olurdu.

En azından Renata'nın bir kalbi vardı. Boynuzunun altın olması da bunu kanıtlıyordu. Bir tek boynuzlu atta altın boynuz en nadir bulunanlardan biriydi. Herhangi bir tek boynuzlu atın boynuzu çıkmayalı üç yüz yıldan fazla olmuştu.

Nadir bulunan tek boynuz onunkiydi. Siyah bir tane.

Daha iyi olduğundan değil. Gerçekten de siyah bir boynuz en karanlık büyülerden gelir. Ruhsuz büyü. Kimse daha güçlü değildi. Altın bir boynuz bile.

Ve onu sadece altın bir boynuz öldürebilirdi. Ya da şeytanın satmaya çalıştığı büyü.

İkisi birleşince. Dash'in hiç şansı yoktu. Artık mesele sadece Renata'nın asasını bulmak değildi.

o büyüü de bulup yok etmek zorundaydı.

Eğer hem boynuzu hem de büyüü yok etmeyi başarabilirse, yenilmez olacaktı.

En azından teknik olarak. İnsan formundayken, hala bir dereceye kadar savunmasızdı. Bir insan olarak, başka bir büyüünün kurbanı olabilirdi. Ve insan formundayken birisi kendi boynuzunu bulursa, onu öldürmek için kullanabilirdi.

Ama onun asasını bulup ona karşı kullanmak, Renata'nınkiyle onu öldürmekten çok daha zor olacaktı.

Bu yüzden Renata'nın boynuzunu ne pahasına olursa olsun kurtarmak zorundaydı. Sadece onu öldürebileceği için değil, ondan geriye kalan tek şey olduğu için. Onun herhangi bir parçasının katilinin elinde olduğu düşüncesi...

Bu onu iğrendirdi.

O şimdiye kadar doğmuş en saf, en nazik yaratıktı. Eğer boynuzuna zamanında ulaşabilirse, annesinden miras kalan güçler sayesinde onun ruhunu veda edebilecek kadar yeniden uyandırabilirdi.

Onu son gördüğünde söylediği sert sözler için af dilemek için.

Tek istediği buydu. Hayatında onu seven tek kişiyle barışmaya ihtiyacı vardı.

"Duygularını incitmek istememiştim, Dragon."

Tanis onun sesindeki tuhaf notaya kaşlarını çattı. Özür dilemesine en çok hangisinin şaşırdığından emin değildi. "Onları incitmedin. Sinir bozucu olduğumu biliyorum. Babam ve kız kardeşlerim bana hep çenemi kapatıp gitmemi söylüyorlar."

"Gerçekten rahatsız edici değilsin. Başkalarına karşı genellikle sabırsızımdır. Kız kardeşim ve Halla bana sık sık bunun en büyük kusurlarımdan biri olduğunu söylerler."

Bu sözler onu da hazırlıksız yakaladı. Burnunu kırıştırarak şakacı bir şekilde onu dürttü. "Sabırsız olmadığını söylemeyeceğim. Ama başkaları sabrınızı denediğinde sabırsız olmak kolaydır."

Aslında gülümsedi.

Bu da nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu. Daha önce ne kadar yakışıklı olursa olsun, gözleri mizahla parladığında gerçekten muhteşem oluyordu. Daha önce hiç bu kadar inanılmaz bir şey görmemişti.

İçine öyle şiddetli bir arzu dalgası gönderdi ki şok oldu ve bir an nefes alamadı.

On Üç Krallık adına Yüce Kral nasıl olur da evlenmemişti? Tek boynuzlu at prensesleri deli miydi?

Yoksa tamamen soğukkanlı mı?

Kardeşi bu kadar güzel değildi ve dişi ejderhalar ergenliğe girdiği andan Marla onu tekmeleyerek ve çığlık atarak mihraba sürükleyene kadar onu acımasızca avlamışlardı.

Tam olarak çığlık atmıyor.

Ama Davin evliliği mümkün olduğunca ertelemek için elinden geleni yapmıştı. Seçeneklerini açık tutmak istemişti. Babaları ise tahtlarını güvence altına almak istemişti.

Bu da kardeşlerinin yerine varis olmak isteyen kız kardeşlerini gerçekten çileden çıkarmıştı.

Iagan Dragomir onların ne istediğini umursamamıştı. Amacı Prens Dagur tarafından yönetilen kuzey topraklarını kendi topraklarına katmaktı ve Dagur'un sadece kızları vardı, bu da Davin'in Marla ile evlenmek zorunda olduğu ya da sonsuza dek mirastan mahrum bırakılma riskiyle karşı karşıya olduğu anlamına geliyordu.

Davin babasının isteklerinin ne kadar akıllıca olduğunu hemen anlamıştı. Marla da onunla evlenmekten büyük memnuniyet duymuştu. Kim geleceğin kraliçesi ve kendi topraklarının lideri olmak istemezdi ki? İkisinin de babasının bilmediği bir şeydi bu çünkü Davin Marla'ya özel olarak babasının toprakları üzerinde asla kontrol kurmayacağına dair söz vermişti. Ağabeyi, babalarının tacını miras aldığı anda onu kendi kraliçesi yapacağına söz vermişti.

Kardeşini bu kadar inanılmaz yapan da buydu.

Ama Dash'in büyüklüğündeki bir kralı evlenmekten ne alıkoyabilirdi ki? Tek boynuzlu atların onun peşinden sokaklarda sıraya girmemesi nasıl mümkün olabilirdi?

Ve o daha fazla bir şey söyleyemeden, etraflarında bir heyecan patlak verdi.

Tanis neler olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarını çatı.

Dash onu kendi tarafına doğru çekti. Dash'in bunu, onu heyecanlarıyla kolayca ezebilecek olan kalabalıktan korumak için yaptığını anlaması bir saniye sürdü.

"Bu doğru mu?"

"Duydun mu?" "O

parayı istiyorum!"

"Posterini bana ver!"

Sesler birlikte koşuyor, haberleri paylaşıyordu. Ama ilettikleri haberin ne olduğunu tam olarak anlayamadı.

Dash koşarak geçen bir adamı yakaladı. "Neler oluyor?"

Adam ona bir poster uzattı. "Yüce Kral sarayını ordusu olmadan terk etti. Muhafızları onu arıyor. Hayatı için ödül konuldu!"

CHAPTER 8

TAnis, Dash'in hayatı için teklif edilen miktarı görünce dondu kaldı. Bir milyon altın. Somut, alaycı bir canavar gibi orada asılı duruyordu.

Hiç bu kadar yüksek bir ödül görmemişti. En kötü suçlular için bile.

"Bunu kim teklif ediyor?" diye fısıldadı.

Dash ona posterini uzattı. "Yedi krallık bunun bir kısmını sağlıyor. Hangi yedi krallık olduğu belirtilmemiş. Ama kellemi saraya getirene ödenecek... yani elebaşının zaten tahtımda oturduğunu varsayıyorum."

Çenesi gevşedi.

Ta ki çizimi görene kadar, o zaman neredeyse gülecekti. Neyse ki bunu yapmadan önce kendini tuttu. "Şey... iyi haber. Tam bir benzerlik değil." Resmi ona doğru çevirdi. "Yanakların o kadar keskin değil. Çenendeki yarık da o kadar belirgin değil. Bıyıkların var ama o kadar kalın değil ve kulakların da acayip derecede küçük değil. Sadece hafif bir dul tepe noktanız var, sizi bir vampir karikatürü gibi gösteren o derin V çizdikleri şey değil. Dudaklarında iyi iş çıkarmışlar ama gözlerini tamamen mahvetmişler. Tanrılara şükürler olsun ki daha iyi bir ressam bulamamışlar."

Kendisini daha iyi hissettirme çabasından en ufak bir keyif almış ya da gururlanmış gibi görünmüyordu.

Katlayarak ona doğru uzattı. "İyi tarafından bak, büyülü değil. Çizmesi için bir elf ya da büyücü tuttuklarını düşünsene. Bunlar korkunç derecede doğru ve hareketli."

Ona alaycı bir bakış attı.

"Evet, öyle. Ayrıca, tek yapman gereken tek boynuzlu ata dönüşmek, o zaman seni kim tanıyabilir ki? Yani, gerçekten. Simsiyah bir tek boynuzlu at mı? Kimse sen olduğunu anlayamaz."

Dudaklarını ona ve posterdeki siyah tek boynuzlu ata doğru şapırdattı. "Hepimiz birbirimize benzemiyoruz."

"Değil mi?"

Elinden posteri kaptığı gibi ona ters ters baktı. "Hayır."

Ne demek istediğini kanıtlamak için etrafındaki atları işaret etti. "Gerçekten mi? Onları ayırt edebiliyor musun?"

"Sana söz veriyorum, başka bir tek boynuzlu at ya da sentor aradaki farkı hemen anlayacaktır. Tıpkı bir ejderhanın seni ejderha bedenindeyken tanıyacağı gibi."

"Haklısın." Dudağını ısırarak, onu henüz tanımamış olan kalabalığa baktı. "Peki, ne yapacağız?"

"Buradan mümkün olduğunca çabuk çıkın."

Bu iyi bir fikirdi. Hayatta kalmak normalde iyi bir şeydi. "Sen önden git. Ben takip ederim."

Onu kolundan tutarak, neyse ki kendilerine hiç dikkat etmeyen kalabalığın arasından nazıkçe çekti. Henüz. Yine de kim olduklarını fark edip saldırılarını beklemeye devam etti.

Sonra tekrar, yalnız bir siyah tek boynuzlu at arıyorlardı. Ya da yakışıklı bir kral. Yanında bir kadınla göze çarpmayan bir gezgini değil.

Pek göze çarpmayan biri sayılmazdı.

Tamam, hiç de göze çarpmayan biri değildi. Uğursuz derecede yakışıklı bir gezgindi.

Ancak onlar bir çiftti. Kimse On Üç Krallığın nefret edilen Yüce Kralı'nın onun gibi bir hödüğü yanında sürüklemesini beklemiyordu. Ölümcül şöhretini göz önünde bulundurursak neden yapsın ki? Yanında silahlı bir eskortla ya da soylu, züppe bir hanımefendiyle seyahat ediyor olmalıydı.

"Kasabanın dışına çıkalım mı?" diye sordu.

"Hayır. Bu çok fazla dikkat çekebilir." Dash bu sözleri ona söylemişti ama gerçekten de bir ata binmek ya da büyüünü kullanarak onları buradan mümkün olduğunca çabuk çıkarmak istiyordu. Bunu riske atamazdı.

Tek boynuzlu ata dönüşmek kesinlikle istenmeyen bir dikkat çekecekti. Ne yazık ki, siyah boynuzlu tek boynuzlu atlardan sadece bir tane vardı.

Ve o da oydu. Halla'yla birlikte tek boynuzlu at olarak kasabaya geldiğini kimse hatırlamadığı için zaten şanslıydılar. Bu tamamen aptalca bir hareketti ve bunu bir daha yapmayacaktı.

Gerçi... at formundayken boynuzu gizlemek ya da çıkarmak için güçlerini kullanabilirdi ama bu ona güçleri ve fiziksel gücü açısından pahalıya mal olacaktı ve buradan çıkmak için savaşmak zorundaysa zayıf düşmeyi göze alamazdı. Eğer iki at satın alırsa, bu durum meraklı bir ahır görevlisinin sorularına yol açabilir ve daha sonra birinin sorgulaması için tanık olabilirdi.

Ya da saklamak zorunda kalacakları bir ceset.

Hayır, en iyisi kalabalıkla birlikte kayıtsızca şehirden çıkmak ve kimsenin onları fark etmemesi için dua etmektir.

Ama asıl soru, başına bu ödölü kimin koyduğuydu? Renata'nın peşinden gitmek için sarayını terk ettiğini sadece Ryper ve iki tek boynuzlu at, Kronnel ve Keryna biliyordu. Başka kimseye bundan bahsetmemiştir.

Bu da içlerinden birinin o posterle ona ihanet ettiği anlamına geliyordu.

Ryper olmadığını kesinlikle biliyordu. Eğer Ryper tahtı isteseydi, uzun zaman önce boğazını keser ve

o. Bu nedenle, Ryper'in alabileceği, hakkı olan kendi tahtı vardı.

Ama adamın iktidarla bir ilgisi yoktu.

Ryper'in oyun oynamadığından ve kendisinden başka kimseyi yönetmek gibi bir hırsı olmadığından bahsetmeye gerek bile yok. Aslında Ryper'in neye değer verdiğini bilmiyordu. Para değildi. Güç de değildi.

Ryper herkes için bir gizemdi.

Geriye sadece iki kişi kalıyordu. İkinci komutanı ya da Renata'nın en iyi arkadaşı. Ya da ikisinin birlikte çalışması.

Bunu yapmış olmalarına neden şaşırmıştı ki? İhanet her zaman içeriden gelirdi, aksi takdirde ihanet olmazdı.

Lanet olası, güce aç hamamböcekleri- arkalarını döndükleri anda tahtına göz dikiyorlardı. Sanki son on yıldır sürdürdüğü barışı koruyabileceklermiş gibi. Bunu sürdürebilmesinin tek nedeni ölümsüz ve güçlü olmasıydı.

Öyle bile olsa.

Taht odasını ilk terk ettiğinde ne olduğuna bakın. Danışmanlarından biri ya da Renata, onu alaşağı edip yerini alabileceklerini düşünerek köpekleri üzerine salmıştı.

Olabilir. Eğer ordusuna geri dönüp bu ayaklanmayı bastırmazsa, başarılı olabilirlerdi.

Ama bu uzun sürmezdi. Diğer krallıklar savaşa geri dönecek ve başardığı her şey sona erebilecekti.

Hepsine lanet olsun.

Peki Ryper tüm bunların neresindeydi? Geride kalması ve Dash'in yokluğunu diğerlerinden saklaması gerektiğini biliyordu. Belli ki o da Halla kadar güvenilirdi.

Bir suikastçıya asla güvenme.

İhtiyaç duyulduklarında ortadan kaybolma gibi kötü bir eğilimleri vardı.

Dash tüm bunları anlamaya çalışırken içini çekti ve içinden kötü bir his geçti.

Ejderha onun sırtını sıvazladı.

Dash ona kaşlarını çattı. O ne yapıyordu?

"Sarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Ama sarılmaktan hoşlanacağından emin olmadığım için, dostça bir okşamanın hoş karşılanabileceğini düşündüm."

Çok tuhaf bir yaratıktı. "Beni rahatlatmaya mı çalışıyorsun?"

"Tabii ki. Biri üzgün olduğunda böyle yaparsın. Ve sen kesinlikle üzgün görünüyorsun."

Onun tecrübesine göre değil. Eğer bir şey için ağladıysa, durana kadar dayak yemişti. Ağlamak mı istiyorsun? Sana ağlayacak bir şey vereceğim.

Onun kaşlarını çatmasını kopyaladı. "Biliyorsun, Dash. Eski İşte, işte."

Onun uzlaştırmacı sözleri karşısında gülümsemekten kendini alamadı. "Ben iyiyim Ejderha."

"Sen öyle diyorsan. Ama gerçekten, bunu yüzüne söylemelisin, çünkü ifaden yoluna çıkan her şeyi ya da her kim olursa olsun bağırsaklarını deşmek üzere olduğunu gösteriyor... ya da hoşuna gitmeyen bir şey yedin. Her iki durumda da, küçük çocukları ve insan formundaki bir ejderhayı korkutmaya başlıyorsun."

Bir şekilde kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan tuhaf mizahına homurdandı. Hiç mantıklı değildi. Nasıl işe yaradığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama kız onu neşelendirmişti. "Gerçekten, ben iyiyim."

Ona bir gülümseme sundu.

"Bu daha da korkunç, canavar. Kara kara düşünmeye geri dönmelisin." Ellerini pençe gibi göğsüne doğru kaldırdı ve yüzünü buruşturdu. "Biliyorsun, errr! Errr!"

Başını sallayarak güldü. O... onun söyleyecek sözü yoktu. Onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Hiç düşünmeden onu kendine çekti ve hafifçe sıktı. "Teşekkür ederim, Ejderha."

Tanis onun kollarını etrafında hissettiğinde nefes alamadı. Daha önce hiç kimse ona böyle sarılmamıştı. Tatlı ve içtendi.

Hepsinden önemlisi, sıcaktı. Ve onu kaya gibi sert ve inanılmaz bir vücuda doğru çekti. İçine beklenmedik bir arzu dalgası gönderdi, bu o kadar güçlüydü ki onu nefessiz bıraktı. Titriyordu.

Deri ve tek boynuzlu at kokusu daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Daha mı kötüydü? Burnunu ona gömmek ve sarhoş olana kadar içine çekmek istiyordu.

Aman Tanrım.

Onun nesi vardı? Onun ne düşündüğünü bilse dehşete düşerdi.

Düşündüğü şey onu dehşete düşürmüştü. Sertçe yutkunarak aralarına biraz daha mesafe koydu. Çünkü o anda aklından geçen düşünceler yanaklarının kızarmasına neden olmuştu. Ve bu onun yapacağı bir şey değildi. Böyle düşüncelere hiç sahip olmamıştı.

O bir tek boynuzlu at, Tanis!

Daha da ötesi, o tek boynuzlu atların Yüce Kralı'ydı. Ama vücudu bunu umursamadı. Birdenbire kendi başına bir akla sahip olmuştu. Ve bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir açlık.

İyiye değil kötüye giden bir durum.

Ne yapacağım ben?

Ne yapmak istediğini biliyordu. Ama bu daha da kötüydü. Avlanıyordu ve bunu düşünecek zamanları bile yoktu.

Neden bu kıyafetler içinde bu kadar erkeksi ve yakışıklı görünmek zorundaydı?

Bu da onun onlar olmadan ne kadar erkeksi ve yakışıklı olacağını merak etmesine neden oldu.

Kesin şunu! Durdurun

şunu! Durdurun şunu!

O bir tek boynuzlu at!

Tanis kulaklarını tıkamak istedi. Ama zihnindeki görüntüler ona ihanet ediyordu. Tekrar tekrar kendini, zırhını açmaktan zevk aldığı bir hediyeye gibi parça parça soyarken gördü.

Sağına bak, Tanis! Sağına!

Orada beyaz bir ata binen yaşlı bir adam vardı. Sıradan görünümlü. Evet. İhtiyacı olan şey buydu. Normal.

Ortalama.

Ama bakışları gerçekten de solundaki erkeksi zarafet ve güzelliğe sahip dağ gibi canavara gitmek istiyordu. Ona bakmasa bile varlığını orada hissedebiliyordu. Vahşi ve öngörülemez biriydi.

"İyi misin, Dragon?"

Ona bakma.

"Tamam."

Alay etti. "Bu asla doğru değil."

"Ne?"

"Ne zaman bir kadın bu ses tonuyla iyi olduğunu söylese... bu asla doğru değildir ve asla iyiye işaret değildir."

Ona kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

"Ve işte orada. Benim haklı olduğumu ve senin iyi olmadığını söyleyen o altta yatan öfke."

Haklı değildi. "Sen bunu söyleyene kadar kızgın değildim. Bu, bir adama ne düşündüğünü sorduğunda hiçbir şey söylememesiyle aynı şey. Asla hiçbir şey değildir."

"Aynen öyle."

Onun beklenmedik dürüstlüğü karşısında yürümeyi bıraktı. "Ne?" "Haklı olduğunu kabul ediyorum. Erkekler bir şey söylememek için

Bir kadının kavgadan kaçınmak için iyi demesi gibi. Peki, neden bu kadar kızardın?"

Tam da bunun üzerine yürümüştü. "Şu anki tartışmaya devam edelim."

Bu, kaşlarından birinin kalkmasına neden oldu. "Ne? Neden?"

Beni çıplak mı düşünüyordun?"

Doğru olması bir yana, rahatsızlığına neyin sebep olduğunu tahmin edebilmesi onu rahatsız etmişti.

"Affedersiniz?"

Ona attığı sırtış sadece kalp atışlarını hızlandırdı. "Öyleydin, değil mi? O bakışı bilirim. O genişlemiş göz bebeklerini. O kızarmış yanakları."

Şimdi yüzü bambaşka bir nedenle kızarıyordu. "Çok küstahsın! Seni neden çıplak düşünüyim ki, canavar?"

"Yanılıyor muyum?" Derin, gürleyen bir kahkaha attı. Neden bu kadar sevimli olmak zorundaydı ki?

Dash ona doğru eğildi ve nefesinin kesilmesine neden oldu. Yeşil gözleri muziplikle parlıyor ve ona çocuksu bir görünüm veriyordu. "Soruma hâlâ cevap vermediniz Ejderha Hanım. Bu benim küstahlığım mıydı yoksa beni çıplak mı hayal ettiniz?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ilerlemeye devam etti. "Senin devasa egonu beslemeyeceğim, canavar. Eminim bunun için yeterince saray mensubun vardır."

Dash onun kasabanın kapısından geçişini izlerken sırtıttı. Onunla neden bu kadar dalga geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatında hiç böyle davranmamış ya da bu konuyla ilgili dalga geçmemişti. Ryper ve Halla buna şahit olsalardı şoktan ölürlerdı.

O her zaman asık suratlı, düşünceli, şakacılığı çocuklara ve sarhoş aptallara bırakılması gereken bir şey olarak gören bir pislikti. Çocukken bile yapmadığı bir şeydi bu. Hayatı bunun için çok acımasızdı.

Ama onun yanaklarının utançtan nasıl karardığını izlemeyi seviyordu. Onunla zeka yarıştırmayı.

Komik ve hızlıydı. Çok hoştu.

Onun nesi vardı böyle? Tüm dünyası yanıyordu ve bir ejderhayla seks hakkında dalga geçiyordu. Hiç mantıklı değildi.

Coeur de Noir ona verilen bir lakaptı çünkü asık suratlıydı. Mizahsız.

Acımasız.

Savaş konusunda tek fikirli ve düzeni korumaya kararlı.

Gülümsemeyi öğrenmelisin, ağabey. Yüzünü bozmaz ve kim bilir? Belki başkalarının da

harika bir tek boynuzlu at olduğunu biliyorum. Sana zarar vermeyeceğine söz veriyorum. Hatta hoşuna bile gidebilir.

Renata bu sözleri ona kaç kez söylemişti?

Tanrım, onu nasıl da özlemişti. Evet, cehennem gibi sinir bozucuydu. Neredeyse ejderhası kadar zorlayıcıydı.

Ama onun küçük kız kardeşiydi. Onu kızdırmak rolünün bir parçasıydı. Zaman zaman bunun onun varoluş nedeni olduğuna ikna olmuştu.

Zaman zaman çatışmaları gerekiyordu. Ve öyle de oldu, sadece kardeşlerin yapabileceği şekilde.

Dash birlikte geçirdikleri son geceyi hatırlayınca iç çekti. Karşılıklı söyledikleri sert sözler.

Son karşılaşmaları neden bir kavga olmak zorundaydı? Keryna Renata'nın hayatına girene kadar, nadiren herhangi bir konuda çatışmışlardı. O zaman da sadece aşırı korumacı olduğu için. O da bunu rahatça itiraf etmişti. Kız kardeşi söz konusu olduğunda aşırı korumacı bir pislikti. Onu boğmuştu. Bu çok doğrudu.

Çünkü ona bir şey olmasından çok korkuyordu. Hayatının geri kalanında onu güvende tutmayı başaramadığını bilerek yaşamak zorunda kalmaktan.

Ve onlar yürürken Dash zihninde kız kardeşinin bedenini görmeye devam etti. Renata'nın, onun için her şeyken, sanki hiçbir şey değilmiş gibi Tekboynuz-Ejderha Savaşları'ndan kalma eski kalıntıların yanına nasıl bırakıldığını.

Bir insan böyle güzel bir ruhu nasıl yok edebilirdi?

"Bu yüzden mi öldü?"

"Ne?"

Yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti. Ejderhayı görmezden gelmeye başladı ama çok üzgündü. "Peşinde olduğum asa kız kardeşime aitti. Kraliçe Meara'ya karşı Lorencialı isyancılara katılmak için kaçtı, ben de davalarına asker bağışlamasına izin vermedim. Komutan olmak istiyordu ve ben onun savaşın çirkinliğini görmesini istemedim. Sadece onu korumak istedim."

Tanis onun kimden bahsettiğini anladığında nefesini sertçe içine çekti. "Prenses Renata."

Başını ona doğru eğdi.

"Çok özür dilerim." Herkes ona canavar derken, Renata'nın yaratıkların en asili olduğu söylenirdi. İyi-kalpli ve cömert olan Renata, güzelliği ve yardımseverliğiyle tanınırdı. "İsyancılarla savaşmayı mı planlıyordu?"

Acı bir kahkaha attı. "Aynen öyle. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Ama onu intiharın ne kadar harika bir fikir olduğuna ikna eden çocuksu danışmanı tarafından ikna edilmişti." Sonra Keryna'nın sözlerini ve sesini taklit ederken yüzünü buruşturdu. "Ağabeyin eğlenmene izin vermiyor... Sen büyüdün... Ne istersen yapabilirsin. Hayatımı onun belirlemesine izin vermem. Siktiğimin salak kaltağı."

Gözleri parladı. "Neden kız kardeşim onun içini göremedi? Bunu asla anlayamayacağım. Renata'nın sahip olduklarını isteyen kıskanç bir eşekti. Tek yaptığı Renata'yı aşağılamak ve onun hayatına girmeye çalışmaktı. Her zaman onun elbiselerini ve mücevherlerini giyerdi. Renata olmaya çalışıyordu. Mide bulandırıcıydı."

Tanis bunu istediğinden çok daha iyi anlıyordu. Babasının sarayında da benzer şeyler yapan pek çok saray mensubu vardı. Ya da daha kötüsü, istediklerini elde edemediklerinde her şeyi yıkmaya çalışmışlardı.

Kıskandıkları ve olmak istedikleri kişinin hayatını yok etmek için her şeyi yaparlar.

Bu korkunç bir şeydi ve bu yüzden saray hayatından mutlu bir şekilde çekilmişti.

Ama mantıklı gelmeyen tek şey... "Neden ikisi de senin Centaurian asillerle savaşmanı istedi?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Sentor politikasına karışmaya hiç niyetim yoktu."

Bunun için onu suçlayamazdı. Thassalians ve Licordians kendi ırkından ve onunkinden bile daha uzun süredir savaş halindeydi. Dash tahta geçtiğinde Kraliçe Meara ile bir anlaşma yapmamış olsaydı, muhtemelen hâlâ savaşıyor olacaktı.

Tarihlerinde ateşkes yapıldığını bildiği tek zaman yıllar önce, Dash'in babasının ordusunun Meara'nın ordusuyla savaşmayı bırakacağını garantisi olarak Meara'ya rehineler gönderdiği zamandı.

Tanis o zamanlar henüz bir yavruydu. Ama savaşlar ve muharebelerle ilgili korku dolu hikâyeleri hatırlıyordu. Kendi krallığı da dahil olmak üzere birçok krallık, Thassalia'ya bir daha saldırı olmayacağına dair güvence olarak Meara'ya çoğu çocuk olan soylu rehineler göndermişti. Meara da ateşkese uyacağını garantisi olarak kendi çocuklarını ve diğer rehineleri onlara göndermişti.

Hesaplamadıkları şey, Meara'nın kendisine gönderilen rehineleri düşmanlarının varislerini ve soylularını zayıflatmak için kullanacağıydı. Kendi çocuklarına ya da akrabalarına ne yaptıklarını umursamamıştı. Önemli olan tek şey egosu ve hırsıydı.

Meara rehinelerini önce taciz etmiş, sonra da katletmişti. Zararını verip krallıkları sahte bir barış duygusuna sürükledikten sonra da onları yok etmek ve Yüce Kraliçe olmak niyetiyle saldırmıştı.

Sadece bir avuç rehine eve dönmek için hayatta kalmıştı. Bunu nasıl yaptıklarını da kimse bilmiyordu.

Tanis o rehinelerin kim olduğunu ya da bugün hâlâ hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyordu.

Başlarına her ne geldiyse o kadar acımasızca olmuştu ki, birbirlerine sentor kraliçeye asla güvenmemeleri gerektiğini hatırlatmak dışında kimse bundan bahsetmedi.

Sevdikleri şey için başka bir krallığa asla güvenmemek. Korkunç bir şeydi.

Ve bu ona Renata ve Dash'i düşündürdü. "Kız kardeşinin nasıl öldüğünü biliyor musun?"

Derin keder yeşil gözlerini kararttı. "Onun boynuzunu aldılar. Kaçtıktan sonra cesedini bir çayırdaki buldum, boynuzu kayıptı. Katilini bulmak için yola çıkmıştım ki bir ejderha beni yavaşlattı."

Suçluluk duygusu onu tüketirken elini yüzüne götürdü. "Tekrar çok özür dilerim Dash. Seni yakaladığımda onun katilinin peşinde olduğunu bilmiyordum."

"Hepimiz bir şeyler için üzgünüz prenses. Öfkemin beni ele geçirmesine izin verdim ve şimdi kız kardeşim bu yüzden öldü. Kardeşin bilinmeyen bir nedenle öldü ve krallıklarımız yeniden savaşın eşiğinde."

Ana yoldan ayrılıp ormana doğru ilerlerken Tanis de onun yanında yürüyordu. "Peki, stratejimiz ne o zaman?"

"Bizim diye bir şey yok, küçük ejderha. Kardeşinin kafatasının nerede olduğunu biliyorsun. Pagos'taki kaleye git ve intikamını al. Sonra da evine dönüp istediğin kadar yavruyla hayatını yaşayabilirsin. Keşke ejderhanın bedenini sana daha erken verebilseydim, ama ne yazık ki anlaştık, bu yüzden yapamam. Belki beni öldürmeyi başarırlarsa, sen ejderha avcını öldürmeden önce bedeninin geri döner."

Bu kadar
mıydı?

"Ciddi
misin?"

"Evet." Bileğine deri bir bant yerleştirdi. Ellerini onun etrafında kavuşturarak, parıldamasına neden olan bir şey fısıldadı. Sonra kızın bakışlarıyla buluştu. "Seni hizmetimden azat ediyorum. Ne şimdi ne de gelecekte asla benim hizmetkârım olmayacaksın. Grup Pagos'ta seni korumaya yardım edecek. Oradaki krala benim dostum olduğunu ve kardeşinin kafatasını alan kişiden geri alman için sana yardım etmesi gerektiğini söyle."

Kalbi bu sözlerle çırpındı. Onu serbest bıraktığına inanamıyordu. Bu nezaket beklenmedik olduğu kadar eziciydi de. Ağabeyinden başka hiç kimse ona böyle bir şey göstermemiştir.

Ve o anda, onu terk edemeyeceğini biliyordu. Yaklaşan kâbusla yüzleşmek için böyle yalnız olmamak.

"Peki ya sen?"

Omuz silkti. "Uğraşmam gereken bir düşmanım var. Eğer bunu durdurmazsam..." Bu düşüncesini bitirmedi.

Tanis hâlâ şaşkındı. "Gerçekten gitmeme izin verecek misin?"

Ondan bir adım uzaklaştı. "Tabii ki öyleyim. Ayrıca, şu anda çok daha büyük sorunlarım var."

Evet, o yaptı. Ve tek boynuzlu at için silahlanmışlardı ve kafasını duvarlarına monte etmeye niyetliydi.

Daha da kötüsü? Yanında ya da arkasında kimse yoktu. Halla bile. Halkları düşman olsa da onu terk edemezdi. "O zaman seni terk edemeyeceğimi biliyorsun."

Dash bu sözleri doğru duyduğundan emin değildi. "Ne?"

"Burada tek başınasın Dash. Halla'yı nereye gönderdiğini ya da ne zaman döneceğini bilmiyorum. İkimiz de biliyoruz ki- sevilen bir hükümdar değilsin. Kabul et, kimse seni popülerlik yarışması için aday göstermeyecek. Eğer ordunuza ulaşırsanız, şu anda sizi takip edebilirler de etmeyebilirler de. Kaç düşmanın var bilmiyorum ama hepsiyle tek başına savaşamayacağın kadar çok olduğunu biliyorum. Seni bulurlarsa katlederler. Bir milyon altın için, sana nişan almadığım için şanslısın, canavar."

Bunların hepsi doğrudu. Ama temel bir şeyi açıklamıyordu. "Neden umursuyorsun?"

Ona gülümsedi. "Çünkü bir zamanlar düşmanlarımla tek başıma savaşmak zorunda bırakıldım. Ve kardeşimin anısını kurtarmama yardım etmek isteyen birine bunu yapmayacağım. Tek başına savaşmanın ne kadar kötü bir his olduğunu biliyorum ve hiç kimse böyle hissetmemeli. Ayrıca, ben sizin egemen tebaanızdan biriyim. Beni sonuna kadar sadık biri olarak kabul edin." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ve bu görüntü ruhunun kız kardeşi dışında herkese kapattığı bir parçasına dokundu.

O kadar savunmasız bir yerdi ki, açığa çıkmasını istemiyordu.

Yine de inkar edilemez bir şekilde oradaydı ve onun söz konusu olduğu yerde aniden daha da yumuşadı.

Ve onun geçmişinde böyle bir acı yaşamış olmasından nefret ediyordu. O haklıydı. Kimse böyle hissetmemeliydi. Kimse ihanete uğramamalı ve yalnız bırakılmamalıydı.

Kendini durduramadan onu kendine çekti ve sarıldı. Ona karşı çok küçüktü. Çok zayıftı.

Onu ezebilirdi ama yine de titreyen oydu. Şu anda kendini zayıf hisseden oydu. Kadının onun üzerinde nefret ettiği bir gücü vardı.

Ama şu anda onu karşısında hissetmeye ihtiyacı vardı. Onun da dediği gibi, yalnız olmadığını bilmek.

Çünkü o haklıydı. Bu süreçte tek başına olmak istemiyordu. Tek başına savaştan çok yorulmuştu. Etrafına bakmaktan ve gölgesinden başka bir şey görememekten. Geçmişte onu ayakta tutan tek şey Renata'nın ona ihtiyacı olduğu bilgisiydi. Eğer başarısız olursa, onu koruyacak kimsesi olmayacaktı. Onun gücü ve koruyucusuydu.

O gidince.

Savaşmaya devam etmek için hiçbir nedeni yoktu.

Bırak dünya yansın. Bu ona hiç iyilik yapmamıştı. Çoğu zaman burada olmak bile istemiyordu. Angarya bir gün daha geçirmek istemiyordu.

Yaşaması ya da ölmesi kimsenin umurunda değildi ve çoğu onun ölmesini istiyordu. Kimsenin önemi yoktu.

Onu deli eden küçük bir ejderha hariç.

Gözlerini kapattığında, ona sarılıp rahatlatan elini saçlarında hissetti. Daha önce hiç kimse ona böyle sarılmamıştı. Sanki önemliymiş gibi. Ve kesinlikle bu kadar savunmasız hissettiğinde değil. Güce ihtiyacı olduğunda değil.

Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyordu ve o da bunu bilmesine asla izin veremezdi. Onun dünyası acımasızdı. Onun gibi yaratıkları yiyip bitiriyordu. Onu paramparça etmiş ve öyle vahşi bir canavar yaratmıştı ki, içindeki şeytandan o bile korkuyordu.

Çünkü o bile neler yapabileceğinden emin değildi. Tek bildiği geçmişinde ne kadar dehşet verici şeyler yaptığıydı.

Boynuzu neden ruhu gibi kararmıştı. Renata dün gece kavga ettikleri zamanki suçlamasında haksız değildi.

O, karanlığı ağlatan Şeyin ta kendisiydi. Metresi vahşiydi ve onu pişmanlık duymadan tamamen sahiplenmiŐti. Ve buraya gelmek için her Şeyi tekrar yapardı.

DuŐmanlarının neyle karşı karşıya olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktu.

Ama ona neden Coeur de Noir dendiğini   reneceklerdi. Meara'nın neden onunla bir ateşkes imzaladığını ve başka hiç kimse o kaltağı korkutamazken buna uyduğunu.

Birdenbire, birkaç metre ötelerinde parlak bir ışık patladı.

Dash onu korumak için etrafından dolandı.

Önlerinde bir tek boynuzlu at sürüsü belirdeğinde Tanis ne bekleyeceğinden emin değildi.

Belki de sürü hırslıydı. Toplam yedi taneydi. Bir kahverengi tek boynuzlu at, iki gri, iki beyaz ve iki tane de mavimsi bir renkteydi. Hepsinin gümüş zırhlı yüz plakalarıyla kaplı kırmızı boynuzları vardı. Bu da boynuzların renginin bir tür üniforma ya da aile tanımı olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Onlar mıydı? Bu neden hepsinin tek renk olduğunu a ıklar.

Bir kez daha, zahmet edip tek boynuzlu atlar hakkında bir Şeyler öğrenmiŐ olmayı diledi.

Dash hemen onlarınkinden daha büyük ve daha kaslı olan tek boynuzlu at formuna geçti. En az iki el daha uzundu.

"İnsan kim?" diye sordu kahverengi tek boynuzlu at. Yanındaki diğerlerinden biraz daha iriydi.

Dash cevap vermekte tereddüt etmedi. "Yol sorduğum bir kız."

Tanis iki eliyle Auderley'i işaret ederek, "Kasaba Şu tarafta," dedi. "Sanırım kimse beni  zlemeden önce oraya geri dönmeliyim."

"Evet,  yle yapmalısın." Grilerden biri onun geçmesi için kenara çekildi.

Ellerini teslim olur gibi başının üzerinde tutarak yavaŐa grubun arasından ilerledi.

tek boynuzlu atlar. Havadaki gerilim o kadar yoğundu ki sanki ağır bir köpük denizinde ilerliyormuş gibi hissediyordu.

Başka kimse kımıldamadı. Çok ürkütücü ve sinir bozucuydu.

Bir kuyruk bile sallanmadı ya da sarsılmadı.

Dash nihayet konuştuğunda sürünün yarısına gelmişti. "Sen sipariş verdiğim Tekboynuzlu Baş Lonca'sın."

Kahverengi olan başını salladı. "Öyleyiz."

Dash bundan memnun görünüyordu. "Ordumun gazileri. Benim yanımda savaştınız."

"Yaptık," dedi mavi olan.

İçini bir rahatlama kapladığında durakladı. Onlar düşman değildi. Ona yardım etmeye gelen askerleriydi.

Tanrılara şükürler olsun.

Gülümseyerek ona doğru döndü.

Ta ki kahverengi lider tekrar konuşana kadar. "Ve senden nefret ediyoruz, seni değersiz pislik. Öldürün onu!"

Birlikte Dash'e doğru koşarlarken Tanis'in nefesi kesildi. Bekle. Ne oldu? Neden? Onların nesi vardı?

Aklına gelen tek şeyi yaptığında öfke onu tüketti, kılıcını kınından çıkardı ve kavgaya katılmak için geri koştu.

"İşte, atçık, atçık." Kılıcını, ilk ulaştığı atın boğruüne vurmak için kullandı.

Küçük mavi tek boynuzlu at kara gözlerindeki öfkeyle ona döndüğünde, muhtemelen onu bıçaklaması gerektiğini fark etti. Hırslayarak boynuzuyla onun kalbini delmeye çalıştı.

Tanis boynuzu çabucak savuşturdu.

Ama beklemediği şey, adamın insana dönüşmesi ve boğazına bir kılıç savurmasıydı. Başını kesmeden önce o darbeyi zar zor yakaladı.

Sersemlemiş bir halde, tek boynuzlu atların diğer insanlar gibi dövüşmediğini fark etti.

Oh, başım ciddi belada.

Eşsiz dövüş yetenekleri vardı. Diğer türlerin onların saflarına bu kadar kolay düşmesine şaşmamalı. Büyülü ateş ve buz toplarıyla dövüşür, tek boynuzlu at ve insan bedenleri arasında sürekli yer değiştirirlerdi.

Vay...

Etkileyici ve korkutucu. Size ne fırlatılacağını ya da hangi forma gireceğinizi asla bilemezsiniz.

Küfrederek grinin sırtına atladı ve eğer gri ortadan kaybolup onu yerde yuvarlanmaya terk etmeseydi üzerine düşecekti. Çok onursuzca.

Dash onu korumak için yanına koştu. "Şu anda güçlerini aldığım için pişmanım."

"Benim kadar değil." Kendini yukarı itti ve kılıcı kaptı. "Herhangi bir tavsiyen var mı?"

"Koş."

"Olmuyor. Onları nasıl öldüreceğim?"

"Eğer insansa, herhangi bir erkek ya da kadın gibi. Eğer tek boynuzlu atlarsa... en iyisi insan olana kadar beklemek."

Çok güzel.

Kolunda bir kalkan belirdi.

"Bu onların büyülerinin sana zarar vermesini engelleyecektir. Ayrıca sizi onların büyü silahlarından da koruyacaktır."

Güzel.

Dash onu kollarıyla yakaladı ve bir tek boynuzlu ata dönüşürken onu havaya fırlattı. Kız onun sırtındaki eyere indi. Üç tek boynuzlu ata doğru koştu. Neyse ki bu sefer ona tutunması için bir dizgin vermişti.

Tanis'in kalbi toynak vuruşlarıyla aynı anda atmaya başladı, özellikle de kılıcı bir mızrağa dönüşüp ucu parlamaya başladığında.

"Boynuza nişan al. Onu kesersen ölürler."

Bildiğim iyi oldu. Bu da onları korumak için neden tek boynuzlu at gibi zırhlı yüz plakaları taktıklarını açıklıyor.

"Eğer insan olduklarında boynuzlarını bulabilir ve sahiplenebilerseniz, onlar üzerinde tam bir güce sahip olursunuz ve onları öldürebilirsiniz."

ya da onları kontrol etmek."

Bildiğim iyi oldu.

"Kalkanın onların büyü saldırılarını kendine çekecektir. Patlamaları yakalamak zorunda değilsin."

Bu durumda... kalkanı sırtına attı. "Kılıcımı bana geri vermeni istiyorum."

"Emin misin?"

"Olumlu. Elfin kısa kılıcı. Ekstra keskin."

Mızrak tam olarak onun istediği şekilde küçüldü. Tanis bacaklarını eyerin üzerine çömelene kadar yukarı çekti.

Dash ona ne yaptığını sormak istedi ama artık diğerlerine çok yakındı. Tek yapabildiği dişlerini sıkarak ve savaşta yapabileceği en zor şeyi yapmaktı.

Ona güven.

Omzunu solundaki piç kurusuna çarptı ve boynuzunu arka böğrüne sapladı. Tanis sağındaki atın yelesini yakaladı ve sırtının üzerinden yuvarlandı, kılıcını boynuzu kesmek için kullandı ve Dash'i arkalarında karşılamak için ayaklarının üzerine inerken Dash takla attı, insana dönüştü ve kılıcını üçüncü tek boynuzlu ata saplayarak gövdesinde temiz bir kesik açtı. Kılıcını bıraktı ve at formuna dönmeden önce iki tek boynuzlu ata daha üç patlama gönderdi.

Ejderha kendini zarifçe eyere bıraktı ve onun sırtına yaslandı. Onun orada olması ona garip geliyordu. Tek boynuzlu atların savaşta binicileri olması duyulmamış bir şey olmasa da, daha önce hiç partneri olmamıştı.

Gençliğinde, onu bunun için terbiye etmeye çalışmışlardı... bu nedenle Outlaw ona ve mizacına ilk kez uygulanmıştı. Ama o dizginlenmeyi reddetmişti. Tanıştıklarında ona söylediği gibi, kontrol edilmeyecekti. Hiç kimse tarafından. Özellikle de hayatı buna bağlıyken.

Ama başka biri onu savaş için eğitmişti. Bu sadece onu yarattığında ona verdiği güçlerin bir sonucu değildi.

onun insanı. Bir insan bedeninde nasıl dövüşüleceğini sanki bunu yapmak için zaman harcamış gibi biliyordu.

Evet, bu formda eğitilmişti ve çok fazla deneyimi vardı. İçgüdüsel olarak savaş partnerini nasıl koruyacağını biliyordu.

Onlara doğru koşan son dört kişiye doğru hızla koştu.

"Ateşimi kullan."

Dash onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Ne?" "Ejderha ateşim. Onları serbest bırak."

Herhalde ciddi değildi. "Bir ormanın ortasındayız."

"Ben biliyorum. Yak onları."

"Bizi de kavuracak." Ve ormanı yakacak. Tanis ona hırladı. "Hayır. Yakmayacak."

"Evet. Olacak."

"Güven bana, canavar. Ne yaptığımı biliyorum." Delirmiş miydi?

Karar vermek için sadece bir saniyesi vardı.

"Ben bir ejderhayım, Dash. Güven bana."

Buna pişman olacağım. Şüphelerine rağmen ağzını açtı ve ondan aldığı güçleri serbest bıraktı.

Bir an tek boynuzlu atlar tepelerindeydi, sonra cıglık atmaya başladılar, sonra da sustular. Ejderha ateşinin onları anında buharlaştırıp kül haline getirmesini izledi.

Yangın dizginini de yok etmiş. Teçhizatı çözülürken Dash onu tükürdü. Durup arkasındaki manzarayı incelemek için arkasına döndü. Geride kalan dört tek boynuzlu attan geriye kalan tek iz, rüzgârda uçuşan küçük yanan kül parçalarıydı.

Ejderha eyerinde doğruldu, sonra yere kaydı. "Tekboynuz-Ejderha Savaşları'nda hiç savaşmadığına memnun değil misin?"

Evet, öyleydi.

"Öyle mi?" diye sordu ona.

"Hayır. Doğmadım. Ama ne kadar korkunç olduğuna dair hikayeler duydum."

Şimdi, babasının onun halkıyla yaptığı anlaşmalarda neden ısrarcı olduğunu daha iyi anlıyordu. Cratus'un ejderhalara karşı savaşa girmeyi neden hiç istemediğini.

Vay anasını...

Siyah boynuzunun gücü nedeniyle, ejderha ateşinin ortalama bir kırmızı boynuza neler yapabileceğini hiç bilmiyordu. Halkının hayatı konusunda son derece dikkatsiz davranmıştı.

Hayır, o da kız kardeşi kadar pervasızdı. Şimdiye kadar bildiğinden çok daha fazla.

Ama siyah boynuzuna genç yaşta kavuşmuştu. Geriye dönüp baktığında çok gençti. Annesinden miras aldığı güçlerden bahsetmiyorum bile. Ejderha ateşi onu yakabilirdi ama bu şekilde değil. Buna dayanabilirdi. Onu parçalayacak ve kabartacaktı. Yine de hayatta kalabilirdi. Sadece mutlu bir şekilde değil.

Midesi bulanarak, saldırdıkları ilk üç kişiye doğru geri döndü.

Her ne kadar mangalda pişirilip unutulmamış olsalar da, bir o kadar da ölüydüler.

Lanet olsun. Onlardan birini sorgulayabileceklerini ummuştu.

Onlar mı?

Dash az önce ne düşündüğünü fark **e d i n c e** durakladı.

Onları ne zaman bir takım olarak görmeye başlamıştı?

Daha da korkutucu olan neydi? Bir takımın parçası olma fikri onun için olması gerektiği kadar korkutucu değildi.

Ejderha, onu inceleyebilmek için liderlerinin yanına diz çöktü.

Dash iç çekerek insan formuna geri döndü. Diğerlerinin asalarını aramadan önce, onun görmemesi için asasını gizlemek için bir an ayırdı.

Tanis, Dash'in o zamandan beri beyaza dönmüş olan boynuzları saldırganların bedenlerinden kesmesini izledi. Daha önce ne kadar canlı ve kırmızı oldukları düşünüldüğünde garipti. "Bu rengin bir anlamı var mı?"

"Evet. Bunlar savaşçılar." "Bir kral için siyah mı?"

"Hayır."

Onun detaylandırmasını bekledi. Açıklamayınca dikkatini çekmek için boğazını temizledi. "O zaman siyah nedir?"

"Benimkinin rengi."

"Vay canına..." Onun ses tonuna şaşırmıştı. "Gerçekten oraya gitmiyor musun?"

Konuştuğunda sesi düz ve netti. "Gerçekten oraya gitmiyorum."

Şimdi, onun ne sakladığını bilmek zorundaydı. "Utanç verici mi?"

"Hayır."

"O zaman neden bana söylemiyorsun?" "Bu kişisel bir mesele."

Boynuzlarının renginin nesi kişisel olabilir ki?

Oh...

Evet, bu mantıklı.

"Ne yani? Siyah boynuzlar küçük bir penisin tek boynuzlu attaki karşılığı mı?"

Az önce söylediklerine inanamıyormuş gibi ona bakarken çenesi gevşedi. "Ne?"

Kadın homurdandı. "Peki, başka neden bana söylemeyesin ki?"

Dehşete kapılmıştı. "On Üç Krallık adına sana bunu düşündüren nedir?"

Gerçekten sormak zorunda mıydı? "Başka neden bana söylemiyorsun?" diye tekrarladı.

"Çünkü bu kişisel bir şey."

"Öyle demiştin. Ama başka ne daha kişisel olabilir ki? bana söylemeyeceğini mi sanıyorsun?"

Dash öfkeyle kustu. Uğraşmaları gereken cesetler vardı. Muhtemelen daha fazla ödül avcısı onlar için geliyordu. Bir ölüm emri ve o bununla onun dikkatini mi dağıtmak istiyordu?

Gerçekten mi?

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, nadiren yaptığı bir şeyi yaptı... kendini açıkladı. "Tek boynuzlu atların ne kadar güce sahip olduğumuzu bilmelerini sağlıyor."

"Neden sadece bunu söylemiyorsun o zaman?" Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunun nesi seni utandırabilir ki? Tabii... sende ne var? Bebek tek boynuzlu at güçlerin mi var?"

"Hayır! Bekle. Ne? Ne kadar güçlü olduğumu görmedin mi ejderha?"

"Şey, evet, ama onların," cesetleri işaret etti, "karşılaştırıldığında ne kadar olduğunu bilmiyorum. Ben nereden bileyim? Ben bir ejderhayım. Peki, büyük tek boynuzlu at güç skalasında siyah ne anlama geliyor?"

Ona ters ters baktı. "Benim ruhum yok."

Tanis bu beklenmedik, hırıltılı yorum karşısında donakaldı. "Ha?"

"Bir cevap istediniz. Al bakalım. Siyah bir boynuz, ruhum olmadığı anlamına gelir."

Onun sözleriyle alay etti. "Bu çok saçma. Herkesin bir ruhu vardır. Bunu sana kim söyledi?"

Başını sallayarak aralarındaki mesafeyi kapattı, böylece kız onun gözlerindeki kötülüğü görebildi. Emin olduğu kötülük pek çok kişiyi bastırmış ve ürkütmüştü. Tecrübeli savaşçıları bile. "Hayır, Ejderha Hanım. Gerçek. Herkesin benden neden korktuğunu bilmek istiyorsun. İşte bu yüzden. Gençken, bir öfke nöbetinde kendi babamı öldürdüm. Bunu yaptığım anda boynuzum siyaha döndü ve dünyaya ruhum ya da pişmanlığım olmadığını gösterdi. Gücümün mutlak olduğunu ve her şeyi yapabileceğimi. Bu benim utanç nişanem ve en büyük onur rozetim."

Tanis onun uğursuz sesi karşısında sertçe yutkundu. Bu pek çok şeyi açıklıyordu. Muhtemelen ondan da korkması gerekirdi ama korkmuyordu.

Ama bir tek yakıcı sorusu vardı. "Onu neden öldürdün?"

Çenesinde bir tik başladı. "Çok fazla konuştuğum ve rahatsız edici sorular sorduğum için."

Onun alaycılığına homurdandı.

"Bakın, buradan çıkmamız gerek. O tek boynuzlu atların kullandığı izleme büyüsü benzersiz değil. Eğer onlar bizi bulduysa, başkaları da bulabilir."

Kanlı boynuzları ona uzattı. "Bunları çantana koy."

Onlara tiksintiyle baktı. Gerçekten onlara dokunmasını mı istiyordu? Çok iğrenç görünüyorlardı. "İğrenç. Bu çok iğrenç. Tek boynuzlu at bitleri."

Aslında kıkırdadı. "Bunu neden komik buluyorum?" "Çok sevimliyim."

"Hayır," dedi kuru bir sesle, "değilsin."

"Elbette, öyleyim. Ağabeyim bana hep böyle derdi. Ayrıca, ben olsam diğerleri için endişelenmezdim. Tanis ejderha ateşine sahipsin."

"Tanis ejderha ateşi nedir?"

"Ben Tanis'im ve sen de benim ateşime sahipsin. Gördüğünüz gibi oldukça güçlü bir şey. Kötü tek boynuzlu atları oldukları yerde durdurur."

Dash durakladı ve neler olduğunu anlayınca lanet okudu. Kız onun için gerçek olmaya başlamıştı. Daha da kötüsü, onu tehlikeli bir şekilde büyülüyordu.

Onu önemsemeye başlamıştı. Yapmak istediği son şey.

Sorumluluklar onun için bir tehlikeydi. Çünkü bir hayatı diğerlerinden üstün tuttuğunda hatalar yapıyordu.

Renata'da olduğu gibi.

Ama bu ejderhaya hayatını borçluydu. Kaçması gerekirken onunla kalmıştı.

Hayır, başka biri kaçacakken o onunla kalmıştı.

"Teşekkür ederim,

Tanis." "Ne için?"

"Yanımda duruyorsun."

"Her şey yolunda Dash." Beyaz boynuzları nazikçe aldı ve çantaya koydu, boynuzları almamak için elinden geleni yaptı.

Elinde kan ya da doku vardı. "Bunları neden saklıyoruz ki?"

"Böylece ödöl avcıları onları satamaz ya da bir büyücü onları hain amaçlar için kullanamaz."

Aklına bir şey gelene kadar bu mantıklıydı. "Alevlerimi vücutlarını ve boynuzlarını tamamen yakmak için kullanabilirsin, değil mi?"

Kadın ona kendisinin düşünmesi gereken bir şeyi hatırlatınca Dash irkildi. Lanet olsun. Ama bunlar onun güçleri değildi, bu yüzden onlar hakkında düşünmeye alışık değildi.

Az önce onları yaktın. Nasıl unutabilirsin?

Çünkü akli başka şeylerdeydi. Şimdi ona tam bir aptal gibi görünüyordu. On Üç Krallığın zeki ve kibar lideri olmak buraya kadarmış.

Tanis gülümseyerek ona doğru eğildi. "Bu, 'Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. Sonra da beni tek boynuzlu at bitleriyle uğraşmak zorunda bıraktığın için özür diliyorsun. Öyle mi?"

Gülmek istemiyordu. Gerçekten istemiyordu ama yine de kendini onun şakacılığı karşısında kahkahalara boğulurken buldu. Tanrıya şükür, Halla ya da Ryper burada değildi. Onun böyle gülebileceğine asla inanmazlardı.

"Sana tek boynuzlu at biti bulaştırdığım için özür dilerim."

Kızın yüzündeki ifade o kadar sevimliydi ki, adam yine kıs kıs güldü.

Neyim var benim?

Hiç böyle davranmazdı. Bir tayken bile.

Çantayı ona uzattı. "Onları kendin çıkarabilirsin. Bir gün için yeterince tek boynuzlu at idare ettim, canavar." Abartılı bir şekilde titredi.

Onun kendisini daha fazla etkilemesine izin vermemek için elinden geleni yaparak boynuzları cesetlere götürdü ve sonra onları yaktı.

Sonra ona geri döndü. "Gitmemiz gerekiyor." "Seni bekliyorum, canavar." Çuvalını üzerine çekti omuzlar. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Elbette."

"Kardeşimin kafatasını baldızıma geri götürün, o da krallığınızı sağlamlaştırmaya yardım etsin."

İşte bu ilginçti. "Nasıl yani?"

"Babası Pyrigian Topraklarını yönetiyor... kuzey sınırlarımızı. Benim babam kral olabilir ama onun babası en geniş topraklara sahip ve ordumuzun en büyük bölümüne komuta ediyor. Marla ne isterse yapacaktır. En küçüğü olarak, onun kalbi ve ruhu. Babam benim hakkımda pek bir şey düşünmese de Marla beni seviyor ve kardeşimi canından çok seviyor ve ona tapıyor. Kocasının kalıntılarının uygun bir şekilde defnedilmek üzere geri getirilmesinden duyduğu minnettarlık küçümsenemez."

Kadının sözleri onu etkiledi. "Politikadan anlar mısın?" "Bir şeyler dinlerim."

Dash onun sesindeki, kendisine başka bir şeyi hatırlatan hüznün notasını kaçırmadı. "Bu kadar iyi dövüşmeyi nasıl öğrendin?"

Utancı gözlerini doldurdu. "Şu kale ne taraftaydı? Gitmemiz gerekmiyor mu?"

Demek ki acı bir anısı olduğunda konu değiştiren tek kişi o değildi. "Şimdi de bir konudan kaçan sensin."

Onun bakışlarından kaçınırken kesik kesik bir nefes aldı. "Bahsettiğiniz sokakta oynayan çocukları hatırlıyor musunuz? Ben de onlardan biriydim. Tek boynuzlu bir piç tarafından evden alındı ve acı bir eğlence için satıldı." Gözlerinde geçmişte yaşadığı dehşetin gölgeleri vardı. "Bunu burada bırakalım, olur mu?"

Bu beklenmedik sözler gırtlığına inen bir yumruk gibi çarptı. Bu öyle sarsıcı bir darbeydi ki Dash nefesini tutamadı.

Onun acısını istediğinden çok daha derinden biliyordu ve kendisine musallat olan geçmişini ondan esirgememiş olması kalbini kırıyordu.

"Tanis..."

"Yapma, Dash." Ellerini kaldırdı ve ondan uzaklaştı. "Üzgün olduğunu falan duymak istemiyorum. Anlamıyorsun. Kimse anlamıyor. Ben de boş bir sempati istemiyorum. Geçmiş geçmişte kaldı ve bu konuda yapılacak bir şey yok."

Kendisinden uzaklaşmaya başlayan kızın kolunu yakaladı ve onu durdurdu. Öfkesi, acısı ve kederi içinde çalkalanıyordu. Konuştuğunda sesi tam bir oktav daha derindi. "Babam beni barış için Thassalialılarla takas etti, ben daha bir tayken ve kendimi zar zor savunabilecek durumdayken."

Adamın ne dediğini anında anlayan kızın kara gözlerinde bir farkındalık belirdi. Sentorlar ve tek boynuzlu atlar doğal düşmanlardı. Tarihin başlangıcından beri egemenlik için savaşmışlardı. Yarı insan oldukları için, sentorlar kendilerini her zaman üstün at türü olarak görmüşlerdi.

Ve tek boynuzlu atlar şekil değiştirme yeteneğini geliştirdikten sonra- bu sadece birbirlerine olan nefretlerini körükledi. Tek boynuzlu atlar artık sentor kibrine tahammül edemedikleri için, onu ve tüm sentor türünü yok etmeye koyuldular. Ve tek boynuzlu atlar tamamen insana dönüşebildiği için, sentorlar onlardan daha fazla nefret etti ve onları yok etmeye kararlı hale geldi.

"Acını biliyorum Ejderha. Seni koruyacak kimse olmadığı için de üzgünüm."

Tanis'in kalbi, onun her şeye rağmen eve dönen bir avuç hayatta kalan gizemli insandan biri olduğunu anladığında çarpmaya başladı. Ölüme terk edilenler.

Hayır, babasının düşmanlarına teslim edilip ölüme terk edilenlerden biri.

"Barışı korumak için Kraliçe Meara'nın sarayına gönderilen rehinelerden biri de siz miydiniz?"

Bakışları boştu, başını salladı.

Onu hissederken nefesini sertçe içine çekti.

"Gönderildiğinde kaç yaşındaydın?"

"Yedi."

Tanis babasının onu ölüme göndermesinin yaratacağı dehşeti hayal bile edemiyordu. En azından yakalandığında genç bir kızdı. Çoğunlukla büyümüştü.

Babasını ve onu tek başına yola çıkması konusunda uyarıcı diğerlerini dinlemeyi reddeden aptalın tekiydi. Her zaman onların aptal ve paranoyak olduklarını düşünmüştü. Ne biliyorlardı ki?

O zamanlar babası onu korumak için her şeyi yapardı.

Onun kendisini düşmanlarına sunacağını hayal bile edemiyordu. "Ben-"

Parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Özür dilemek yok. Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum."

Evet, biliyordu. Hayatında ilk kez, kâbusunu bilen birinin karşısında duruyordu. Aynı cehennemden geçmiş... hayır, daha kötü bir cehennemden... ve kendisiyle bağdaştırabileceği yaralar taşıyan biri.

"O zaman seni neden terk edemeyeceğimi biliyorsun, canavar." "Ve ne kadar minnettar olduğumu biliyorsun."

Evet, öyle yaptı. Çünkü hiçbir şey bir kâbusla yüzleşmek için yalnız bırakılmak kadar berbat olamazdı. Güvenecek kimsenin olmaması.

Başını sallayarak kolunu ona uzattı. "Arkadaş mıyız?"

Dash tereddüt etti. Tüm hayatı boyunca, gerçekten güvenilebileceği tek bir arkadaşı olmuştu. Ve o bile zorunluluktan olmuştu. Çünkü arkadaş ve aile dedikleri kişiler tarafından ihanete uğrayan çok fazla insan görmüştü.

Onlar gibi yaratıklara duyulan güven çok zor kazanıldı.

Tanis, uzattığı elinin parmaklarını oynatırken ona gülümsedi. "Seni ısırılmaz, canavar. Kolumun dişi yok."

Gülerek onun kolunu sıktı. Sonra onu kendine çekti ve kız kardeşine yaptığı gibi başının tepesini öptü. "Sen kesinlikle eşsiz bir yaratıksın, Ejderha."

"Bana kışında büyük bir çapak demende sorun yok. Davin hep böyle yapardı."

"Daha çok bir midye gibi. Beni etkiliyorsun." Dash tek boynuzlu at bedenine geri döndü.

Tanis onun yan tarafında kanatları olduğunu görünce nefesi kesildi. "Uçabiliyor musun?"

"Bana uygun olduğunda."

Kekeledi. "Seni yakaladığımda neden uçmuyordun?"

"Beni yakalamadınız ve ben de dikkatleri üzerime çekmemeye çalışıyordum. Krallığımdaki kimsenin gittiğimi bilmesini istemedim. Tekrar söylüyorum, siyah boynuzlu tek boynuzlu at benim. Türüm arasında göze batma eğilimindeyim."

Mantıklı.

Eyerin üzerine çıktı ve bir kez daha onun için bir dizgin taktığını gördü. Tek kelime etmeden, dizgini sıkılamaya özen göstererek nazikçe tuttu. Bunun yerine, yara izine takılmamak için daha çok eyerin boynuzuna tutundu. "Sen hazır olduğunda, hayvan."

Dört nala fırladı, sonra havaya sıçradı.

Yerden ayrıldıklarında Tanis'in nefesi kesildi. Şimdiye kadar, kontrol kendisinde değilken uçmanın ne kadar korkutucu olduğunu fark etmemişti. Dash'in sırtına yapıştı, düşeceğinden korkuyordu.

"İyi misiniz, Bayan Ejderha?"

"Pek sayılmaz. Sanırım yüksekten korkuyor olabilirim." Güldü. "Düşersen seni tutarım."

"Lütfen yap." Çünkü yere inmek için çok ama çok uzun bir yol vardı. Ejderhayken hiç böyle görünmemesi ne garipti. Belki de çok daha büyük olduğu içindir?

Emin değildi. Ama bu kesinlikle korkutucuydu. Başka birine vermekte rahat olmadığı bir güven seviyesi gerektiriyordu. Sevimli canavarına bile.

Gözlerini kapatarak başka şeyler düşünmeye çalıştı. Mutlu şeyler. Düşüp ölmek gibi.

Normalde, kardeşiyle birlikte uçmayı öğrenen bir kız olarak görüntüleri olurdu. Nedense bu her zaman en rahatlatıcı anısı olmuştu.

Bugün, onunla dalga geçerken gülen tek boynuzlu atının görüntüsüydü. O parlak yeşil gözleri mizahla parlıyordu.

Tuhaf. Daha da mı garip? Kendini rahatlatmak için onun sırtına uzanmak istedi. Ve daha iyi düşünmeden, tam olarak bunu yaptı.

Eyere ya da dizginlere tutunmak yerine onun yelesine tutundu ve vücudunun sıcaklığının korkusunu yatıştırmasına izin verdi.

Ona bu kadar yakinken, onun sakın kalp atışlarını hissedebiliyordu ve bu, kendi kalbinin çılgınca atışlarını susturdu. Kanatlarını havada tutmak için çırparken kaslarının her dalgalanışında daha sakın hissediyordu. Rüzgâr bedenlerini süpürürken sadece ikisi vardı.

Ve çok uzun zamandır ilk kez huzur hissetti. Hiçbir anlamı yoktu. Onu gerçekten tanımıyordu. Avlanıyorlardı ve her an ölebilirdi.

Yine de burada huzurluydu.

Bundan da öte, kendini güvende hissediyordu.

Ben haklı değilim.

Ama bunu inkâr etmek mümkün değildi. Burada sonsuza kadar onunla kalabilseydi, kalırdı. Yuvasına sıkışmış küçük bir yavru olduğundan beri hiç böyle hissetmemişti. Hiçbir şeyin ona ulaşamayacağı hissi. Dünyada her şey yolundaydı.

Sonra çirkin olan gelmiş ve ona olayların gizli, korkunç tarafını göstermişti. Sadece güç sahibi oldukları kişileri kullanmaya ve istismar etmeye çalışan diğerlerinin acı gerçeğini görmüştü. Başkalarına yaşattıkları sefaletten kazanç elde etmek isteyenler.

Bu an gerçek değildi ve ona huzur vermeyen şeytanlardan nefret ediyordu. Sakinlik yoktu.

Ve Dash'in içindeki, boynuzunun siyaha dönmesine neden olan canavarı merak etti. Ne kadar aç olması gerektiğini çok iyi biliyordu. Kendisinin de mücadele etmesi gereken şeyler vardı. Ne zaman kendini tehdit altında hissetse ya da

köşeye sıkıştırılmış. Hiç tacize uğramamış olanlar bunu anlamadı.

Yapamadılar.

O kadar şiddetli bir öfkeydi ki kelimeler yetersiz kalıyordu. Onu yatıştırmanın bir yolu varsa bile, bunu asla bulamamıştı. Tek yapabildiği, öfkesinin kabarmasına neden olacak şeylerden kaçınmaktı. Bazı yerler... kelimeler.

Bazen bir koku kadar basit bir şey olabilir.

Sonra tüm o anılar geri gelecek ve öfke öyle bir hiddetle dışarı çıkacaktı ki, ona zarar verenlerden kanla intikam almak isteyecekti.

İşte o zaman geri çekilirdi. Yalnızlık ve parşömenler onu rahatlatırdı. Geçmiş ya da acıyı düşünmekten kaçınmak için her şeyi yapardı. Saklanmakta ustalaşmıştı.

Her zaman var olan ya da özenle hazırlanmış cephesinin altında gizlenen acıya rağmen gülümsüyor ve hatta şaka yapıyordu.

Dash gibi.

Korkmalıyım.

Yine de onu teselli etti. Çünkü onu anlıyor ve acısını biliyordu.

Ve şu anda ona ve onun rahatlığına itiraf etmek istediğinden daha fazla ihtiyacı vardı.

Kabusunun ortasında onu bulması ne kadar garipti.

Ama bu ne kadar sürebilirdi ki? Avlanıyordu ve şimdiye kadar babası onun yokluğunu fark etmiş olmalıydı. Ona karşı geldiğini biliyordu. Kaçırıldıktan sonra onu aramamış olsa da, emirlerini hiçe saydığı için onu avlamaları için iz sürücüler gönderecekti.

Babasıyla ilgili bir şey vardı, itaatsizliğe asla tahammül etmezdi. Onu cezalandırmak için zincirlerle geri çektirirdi.

Bunu yapmak için insan olmak istemesinin bir başka nedeni daha vardı. Babasının casusları ya da iz sürücüleri onu bulmadan önce görevini tamamlamanın tek yolu buydu.

Ne düşünüyorsun, Tanis? Son birkaç gündür yaşananlar göz önüne alındığında, bunun iyi sonuçlanmasına imkân yoktu.

Mutlu sonlara inanmaman gerektiğini biliyorsun.

Onlar aptallar ve çocuklar içindi. Burası gerçek dünyaydı ve burada herkes acı çekiyordu.

Düşmanları onları bulacaktı. Bu kesindi. Tek soru, onlar Davin'i öldürmeden önce Davin'in intikamını alıp alamayacağıydı.

Ya da Dash.

CHAPTER 9

Ronan, Chrysis'e nişan alan Mischief'in elinden yayı kaptı. "Kargayı vurma." Sesi kızgınlık ve sabırsızlıkla doluydu.

Mischief suratını astı, sonra çizmeli ayağını yere vurdu. "Lütfen... bu ahlaki bir zorunluluk."

Mischief'in menzilinden kısmen gizlendiği bir direğin tepesine uçan Chrysis onlara ters ters baktı. "Haberci kargayı öldürürseniz Yüce Kral sizi öldürür."

Ahırın kapısında sallanan Cadoc güldü. "Kim bu konuda bahse girmek ister?"

Başını arkaya yaslayan Ronan derin, gırtlaktan gelen bir inilti çıkardı. Bu embesillerin lideri seçilmek için ne yapmıştı?

Dürüst olmak gerekirse,
sarhoştular. Yine de...

Mischief'in el oyması, koyu renkli ahşap yayını avucunun içinde tutuyordu. "Buna el koyuyorum, Missy."

"Bana böyle demenden nefret ediyorum." Altın rengi gözleri öfkeyle parlayarak yere sertçe oturdu, sonra elini samanlıkta gezdirdi. "Neden bir ahırdaysınız? Bir genelevde olduğumuzu sanıyordum."

Cadoc elini kaldırarak Ronan'ın genel yönünü işaret etti. "Onun hatası. Sanırım onun hatası. Ne hakkında konuşuyorduk? I

Bir kart oyununda bahis oynadığımı sanıyordum. Ya da bir büyücü oyununda. Ya da öyle bir şey."

Ronan başını salladı. Sadece Dash için buna katlanacaktı. Aksi takdirde bu ikisini, onları bulduğu genelevin rahat ortamında biralarını yudumlamaları için bırakırdı.

İnsanlar.

Onlar özel bir türdü. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Mischief'i unutturmak için çok fazla bira içmek gerekti. Çapulcular normalde bu kadar mutlu olmazlardı. Onun halkı kılıç becerileri, vahşilikleri ve yollarına çıkan herkesin boğazını kesme yetenekleriyle tanınırdı - dizlerine kadar kadehlerine batmış olsalar bile. Dürüst olmak gerekirse, onu çocukluklarından beri bu kadar sarhoş görmemişti ve Dove onu bir içki yarışmasına davet etmişti ve bu yarışma Dove'un çizmelerinin üzerinde akşam yemeği yemesiyle sonuçlanmıştı.

Ve onu son gördüğünden beri epey zaman geçmişti. O hâlâ güzeldi. Koyu tenine bulaşmış yüz boyası ve samanla karışmış örgüleriyle bile.

Tabii ki, bir kez olsun sert ve çatık kaşlı olmamasının da yardımı oldu.

İşbirliği de yapmıyordu.

Ronan, az önce onu sürükleyerek çıkardığı geneleve geri dönmeden önce onu yakaladı. "Hayır, yapamazsın."

"Öldüren çakmaktaşı olmayı bırak...

neşe çakmaktaşı... a-" "Eğlence

enayisi," diye karşılık verdi Cadoc.

"İşte bu! Bu sert alet için iyi para ödedim ve ona sahip olmak istiyorum."

Sabrını kaybeden Ronan, Chrys'in hâlâ saklandığı yere doğru baktı. "İnsan formuna girip bana yardım edebilir misin, Chrys?"

"Olabilir. Yapmamayı tercih ederim."

Neden her zaman bu kadar imkansızdı? "Lütfen?"

Karga başını salladı. "Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

Ona ve onun ne olursa olsun karga olarak kalma ısrarına ters ters baktı. "Biz aynı türdeniz."

"Bana hakaret etme. Bir Vairloche olabilirsin, ama-" "Ne yani? Sadece bir karga olarak yaşamayı seçtiğin için seni farklı bir tür yapmaz. İstedikğin kadar şekil değiştirebilirsin ama yine de bir şekil değiştirensin, tıpkı benim gibi."

Bu kelimenin tam anlamıyla tüylerini diken diken etti. Tiz bir gaklamayla insana dönüşmeyi reddetti. "Senden nefret ediyorum, Ronan."

"Bu çizgi sola **d o ğ r u** oluşuyor ve kırsalı sarıyor. Şimdi bize yardım et, aşkım."

Yüzünü buruşturarak Mischief'e doğru uçu. "Neden sarhoşlar ki?"

Chrysis yanındaki samanlığa konarken Mischief güldü. "Kutlama yapıyoruz. Bugün benim doğum günüm."

"Bugün senin doğum günün değil." Chrysis kaşlarını çatarak Ronan'a baktı. "Bilmeyecek kadar sarhoş mu?"

"Muhtemelen."

"Biliyorum." Cadoc kolunu kaldırdı. Sonra indirdi ve kaşlarını çatı. "Hayır, bilmiyorum. Ne hakkında konuşuyorduk?"

Chrysis uzun ve bıkkın bir iç çekti. "Onları bu şekilde Licordia'ya nasıl geri götüreceğiz?"

"Onu at sırtına bindirin, ayılacaktır."

Chrys ona, onun da kendileri gibi aklını kaçırmış olduğunu düşündüğünü belirten bir bakış attı. "Bu imkânsız. Bir insana dönüşsem bile onu kaldıramam. O benim iki katım."

Ronan onu yenmek istedi. Karga ya da değil.

Başka bir direğe uçan Chrysis, Mischief atının eyerine binmek için mücadele ederken gözlerini devirdi. Ne yazık ki, kaymaya ve yere düşmeye devam etti.

Ronan şiddetli bir hırıltı çıkardı. "Haklısın, Chrys. Hiç yardımcı olmuyorsun."

Mischief'i yerden kaldırdı ama atın yanındaki direkte dinlenmekte olan Chrys'e ters ters bakmadan önce değil. Burun buruna. Sonra Mischief'i eyere kaldırdı.

Sözlerine sadık kalarak Mischief sersemliğinden kurtuldu, deri dizginleri kavradı ve ayaklarını

üzengiler. "Bir savaş var mı?" "Henüz değil," dedi Ronan.

Chrysis hayretler içinde kaldı. Tamamen sersemlemiş bir halde, adamın Cadoc'un yanına gidip işlemi tekrarlamasını izledi.

Mischief'te olduğu gibi Cadoc da neredeyse anında ayıldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ronan omuz silktili. "Hâlâ tamamen ayık değiller. Bu bizim boktan gençliğimizden kalma bir şey. Onları bir ata bindirince hizaya geliyorlar."

Chrysis bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama etkilenmişti. İlk geldiklerinde onları sarhoş ve bir seks partisinin ortasında yayılmış halde bulduğunda, eve gidip bu aptal işi unutmaya hazırdı.

En azından Ronan onu ormanda avlanırken bulduğunda yalnızdı. Ama dürüst olmak gerekirse, onun ne kadar iri yarı olduğunu ve onu her zaman ne kadar çekici bulduğunu unutmuştu. Ryper'in bu girişim için onu istemesine şaşmamalıydı.

Neredeyse tüm insan erkeklerinden omuz omuza üstündü. Altın sarısı uzun koyu kahverengi saçları ve fırtınalı gri gözleriyle, bir şekil değiştiren için bile korkutucu bir canavardı.

Ve Cadoc. Normalde insanları, özellikle de kızıl saçlıları çekici bulmasa da, onun için bir istisna yapmıştı. Dash ya da Ryper kadar yakışıklı ve tehlikeli olan Cadoc, çoğu krallıkta silah olarak kaydedilebilecek keskin bir mizah anlayışına sahip, ölümcül derecede karizmatik biriydi. Kılıca ihtiyacı yoktu. Dili kemiğe kadar kesebilirdi.

Daha mı kötü?

Yorumları ne kadar ısırgan olursa, genellikle o kadar komik olurdu. Dash'in söylemekten hoşlandığı gibi, Cadoc kafasını çarpan birine benziyordu. Sizin başınıza gelmediği sürece çok komikti.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de onları özlemişti. Ronan siyah bir aygırı eyerlemeye başladı.

"Bir at mı alıyoruz?"

Hiç duraksamadı. "Sarhoşken onlarla uçamam. Birinin onlara liderlik etmesi gerek. Aksi takdirde, kim bilir nerede son bulacaklar. Şansımıza, Meara'nın sarayının içinde, boğazına nişan alınmış bir savaş baltasıyla."

Chrysis onun ses tonundaki dizginlenmiş öfke karşısında kaşlarını çatı. "Hepiniz ondan nefret ediyorsunuz, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok. Bunun için minnettar ol."

Öyleydi. Yıllar boyunca kulak misafiri olduğu bir avuç hikâyeye bakılırsa, onların yaşadığı kâbustan kurtulmuş olmaktan çok memnundu. Onun da savaşması gereken kendi şeytanları vardı ama Kanunsuzlara rahat vermeyenlerin yanında bunlar önemsiz kalıyordu.

Ronan atın masrafını karşılamak için ahıra bir deste altın bıraktıktan sonra kendini eyere attı. Cadoc'un ve Mischief'in dizginlerini aldı. "Aderyn'i almak için Licordia'ya gideceğiz, sonra da senin ve diğerlerinin kulübede bize katılmasını bekleyeceğiz."

"Peki ya Xaydin?"

Ronan cevap vermeden önce düşünmek için durakladı. "O kendi arayışında. En iyisi onu kendi haline bırakalım. Ayrıca, bunu onsuz da halledebiliriz."

Bu muhtemelen doğruydı. Xaydin sinirli biriydi ve başına konan ödöl de oldukça şaşırtıcıydı. Gerçi Dash'in başındaki kadar sarsıcı değildi ama yine de etkileyiciydi.

Ryper ve Dash gruplarını Haydut ilan ettiklerinde, bu kelimenin tek boynuzlu at anlamındaydı. Kırılmayacak ya da evcilleştirilemeyecek biri.

Xaydin bu sözü kişisel bir meydan okuma olarak algılamıştı. Kötü niyetli ve hoşnutsuzlardan oluşan tüm klanları içinde, gerçekten kaçıp giden ve yasaların artık kendisi için geçerli olmayacağına karar veren oydu. Ryper'in ceset sayısını önemsiz kılan bir kanunsuz olmuştu.

Evet, onu bu işin dışında bırakmalılar.

"Dikkatli olun." Onların gidişini izledi.

Chrysis'in Ryper'in nereye gittiğine dair gerçek bir fikri yoktu ama eğer Dove'un peşindeyse, büyük ihtimalle Alarium'da olacaktı. Dove'un elf kardeşlerine karşı pek çok kırgınlığı olsa da, yine de onların topraklarında kalma eğilimindeydi.

Belki de bir kurt olmalıyım.

Bu şekilde onları takip etmek çok daha kolay olurdu. Ama türünün diğer üyelerinin aksine, bir şekilden diğerine geçmeyi sevmezdi. Tek bir şekle bağlı kalmayı tercih ederdi.

Şekil kilidi. Halkı tek bir formda kalmayı affedilmez bir günah olarak görüyordu. Öyle ki, karga bedenini terk etmeyi reddettiği için evinden sürgün edilmişti.

Yine de Kral Dash bunu asla umursamamış ya da onun için daha azını düşünmemişti. Onu hizmetine kabul etmiş ve ona inanılmaz bir yuva inşa etmişti.

Bunun için ona her zaman sadık kalacaktı. Diğerleri isterlerse ona hakaret edebilirlerdi ama o gerçeği biliyordu. O iyi kalpli, iyi bir tek boynuzlu attı. Koruması altında olanlarla ilgilenirdi.

Ve onu güvende tutmak için elinden geleni yapacaktı. Sadece onu kurtarmak için çok geç kalmamış olmayı umuyordu.

CHAPTER 10

W Sence açık artırma için Sester'i mi seçtiler?" Tanis, Dash'in sırtından dikkatlice indi ve kollarını ovuşturdu.

Dash insan olmaya geri döndü. Bir tepenin üzerinde yer alan küçük şehirden buzlu bir sahanlıkta saklandıkları gölgelerden etrafına baktı. "Tarafsız bölge sanırım. Hortlaklar genellikle siyasete karışmazlar. Pagos bana karşı entrikalar çevirmesinden endişe duymadığım tek krallık."

"Nasıl yani?"

"Umurlarında değil. Çocuk sahibi olamazlar ve ölümsüzdürler. Tek yaptıkları oturup tartışmak, yarışmalar düzenlemek ve satranç oynamak gibi şeyler. Fetih hırsıyla onlara katılanlar genellikle bir ordu toplayamadan itlaf edilirler."

Onun varoluşlarına dair kasvetli tanımlaması karşısında ağzı açık kaldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Pek sayılmaz. Zor kazandıkları huzuru kimsenin bozmasını istemiyorlar." Katı buzdan yapılmış gibi görünen kaleyi işaret etti. "Kral Ambrose neredeyse bin yıl önce bir büyücü tarafından geri getirildiğinden beri buranın hükümdarı. Hiç kimse ona meydan okumadı."

Çünkü ölülerin çoğunun hırsı yoktur. Sahip olduklarından memnunar ve daha fazlasını istemenin getireceği stresi istemiyorlar. Toprakları yaşayanlar için neredeyse misafirperver değil. Bu yüzden kardeşinin kafatasını alman için seni buraya gönderdiğimde sana bu bandı verdim. Alışkın olduğunuz kadar oksijen bakımından zengin olmayan atmosferlerinde bir insan olarak nefes almanıza yardımcı olacak."

Donan ellerini ısıtmak için nefesini üfledi, keşke ona ısı da verseydi. "Ambrose neden geri getirildi?"

Dash onun için daha kalın bir kürk manto ve eldivenlerin yanı sıra kürk botlar ve bir şapka yarattı. Bunları ona uzattı. "Arazi anlaşmazlığı."

Onları çekerken durakladı. "Bekle. Ne?"

Başına ve boynuna kalın bir yün atkı sardı. "Kulağa ne kadar aptalca ve inanılmaz gelse de, bu doğru. Yüzyıllar önce, Ambrose'un varisleri arasında basit bir arazi anlaşmazlığı vardı. Anlaşamayınca yargıç adil olmak istemiş ve bir büyücüye Ambrose'u dirilterek topraklarının nasıl paylaşılmasını istediğini söyletmiş. Sorun şuydu ki, kimse Ambrose'u olay çözüldükten sonra nasıl ölüme geri göndereceğini bilmiyordu."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Ölü bir adamı nasıl öldürürsün?"

Haklıydı. Saçlarını ördü ve kürk şapkasının altına koydu. "Hiç kimse anlamadı mı?"

"Ambrose'un türüne göre değil." Dash kendi eldivenlerini çekti. "Daha da kötüsü. Kraliçe Morvana sekiz yüz yıl kadar önce krallığında zombileri, lichleri ve benzerlerini yasaklayacak kadar sağduyulu olana kadar diğer büyücüler ölüleri türlü nedenlerle geri getirmeye devam etti ve bu diğerlerinde de yayıldı. Kimse yürüyen, konuşan bir cesetle ne yapacağını bilmediğinden, burada huzur içinde yaşayabilmeleri için onlara bir krallık kurdular."

Sinirli bir şekilde güldü. "Bunun sadece bir efsane olduğunu sanıyordum.

Tüm Pagoslular gerçekten öldü mü?" "Kesinlikle."

"Ama çürümüyorlar mı ya da ayrışmıyorlar mı?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bana söylenen, buradaki iklimin dünyadaki hiçbir iklime benzemediği ve bizim bildiğimiz ya da yabancılarla paylaştıkları hiçbir şey olmayan kendi geliştirdikleri büyü sistemlerine sahip oldukları. Bazıları son derece güçlü."

"Anlamı?"

"İzole kaldıkları ve buz adalarından çıkmadıkları için memnunuz. Bu müzayedenin burada yapılmasına neden izin veriyorlar, hiçbir fikrim yok. Ama öğrenmeyi planlıyorum."

Ve ejderha bedeninde olmadığına kesinlikle memnundu. Hiç böyle bir soğukla karşılaşmamıştı. Bir ejderha olarak, dondurucu sıcaklık karşısında hareketsiz kalırdı. Halkının bu kadar kuzeye gelmeyi hiç düşünmemiş olmasına şaşmamalı. Ya da onlarla savaşmayı.

Brr...

Bir insanın bu kadar t i t r e y i p yaşamaya devam edebileceğini hiç düşünmemişti. Vücudunun her parçası kırılğan ve sert hissediyordu.

"İyi misin, Dragon?"

"Hayır." Yüzünün etrafında oluşan buluta hayret etmek için nefesini dışarı verdi. "Hiç böyle soğuk gördün mü?"

"Bu kadar soğuk değil ama buna yakın."

"Neden?"

Güldü. "Kış aylarımız oldukça soğuk geçebiliyor." "Tekrar soruyorum, neden?"

"Bizler kürk mantolarla doğarız, pullarla değil. Yine de, tek bir geçirmeyle çıkarabildiğin ateşin derecesi göz önüne alındığında soğuğa karşı daha toleranslı olacağını düşünürdüm."

"Ben de şu anda o sıcakta geçirmek isterdim.

Özellikle de karnımda hissettiğimde."

Dar patikada durakladı. "İşte." Kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

Tanis onun dokunuşuyla vücudunun her santimetresine yayılan sıcaklığı hissedince nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun?"

"Seni ısıtmak için biraz büyü."

Onun bakışlarıyla karşılaştığında bundan biraz daha fazlasını yapıyordu. Gerçekten de ona böyle baktığında büyüüne ihtiyacı yoktu. Onun varlığı her yerinde sıcak hissetmesine neden oluyordu.

"Neden bana karşı hep bu kadar iyisin?" diye sordu. "Ben iyi değilim."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki buna ne diyorsunuz?"

Omuz silkti. "Güzel, bir şeyden zevk aldığınız zamandır."

"Kibarlık, birine nezaket gösterdiğiniz zamandır, canavar." Alay etti. "Benim nazik bir yanıam yok."

Elini uzattı ve onun bıyıklı yanağını avucunun içine aldı. "Dash... Seninle tanıştığımdan beri nazik olmaktan başka bir şey yapmadın. Lütfen bana bunu bildiğini söyle."

Dash ne diyeceğini bilemedi. Aklına gelebilecek her türlü isimle çağrılmıştı. Büyük bir yaratıcılıkla hakarete uğramıştı.

Ama nazikçe.

Bu, kimsenin onun adına ekmediğı bir mezar yazıtıydı. Renata bile.

Nasıl cevap vereceğini bilemedi.

Ve o farkına bile varmadan, dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekiyordu. Dash hayatındaki en muhteşem şeyi tadarken gözlerini kapattı. Ama onu en çok şaşırtan şey bunun masumiyetiydi. Bu talepkâr bir öpücük değildi.

Çok tatlıydı. Tereddütlüydü. Ve lezzetliydi.

Daha önce hiç gerçek bir öpücük almadığını söyleyebilirdi. Gerçek tutkuyu hiç tatmadığını. Kendi duygularından ve onun tepkisinden korkuyordu.

Ve bu onu, ona zarar verenlere karşı öfkeliendirdi. Onu koruması gerekirken bunu yapmayanlara daha da kızgındı. İşte bu yüzden tahtını kaybetmeyi göze alamazdı. Bu yüzden savaşmaya devam etmek zorundaydı. Onun gibi, yanlarında duracak başka kimsesi olmayanlar yüzünden.

Daha iyisini hak ediyorlardı.

Kahramanları onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ve işte buradaydı, hayatın yok etmek için elinden geleni yaptığı bir iblis ve o sadece onu güvende tutmak istiyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Ama hayat nadiren öyle oldu.

Tanis elini Dash'in yumuşak saçlarında dolaştırdı. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyordu. Hayatında hiç bu kadar ileri gitmemişti. Birini öpmek bile istememişti.

Ama içinde ona ulaşan bir şey vardı. İstedikinden daha fazla anladığı o içsel nefretin gölgesi.

Sadece onu rahatlatmak ve çok fazla olmasa da burada olduğunu bilmesini sağlamak istiyordu.

Utanç içinde, adamın dudaklarından geri çekildi. "Özür dilerim. Elim kaydı."

Ona gülümsedi. "İstedikğin zaman dudaklarımın arasından kayıp düşmekten çekinme." Eğilerek, geri adım atmadan önce ona hızlı bir öpücük daha verdi.

İşin tuhafı, bu onu büyüsünden daha çok ısıtmıştı.

Dar geçitten yukarı doğru ilerlemeye başladıklarında Dash onu yanından ayırmadı. Hem onu sert rüzgârlardan korumak hem de kaleye giden buzlu patikaya tırmanırken ona yardım etmek için.

"Uçmak daha kolay olmaz mıydı?" diye sordu.

"Orada kimin olduğunu ya da ne kadar dostane davranacaklarını bilmiyoruz. Müttefiklerimiz olup olmadığını görene kadar dikkat çekmemeyi tercih ederim."

Bu çok mantıklıydı. "Haklısın. İşte yine yapıyorum, ileriye düşünmemek."

Elini onunkinin üzerinde sıktı. "Bu konuda endişelenme. Söylediğin şey doğru. Çok daha kolay olurdu."

"Tekrar, sen olmak tür, Lordum Tek boynuzlu at. Çok hayırsever."

"O zaman belki de kusurlarımız ikimizin de algıladığı kadar kötü değildir."

Tanis bu düşüncüyü sevdi. Belki de haklıydı. Ya da belki birbirlerini başkalarının yargıladığı kadar sert yargılamıyorlardı.

Yaşadıkları şeyler yüzünden. Her iki durumda da, sürekli olarak eksiklikleri yüzünden ona çıkışmayan birinin yanında olmak güzeldi. Bu yüzden onun yanında diğer varlıkların yanında olduğu kadar gergin ya da rahatsız değildi.

Kim olduğu ve zalimlik konusundaki şöhreti göz önüne alındığında akıl almaz bir şeydi. Ama onun bu yönünü bilmiyordu. Sadece onu kollayan bir arkadaş görmüştü.

Yanlarından yine sert bir rüzgâr geçti. "Kaleye varmadan önce donarak ölmemiz mümkün mü?"

"Öyle... ama..." Durdu ve tepenin kenarına vurdu.

"Ne yapıyorsun?"

Cevap veremedi kocaman, mavi bir göz açıp onlara baktı.

Tanis'in nefesi kesildi.

"Sen kimsin ve neden geldin?" Ses yüksek ve gürültülüydü.

Dash ona göz kırptı. "Kral Ambrose'a saygılarını sunmak için gelen bir hacı. Ona güvercin ipi gönderen çocuk olduğunu söyle." "Güvercin ipi mi?" Gözlerini kısarak ona baktı. "Ne tür bir

Bu ne aptallık?" "O bilir."

Göz yavaşça kırıştı. "Seni tepeden aşağı atmamı emredebilir."

"Olabilir," dedi Dash. "Ya da beni içeri alabilir."

"Hımm. Orada bekle." Göz uzaklaştı ve kapı katı buza dönüştü.

Tanis onun söylediklerini anlamaya çalışırken başını eğdi. "Güvercin ipi mi?"

"Bu Licordia'da oynadığımız bir oyun. İp uzun ve nasıl çözeceğinizi bulmanız gereken karmaşık düğümlerle bağlı."

"Zor mu?"

"Olabilir."

Bunu düşündü. "Krala bir mektup gönderen tek kişinin sen olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ne zaman gönderildi o için Onu, o vardı ve Kafa . "Onu uyandıran büyücü Lich ona bağlıydı."

Tanis son derece hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Bana şaka yaptığını söyle."

Başını iki yana salladı.

Ve kapı açıldı.

Bir buz devi onları devasa saray avlusuna götürdüğünde, krala canlı bir kafa hediye edileceği düşüncesiyle hâlâ ciyaklıyordu. Dudaklarını birbirine bastırarak sesini bastırdı ama içten içe hâlâ çıkarıyordu.

Sadece kesik baş için değil. Hayır, çünkü şimdi baktığı her yerde tüyler ürpertici bir şey vardı.

Burası kesinlikle ebedi cesetlerin ülkesiydi. Hepsi çürümenin ve bozulmanın çeşitli aşamalarında. Leş gibi koktuğundan bahsetmiyorum bile. Küflü. Küflü. Çok uzun süre yağmur altında kalmış bir yuva gibi. Dudağını kıvırmamak için umutsuzca çabalıyordu.

Onları kırma. Hala duyguları olduğunu varsayıyordu.

Ancak kırıcı olmamak ya da hoşnutsuzluğunu göstermemek gerçekten zordu.

"İyi günler," dedi yırtık pırtık kırmızı elbiseli bir kadın yanımızdan geçerken.

Dash kibarca selamına karşılık verirken, Tanis safra yutarken gülümsedi ve başını salladı. Kadın yeterince iyi görünse de, eti çoğunlukla çürümüştü. Bir kısmı hâlâ kemiğe yapışmıştı.

"Hepsi insan mı?" diye sordu ona.

"Hayır. Burada başka türler de var."

İlginç.

Gerçi durumlarına ve kokularına alıştıktan sonra o kadar da kötü olmadığını düşündü. Hepsi burada olmaktan mutlu görünüyordu. Hepsi sanki bu normalmiş gibi işlerine devam ediyordu ve onlar için öyle olduğunu düşünüyordu.

Bazıları arkadaşlarıyla dolaşıyordu. Çoğu gruplar halinde oturup konuşuyordu. Bazıları oyun oynarken diğerleri ölümsüz hayvanlarını tımar ediyordu.

Sonuç olarak, ziyaret ettiği ya da tanıdığı herhangi bir şehir ya da kasabanın sakinlerinden daha mutlu görünüyordlardı.

Daha dostça.

O ve Dash'in bu topraklara yabancı oldukları ve hâlâ yaşadıkları aşikâr olsa da... yanlarından geçtikleri herkes onlara eski dostları ya da ziyarete gelen aileleri gibi el sallayıp selam verdi.

O kadar ki kendini- bilinçli hissetmeye başladı. "Hep böyle arkadaş canlısı mıdırılar?"

"Öyleler. Bunun aslında ölü olmakla bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum."

İlginç bir düşünce. Belki de ölü oldukları için ihanet konusunda endişelenmeleri gerekmiyordu? Bu onu meraklandırdı. "Burayı sık sık ziyaret eder miydiniz?"

"Sadece birkaç kez Ambrose ile konuşmak için."

"Pazarlık etmek için mi?" diye sordu.

"Çoğunlukla bilgelik için."

Bu onu şaşırttı. "Gerçekten mi?"

"Uzun süre yaşadı ve diğer krallıkların yükselişini ve çöküşünü izledi. Onun görüşlerine ve bilgisine değer veriyorum. Yıllar boyunca benim için çok değerli oldu."

Devasa saraya yaklaştıklarında Tanis adımlarını yavaşlattı. Işıқта parıldıyordu ve duvarlar boyunca süslü figürler ve sahneler oyulmuştu. Bazıları savaş, bazıları ise huzur dolu görünüyordu. "Bir hikâye mi anlatıyor?"

"Öyle. En alttan başlarsanız, Ambrose'un ailesinin Alarium'da Elflerle ittifak kurmasıyla başlar ve yeniden canlanmasına kadar devam eder."

"İnanılmaz." "Dur!"

Dişi bir sentor onlara doğru hızla gelirken Tanis anında donakaldı. Dişi sentor yaklaşıp kadar Tanis onun ölü olduğunu a n l a y a m a d ı çünkü henüz çürümemişti.

hem de çok fazla. Tanis'e küçük bir seramik kap uzattı. "Buna ihtiyacın var. Cildine ve özellikle de dudaklarına sürmeye devam et."

Tanis tuhaf karışımı kokladı. "Neden?"

Dash onu sentorun elinden aldı ve ona teşekkür etti. "Çatlamalarını ve kanamalarını önleyecektir. Buradaki hava inanılmaz derecede kuru. Kelimenin tam anlamıyla vücudunuzdaki nemi emiyor."

"Çürümemek için büyü kullanmak zorunda kalmamamızın nedenlerinden biri de bu." Sentor gülümsedi. "Ve bu yüzden çok uzun süre kalamazsınız."

"O haklı. Buraya geldiğimiz andan itibaren zamanımız geri saymaya başladı."

"Oh." Tanis ikinci bir küçük kap aldı, eldivenlerini çıkardı ve Dash'in kremi yüzüne ve ellerine sürme hareketini tekrarladı.

Kalenin içine girdiklerinde, buranın da en az dışı kadar etkileyici olduğunu gördü. Buradaki oyulmuş buz, Dash'in gözlerine benzer ürkütücü bir yeşil yansıtıyordu. Canlı ve hareketli görünüyordu.

Yine de onu en çok etkileyen şey, ateşin avizelerde yanmamasıydı, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen, zıplayan bir büyücü ışığıydı. Isınmak için yanan ateşleri de yoktu.

İşte o zaman bir şey fark etti.

"Soğuğu hissetmiyorlar, değil mi?"

Dash başını salladı. "Onlar ölü. Bildiğim kadarıyla fiziksel olarak hiçbir şey hissetmiyorlar."

Çok ilginç.

Büyük bir balo salonuna girdiler. Çiftler etrafta dans ederken canlı bir müzik çalıyordu. O zaman burada ne kadar çok türün uyum içinde yaşadığını fark etti. Akla gelebilecek her tür hortlakla birlikte ejderhalar ve likenler de vardı.

"Doğru yerde miyiz?" diye sordu.

Dash başını salladı. "Ambrose mahkemeyi hep burada yapar." "Neden?"

"Neden olmasın?"

Çünkü tüm o gürültü ve hareket içinde konsantre olmak zordu. Ama yanlarından geçip giden cesetleri izlemek ilginçti. Özellikle de nasıl dans ettiklerinin hiçbir mantığı ya da nedeni olmadığı için. Kimsenin ne düşündüğünü gerçekten umursamıyorlardı. Ne kadar ferahlatıcı olmalı.

Dev, onları dans pistinin kenarından dolaştırarak odanın uzak tarafında, oyulmuş buzdan bir tahtın kurulduğu kürsüye ulaşmalarını sağladı.

Ve Dash'in sözlerini doğrularcasına, tahtın yanında bir ipe asılı iyi korunmuş bir kafa vardı. Tek boynuzlu at arkadaşının kesinlikle karanlık bir tarafı vardı.

Ama işin en kötü yanı, Ambrose'un kendisini hayata döndüren büyücüden son intikamını almış gibi görünmesiydi.

Kafası canlı ve uyanıktı ve çalan şarkıya eşlik ediyordu.

Düşüncesi bile ürperten Tanis, bu toprakların kralı için ne beklediğinden emin değildi ama bu o değildi. Bir kere Ambrose çok ufak tefekti. Muhtemelen bir metreyi geçmiyordu. Ve son derece zayıftı. Dizlerine kadar inen uzun, ince, beyaz bir sakalı ve zayıf, sivri bir yüzü vardı. Ona bir cüceyi hatırlatıyordu. İyi giyimli bir gnome, ama yine de bir gnome.

Ve Dash'i görür görmez kemikli yüzü aydınlandı. "Oğlum," dedi heyecanla, ona saygın bir kraldan çok bir çocuğu hatırlatan bir şekilde kendini koltuğundan iterken.

Kimse fark etmemiş gibiydi.

Olabildiğince sersemlemiş bir halde, kendisini ailesi gibi karşılayan Dash'i kucaklamak için harekete geçti. "Uzun zaman oldu, efendim."

"Aynen öyle. Hem çok uzun hem de yeterince uzun değil." Ambrose kaşlarını çatarak ona doğru baktı. "Peki en güzel misafiriniz kim?"

"Prenses Tanis Dragomir."

Anlık tanıma kralın gözlerini genişletti. Boğazını temizleyerek kendisini takip etmelerini işaret etti.

Kralın onları kürsünün arkasındaki ön odaya götürmesine izin vermeden önce Dash ile kaşlarını çatı. Yalnız kaldıklarında Ambrose yüzünü onlara döndü ve tüm tavrı değişti. Artık gerçekten kızgın görünüyordu.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye sordu Dash.

"Çoğu zaman, ama neyi kastediyorsun?"

Ambrose Tanis'i işaret etti. "Iagan'ın kızını kaçırdın ve onu insana mı dönüştürdün? Aklından ne geçiyordu?"

Tanis onun varsayımına gülümsedi. "Beni affedin, Majesteleri. Ama Dash'i kaçırdım ve ondan beni insan yapmasını istedim."

Ambrose'un çenesi sudan çıkmış balık gibi çalıştı.

"Aslında yaptı. Kaçırmaktan ziyade tuzağa düşürdü. Ama benden onu insan yapmamı istedi."

Kral- açık gri gözlerini devirdi ve sonra küfretti. "İkiniz de çıldırmışsınız."

"Bunu tartışmayacağım." Dash krala sevimli bir sırıtışla karşılık verdi.

Ambrose migreni tutmuş gibi iki parmağını şakağına bastırdı. "Bana neler olduğunu anlat."

"Kız kardeşimin boynuzuna ihtiyacım var ve Tanis de erkek kardeşinin kafatasını istiyor. Onları alanların açık artırmayla satmak için burada olacaklarını söyleyen bir poster gördük."

Ambrose ağzı açık kaldı. "Bekle... burada mı dedin?"

Dash kesesinden bir poster çıkardı ve krala uzattı. "Bundan haberiniz yok mu?"

Kâğıdı açan Ambrose okurken kaşlarını çatı. "Hayır. Kimse bu konuda tek kelime etmedi. Krallığımda böyle bir şeye asla izin vermeyeceğimi biliyorsun ve buraya Renata'nın asasıyla gelen herkesi öldürürdüm. Yüce Tanrım, gerçekten öldü mü?"

Tanis Dash'in gözlerindeki acıyı gördü. "Öyle."

Tanis'e bakan Ambrose'un soluk gri gözlerini hüzün kararttı. "Ve kardeşin de mi?"

"Öyle."

"İkiniz için de çok üzgünüm. Baban için de Tanis, lütfen ona başsağlığı dileklerimi ilet. Bir çocuğu kaybetmek çok kötü bir şey."

"Teşekkür ederim, efendim. Ona söyleyeceğim."

Poster Dash'e geri verdi. "Bu hiç mantıklı değil. Pagos'ta yaşayan tek canlı siz ikinizsiniz. Neredeyse bir yıldır kimse bizi ziyaret etmedi. Gelse bile kimse uzun süre kalmıyor. Bunun sebebi bazı vatandaşların canlıları kurban etmek için kullanmaya başlamak istemesi. Öyle olmasa bile, canlılar burada uzun süre hayatta kalamazlar."

"O zaman isyanı duymadınız mı?" Dash sordu. Ambrose kaşlarını çattı. "Ne isyanı?"

"Aslında iki tane var. Biri Thassalia'da Kraliçe Meara'ya karşı ve Licordia'dan ayrıldığım haberi yayıldığından beri yedi krallık beni devirmeye çalışıyor."

Pagos kralı güldü. "Bu çok aptalca. Kim senin tahtını elinde tutabileceğini düşünüyor?"

"Her zamanki gibi aynı kadro olduğuna eminim. Şüphelenmediğim, bana yakın biri. Artı işe aldıkları altı açgözlü aptal."

Ambrose büyük bir tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Moronlar! Barış basit bir şey değildir. Hiçbir zaman olmadı. Asla da olmayacak." Dash'in koluna vurdu. "Bizden korkmayın. Pagos her zaman seni destekleyecektir. Eğer askere ihtiyacın olursa, onları göndereceğim. En iyilerinden bazılarına sahibiz ve senin için savaşmaya istekli olacaklarını biliyorum."

"Teşekkür ederim. Sadece hala bir ordum olup olmadığını öğrenmem gerekiyor."

"Bundan neden şüphe ediyorsun?"

"Buraya gelirken bir grup gazimle karşılaştık ve kesinlikle benim için savaşmaya istekli değillerdi." Dash yorgun bir iç geçirdi. "Benim için ölmelerini ve kanlarını akıtmalarını istediğim pek çok 'mısırlı varmış gibi geliyor bana. Belki de göstermem gerektiği kadar minnettarlık göstermedim."

Ambrose yüzünü buruşturdu. "Liderliğin en zor kısmı budur. Pek çok kişi hedefe o kadar odaklanır ki, bunun araçlarını ve maliyetini unutur. İstediklerini elde ettiklerinde, bunu hak ettiklerini ya da hatta borçlu olduklarını düşünüyorlar. Bunu kendi başlarına yapmadıklarını unuturlar. Güvendikleri pek çok kişi olduğunu. Teşekkür etmeleri gereken pek çok kişi. Bazılarına da çok teşekkür etmeleri gerekiyor. Ama senin etrafındakileri unuttuğunu hiç görmedim. Danışmanlarınızı bu şekilde seçtiniz."

Dash başını salladı. "Olabilir. Ama bize saldırdıklarında o tek boynuzlu atların içindeki nefreti görmedin."

"Bu gerçekten sizin yaptığınız bir şey miydi... yoksa birisinin onları teşvik ettiği bir şey miydi?"

"Nasıl yani?" Dash sordu.

Ambrose uzun bir iç geçirdi. "Nefret iki şekilde gelişir. Ya sizin yaptığınız ve hak ettiğiniz ya da hak etmediğiniz bir şeydir ya da bilinen veya bilinmeyen bir düşman tarafından ekilen iyi ekilmiş bir yalandır."

Tanis onun sözlerini düşünürken kaşlarını çattı. "Ne demek hak etti ya da etmedi?"

Ambrose ona üzgün bir bakış attı. "Bazen eylemlerimiz ya da niyetlerimiz haklı bir nedenden ötürü nefret edilmemize neden olur." Dash'e baktı. "Bu tür eylemlere karşı çıkabilecek aile üyeleri olan bir düşmanın kafasını kesmek gibi. Ya da bazı ağaçları kesmek gibi."

Tanis bunu anladı.

Ona doğru geri döndü. "Diğer zamanlarda, eylemlerimiz başkaları tarafından yanlış anlaşılır. Eğer bu bir kazaysa, karşımızdakine ona zarar vermek istemediğimizi ya da kötü niyetli olmadığımızı açıklayarak durumu düzeltebiliriz. Bu gibi durumlarda her şey affedilebilir."

Ambrose'un sesi karardı. "Ama bazen de başkaları sadece kendilerinin bildiği nedenlerle bizden nefret etmek için gerekçe ararlar. Bu nefreti arzuluyorlar. Bu nefreti istiyorlar ve bunu haklı çıkarmak için söylediğimiz ya da yaptığımız her şeyi çarpıtacak ve manipüle edecekler. Üzücü ama gerçek. Bu

Yaptığımız bir şey yok, sadece istedikleri bir şey ve ne kadar iyileştirmeye çalışırsak çalışalım nefretlerini besleyecekler. Hiçbir özür onu iyileştirmeye yetmeyecektir. Ve hiçbir şey onları yatıştırmayacak. Kendilerine yanlış yaptıklarını düşündükleri ya da kıskançlık nedeniyle nefret ettikleri kişilerin hayatlarının peşindedirler ve nefret ettikleri kişilerin hepsi ölene kadar rahat etmeyecek ya da yatıştırılmayacaklardır. Onlarla pazarlık yapamazsınız. Onlar her türlü merhamet ve mantıklı düşüncenin ötesindedir."

Anladığını. "Tıpkı benim kardeşimin katiline yaptığım gibi. Aldıkları şey için onları asla affetmeyeceğim."

"Aynen öyle leydim. O katilin ölmesini istemek için somut, haklı bir nedeniniz olması dışında. Size ve ailenize kişisel olarak yanlış yaptı. Bu hayali bir şey değil ve kalbinizde asla iyileşmeyecek bir yara izi bıraktı." Ambrose Dash'e döndü. "Öte yandan sen... şey, o sensin. Senden nefret eden kişiye karşı gerçekten yanlış bir şey yapmış olabilirsin."

"Teşekkürler."

Ambrose kıkırdadı. "Ama senin Yüce Kral olman da bir o kadar muhtemel. Düşmanın göz diktiği ve sen yaşadığın sürece sahip olamayacağı şeye sahipsin. Kıskançlık kötü ve korkunç bir şeydir. Tüm kötülüklerin kaynağıdır. İstedikleri şeyi almanın en iyi yolu, onu elinde tutanı yıkmaktır. Eğer amaçlarına kendi başlarına ulaşacak becerileri yoksa, o zaman onu elinde tutan kişi hakkında yalanlar yayarlar. Başkalarını onlara karşı kışkırtır ve onları devirmek için kıskanç, nefret dolu bir ordu kurarlar. Gerçek kimin umurunda? Kelimeler mızraklardan çok daha güçlüdür ve iki kat daha uzağa, iki kat daha hızlı giderler. Çoğu zaman daha da ölümcüldürler. Kelimeler bilenmiş silahlardır ve öldürebilirler ve öldürürler de. Ya onlara dayanamayan kişi intihar eder ya da onları duyup etkilenen kişi cinayet işler. Söz savaşı, savaştan çok daha yıkıcı olabilir ve daha da uzun- kalıcı sonuçlar doğurabilir."

Tanis, Ambrose'a hayran kalmıştı. Dash'in onu dinlemesine şaşmamalı. Son derece bilgeydi.

Dash, Ambrose'a homurdandı. "Beni devirmekte zorlanacaklar. Zirveye sadece babamı öldürerek ulaşmadım... ki bu görüldüğü kadar kolay değıldi. Piç kurusu bana karşı savaştı ve beni alaşağı etmeye çalışan on tane ordum vardı ve düşmanlarım her adımda sırtımı tırmalıyor ve boğazıma sarılıyordu. Bulunduğum yere gelmem yıllarımı aldı. Ve şu an için yenildiğimi düşünseler de, sokaklarda savaşmayı öğrenmiş birini asla ama asla küçümsemeyin. Cesetlerimizi saymadan yenilmeyiz."

"Doğru," diye kabul etti Ambrose. "Ama siz krallığınızı yönetmekle meşgulken, Lord Dash, güvendiğiniz kişilere dikkat etmiyordunuz. Arkanızda ya da yanınızda duranlara. İçlerinden biri yalanlar yayıyor ve güveninize ihanet ediyordu. Danışmanlarınız arasında kim sizin yerinizi alabilecek en yetenekli kişi olduğunu düşünüyor? Onlara en çok borçlu olmanız gerektiğini düşünen kişi?"

Bunu düşünürken kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Kronnel orduma liderlik ediyor. Yasha işçileri denetler. Serran ve Anyana soyluları yönetir. Dersha donanmayı idare eder. En çok güvendiğim kişi Renata'ydı ve ne yazık ki onun olmadığını biliyorum."

"Ryper ne olacak?" Ambrose sordu.

Başını iki yana salladı. "Ryper kendi başına bir varlık." "Ama yine de bir danışman."

Ve onun emriyle öldürmekten çekinmeyen biri. "Ona güvenim tam. Eğer bir taht isteseydi, başka bir krallıktan alabilirdi. Yine de benimle kalmayı seçti." Dash danışmanlarının ona sırt çevirmeye cesaret edebileceğini düşünemiyordu, özellikle de Ryper'ın sırf prensipleri gereğı boğazlarını kesebileceğı gerçeğı göz önüne alındığında. Onları bu yüzden o mevkilere getirmişti. Herhangi biri en ufak bir sadakatsizlik gösterdiğinde, onları kovardı.

Daha da önemlisi, Ryper onların bağırsaklarını deşmişti, bu da isyanı azaltma eğilimindeydi.

Bir ipucu. Bir fısıltı.

Ryper bu riski hiç almamıştı. Dash'in mahkemesi kimsenin siyasi oyunlar oynamadığı ya da güç için yarışmadığı tek mahkemeydi. Onlar daha iyi bilirdi. Bu onları sıg bir mezardan başka bir yere götürmezdi. O adam kayırmazdı.

Ryper hariç. Ama o favori değildi. O ailedendi. Dahası, Ryper hiç kimse ona sadık kalmamışken sadık olduğunu kanıtlamıştı.

Danışmanları yetkin kişilerdi ve yetkin olmadıklarında değiştirildiler ya da öldürüldüler.

Hmmm...

Belki de Halla haklıydı. Belki de korku, liderlik etmek için yanlış bir yoldu.

"Ne düşünüyorsun?" Tanis sordu.

"Hepsi onları öldürmemden o kadar korkuyordu ki, ben gider gitmez benden kurtulmak için bir araya geldiler."

Tanis'in çenesi düştü.

Ambrose güldü. "En son ne zaman bir danışmanın içini boşalttın?"

"Bilmiyorum. Bir... belki iki yıl önce." "Ve prensese nedenini söyle."

"Beni kızdırdı."

"Dash," dedi Ambrose, alaycı bir tavırla.

Sinirli bir iç geçirdi. "Zimmetine para geçiriyor ve kaçakçılık yapıyordu."

"Kaçakçılık mı?" diye sordu. "O da ne?"

Ambrose boğazını temizledi. "Çocukları kaçırmak ve uygunsuz şeyler için satmak."

Ve bu Dash'i hâlâ çileden çıkarıyordu. Onu kazıp çıkarmak ve cesedini tekrar bıçaklamak istiyordu. Ve tekrar, sadece iyi bir önlem için. "Öğrendiğim anda onu kesip açtım ve leşini akbabaların ziyafet çekmesi için bağırsaklarından tutarak yüksek duvara sürükledim. Geriye dönüp baktığımda

ölümüne birkaç gün daha var. Keşke onu kazığa oturtsaydım. Belki de önce onu iğdiş ederdim."

Nefesini sertçe içine çekti. "İhtiyacım olandan biraz daha fazla ayrıntı... ya da istediğimden, canavar."

Ambrose başıyla onayladı. "Ama diğerlerine güçlü bir açıklama yaptı ve bunu yapmayı düşünen başka herkesin önünü kesti. Kısacası, soğukkanlılıkla durdurdu."

Dash Tanis'e baktı. "Kendileri için savaşamayanlar için birilerinin ayağa kalkması gerekiyor."

Ambrose başını salladı. "İşte bu yüzden Yüce Kral'sınız. Ve bu yüzden beyni olan ve yozlaşmamış olan bizler sizi destekliyoruz ve her zaman da destekleyeceğiz." Onun kolunu okşadı. "Ne düşünürsen düşün, Dash, senin adil bir kral olduğunu biliyoruz. Krallıklarımıza girip haraç talep etmiyorsun. Vatandaşlarımıza iyi davrandığımız ve onlar da geliştiği sürece bize krallıklarımızı nasıl yöneteceğimizi söylemiyorsun. Sizin hükümdarlığınızdaki memnun olmayanlar sadece başkalarını istismar etmek isteyenler, herkesten sorumlu olmak isteyenler ve sizin artık yetkili olmadığınız gün geldiğinde ne olacağından korkanlardır. Ölümünüzün yol açacağı güç boşluğunun ve bunu takip edecek savaşların farkındayız. Başka hiç kimse On Üç Krallığı yönetme kabiliyetine sahip değil. Tarihte krallıklar arasında büyük savaşlar çıkmadan unvanını birkaç aydan fazla elinde tutan tek kişi sensin."

Doğru.

Ve Dash onun yerine hangi krallıkların hüküm sürmek istediğini biliyordu. İnsanların toplandığı ve Auderley'in bulunduğu Dythnal. Thassalia'daki sentorlar. Alarium'daki Elfler. Ejderhaları, wyvernleri ve gryphonlarıyla Indara. Kernan, Vaskalia, Umara, Sagaria ve son olarak Yağmacıların evlerini yaptıkları Cosaria. Hepsi güçlü. Hepsi teknik olarak onu devirebilecek güçteydi.

Kendilerini bir toparlayabilseler.

Ancak hiçbiri, kendi egemenlikleri altına girmedikleri sürece diğer krallıkların varlığına asla tahammül edemezdi.

Ve bu krallıklar Pagos, Ningyo ve Tenmaru'yu içeriyordu. Tenmaru, Yüce Kral olarak Dash'ten başkasına asla ama asla boyun eğmezdi. Tenmaru'ları yöneten Makkuro Naomi'nin oni, yokai ve hain iblislerden oluşan büyük bir ordusu vardı... ve krallıkların geri kalanının varlığından bile haberdar olmadığı diğer türler. Neredeyse babasını yok edecekti.

Ta ki bugüne kadar süren bir ateşkes yapana kadar.

Naomi asla başka biriyle aynı ateşkesi yapmayacaktı ve Dash bunu kesinlikle biliyordu. Eğer biri onu devirirse, Naomi diğer tüm krallıkları köleleştirene ya da yok edene kadar rahat etmeyecekti.

Onlarla sonuna kadar savaşacaktı.

Aynı şey Meara için de geçerliydi.

Meara'nın sarayında öğrendiği tek ders buydu. Diğer On Üç Krallık'a karşı hoşgörüsüzlüğünün ne kadar derin olduğunu.

Sadece centaurların tek boynuzlu atlara duyduğu nefret değildi. Onların yok edilmesini istiyorlardı. O ve onunla birlikte gönderilenler sırf var oldukları için cezalandırılmışlardı. Meara ile pazarlık yapmak mümkün değildi.

Naomi için bu güçle ilgiliydi. Diğerlerine boyun eğdirmek ve onları yönetmek istiyordu.

Meara için bu nefret ve yok etmeyle ilgiliydi.

Sentorlarla geçirdiği onca yıl boyunca, tek boynuzlu atlar söz konusu olduğunda onların zihniyetini hâlâ anlayamamıştı. Onların amansız nefretini. İki ırkın yüzyıllar boyunca birbirlerine karşı savaştığını kabul ediyordu ama bu onun da ötesindeydi.

Bu sistematik, mantıksız ve temelsizdi ve onu dehşete düşürüyordu. İkisi de attı ve ortak yönleri çok fazlaydı ama bu yeterli değildi. Sentorlar tek boynuzlu atların yaşamaya uygun olduğunu düşünmüyordu. Tek odaklandıkları nokta, sentorların insan gövdesine ve dolayısıyla insan kalbine sahip olmalarıydı ki bu da onları bir şekilde daha iyi yapıyordu.

Meara, babasının kendisiyle birlikte krallığına gönderdiği rehinelerin yarısından fazlasını neşeyle aç bırakmış ya da çalıştırarak öldürmüştü. Dash hâlâ bunu nasıl başardığından emin değildi. Ryper ve Haydutlar'ın diğer üyeleri dışında. Her nasılsa, birbirlerine yaslanmış ve o kabustan sağ çıkmalarını sağlayacak kadar sıkı bir bağ kurmuşlardı.

Bazen o yıllar uzun zaman öncesine ait silik bir rüya gibi geliyordu.

Çoğu zaman, gece boyunca uyumasına izin vermeyen canlı bir kabustu.

Kesin olarak bildiği tek şey, bu olaydan akli başında çıkmamış olduğuydu. Hiçbiri çıkamadı.

Ve bu sadece tek boynuzlu ata karşı sentor değildi. Ejderhalar onun halkına ve gryphonlara karşıydı. Nereidler denizkızlarına karşı. Taşadamlar trollere karşı. Herkes insanlığa karşı ve insanlar hepsine karşı. Çılgınlık sürüp gidiyordu.

Kin gütmeyenler sadece Pagoslulardı. Onların misafirperver olmayan ikliminde hayatta kalabilen herkes hoş karşılanırdı. Türler umurlarında değildi.

Neden herkesin Ambrose ve krallığından bir ders alıp barış içinde yaşayamadığını asla anlayamayacaktı.

Ama diğerleri eski kinlerini bir türlü unutamıyorlardı.

Dash'in yapabileceği tek şey sınırların korunmasına yardımcı olmak ve krallıklar arasında olabildiğince nezaketi korumaktı.

Ve o durdurmadan önce herkes arasında bir savaş çıkmaması için dua edin.

Ondan duydukları korku bu noktada işe yaradı. Psikopat olduğu için kimse onun öfkesini test etmedi. Bunu yapmaktan çok korkuyorlardı çünkü öfkesini onlara karşı nasıl açığa çıkaracağını bilmiyorlardı. Annesinden öğrendiği bir ders.

Onları korkut.

Güç için kendi babanızı öldürdüğünüzde, hayatlarına değer vermediğinizi anlarlar.

Dolayısıyla, hiçbiri onun öfkesini test etmek istememişti.

Ejderhalara karşı büyük bir sevgi beslemediği doğrudu ama kral olduktan sonra onları yok etmeye ya da onlarla savaşmaya hiç kalkışmamıştı. Iagan'la anlaşmaya varmış ve onları rahat bırakmıştı.

Meara'yla da aynı şekilde. Her ne kadar o acımasız, hoşgörüsüz kaltaktan nefret etse ve tüm sentorları yok edip kellesini tahtının yanındaki direğe dikmek istemek için çok kişisel nedenleri olsa da, birlikte yaşama şartlarını belirlemiş ve onu kızdırsa da krallığına tahammül etmişti.

Belirledikleri şartlara uyduğu sürece, hem kendi halkının hem de onun halkının iyiliği için barış içinde hüküm sürmesine izin verdi. Irklarının çocuklarının bitmek bilmeyen bir nefret ve savaş döngüsü içinde acı çekip ölmelerini izlemektense dışlerini gıcırdatmak daha iyiydi.

Ama Renata'nın borusuyla eve dönemezse, kimse bir daha huzur bulamayacaktı. Uğruna çalıştığı her şey sona erecekti.

"Kız kardeşimin boynuzunu ve erkek kardeşinin kafatasını nasıl bulabilirim?" Ambrose derin bir iç çekti.

"Asıl soru bu Lord Dash. Tek bildiğimiz onları buraya getirmedikleri, ama böyle düşünmenizi istediler. Asıl soru neden?"

Hiçbir fikri yoktu.

Tanis yüzünü buruşturdu. "İkinizin de ne düşündüğünü bilmiyorum ama ejderhalar sana sırtını dönmezdi Dash. Kabul ediyorum, babam kardeşimin kafatasını aramamı istemedi ama Davin'i asla feda etmeyeceğini biliyorum. Hiçbir şey için. Senin hayatına son vermek için bile. Saltanatınıza dost olmasa da, size meydan okumak için varisinden asla vazgeçmezdi. Bunun bir parçası olmadığını biliyorum."

Dash ona inandı. Kendi babası olsa seve seve boğazını keserdi ama diğerlerinin öyle olmadığını biliyordu. Ve Iagan'ın oğluna duyduğu sevgiyi kendi gözleriyle görmüştü.

Hayır, bu başka bir şeydi.

Kaçırdığı bir şey.

Ve o düşünürken, ani bir netlik çenesine inen bir yumruk gibi yüzüne çarptı. Sersemleticiydi ve bunun olabilecek tek gerçek olduğunu kabul etmesi bir anını aldı.

Bunu nasıl kaçırmış?

Hain, bahçesinde aradığı yılan değildi.

Renata'nın kulaklarına nefret fısıldayan oydu. Onu sürekli kendisiyle karşı karşıya getiren aşağılık tek boynuzlu at. Bir Stoneman'dan daha körüm...

Ve ayağındaki botlardan daha aptal.

Görevleri yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki, kız kardeşinin sağ kolundaki kaltağı göndermesine neden olması gereken o münasebetsiz yorumları görmezden gelmişti.

"Keryna," diye homurdandı içinden akan tüm öfkeyle.

Tanis, Ambrose'a şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne?"

"Renata'nın bir arkadaşı. Birkaç yıl önce aniden ortaya çıktı ve kız kardeşime kendini sevdirdi. Danışmanlarımdan biri değildi. Renata'nın danışmanıydı. Tüm bunları başlatan Keryna olmalı."

Tanis başını eğdi ve tamamen şaşkın görünüyordu. "Eğer kız kardeşinin arkadaşıysa, nasıl olur da sana karşı bir isyana öncülük edebilir?"

Dash şimdi her şeyi çok net gördüğü için alnını ovuşturdu. "Sürekli ağzını açıp personel ve danışmanlarımla arasına nifak sokuyordu. Kötü niyetiyle Ryper'ı bile dönüştürmeye çalıştı. Neyse ki o bundan daha zekiydi ve beni daha iyi tanıyordu."

Şimdi bile, Dash'e onunla karşılaşmalarından birini anlatırken Ryper'ın onun kötücül yalanlarına güldüğünü duyabiliyordu. Aslında beni kontrol ettiğini ve manipüle ettiğini düşünmemi sağlamaya çalıştı. Beni gazladığını, kardeşim.

Şimdiye kadar yapılmış en gülünç suçlamaydı. Ona ne söyledin?

Başka ne olacak? Git kendini becer.

Ryper düşüncelerini ya da duygularını saklayan biri değildi. Bu yüzden Dash için çok değerliydi. Herkes Ryper'ın yanında nerede durduğunu biliyordu.

Başını sallayarak Tanis'in karanlık bakışlarına karşılık verdi. "Renata'ya ondan kurtulmasını söyledim. Defalarca. Bunun yerine kız kardeşim Keryna söz konusu olduğunda kalpsiz ve kaba olduğum için bana saldırdı."

Anlamıyorsun, Dash. Bu dünyada başka kimsesi yok. Sahip olduğu son üç evden de kovuldu. Ona çok acımasız davrandılar. Kötü muameleden başka bir şey görmedi. Ona şefkat göstermelisin. Nefret edilmenin ne demek olduğunu en iyi sen bilirsin.

Kız kardeşine ve onun- kimsenin tahammül edemediği o tek boynuzlu ata verdiği asılsız desteğe çok öfkelenmişti. Bir sebepten dolayı atıldı, Ren. Dinle onu. Etrafındaki herkese bok gibi davranıyor. O pis bir dart eşiği.

Renata ona ters ters baktı. Bu hiç adil değil. Herkesten nefret ediyorsun.

Pisliklerden nefret ederim. Onların kraliçesiye elimden bir şey gelmez.

Keryna hakkında yaptıkları neredeyse tüm konuşmalar da böyle geçmişti. Onunla ilk tanıştığı andan itibaren ondan o kadar hoşlanmamıştı ki, ondan uzak durmak için elinden geleni ardına koymamıştı. Gülümsemek yerine sırtması. Sanki sürekli kötü bir koku alıyormuş gibi dudağını kıvrması.

Hizmetçileriyle ve kız kardeşiyle küçük düşürücü bir şekilde konuşmuş ve onun hançerinden daha fazla kan akıtabilecek bir dili olduğunu fark edene kadar aynı şeyi onunla da yapmaya çalışmıştı. Dişlerini kenetleyen ters iltifatlarından bahsetmiyorum bile.

Keryna'yla ilgili hoşuna giden tek şey onun yokluğuydu.

Aslında, yaptıkları son konuşmalardan birinde Renata ona Keryna'yı göndereceğine dair yemin etmişti.

Sabaha gitmiş olur, Dash. Onunla ben ilgilenirim.

Keryna gitmek yerine çalışma odasına gelip Renata'nın kavgadan sonra kaçtığını söylemişti.

Ama ya sentor isyanı yüzünden yaptıkları kavga Renata'nın gitmesine neden olmasaydı? Ya Renata Keryna'ya gitmesini söyleseydi ve o kaltak Renata'yı öldürseydi?

Hayır.

Buna cesaret edemezdi.

Yapar mıydı?

Her ne kadar aksini düşünmek istese de, bu tamamen mümkündü. Keryna çok cesur bir dırdırcıydı. Kız kardeşini çok iyi arkadaş olduklarına ikna etmişti. "Ruh kardeşleri." Kandan daha yakın.

Bana her konuda güvenebilirsin. Senin için buradayım prenses. Neye ihtiyacın olursa. Hepsini yapabilirim.

Ve onun aksine Renata bu tür yalanlara inanmıştı. Her zaman çok korunaklı ve şımartılmış olduğu için, Renata başkalarının ne kadar acımasız, işbirlikçi ve gıybetçi olabileceği hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

Hayatımı senin gibi yaşamak istemiyorum, Dash. Etrafımdaki herkese güvenerek. Kendi derinin içinde yaşamak ve sürekli paranoyak olmak korkunç olmalı. Onlara bir şans ver, ne kadar güzel olduklarını göreceksin.

Renata'nın gördüğü vahşeti anlamasını hiçbir zaman sağlayamamıştı.

Ve eğer kız kardeşi Keryna'ya güçlerinden ya da o büyüden bahsetmiş olsaydı...

Lanet olsun.

Elbette Keryna'ya onlardan bahsedecek kadar aptal olamazdı. Değil mi?

Yine de Renata, Keryna'nın ona söylediği her yalana aptalca inanmıştı. Bu yalanlar mantıksız olduğunda ve Keryna bunları yüzüne vurduğunda bile Renata hepsini yutmuştu.

Keryna bana asla zarar vermez, Dash. Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Sürekli şüpheli olmayı bırak. O benim için bir kardeş ve ben hep bir kardeş istemişimdir.

O belalı- trolünü neden göndermemiştin? Çünkü Renata onu sevmiştin.

Ona ihtiyacım var, Dash. Ona güveniyorum. Benim için çok şey yapıyor. Sen kendi halkına sahiptin, ben de ona. Neden bana hiç güvenemiyorsun, kardeşim? Ben çocuk değilim. Ne yaptığımı biliyorum. Lütfen bana biraz güven.

Ve böylece Keryna'nın kalmasına izin vermişti. Sağduyusuna ve kendi sezgilerine rağmen.

Ne kadar aptalım.

Elbette Renata masumiyetiyle Keryna'ya her şeyi anlatacaktı. Kız kardeşi hiçbir zaman sır saklamamıştı. Masumiyeti nedeniyle, kimsenin böyle bir şeyi kendisine ya da sevdiği birine karşı kullanabileceğini düşünemezdi.

Neden yapsın ki?

Keryna hâlâ sarayındaydı. Şüphesiz hâlâ fesatlık yapıyor ve halkını ona karşı kıskırtıyordu.

Lanet olsun bana!

Bunun her yerinde onun adı yazıyordu. Başka kim böyle bir şeye cesaret edebilirdi ki?

Ambrose'un bakışlarıyla karşılaştı. "Kız kardeşimin izniyle her şeye erişimi vardı. Benim adıma mektuplar gönderirken bile yakaladım onu."

"Ve yaşamasına izin mi verdiniz?"

"İsteyerek değil. Renata'ya bunun bir hata olduğunu söyledi ve Renata'nın gözyaşları beni zayıflattı. İşte bu yüzden merhamete inanmıyorum. Bir kez gösterdiğimde ne olduğunu gördün mü? Kız kardeşim öldü ve krallığım ateş altında. Onunla tanıştığım gün Keryna'nın hayatını söndürmeliydim."

Tanis boğazını temizledi. "Bence ilişki becerilerin üzerinde gerçekten çalışmamız gerekiyor, canavar. Sadece birazcık."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Bence iyiler."

"Elbette. Elbette." Öksürdü ve başını salladı. Sonra da gülen Ambrose'a omuz silkti.

"Prensesinden hoşlandım, Dash. Bence o senin için iyi."

Gerçekten mi? O da yaptı. Olması gerekenden daha fazla. Ama o da başka bir Keryna mıydı?

Sadece ona da ihanet edebilmek için mi güvenini kazanacaktı? Bu düşünce onu rahatsız ediyordu.

Ambrose'un arkasındaki kapı açılarak yaşlı kralın kıdemli danışmanını içeri aldı. Ambrose'tan sadece biraz daha uzun olan insan, eğimli bir göbeğe ve çökük bir göze sahipti. "Lordum? Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama kaçırmak istemeyeceğiniz güzel bir gün batımı var. Bahçenizde arkadaşlarınızla oturmaktan ne kadar hoşlandığınızı hepimiz biliyoruz. Bunu kaçırmamızı hiç istemeyiz."

"Geleceğim, Sam. Hatırlattığın için teşekkürler."

Sam yanlarından ayrılırken Ambrose yüzünü onlara döndü. "Önünüzde ne olduğunu kıskanmıyorum. Ama bu küçük tepenin üstesinden gelebileceğinizi biliyorum. Çok daha büyük dağları aştınız. Sadece Pagos'un sizinle olduğunu unutmayın. Her zaman." Parmağından bir yüzük çıkardı ve Dash'e uzattı. "Bu büyüdür. Orduma ihtiyacın olursa benimle iletişime geçmek için kullan. Biz geleceğiz."

Dash yüzüğü aldı ve çok daha küçük olan krala başını eğdi. "Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim."

Ambrose onun kolunu sıvazladıktan sonra yanlarından ayrıldı.

Dash, Tanis'e doğru dönerek yüzüğü ona uzattı.

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Bu konuda bana güveniyor musun?"

"İsteyerek değil. Tek boynuzlu atların cebi olmaz." "Ah. Bana o çuvalı vermenin gerçek nedeni."

Onun alay ettiğini bilse de kaşlarını çattı. "Biliyorsun, seni sırtımda taşıyorum Ejderha."

"Takım çalışması. Bunu sevdim." Yüzüğü parmağına geçirdi. "Peki şimdi nereye? Krallığına mı?"

"Hayır. Önce bir büyücüyü görmeliyiz."

CHAPTER II

Tanis, Dash yeşil, çimenli bir tepeciğe indiğinde havanın ne kadar sıcak olacağına pek hazırlıklı değildi.

Bu çok daha hoşuna gitmişti ve ona evini hatırlatıyordu. "Neredeyiz biz?"

"Alarium."

Elf krallığı mı? Elflerin her iki ırka da dostça yaklaşmadığı düşünülürse, cesurca. Bildiği kadarıyla, Dash'i öldürmek için para yatıran krallıklardan biri olmaları muhtemeldi. "Büyücünüz burada mı yaşıyor?"

"Eskiden öyleydi. Umarım hâlâ öyledir." Dash kanatlarını içeri soktu ve kanatlar o kadar kusursuz bir şekilde yanlarında kayboldu ki ona dokunup nasıl olduğunu görmek istedi. Ama bunu yaparsa onu kızdırabilirdi.

Ya da daha kötüsü, ona istemediği fanteziler vermek.

Tanis bunun yerine giysilerinin kalın dış katmanlarını soymaya başladı. Yanındaki ağaç ona doğru hareket ettiğinde daha yeni bitirmişti.

"Dryad! Dryad! Dryad! Oh, Yüce Tanrım. Bu bir kurbağa!" Ağaçtan dans ederek uzaklaştı çünkü bu tür yaratıklar normalde ejderhalarla iyi geçinmezdi. Çoğunlukla ejderhaların kendilerini kazara ateşe vermesinden dolayı kin besledikleri için.

Ya da bazen bilerek.

Her iki durumda da, onun türünü sevmiyorlardı.

"Ne yapacağız?" diye sordu.

"Merhaba demeyi dene." Dash elini periye doğru uzattı. "İyi günler leydim."

Ağaç hapşırdı ve ardından yapraklarını sallayabilmesi için bir dalını ona doğru uzattı. "İyi günler kralım. Marthen'i mi arıyorsunuz?"

"Öyleyim. O burada mı?"

"Öyleydi, ta ki öyle olmayana kadar."

Tanis dilini ısırarak zorunda kaldı. Bu her zaman herkes için geçerli değil miydi? Ama kurbağa verdiği cevapta samimi görünüyordu ve diğer herkese karşı normal sabırsızlığına rağmen Dash bu tuhaf yorumu umursamıyor gibiydi.

"Hangi yöne gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?" Dash sordu.

Kurbağa tekrar hapşırdı. "Geriye doğru."

"Bana öyle geldi. Teşekkür ederim leydim."

Ağaç onun önünde eğildi. "Ne zaman isterseniz, efendim."

Tanis a r a l a r ı n d a k i mesafeyi kapattı. "Bu yardımcı oldu mu?"

"Yararsız değildi."

Şimdi o da kurbağa gibi aynı bilmecelerle konuşuyordu. Bulaşıcı mıydı?

Kurbağa tekrar hapşırdı.

Ağaca kaşlarını çattı. "Bunu hep yaparlar mı?" "Ne? Hapşirmek mi?"

"Evet."

"Sadece polene alerjileri olduğunda."

Beklenmedik yanıt karşısında Tanis'in çenesi düştü. "Bir ağacın polene alerjisi mi var?"

Başını salladı. "Bazıları, evet."

Kim bilebilirdi ki? "Bu biraz ters etki yaratmaz mı?"

"Kuralları ben koymuyorum, Dragon. Ben sadece buraya Büyücü."

Ve o sadece bir tek boynuzlu atın peşinden gidiyordu. Bu nedenle, dünyada her şey yolunda olmalıdır.

Sinirli bir şekilde, ziyaret ettiği diğer tüm ormanlardan farklı görünmeyen ormana baktı. Her zaman elf topraklarının daha güzel olacağını d   nm   t .

Renkli mi? Büyülü m ? Temelde sıkıcı bir şekilde normal olanın dışında bir şey. Doğrusu, oldukça hayal kırıklığı yarattı. Portalları ya da büyülü kapıları yok muydu? Onları daha fazla  ne çıkaracak bir şey?

Duyduğu tüm o elf şeyleri neredeydi? "Peki, peşinde olduğumuz büyücü kim? Bir elf mi?"

Dash ba ını sallayarak onu sağ taraftaki bir ağa lığa doğru götürdü. "O bir karabasan yokai'nin oğlu. Annesi insandı ve biraz tavırlı biri."

"Seninkinden daha mı kötü?"

"Her zaman onunkinden daha kötü, a kım."

Konu malarını bölen ses karşısında nefesi kesildi.

Gölgelerin arasından uzun boylu, zayıf kaslı bir adam yaklaştı. Beyaz saçları yakışıklı, asil bir yüzü çerçevelemek için kısa kesilmişti. Yine de içindeki  eytanı görebiliyordu. Fırtınalı gözlerinde parıldayan şey, onun fiziksel görünümünden çok daha fazlasını içine alıyordu. Onda kesinlikle zorlayıcı bir şey vardı. Sarho  edici. Geleneksel anlamda yakışıklı olmasa da, insanı kendisine çeken bir aurası vardı. Hayatı boyunca karizma diye bir şey duymuştu ama şimdiye kadar bunu hiç tam olarak anlamamı tı.

Ama büyücü de bundan payını aldı, en iyi arkadaşı da payını aldı.

Hıznır bir sırtı la  ne çıktı ve kadının elinin üzerine eğildi. "Selamlar, güzel bayan. Bu beklenmedik zevki neye borçluyum?"

Dash'in asası bir anda ortaya çıkararak ikisinin arasına d  t . Büyücüyü geri iterek onunla ya lı adamın arasına girmesini sağladı. "Kötü  ans, gizli düşmanlar, ölüm ve kötü bir mizacım olduğunu hatırlatan bir şey."

Marthen güldü. "Ama bu güzellik senin değil. Onu sen serbest bıraktın. Bir aptal gibi, Dash. Bu kadar değerli bir şeyin gitmesine asla izin vermezdim."

"Buraya senin ya da benim aptallığım hakkında konuşmaya gelmedik. Kız kardeşim ve hanımefendinin erkek kardeşi hakkında ne bildiğinizi sormak için buradayız... ve her ikisinden de parçalar taşıyan şeytan."

Marthen tsked. "Zavallı Kral Dash. Hep hazine arıyorsun ve hep pirit buluyorsun. Onca ders aldın ama en önemlisini henüz öğrenemedin."

"Ve bu?"

"Bazen en çok aradığımız şey zaten avucumuzun içindedir ve biz elimizi açıp onu göremeyecek kadar aptalızdır."

Dash, Marthen'in tipik geveze bilmecelerine acı bir kahkaha attı. "Bana yağıdırmaktan hoşlandığın bu bilgelik incilerini her zaman sevmiş olsam da, lütfen cevaplanmasını istediğim soruya cevap verebilir misin?"

"Hayır."

Dash onun düz- ret cevabı karşısında şaşkına döndü. "Hayır mı?" "Hayır."

"Neden?"

Büyücü sırttı. "Çünkü cevaplanmasını istediğiniz soru bu değil."

Ciddi miydi? "Değil mi?"

"Hayır."

Dash Tanis'e sinirli ve umutsuz bir bakışla baktı. "Buraya neden geldim ki?" Marthen'e geri döndü. "Ne zaman seninle tartışmaya girsem, kendimi kuyruğunu kovalayan bir köpek gibi hissediyorum."

"Taşaklarını yalayan birinden daha iyidir. Çünkü bazen kuyruğu kovalayan hedefini gerçekten yakalar."

Dash ona sırttı. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Elini büyücüyle denemeye karar verdi. "İyi Marthen, bize kardeşimin kafatasının nerede olabileceğini ve onu nasıl geri alabileceğimizi gösterebilir misin?"

Büyücünün kara gözleri keskinleşti. "Tekrar söylüyorum, bu doğru soru değil. Söylesem bile bir faydası olmaz."

"Neden?" diye sordu umutsuzca.

Yanıtını verirken tereddüt bile etmedi. "Bilgi neden hiç işe yaramaz ki?"

Tanis'in aklına tek bir neden geliyordu. "Hiçbir amaca hizmet etmediğinde."

"Aynen öyle."

En azından haklıydı, ama bu onun yüksek sesle inlemesine neden oldu. Dash haklıydı. Bu son derece sinir bozucuydu. Tekrar tek boynuzlu atına baktı. "Bu bir büyücü şeyi mi?"

"Bu Marthen'e özgü bir şey. Hayatını tersten yaşıyor, bu yüzden neye ihtiyacımız olduğunu ve onu alıp almayacağımızı zaten biliyor. Bunu bize açıklayıp açıklamamak onun kaprisidir."

Marthen Dash'e göz kırptı. "Ve siz de geleceği biliyorsunuz, Majesteleri."

Dash sinirli bir şekilde, "Hayır," dedi. "Göz ucuyla bakıyorum. Ben senin gibi yaşamadım. Öngörülerim tarihi bilmekle aynı şey değil. Önsezilerimin her zaman gerçekleşmediğinden bahsetmiyorum bile. Bazen sadece önlenebilecek uyarılar oluyorlar."

"Aradaki farkı bilmemek senin için ne kadar sinir bozucu." Marthen onun burnunu çimdikledi.

Tanis ağzı açık kaldı ve Dash'in bu cüretkârlığı yüzünden onu yumruklamamasına şaşırdı.

Dash bunun yerine büyücüye ters ters baktı. "Şu anda senin kadar sinir bozucu değil."

Marthen dilini şaklattı. "O zaman bana doğru soruyu sor. Gerçekten bilmek istediğin soruyu. Senin için gerçekten önemli olan tek soruyu."

Dash, Marthen'in kendisiyle oynadığı oyun karşısında dişlerini sıktı. Yaşlı canavar neyin tehlikede olduğunu tam olarak bildiği halde Marthen bunu neden yapmıştı?

En kötüsü de, eğer büyücünün tam olarak istediği şeyi sormazsa, Marthen'in

sıkılıp ortadan kaybolana kadar bu oyunu oynayacaktı. O zaman Dash'in asla bir cevabı olmayacaktı.

Eğer gerçekten bilmek istediği şeyi sorduysa. Bu onu korkuttu.

Daha da kötüsü, bu onu savunmasız bırakacaktı. Bu düşünceden daha da nefret ediyordu.

Seçin.

Marthen'in oynadığı gerçek oyun buydu ve ikisi de bunu biliyordu. Büyücüye istediğini vermezse Dash kaybedecek ve hiçbir şey öğrenemeyecekti.

Elbette Marthen'in yardımı olmadan da öğrenmesi gerekenleri öğrenebilirdi ama zaman tükeniyordu. Renata'nın asası olsun ya da olmasın, bu büyü onu öldürecekti. Ve büyü'nün yapılma zamanı, bir sonraki dolunayın batmaya başlayacağı bir saat içindeydi. Eğer o zaman yapılmazsa, büyü konusunda endişelenmesini gerektirecek bir şey olmayacaktı.

Ama o kadar şanslı değildi ve bunu biliyordu. Onu öldürmek için gereken her şeye sahiplerdi. O poster onun uyarısıydı.

Zaman ilerliyordu.

Eğer o büyü yapıldıysa, işi bitmişti.

Kullanılmamış olsa bile hâlâ tehlikedeydi. Renata'nın asası orada olduğu sürece.

Sadece şu lanet soruyu sor.

Tanis'e baktı ve derin bir nefes aldı. İyi. "Eğer bu işte başarısız olursam, Tanis iyi olacak mı?"

"Doğru soru bu, Kral. Ve büyü'nün yaşadığı o karanlık yerin derinliklerinde, cevabı zaten biliyorsun. Başarısız olursan On Üç Krallık'ta hiç kimse iyi olmayacak. Ama ikinize de sormanız gereken soru, eğer kazanırsanız ona ne olacağı?"

CHAPTER 12

Keryna, Renata'nın gardırobunun ön odasında durmuş, rakibinin süslü saray elbisesinin içinde kendine hayran hayran bakıyordu.

Sıkı. Dürüst olmak gerekirse, onu o kadar kötü ısıırıyordu ki, bir kaburgasını kırmadığına şaşırdı. Yine de ona göre Renata'nın üzerinde olduğundan çok daha güzeldi.

Renata bir insan olarak, koyu renk saçları ve gözleriyle acı verecek kadar zayıftı. Kan kırmızısı elbise genç tek boynuzlu atın rengini hiçbir zaman onunki kadar güzelleştirmemişti.

Kraliyet ailesine benzeyen benim.

Sağındaki raftan Renata'nın süslü taçlarından birini aldı ve başına takmaya başladı, sonra görüntüsüne kaşlarını çattı. "Benim saçlarım faremsi değil." Kız kardeşleri bunu söylediklerinde sadece onu kıskanmış ve kötü davranmışlardı. Saçları kız kardeşlerinininki gibi altın sarısı olmasa da, kahverengi de sayılmazdı. Kesinlikle bir fare rengine değildi. Ya da bir farenin dokusuna.

Belki biraz. Ama sadece kaba ve telli olduğu için. "Ne yapıyorsun?"

İfritin sesi düşüncelerine karıştığında Keryna elindeki tacı bıraktı. "Yapma bunu!"

Şeytan onunla alay etti. "Sana ait olmayan mücevherlerle oynamak zorunda mısın?"

"Sen kendi işine bak, Bink!" Keryna süslü tacı yerden aldı ve kralın danışmanlarından biri onu yakalamadan önce yerine koydu. Hâlâ onun tarafında değillerdi. Tam olarak değil. Ve eğer onu Renata'nın odasında yakalarlarsa, ona çok kızarlardı.

Bu sabah Kronnel'le zaten kavga etmişti. İhtiyacı olan son şey, onu saraydan atmakla tehdit eden yaşlı piçle yeni bir çatışmaya girmekti. Eğer onu da öldürürse, diğerleri şüphelenmeye başlayabilirdi.

Onu kurtaran tek şey Kronnel'in Renata'nın öldüğünü ya da Dash'in onu çoktan sürgün ettiğini bilmemesiydi. Neyse ki Halla'yı, hobgoblin yaşlı piç kurusuna ulaşmadan önce Renata'nın ölümünü Kronnel'e söyleyeceği konusunda ikna edebilmişti.

Halla her şeyden çok Dash'e yetişme konusunda endişeliydi. Güvenin güzelliği de buydu.

Kimse doğru soruları sormadı. Sadece yapmamaları gereken şeyleri varsaydılar.

Ve bahsetmişken.

"Burada ne arıyorsun?" diye hırladı şeytana. Onun ve suç ortağının saraya dönmüş olmasından dolayı hâlâ öfkeliydi. Ona Renata'nın boynuzunu odasına bırakıp başka bir krallığa kaçacağına ve bir daha asla görülmeyeceğine söz vermişti.

Bu sadece birkaç gün sürmüştü. Bir sonraki bildiği şey, geri döndükleri ve Dash'i öldürmek için diğer krallıkları kullanarak kellesine ödül koyma planlarını anlattıklarıydı.

Aptalca ve tehlikeliydi.

Şeytan ona sırtarak baktı. "Lorens grubuyla birlikte geldiğinde sana haber vermemi söylemiştin. O burada."

Bu iyi bir haberdı.

Neşeyle ellerini birbirine vurdu. Nihayet! Takviye kuvvetler. Sentorların gelmesini ve Dash'in danışmanlarını yerlerinden etmesini bekliyordu, böylece yönetimi devralabilecekti.

Aylardır sentor isyancılar ve liderleri Prens Lorens ile görüşmeler yapıyordu. Lorens'e, Dash'in kraliçe kız kardeşini devirme davasını destekleyeceğini garanti ediyordu, her ne kadar desteklemeyeceğini bilse de. Nedeni ne olursa olsun, Dash Thassalia ile hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Ne zaman bu konuyu açsa, adam onu öfkeyle azarlıyordu.

Anlamadığınız işlere karışmayın!

İşten çıkarılmaları onu çileden çıkarmıştı. Politikayı en az onun kadar iyi biliyordu. Muhtemelen daha da iyi çünkü o bu işin içinde doğmamıştı. Öğrenmek zorunda kalmıştı. O şanslı bir doğumla kral olmuş olabilirdi ama o aptal değildi. Bu yüzden taca bu kadar yakın bir konuma yükselmişti.

Asıl planı Renata'nın ihtiyaç duydukları askerleri sağlaması ve kardeşi öldükten sonra Renata'yı savaşta öldürmesiydi.

Her şey mükemmel bir şekilde ilerliyordu.

Ta ki Renata kardeşini dinlemeye karar verene kadar. Ya da daha doğrusu Dash ayak direyip Renata'nın emrindeki askerleri kız kardeşinin almasına izin vermeyene kadar. Keryna'nın Lorens'i kendi tarafında tutmak için ihtiyaç duyduğu askerler.

Sonra Dash, Renata'ya onu dışarı atmasını söyledi. Bu son hamleydi.

Renata'nın o askerleri almasına izin verseydi. Aptal piç.

Ama bu daha iyiydi. Artık Kral Dash için endişelenmeleri gerekmeyecekti ve Renata'nın sızlanan aptallığına daha fazla tahammül etmek zorunda kalmayacaktı.

Mükemmeldi.

Kraliçe olarak taç giymek, Kraliçe Renata'nın basit bir danışmanı olmaktan çok daha iyiydi. Tek boynuzlu atları yönetmesine izin verdiği sürece Lorens'in Yüce Kral olmasına bile izin verirdi.

Onunla alay eden tüm o aptallar o güne pişman olacaktı.

Sırf eğlence olsun diye onlara işkence etmeyi planlıyordu.

Licordia onun krallığı olacaktı.

Ellerini birbirine sürterek bir zevk çılgılığı attı, sonra odada hâlâ bir tanığı olduğunu hatırladı.

"Saklan," dedi şeytana. "Ne yapıyordum ben?"

Doğruyu söylemek gerekirse, onu rahatsız ediyordu. O bir tehditti ve bu iş biter bitmez, onun ölü bir tehdit olduğunu görecekti.

İfritin yanından ayrılıp Kronnel'in Anyana'yla birlikte sentorların içeri alınmasını beklediği ana salona gitmeden önce ona alaycı bir bakış fırlattı.

"Sentorların burada ne işi var?" Anyana, şaşkınlıkla omuz silkmiş olan generale sordu.

Keryna odaya girerken onlara asil ve mağrur bir bakış fırlattı. "Bilmiyor muydunuz?" Keryna, turuncu boynuzlu kahverengi bir tek boynuzlu at olarak orada bulunan Anyana'nın yanında dururken sordu. "Majesteleri Lorens'in kraliçelerine karşı isyanına yardım etmek için birlikler göndermeyi planlıyor."

İnsan formundaki Kronnel ona kaşlarını çattı. "Hayır, değil." "Öyle. Renata bana öyle söyledi. O onların Komutanım."

İnsan olmasına rağmen Kronnel ata benzer bir homurtu çıkardı. "Sen delirmişsin. Kral Dash asla sentor politikasına karışmaz. Kız kardeşinin Meara'ya karşı isyancılarla birlikte savaşmasına da izin vermez. Onun bu tür konulardaki politikalarını biliyorum. Bana söylemeden onları asla değiştirmezdi."

Keryna süslü korsajından bir parça tiftik alırken yaşlı ata sırtıttı. "Görünüşe göre onu sandığın kadar iyi tanıımıyorsun."

"Görünüşe göre onu hiç tanıımıyorsun."

Anyana tek boynuzlu at başını eğdi. "Prenses Renata'nın resmi devlet kıyafetini mi giiyorsun?"

O cevap veremeden kâhya kraliyet sentor alayının geldiğini duyurdu.

Sarayın kapıları açıldığında Keryna, sentor kraliçenin şımarık gayrimeşru kardeşi Lorens'i görmeyi bekliyordu.

O değildi.

Bunun yerine, kraliçe ve imparatorluk muhafızları kapılardan içeri doluşup odanın dört bir yanında mevzilenerek onları çevrelediler. Meara'nın atının yarısı çoraplı, gösterişli bir doru attı. Ağır altın ipliklerle işlenmiş ve mücevherlerle süslenmiş koyu mavi bir ceket giymişti. Siyah saçları daha da fazla mücevherle karmaşık bir şekilde örülmüş ve başının üzerinde mükemmel bir şekilde duran altın bir tacın etrafına sarılmıştı.

Daha önce hiç bu kadar güzel ya da muhteşem bir yaratık görmemişti.

Zarif kraliçe karşısında dehşete düşen Keryna, reverans yapabilmek için bir solukta geri çekildi.

Kronnel kraliçenin önünü kesmek için ilerledi. "Burada neler oluyor?"

Meara, onu en sevdiği ayakkabısının altını lekeleyen bir şeyle bir tuttuğunu gösteren etkileyici bir alaycılıkla onu taradı. "Kenara çekil, tek boynuzlu at. Yetkili kişiyle konuşmak istiyorum."

"Bu ben oluyorum." Keryna kendini ayağa kalkmaya ve bir adım öne çıkmaya zorladı.

"Yetkili o değil," dedi Kronnel. "Kral Deciel'in olmadığı zamanlarda komuta bende oluyor."

Keryna elbisesinin cebinden sahte olarak hazırladığı belgeyi çıkardı. Onu sentor kraliçeye uzattı.

"Gördüğünüz gibi, Kral Deciel dönene kadar beni görevlendirdi."

Kraliçe gözlerini y a v a G ç a kırpıGtırdı ama kâğıda dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine, Keryna'nın o güne kadar gördüğü en buyurgan jestle kaşlarını çatı. Bunu daha sonra kesinlikle bir aynanın önünde uygulayacaktı.

Meara bakışlarını Keryna'ya dikti. "O zaman nereye gittiğini bilen kişinin sen olduğunu varsayabilirim? Ve onunla nasıl bağlantı kuracağımızı?"

"Tabii ki."

Soğuk bir şekilde gülümsedi. Aslında bu gülümseme Keryna'nın omurgasında bir ürperti yarattı. Kraliçe arkasındaki erkek sentorla konuşmak için başını çevirdi. "Yakalayın şu sefil herifi."

Keryna kaçmaya başladı, ancak sentorlar hemen etrafını sardı ve onlardan kaçamaması için kollarından tuttu.

Daha da kötüsü, içlerinden biri boynuna büyü yapmasını ya da tek boynuzlu at formuna geçmesini engelleyen bir tasma taktı. Üçüncüsü öne çıktı ve elindeki kâğıt parçasını kaptı.

Tek kelime etmeden kraliçeye uzattı. "Şimdi buraya bakın..." Kronnel araya girmeye çalıştı.

Daha fazla asker onun ve Anyana'nın etrafını sardı ve uçları parlayan mızrakları ikisine doğrulttu.

"Görecek bir şey yok." Belgeyi adamından alan Meara, diğerlerine Kronnel ve Anyana'yı Keryna'dan uzaklaştırmalarını işaret etti. "Kral tahtını terk etti. Ve görünüşe göre prensesin borusu da birisinin elinde." Meara yavaşça Keryna'ya yaklaştı. "Yetki sende gibi görüldüğüne göre, bana bildiklerini anlatmaya ne dersin, hmmm?"

Gerçek korku boğazını kuruttu. Artık hiçbir şeyden sorumlu değildi ve bunu biliyordu. Bu kesinlikle onun planı değildi. O yokken Meara'nın Dash'in topraklarını istila etmeye cüret edeceğini hiç düşünmemişti.

Şimdi ne yapması gerekiyordu?

Hiçbir şeyi kabul etme. Aptal gibi davran. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bence yalan söylüyorsun." Keryna'nın çenesini buz gibi, bakımlı eliyle kavradı, sonra Keryna'nın yanağını tırnakları Keryna'nın etine batana kadar sıktı. "Boncuk gibi küçük, hilekâr gözlerinde bunu görebiliyorum. Tıpkı eskiden kardeşimin sana ait olmayan şeylere duyduğu gibi büyük bir açlık duyuyorsun." Onu serbest bıraktı. "Adsel?"

Muhafız üniforması giyen yakışıklı, sarışın bir sentor öne çıktı. "Kraliçem?"

"Mektup mu?"

Ona bir kağıt parçası uzattı.

Onu aldı ve Keryna'nın ona vermeye çalıştığı belgeyle karşılaştırdı. Birkaç dakika sonra ikisini Adsel adını verdiği sentora geri verdi. "İmzalar hakkında ne düşünüyorsun?"

Onları dikkatle inceledi. "Bana aynı görünüyor."

"Öyle, değil mi?" Kraliçe Keryna'ya doğru yürüdü. ve tsked. "Dash'in imzasını taklit ederek takdire şayan bir iş çıkardın... bir şey hariç."

Keryna'nın kalbi durdu.

Hayır, onları taklit ettiğini bilmesine imkân yoktu.

Mümkün değildi.

Öyle miydi?

Fark etmezdi. Yaptığı şeyi itiraf etmekten daha iyisini biliyordu. "Sen neden bahsediyorsun? Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Aptal numarası yapma, kızım. Bu sana yakışmıyor ve beni aşağılıyor." Meara kâğıtları Keryna'nın yüzüne doğru tuttu. "Sana hakkını vereceğim. Mükemmel bir iş çıkardın. Çoğu kişi için bu geçersizdir. Ama Dash'in yıllarını benim mahkememde geçirdiğini unuttun. Onu yakından tanıyorum ve bildiğim tek şey insan olduğunda kesinlikle solak olduğu."

Kâğıtları Keryna'nın yanaklarına vurdu. "Bunları yazan kişi, bunları yazarken elini dayadığı yerin sağında mürekkep lekeleri bırakmış. Bu yüzden biliyorum ki

Dash hainime mektup yazıp bana karşı savaşması için ona asker sözü vermedi ya da görevin sana bırakılacağına dair bir emir imzalamadı." Kâğıtları indirdi. "Bu arada Lorens öldü. Tacımı tehdit eden herkese yaptığım gibi onun da icabına baktım."

Soğuk bir ifadeyle gülümsedi, kâğıtları rulo haline getirdi ve Keryna'nın yanağına öyle sert bir tokat attı ki Keryna yıldızları gördü. "Ama sen, kızım... başka bir meselesin. Bana sahip olduğunu iddia ettiğın şu altın tek boynuzlu at boynuzundan bahseder misin?"

Başının ne kadar büyük bir belada olduğunu anladığında onu düpedüz dehşet kapladı. "Boynuz hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Meara parmaklarını şıklattı ve elini uzattı.

Adsel elinde tuttuğı iki mektubu bir posterle değıştirdi.

Meara belgeyi görebilmesi için Keryna'ya doğıru kaldırdı. Bir açık artırma ilanıydı.

Okuyunca midesi bulandı ve Dash'i öldürme büyüğü için topladığı her şeyi listelediğini gördü. Her şeyi!

Dahası, açık artırmayla satılacak mıydı? Plan asla bu değıldi.

En azından onunki değıl. Renata'dan büyüğü öğrenen oydu, bir gece geç saatlere kadar konuşup içmişlerdi. Dash'in yenilmez olduğuna dair bir yorum yapmıştı.

Renata gülerek başını salladı. Herkes böyle düşünüyor ama ben bir sır biliyorum. Siyah boynuzu öldürmenin bir yolu var. Ama asla kimseye söyleyemezsin. Şşşt!

O gece Keryna, Dash'i devirip soylular arasındaki yerini alma planını formüle etmeye başlamıştı. Renata'nın boynuzunu almak aklının ucundan bile geçmemişti. Sadece büyüğü krala karşı kullanmak ve Dash'in ölümünden sonra Renata'yı manipüle etmek için.

Renata'ya kendini sevdirmemiş olsaydı, şeytan büyüğü asla öğrenemeyecekti. O iğrenç arkadaşıyla birlikte onun arkasından iş çevirmeye ve bunu yapmaya nasıl cüret eder!

İkisi de aptal.

Çok öfkeliydi. Hangisi bu planla ona ihanet etmişti? Aptal şeytan mı yoksa işe yaramaz ejderha avcısı mı?

Onsuz bir hiçtiler. Hiçbir şey!

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Tüm yaratıklar arasında, kimseye güvenmemesi gerektiğini en iyi o bilirdi.

Şimdi...

Meara ona sıırttı. "Demek bu açık artırmadan haberin yoktu." Bir an için bunu düşündü. "Embesil ortak mı? Yoksa aranızda bir hain mi var?" Kraliçe güldü. "Ne kadar da ilahi." Elini tekrar uzattı.

Adsel bir kez daha ona gizemli bir kâğıt uzattı.

"Peki ya bu?"

Kendini tepki göstermemeye zorlayan Keryna, Licordia ve Pagos dışındaki tüm krallıklara dağıtılması için görevlendirdiği ödöl kâğıdını gördü.

Planı buydu. Dash'i Licordia'nın dışında, Renata'nın elindeki asanın peşinde koşturmaya devam edecekti. Büyüyü yapmadan önce onun geri dönmeyeceğini umuyordu.

Ya da atılmadan önce dönerse, onun zayıf olmasını istiyordu.

O zaman Renata'nın boynuzuyla onu öldürebilirdi.

Hiç beklemediği bir anda. Eğer eve dönmeden önce başka biri onu öldürseydi, bu da işe yarardı. Her iki durumda da Lorens'in ne istediğine bağlı olarak naip ya da kraliçe olacaktı.

Dash'in yokluğu haberini tek boynuzlu atlardan saklamayı ummuştu çünkü krallarının gittiğinden haberdar olmalarını istemiyordu. Yine de onlara ulaşıyaydı, birkaç yalan uyduracaktı. Tüm bunları hayata geçirmek için sadece birkaç haftaya ihtiyacı vardı.

Sadece birkaç gün daha. Hayalleriyle arasında duran tek şey buydu.

Şeytan neden- iyi düşünölmüş- planını takip edemedi?

Ve neden Lorens kendini öldürtmek zorundaydı? Moron!

"Yani..." Meara ona doğru eğildi. "Bunu biliyordun bir tane."

Keryna dişlerini sıktı. Yüz hatlarını okunmaz tutabileceğini düşünmek buraya kadarmış. Meara'nın onun dış görünüşünü görmek ve aklından geçenleri bilmek gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Bu gerçekten ürkütücüydü. Dash'in ondan bu kadar korkmasına şaşmamalı.

Kraliçe aranyor posterini Kronnel'e uzattı. "Kronnel Bunu biliyor musunuz general?"

Kronnel mektubu okudu ve bunu yaparken yüzü kıpkırmızı oldu. "Ne! Yüce Kralımız için kim böyle bir parayı ortaya koymaya cesaret edebilir? Bana krallıkları anlat!"

Meara sırtıttı. "Yani, hayır. General darbenin bir parçası değildi." Gülererek küçük bir daire çizdi. "Ne kadar lezzetli değil mi? Her zaman anlaşılmamızı bozan aphaswere'i öldürmek için ordumun en az dörtte üçünü feda etmem gerekeceğini düşünmüştüm. Meğer aptal kız kardeşinin ölmesini beklemem gerekiyormuş, sonra da sarayını istila etmeye davet edilecekmişim. Renata'yı yıllar önce öldürmeliydim. Her zaman istediğim boşluğu bulmuş olman ne kadar harika."

"Seni kimse davet etmedi," diye hırladı Kronnel.

Yaşlı tek boynuzlu ata dudak büktü. "Teknik olarak haklısın." Çenesini Keryna'ya doğru salladı. "Davet, korkunç üvey kardeşimin ve onun sentor güçlerinin gelip bu tahtı alması içindi. Ben sadece onun adına kabul ediyorum. Bu yüzden benim boşluğum. Dash ile olan sözleşmemi ihlal etmek zorunda kalmamam ne kadar güzel." Bu kez ellerini havaya kaldırarak alkışladı.

Muhafızlarından iki kişi öne çıkarak Keryna'nın ayaklarının dibine kesik bir kafa bıraktı.

Özellikle Lorens'in yüzüne kalıcı olarak kazınmış olan acı ve dehşet ifadesini görünce midesi bulandı.

"Merak etme canım. Ölümün çok daha yavaş ve çok daha acı verici olacak. Çünkü senden öğrenmem gereken daha çok şey var."

Adsel çenesini Kronnel ve Anyana'ya doğru salladı. "Peki ya bu ikisi, kraliçem?"

Dudaklarını bükerek onlara doğru döndü. "Henüz bilmiyorum. Tüm danışmanları toplayın ve ben kaderlerinin ne olacağına karar verene kadar onları nispeten güvenli ve sefil bir yere koyun."

CHAPTER 13

DAsh yanan ateşin önünde otururken yorgun bir şekilde içini çekti. Daha önce hava sıcak olsa da, şimdi gece çöktüğü için havada bir soğukluk vardı.

Onu asıl hasta eden şey, kız kardeşinin neden öldürüldüğü bilgisiydi.

Ona kızgın olduğu ve kavgalarından sonra öfkeyle kaçtığı ve rastgele bir ganimet avcısı ya da haydut tarafından ele geçirildiği için değil. Ona suikast düzenleyebilme yeteneğini satmak isteyen açgözlü bir pislik yüzünden boynuzu için öldürülmüştü.

Acı yeniden içinden akıp geçti. Tanrım, keşke o son anı geri alabilseydi.

Ona söylediği şeyler.

Onları kastetmemiştir. Sadece onu dinlemediği için ona çok kızmıştı. Ve ona söylediği sert sözlerin de aynı derecede anlamsız olduğuna inanmak için yanıp tutuşuyordu.

Sen kalpsiz bir piçsin, Dash. Babamın seni bizden göndermesine şaşmamalı. Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun ve asla da umursamayacaksın!

Hayatında hiçbir şey onu o geceki sözleri kadar derinden yaralamamıştı. Hayatlarında hiçbir zaman onunla bu şekilde konuşmamıştı. Çünkü bunlar onun sözleri değildi.

Onlar Keryna'nındı. O kaltağın Renata'nın kulağına kalpsiz olduğunu ve kimseyi umursamadığını defalarca fısıldadığını duymuştu. Renata'yı bile. Babaları onun merhametten yoksun olduğunu bildiği için sentorların yanına gönderilmişti.

Renata, Meara'nın yanına gönderildiğinde henüz bir taydı. Bunun neden olduğu hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Özellikle de Dash eve dönüp babasıyla yüzleştğinde kimse o zamandan bahsetmeye cesaret edemediği için.

Renata da krallıkların barış için imzaladıkları sözleşmeyi anlamamıştı. Bu bozulması mümkün olmayan bir anlaşmaydı. Bir Aþaswere iblisin etinin üzerine kanla imzalanmıştı.

Aþaswere yapıdýđý sürece, Meara krallýđýna sadece davetle girebilirdi.

Ama Dash bunu ya da kavga sırasında Renata'nın dudaklarından çıkan kelimelerin ardındaki nedeni düşünmemişti. Öfkesi ve acısı çok büyüktü. Lorens ve isyancıları için orduma liderlik etmene izin vermeyeceğim. Biz Thassalian değiliz ve onların politikalarına karışmayacağım. Bizimle ya da herhangi bir tek boynuzlu atla hiçbir ilgisi olmayan bir çatışmada savaşçılarımızı öldürmene izin vermeyeceğim. Ne de aptal yürekli kız kardeşim, senin yaşadığından daha uzun süredir hüküm süren bir kraliçeden daha iyi bildiğini düşünüyor diye başka bir ülkeyi işgal edeceğim. Sen bir aptalsın Ren. Politikacı değil.

Ona aptal denmesine karşı ne kadar hassas olduğunu biliyordu. Bu, babalarının onun için en sevdiği hakaretti. Dash hayatları boyunca onun yanında bu kelimeyi kullanmaktan kaçınmıştı.

Ama kadın ona belden aşağı vurmuş, o da aynı şekilde karşılık vermişti.

Ve bu hakaret onu daha da kızdırmıştı. Sen bir korkaksın, kardeşim. Gözlerindeki öfke sonsuza kadar peşini bırakmayacaktı. Seni Meara'nın sarayında kırdılar ve sen onun sınırlarını geçmeye bile korkuyorsun.

Bu sözler onun içinde kimsenin dokunmaması gereken bir kapıyı açmıştı. Eve döndüğünde.

Sakinleşmesi yıllarını aldı.

Kırıldığı için değil. Aksine Meara, içindeki henüz tam olarak bastıramadığı şeytanı uyandırmıştı.

Renata o nefret dolu sözleri söyledikten sonra öyle öfkelenmişti ki, bu sözler yüzünden Renata'yı tokatlamak için elini geri çekmişti. Hayatında ilk kez böyle bir şey yapmıştı ve bu her ikisini de ürkütmüştü. Ama kadın sinirlerini öyle bir bozmuştu ki, adam hala onun serbest bıraktığı vahşi öfkeyle ona vurmamak için nasıl güç bulduğunu bilmiyordu.

Kraliçe Meara'nın sarayında geçirdiği zaman boyunca içinde hiç korkaklık yoktu. Sadece o güne kadar bütün bir gece boyunca uyuyamayacağı kadar acımasız ve kalıcı bir kabus vardı.

Arkasında kimseye güvenemezdi.

Ve tek korkusu, serbest bıraktıkları ve ruhunun derinliklerinde körükledikleri ve şimdi kafeste tuttuğu o şeytandan geliyordu. Renata'nın nefret dolu sözleri gibi bir şeyin onu serbest bıraktığı zamanlardan korkuyordu.

Kontrolünün ne zaman elden kaçacağından korkuyordu çünkü iblis tarafı o kadar ölümcüldü ki, onun neler yapabileceğini kendisi bile tam olarak bilmiyordu.

Kolunu indirdi ve ona ters ters baktı. Gözümün önünden kaybol, Ren. Ve bana hak ettiğim saygıyı göstermeyi öğrenene kadar benden uzak dur. Seni korumaktan ve barındırmaktan başka bir şey yapmadım. Ve eğer bu senin için yeterli değilse, kapının nerede olduğunu biliyorsun.

Bu onu son görüşüydü. Aralarında söylenen son sözlerdi.

Birkaç saat sonra Keryna ona gelip Renata'nın sentor isyancılara katılmak için ayrıldığını söylemişti. O kadar sinirlenmişti ki, Renata'nın peşinden gitmeden önce ordusunu ya da bir eskort bile toplamayı düşünmemişti. Ryper ya da Chrysis'e söylemeyi bile düşünmemişti.

Tek düşüncesi Renata'nın başına kötü bir şey gelmeden ona ulaşmaktı.

Kız kardeşini bulup onu sözlü olarak hırpalamak yerine, cesedini ve cesedine göz kulak olan minik bir brownie'yi bulmuştu.

Hıçkırarak ağlayan küçük, çelimsiz, kanatlı yaratık yerde oturmuş, yelelerine dolanmıştı. Gözyaşları olmasaydı, kahverengi saçları ve gözleriyle onu bir kelebek ya da güve sanabilirdi.

Gölgesi üzerine düştüğünde ondan uzaklaşmıştı.

"Sana zarar vermek istemiyorum." Kız kardeşini öldürmediği çok açıktı. Bir boynuzu kesmek için çok küçüktü. "Ne oldu?"

"Onu öldürdüler." Burnunu kolundaki gazlı beze sümkükdü, sonra burnunu küçük elinin tersiyle sildi.

"Kim?"

"H-h-h-h-insanlar." O kadar üzgündü ki tek yapabildiği Renata'nın kafasını işaret etmek olmuştu. "Boynuzunun çok değerli olduğunu söyledi. Ona ihtiyaçları varmış. Bu kadar güzel bir şeyi neden öldürsünler ki?"

"Bilmiyorum." Kendi gözyaşlarında boğulmuştu. Kendi insan bedenine dönüşerek kız kardeşinin yanında diz çöktü, böylece başını onun yumuşak boynuna yaslayıp ona sarılabildi.

"Onları yavaşlatmaya çalıştım. Çok küçüktüm. Beni görmediler bile."

Elini Renata'nın kanlı yelesine daldırırken öfke gözlerini kör etmişti. "Nereye gittiklerini söylediler mi?"

"Auderley."

Dash, Halla'nın ona yetişirken attığı nefesi duymuştu. Öfkeli ve çaresiz bir halde kız kardeşinin cesedini ona emanet etmiş ve sonra da katilini bulmak için yola koyulmuştu.

Ta ki bir ejderha onu yavaşlatana kadar.

O sırada Renata'nın ganimet avcıları, düşmanlar ya da büyücüler tarafından ele geçirildiğini düşünmüştü.

Artık bunun kendisine karşı planlanmış bir darbe olduğunu biliyordu. Kız kardeşine ordusunu alması için izin vermiş olsa bile, kız kardeşi sağ dönmeyecekti.

Keryna'nın başka planları vardı. Hepsi onun suçuydu.

Renata'yı kurtarmak mümkün değildi. Bunu bilmek onu hem hasta ediyor hem de rahatlatıyordu. En çok da bu onu kızdırıyordu. Çünkü değiştirebileceği tek şey onunla geçirdiği o son geceydi. Asla kendini kaybetmemeliydi.

Küçük kız kardeşiyle değil.

Üzerine ani bir gölge düştü.

"Ne düşünüyorsun?" Tanis onun yanında diz çöktü.

Derin bir iç çekerek ateşe bir parça odun attı. "Yapmamam gereken bir şey yaptım. Tüm yaratıklar arasında daha iyi bilmem gerekirdi."

Onu rahatlatmak için yanına yaslandı. "Kendini hırpalama, canavar."

"Haklısın. Yapmamalıyım. Bunu benim için yapmak isteyen o kadar çok kişi var ki. Muhtemelen birini bulmak için üç adım yürümeme gerek kalmazdı."

Güldü. "Mümkünken biraz uyumalısın."

"Muhtemelen. Yarının bugünden daha uzun ve daha eğlence dolu bir gün olacağı kesin."

Şu an için güvendeydiler ama bu uzun sürmeyecekti. Marthen'in kalkanı onları gece boyunca koruyacaktı. Yine de hâlâ düşman topraklarının ortasındaydılar.

Eğer bir elf onları burada bulduysa.

Tanis bir insan olarak bile iyi olmalı. Ona zarar vereceklerinden şüpheliydi.

Dash tanınacak ve icabına b a k ı l a c a k t ı . Onları bir süre oyalayabilse de, sonunda onlar kazanacak ve Dash'in postu ayakkabı derisi olarak kullanılacaktı. Ya da üç hükümdarlarından birinin salonunda bir süs olurdu.

Tanis'e doğru bir bakış attı. "Ayrıca bir kral olarak elflere karşı daha nazik olmam gerektiğini düşünüyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Elflere ne yaptınız?"

Sanki dünmüş gibi hatırladığı bir çubuğu daha ateşe attı. "Onlara tek boynuzlu at olarak dev bir ahşap heykelimi gönderdim."

Kadın ona kaşlarını çattı. "O kadar da kötü değil. Yani, biraz egoistçe. Ama çok da kötü değil."

Ona düz, alaycı bir bakış attı. "Bu onların kutsal ana ağacından oyulmuş."

Yaptığı şeyin dehşeti kafasına dank edince nefesi kesildi. "Oh, bu korkunç, Dash! On Üç Krallık'ta neden böyle bir şey yaptın?"

Umursamazca omuz silkti. Muhtemelen pişman olmalıydı ama olmadı. Şu anda onların desteğine ihtiyaç duyduğunda geri tepmesinin aşırı olacağı gerçeği dışında.

"Sakın bana omuz silkme, canavar. Bana ne düşündüğünü söyle."

Yaptıklarını açıklamadan önce yorgun bir nefes verdi. "Prenslerinden biri bir peri içki imalathanesini bastı, biralarından biraz fazla içti ve sonunda sarhoşluk sersemliğiyle bir dryad korusunu ateşe verdi. Otuz beş tanesi ağır yaralandı ama neyse ki hiçbiri ölmedi. Cezalandırılmasını istediğimde babası reddetti. Onların asil elfler olduğunu söyledi. Bu bir kazaydı ve kurbağalar onun mirası kadar önemli değildi. Kurbağaların hiçbiri ölmediği için, bu konudaki kızgınlığımı anlamadı. Sonuçta, ağaçların sadece ağaç olduğunu savundu. Bir elf kadar değerli değillerdi. Ben de bir noktaya değinmeye karar verdim. Özellikle de elflerin ormanın koruyucuları olması gerektiği düşünüldüğünde."

Eğer bir ağaç sadece bir ağaç olsaydı.

İç çekerek alnını onun omzuna yasladı. "Demek istediğini açıkça anlattın, canavar."

"Ben yaptım. Ayrıca eminim ki bir düşman hala beni deşmek istiyordur."

Tanis ona başını salladı. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Eğer akıllı olsaydın, babana geri döner ve tüm bunlar sona erene kadar başını öne eğmezdin."

Tanis onun sesinde duyduğu samimiyet karşısında durakladı. Muhtemelen yapmalıydı. Yapılacak en akıllıca şey buydu. Ve neden hâlâ burada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Onu özgür bırakacaktı. Kardeşinin kellesini kendi başına arayabilirdi.

Daha birkaç gün önce, kardeşinin katilini bulmak onun için dünyadaki en önemli şeydi. O kadar önemliydi ki inanılmaz bir pazarlık yapmıştı.

Tek boynuzlu bir at ile -iki hafta önce ateşte yanıyor olsaydı üzerine tükürmeyeceği nefret dolu bir yaratıkla.

Sonra, yakıcı yeşil gözleriyle aklından çıkmayan bu esrarengiz adamla tanıştı. Onu sadece birkaç gündür tanımasına rağmen, güçlerini birleştirmelerinden bu yana bir ömür geçmiş gibi gelmesi garipti.

Onu tanıyanların en son söyleyeceği şey romantik olduğuydu. Aşka ya da romantizmin herhangi bir türüne inanmazdı. Sefalet ve zalimlikten başka hiçbir şeye inanmazdı.

Ama tek boynuzlu atı onun imkansız şeylere inanmasını sağlıyordu.

Şimdi onu korkutan şey, büyük olasılıkla bundan sağ çıkamayacağı gerçeğiydi.

Onun hayatına girdiği kadar çabuk çıkacağını.

"Gerçekten herkesi kızdırdın, değil mi?" diye sordu.

Derin bir iç çekti. "Elimden geleni yaptım."

"Barışa ulaşmanın tek yolu gerçekten bu muydu?"

Dash omuz silkti. "Gençken iyi olmaya çalıştım. Yemin ederim denedim. Bunu üzerime yürüme için bir davet olarak algıladılar. Kibarlığı zayıflık sandılar. Benim politikam sormak ve sonra da kışlarına tekmeyi basmaktır. Ne yazık ki, kış tekmelemek kibarca sormaktan çok daha fazlasını başardı."

"Babam gibi konuşuyorsun."

Ama onun gözlerindeki yorgunluğu gördü. Hüznü. "Sana bir sır verebilir miyim Ejder?"

"Elbette."

"Cehennemî yaşamış biri olarak, yaşamamış olmayı tercih ederim."

Hayatının her günü aynı duygularla mücadele ettiği için bunu çok iyi anlıyordu. Bazen o kadar da kötü değildi, bazen de...

Tek bir saati atlatmak çok zordu. "Ben de Dash. Ben de."

Kolunu ona doladı ve onu kendine yakın tuttu.

Tanis onun yanağının altında atan güçlü kalbini dinledi. Geçen hafta en büyük korkusu kardeşi olmadan yaşamaktı.

Şimdi çok az tanıdığı bir tek boynuzlu atı kaybediyordu.

Çok garipti. Nasıl bu kadar çabuk onun için bu kadar çok şey ifade etmeye başlamıştı?

Davin gittiği ve yalnız kalmak istemediği için miydi? Ya da diğerleri görmezken Dash onu gördüğü için mi? Onu rahatsız eden aynı acıyı bildiği için mi?

Hiçbir fikri yoktu.

Daha önce hiç yalnız kalmamış gibi değildi. Olmuştu. Uzun zaman önce, hayatında hiç kimsenin olmayacağı gerçeğini kabullenmişti.

Tek ailesi Davin, Marla ve onların yavruları olacaktı.

Tanis hayatta kalabileceğini biliyordu. Sadece bunu istemiyordu. Çünkü ne kadar soğuk ve yalnız olduğunu çok iyi biliyordu. Ne kadar acımasızca korkunç olduğunu.

Bu birlikte geçireceğimiz tek gece olabilir.

Bu sahip olduğu son şans olabilirdi. Onu en çok korkutan da buydu. Bunca yıl boyunca herkesten tamamen uzak yaşamıştı. Hiç kimseden etkilenmeyeceğini düşündüğü bir kabuğun içinde yaşamıştı. Bir yanı bunu sorun etmiyordu ama derinlerde bir yerde, tüm dünyadan kendini soyutladığı bir yerde yalnız kalmak istemiyordu.

Başkalarının sahip olduklarına sahip olmak istiyordu. Önemsemediği ve onu da önemseyen birine sahip olmak.

Ve Dash için hissettiklerini inkâr etmek mümkün değildi. Korkunç bir tek boynuzlu at olsa bile. Korkunç, korkulan Yüce Kral.

Tüm palavralarına ve korkunç şöhretine rağmen ona iyi davranmıştı.

Şimdi bile nazikti.

Bu, hayatında bir erkekle birlikte olmak için sahip olduğu tek şans olabilirdi. Ve eğer öyleyse, şansını denemeden bırakmak istemiyordu.

Daha fazla pişmanlık yaşamak istemiyorum.

"Benimle sevişir misin, Dash?" Kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı.

Ve ona ihanet ettiklerinde hangisinin daha çok şaşıracağından emin değildi.

İki eliyle ağzını kapattı, sonra çaresizce kekelemeye başladı. "Ben... uh... um... O da neydi öyle? Bilmiyorum, Dash? Ay çılgınlığı. Ateş sarhoşluğu. Ben de öyle diyeyim. Ateş sarhoşu. Kulağa mantıklı geliyor. Aklımı kaçırdım. Gördünüz mü?"

Dash, yanaklarını boyayan renk cümbüşü karşısında kıkırdadı, çünkü kız hızlıca ayıbını örtmeye çalışıyordu. Onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Aklından geçenleri söylemekten asla çekinmezdi. Tamamen delice olsa bile.

Onunla hiç oyun oynamadı. Bu yüzden, bunu söylediğinde, bunun kurnazlık ya da kötü niyet olmadan yapıldığını biliyordu.

Bu onun kalbinden geliyordu.

Neden olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da.

"Bana ne sorduğun hakkında bir fikrin var mı, Dragon?"

Gözlerini kapattığı parmaklarının arasından ona baktı. "İşin mekaniği, evet. A kısmı B kısmına giriyor."

Şimdi, ona neden elinde ne olduğunu sorduğunu anlıyordu.

Onu seven hiç kimse olmamıştı. Bunu paylaştıkları öpücükten biliyordu. Kaçırılmış olabilirdi ama

hiç önemliymiş gibi tutulmadı. Hiç olması gerektiği gibi şefkatle kucaklanmamıştı.

Tanis hâlâ bir bakire kadar masumdu.

Ve bu onun adına onu kızdırdı. Kimse bu şekilde istismar edilmemeli.

"Evde seni bekleyen bir ejderha yok mu Tanis?"

Ellerini indirip başını sallarken karanlık gözlerinde gölgeler dolaşıyordu. "Geçmişim beni lekeledi. Hiçbir ejderha bana sahip olamaz."

Başka bir tür ya da klan tarafından kirletilmekten bahsediyordu. Ejderhalar eşleri konusunda çok titizdi ve hayatları boyunca sadece tek bir eşleri olurdu, bu da genellikle ergenlik çağındayken aileleri tarafından onlar için seçilirdi. Evlenmeden önce bazı sevgilileri olsa da, bu sevgililerin hepsi ejderhaydı ve genellikle kendi klanları içinden seçilirdi. Kültürlerinde bir başkasıyla sözlendikten sonra aldatmak diye bir şey yoktu, çünkü yakalandıklarında hızlı bir ölüm cezasıyla karşılaşırıldardı.

"Esaretiniz sırasında mı?" diye sordu. Kadın ondan uzaklaşmaya başladı.

Dash nazikçe onun kolunu yakaladı. "Bana söylemek zorunda değilsin. Sadece anlamak istedim."

Yanağından aşağı tek bir damla yaş süzüldü. "Bu benim seçimim değildi. Yine de ailem öyleymiş gibi davrandı."

Ve bu yüzden, sonsuza dek yalnızlığa mahkum edildi. Bu onun için çok adaletsizdi. Kimse bu şekilde aşağılanmamalıydı. Hakkı olmayan bir şeyi alan rastgele bir pislik yüzünden bir gelecekte ya da herhangi bir aşk veya ortaklık ihtimalinden mahrum bırakılmamalıydı.

Sentorların arasında yaşarken bunu çok fazla görmüştü. Tecavüzü esirlerini kırmanın bir yolu olarak keyifle kullanıyorlardı.

Kendilerininkini kırmak için kullandılar.

Seks asla silah haline getirilmemelidir.

Birinin bunu bir başkasına nasıl yapabildiğini asla anlayamayacaktı ve birinin bunu ejderhası kadar değerli bir dişiye yapmış olması onu hasta ediyordu.

"Sana asla zarar vermem,
Tanis." "Biliyorum."

Koyu kızıl saçlarını yanaklarından geriye doğru tarayarak ona gülümsedi, ardından dudaklarını boğazının çukuruna bastırarak ejderhasının tatlı gül kokusunu içine çekti.

Onu hiç kimsenin görmediği şekillerde görmüştü. Onun nazik, karanlık gözlerine baktığında, herkes tarafından nefret edilen piç tek boynuzlu at kralını görmedi, kendini olmak istediği gibi gördü. Nazik. Kahraman. Asil.

En önemlisi de sevimli.

Asla olamadığı tek şey. Kabul edildi.

Başını kaldırarak parmak uçlarıyla onun dudaklarına dokundu. "Teşekkür ederim," diye nefes aldı.

"Ne için?"

"İçimdeki şeytan yerine en iyisini gördüğün için." Ona gülümsedi. "Ben sadece orada olanı görüyorum."

Buna bir an bile inanmayan adam öne doğru eğildi ve onu öptü.

Tanis hafif bir zevk iniltisiyle kendini ona teslim etti. Bıyıkları tenine batarken, sıcak ve şarap tadındaydı.

Dudaklarını ısırarak üstüyle oynadı. "Senden daha inanılmaz ya da sinir bozucu bir şey görmedim, Dragon. Korsenin bağcıkları hariç."

Adam büyüsunü kullanarak elbisesini çıkarırken ve onu bakışları karşısında çırılçıplak bırakırken ona güldü. Kendini tamamen çıplak hissettiğinde bu onu ayılttı.

Sadece fiziksel olarak değil. Bunu açıklayamıyordu. Mantığa meydan okuyan bir şekilde ona kendini açıkta hissettiriyordu. Sanki onun ruhunu okuyabiliyordu.

Sanki onun rahatsızlığını hissetmiş gibi, hızla omuzlarına sarması için bir kürk battaniye yarattı. Sonra yer için daha fazla post.

İşte bu yüzden onunla birlikte olmak istiyordu. O her zaman düşünceliydi.

Sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi, onu kollarıyla sardı ve vücudunun sıcaklığına yakın tuttu.

Tanis titredi. Nedense, uzun bir aradan sonra eve dönmüş gibi hissediyordu. Tek boynuzlu atıyla birlikte olmak ona çok doğru geliyordu.

Onun da hissedip hissetmediğini görmek için başını kaldırdı. Bilmiyordu ama adamın zümrüt bakışları onunkileri yakıyordu.

Başını dudaklarına doğru eğdi ve kadın öpücüğü memnuniyetle karşıladı. Dudakları buluştuğunda Tanis boğazının derinliklerinde hırladı. Bu onun uzun zamandır arzuladığı şeydi ve bunu bilmiyordu bile. Kollarında ona önemliymiş gibi davranan biri vardı.

Onu hayrete düşüren bir cesaretle dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve hafifçe çekiştirdi. Bu canavarı yutmak, onun her santimini karşısında hissetmek ve asla ama asla gitmesine izin vermemek istiyordu.

Giysileri ellerinin altında kayboldu ve güçleri onu korkutmalıydı, ama ona olduğu kadar onlara da alışmaya başlamıştı.

Dash ejderhasının ağzının tatlılığını tadarken başı döndü. Ejderha Dash'in sırtına yapıştı ve onu kendine o kadar yaklaştırdı ki, ona gerçekten zarar verebileceğinden korktu.

Masumiyetiyle göğüslerini adamın göğsüne sürttü ve onu ateşle yaktı. Kız ağırlığını kollarına verip kalçası şişmiş kasıklarına değdiğinde homurdandı.

Bir an için yıldızları gördüğüne yemin etti. Kahretsin... En son biriyle birlikte olduğundan beri ne kadar zaman geçmişti?

Gerçekten hatırlayamıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, çok uzun zaman. Pozisyonu nedeniyle sevgililerden ve onların getirdiği zorluklardan uzak durmuştu.

Zaten karmaşık bir hayatı vardı. Onların taleplerini ya da öfke nöbetlerini istemiyordu.

Bunun için küçük bir kız kardeşi vardı.

Kimsenin onu kontrol etmeye çalışmasını da istemiyordu. Ya da onun adına hareket ediyormuş gibi davranmasını.

Yine, Meara'nın sarayında geçirdiği yıllar boyunca çok şey öğrenmişti ve eşleri kraliçe için bir kâbus olmuştu.

Evlenebilirdi ama ona çekici gelen birini hiç bulamamıştı. Yanında beş dakikadan fazla vakit geçirmek isteyeceği kimse yoktu.

Şimdiye kadar.

Tanis daha önce tanıştığı hiçbir dişiye benzemiyordu. O bir ejderha, aptal. Doğru. Ama bundan daha fazlasıydı. Beklenmedik biriydi.

Baştan çıkarıcı.

Ve şu anda, hiç kimsenin sahip olmadığı bir şekilde ona sahipti. Kız kardeşi bile.

Öne doğru eğilerek onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı.

Onun dokunuşuyla iradesi parçalanan Dash, mantıklı düşünme noktasını geçmişti. Odaklanabildiği tek şey hayallerinin tezahürüydü. Onun kokusundan aldığı zevk, kalçasının ona vermek istediği parçasına sürtündüğünü hissetmek.

"Gecenin geri kalanında benimle seviş, Dash." Tanis, onu şiddetle öperken ellerinin kalçalarının çıplak etleri boyunca kaydığını hissetti.

Onu hissetmekten zevk alıyordu. Tek boynuzlu atını istediği gibi başka birini asla istemeyeceğini biliyordu.

Asla.

Vücudunun her yanını ürperti kaplarken mutluluk içini parçaladı. Hangisinin onu daha çok heyecanlandığından emin değildi; adamın boynunu okşayan dilinin hissi mi yoksa daha önce hiç kimsenin ona bu kadar şefkatle dokunmadığı yerlerine dokunan güçlü elleri mi?

Dash onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu derinden öptü.

Son zerresine kadar tadını çıkarırken gözlerini kapattı. Eğer şu anda ölürse çok mutlu olacaktı.

Ve onu, en az onun kendisini memnun ettiği kadar memnun etmek istiyordu. Kendisini korkutsa da, elini yavaşça göğsünün sıkı, sert kaslarından aşağı kaydırды, bacaklarının arasındaki karışık buklelerin arasından karnının üzerinden geçirdi ve eliyle onun sert etine dokundu.

Nefesini dişlerinin arasından sertçe çekerek her tarafını titretti. Tanis, kimseye ihtiyacı olmadığını iddia eden bu güçlü canavar üzerinde sahip olduğu gücü düşünerek memnuniyetle gülümsedi.

Evet, hâlâ vahşi ve yabaniydi ama sadece ve sadece onun için mırıldanıyordu.

Yeşil gözleri sıcaklıkla parlayarak onu kürk postunun üzerine yatırdı ve kürkü göğüslerinden çekti. Onun bakışlarına maruz kalan kız belirsizlik içinde titredi. Adamın bakışları üzerinde gezinirken yüzü ısındı.

"Ejderham," diye fısıldadı. "Seni görmek, sana dokunmak istiyorum."

Başını onun göğsüne doğru eğdi. Tanis, adamın dilinin gergin tepede oynadığı hissiyle sırtını dikleştirdi. İnleyerek adamın başını ellerinin arasına aldı ve sıcak nefesi tenini kavururken onu kendine yakın tuttu.

Elini karnından aşağı ve kalçasının üzerinden geçirdi. Tüm vücudu ihtiyaçtan ağrıyordu. Acı tatlı bir zevk içini yırttı.

Ve sonra, elini kalçasının etrafında dolaştırdı ve vücudunun merkezine dokundu. Parmakları vücudunun hassas kıvrımlarını okşarken, Tanis'in içinden zevk içcikleri geçerken nefesi kesildi.

Dash ona zarar vermediğinden emin olmaya özen gösterdi. Geçmişte başına gelenlere bir şey yapamazdı. Ama bu gecenin ona getirebileceği en güzel anıdan başka bir şey getirmeyeceğinden emin olmak istiyordu.

Ve eğer bu hayattaki son gecesiye, o zaman bunu iyi değerlendirmek istiyordu.

Son işim iyi bir iş olsun.

Tekrar tekrar okşadı onu, daha fazla zevk vaadiyle alay etti, ta ki geri çekilene kadar.

Hayal kırıklığı içinde inledi.

"Merak etme ejderham. Daha işim bitmedi." Dash onun boynunun arkasına bir öpücük kondurdu.

Titredi.

Onu göğsüne yaslamak için arkasına uzandı ve ellerini göğüslerinde, belinde ve sonra kalçalarında gezdirdi.

Ellerini onun gür siyah saçlarına gömmek için başının üzerinden yukarı uzanan Tanis, sırtını ona yasladı.

Bir kolunu onun beline doladı, sonra elini tekrar kalçalarının birleştiği yere götürdü. Kadın zevkle homurdandı.

"İşte bu," diye boynuna doğru nefes aldı. Omuzlarına öpücükler yağdırdı. Adamın aletinin ucunun kalçalarına baskı yaptığını hissedebiliyordu.

Dash nefesini dişlerinin arasından sertçe emdi, sonra başını kaldırdı. Parmakları ona zevkle işkence etmek için geri döndü.

Tanis buna dayanamadı. Adamın parmakları içine girip çıkarken kollarında kıvranıyordu.

Ve içindeki acı arttıkça, kalçalarını daha da araladı ve kendini vücudunun derinliklerine daldırdı.

Onu daha derine çekmek için kalçalarını indirirken coşkuyla haykırdı.

Dash gözlerini kapadı ve kendini kabzasına kadar gömerken onun iç çekişlerinin tadını çıkardı. Kendini onun derinliklerine doğru iterken, onu çevreleyen sıcaklığın sıklığından daha inanılmaz bir şey hissetmemişti.

Yaptığı şey için Tanrı ona yardım etsin. Ama hayatında istediği tek şey buydu. Onu kabul edebilecek ve yargılamayacak biri.

O, hayatına girene kadar eksik olduğunu fark etmediği bir parçasıydı.

Ya da daha doğrusu, onu yakaladı.

Tanis, vücudunu saran enfes işkenceyle dişlerini sıktı. Adam kendini tekrar tekrar ve öncekinden daha derine sokarken başı dönüyordu. Onun arkasında ve içinde olduğunu hissetmek inanılmazdı.

Parmakları kalçalarının vuruşlarına uygun bir ritim tutturmak için hızlandı. Kadının bedeni kendi özgür iradesine sahip oldu ve adamın vuruşlarına karşılık vererek, zar zor dayanabildiği ana kadar zevkini artırdı.

Hayatında hiç bu tür bir mutluluğun var olabileceğini bilmiyordu.

Ejderhaların bunun için hayatlarını tehlikeye atmalarına şaşmamalı. Onun saçlarına yapıştı, daha fazlasını arzuladığı için boğazının derinliklerinde hırladı.

Sanki onun neye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi daha hızlı hareket etti. Nefes alış veriş kızın kulağında daha da düzensizleşti.

Ve sonra saf, katıksız bir coşkunun şeritlerine patladı.

Başını arkaya atan Tanis, hayal bile edemeyeceği kadar derin bir zevkle haykırdı. Elini onun saçlarında sıktı.

Dash onun kollarında titrediğini hissederken gözlerini kapattı ve sonra onu kendi salgısıyla doldurdu.

Varlığından bile haberdar olmadığı bir derinlikte doyuma ulaşan Dash, onu da yanına çekerek sırt üstü yuvarlandı.

Baş dönen Tanis, vücudunu onun üzerine koyabilmek için göğsünün üzerinde döndü.

Derin ve sahiplenici bir öpücük için dudaklarını kendine çekti. "İnanılmazsınız, Bayan Ejderha."

Elini adamın alnında gezdirdi, sonra saçlarının arasından geçirdi ve o parlak gözlere baktı. "Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi huşu içinde.

"Ben de öyle."

Tanis onun göğsünü öpmek için hamle yaptı, sonra etini kaplayan tüm yara izlerini görünce gülümsemesinin solduğunu hissetti. Savaşçı ejderhaların yara izlerini görmüştü ama böylesini hiç görmemişti. Pençe izleri vardı. Kılıç yaraları. Kırbaç izleri. Ve adını koyamadığı bazı izler.

Hayatında hiç bu kadar çok hasar görmemişti.

"Dash? Ne oldu?"

Sonra onun gözlerindeki ışığın solduğunu gördü. "Özür dilerim. Unutmuşum." Giymek için gömleğine uzandı.

Tanis onu durdurdu. "Beni rahatsız etmiyorlar. Yani, beni sadece senin için üzüldüğüm için rahatsız ediyorlar. Bunu kim yaptı?"

İlk kez, her zaman kontrolü elinde tutan hain Yüce Kral'ı görmüyordu. Onun bir zamanlar olduğu gibi savunmasız bir çocuk olduğunu gördü. Görünüşe göre işkence görmüş bir çocuk.

Adamın yüzünü kavrayarak bakışlarıyla buluştu. "Biliyorum. Geçmiş hakkında konuşmayız. Biz bir şeyleri öldürürüz."

Sinsi bir gülümseme dudaklarını büktü. "Orospu çocuklarını yerle bir edin."

"Hepsi."

Dash başını sallayarak onu kollarına çekti ve sarıldı.

Tanis sessiz karanlıkta, ateşin çıtırtısı ve ağaçların arasından hışırdayan rüzgârın sesiyle ona yaslandı. Çok tuhaf bir gün geçirmişti.

İki düşman ortak bir zemin bulmuştu. Ama sorun şu ki, artık nerede durduğundan emin değildi.

Hâlâ kardeşimin kafatasını almam gerekiyor. Bu değişmemişti. Ve düşmanları onu öldürmek için kullanmadan önce Renata'nın asasını kesinlikle almaları gerekiyordu.

CHAPTER 14

DAsh şafaktan hemen önce hayatının en tatlı anına uyandı. Vücudu yumuşak kürklere sarılmış ve ejderhasının tatlı uzuvlarıyla sarmaş dolaştı.

Tanis'in vücudunun her santimi onunkine yaslanmıştı. Saçları kolunun etini gıdıklarken, sıcak nefesi göğsüne düşüyordu. Gözlerini tekrar kapatarak onunla birlikte olduğu bu mükemmel anın tadını çıkardı.

Böyle bir huzuru hiç tatmamıştı. Geçen onca yıl boyunca Renata'yı korumak için savaşmıştı çünkü bildiği tek şey buydu.

Kız kardeşi ve insanlar onun sorumluluğundaydı. Ne pahasına olursa olsun onları güvende tutmalıydı.

Kendisi için bir şeylere sahip olabileceğini hiç düşünmemişti. Neden olsun ki?

Kimseye güvenilemezdi. Çoğu kullanıcıydı. Diğerleri beceriksizdi. Geri kalanlar ise onu hayal kırıklığına uğrattı.

Kız kardeşini bile.

Onu ne kadar sevmiş olsa da Renata her adımda onunla savaşmıştı. Tırnaklarıyla ve dişleriyle.

Beni kontrol etmeye çalışmayı bırak, Dash!

Ama bu hiçbir zaman kontrolle ilgili olmamıştı. Sadece korku. Bu dünyanın sunduğu dehşeti gördüğü için, sadece onu bundan korumak istemişti.

Artık güvende tutmak istediği başka biri daha vardı. Onun gibi gölgelerde gizlenen dehşeti bilen biri.

Gözlerini açtığında, Ambrose'un onlara verdiği parmağındaki yüzükle oynadı. Ve krallığını ilk kez kurmanın ne kadar zor olduğunu hatırladı.

Bastırmak zorunda kaldığı tüm isyanlar. Yenmek zorunda kaldığı, peşinden sürüler halinde gelen düşmanlar. Suikastçılar. Sırtına o kadar çok hançer saplayan hainler ki Halla ona Stegosaurus adını vermesi gerektiği konusunda şaka yapmıştı.

Ama bu şaka yapılacak bir konu değildi.

Zor dersler alındı. Herkes onu bir çukura atmaya ve mezarının üzerinde durmaya niyetliydi. Ama o hepsine rağmen ayağa kalktı.

Hala nasıl olduğunu bilmiyordu.

Hatta nedenini bile. Bunun bir kısmı sadece inatçılıktı. Babası öldükten sonra bile kendini babasına kanıtlama ihtiyacı. Söyledikleri kadar değersiz olmadığını kanıtlamak için. Daha iyisini yapabileceğini. Daha iyi olabileceğini.

Ve vardı.

Ama tüm bunları tekrar yapabilecek gücü var mıydı?

Emin değildi. Çünkü daha önce onu inşa etmek için ne gerektiğini çok iyi biliyordu. Genç ve aptal olduğu zamanlarda. Bunun için gençliği ve enerjisi varken. Yapılması gerekeni yapmanın ruhuna ne kadara mal olacağını bilmediği zamanlarda.

Şimdi...

Yorulmuştu. Gördükleri onu hasta etmişti. Darbeler ve savaşlar onu yıpratmıştı.

Eğer vazgeçerseniz, bu dünyadaki Tanis'lere ne olacak? Onun yerine başka biri yükselecekti. Hep öyle oldu.

Evet, ama bir koruyucu olabilirler mi?

Yoksa bir avcı mı?

Ebedi soru.

Ve gerçeği biliyordu. Diğerleri doğuştan bencil ve acımasızdı. İyi niyetli olsalar bile, bir başkası onun uğruna kat ettiği cehenneme katlanabilir miydi? Strese yenik düşüp işi bırakmaları ne kadar zaman alırdı?

Ya da bir başkası tarafından mağlup edilmeden önce?

Tabii ebedi çatışma onları şiddete yöneltmezse. Buna teslim olmamak zordu. Ruhunun boynuzu gibi kararmaması için.

Tek gerçek soru bu dış görünüştü. Güçle başa çıkmak zordu. Gücü elinde bulunduran kişiyi yozlaştırması değil, etrafınızdaki herkesin ondan bir parça istemesi.

Ruhunuzdan bir parça istediler ve onu sizden almak için salyalarını akıttılar.

Ama başarısız olsa da fark eder miydi? Her şey ona bağlı değildi. Kontrol edemediği çok şey vardı. Eğer biri o büyüü yaparsa, onu öldürebilirdi. Burada hiçbir şeyi durduramazdı.

Onu asıl korkutan da buydu.

Yanağını Tanis'in başına bastırdı. Seni koruyacağım. Son nefesime kadar.

Güçlerini kullanarak, onu uykusundan uyandırmadan dikkatlice altından çıktı ve giyindi. Marthen'i aramadan önce soğuk dereye gitti ve yıkandı.

Fazla uzaklaşmadan bir ot sapı yükselip yolunu kesti. Tuhaf olan bu değildi. Otun uzun kirpiklere ve sarı gözlere sahip olması onun tuhaf yönüydü. Ona göz kırptı. "Büyücüyü uyandırmayın Kral. Bundan hoşlanmaz."

Dash etrafına bakındı ama büyücünün cesedinden hiçbir iz göremedi. "O uyurken onunla konuşmamın bir yolu var mı?" Bu garip bir istek gibi görünse de

Marthen'le uğraşırken çoğu öyle değildi. Büyücü uyurken bilinci sık sık bedeninin dışında dolaşırdı.

Sabahın erken saatlerinde esen rüzgârda sallanan sap, onun isteğini düşündü. "Wisp?"

Çağrı üzerine yanlarından küçük bir Will o' the wisp uçtu. "Evet?" "Büyücünün bilinci nerede? Kıyıda mı derenin?"

"Öyleydi. Bakayım mı?" "Evet. Lütfen."

Karanlığın içinde süzülüp gitti.

"Biraz beklerseniz Majesteleri. Kendini konsültasyona hazır hissedip hissetmediğini kontrol edeceğiz."

Çoğu kişi bunu garip bulabilirdi ama Marthen normal bir şey gibi değildi. Özellikle de Marthen'in bir yokai tarafından yetiştirildiği gerçeği göz önüne alındığında. Bu ona her türlü benzersiz yeteneği kazandırmıştı. Rüyalar diyarını kolayca kat edebiliyor ve istediği zaman fiziksel bedenini geride bırakabiliyordu.

Dash, Marthen'le ilk tanıştığı günü bugün bile hatırlıyordu. Meara'nın fedailerinin elinden aldığı en iğrenç cezalardan birinin ertesi gecesi idi. Çamura batmış yatıyor, aya bakıyor ve acıdan ölmeyi diliyordu ki hafif bir soluk sesi duydu ve ardından sinir bozucu bir soru geldi. "Kırmızı boynuz için biraz genç değil misin?"

Dash, umursamadığından daha fazla kez cevapladığı bir şey için yorgun bir şekilde içini çekmişti. "Ben bir tane ile doğdum."

"İmkansız."

Acıdan titremesine rağmen Dash kendini ayakta durmaya ve rahatsızlığının kaynağıyla yüzleşmeye zorladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu bir sentor değildi.

O sırada Marthen'i insan hizmetkârlardan biri sanmıştı. Meara'nın sarayı onlarla doluydu. "Bana söylenenlere göre, Marthen'i tekmelediğim andan beri öfkeliyim."

Annemin rahminden çıktım ve toynaklarım yere vurdu."

"O zaman sen Prens Dash olmalısın." Başını dik tutmuştu.

"Öyleyim."

Marthen ona yavaşça yaklaştı. "Doğumunda oradaydım genç prens. Boynuzun o zaman bembeyazdı. Bunu ilk elden gördüm."

Sonra yaşlı büyücü kalemin içinden uzanarak onun alnına, kırmızı boynuzunun hemen altına nazik bir el koydu.

Acısı dindiğinde Dash'in nefesi kesilmişti. Sanki Marthen onu elinden çekip çıkarıyormuş gibi hissetti.

Şefkatli bir gülümsemeyle yelesini düzeltti. "Söyle bana prens... İçinde bastırdığın tüm bu öfkeyle ne yapmak istiyorsun?"

"Sorunuzu anlamıyorum."

"Bugün kral olsaydınız, ne yapardınız? Kraliçe Meara'yı öldürür müydün? İşer miydin? Altının içinde yuvarlanırmıydın? Bana yapacağın üç şeyi söyle."

Dash yaşlı adama kaşlarını çatmıştı. "Sadece üç kişi mi?" "Evet."

Bunu sadece bir saniyeliğine düşünmüştü. "Yapacağım ilk şey banyo yapmak olurdu."

Marthen gerçekten de gülmüştü. "İyi cevap. Bir sonraki yapacağın şey ne olurdu?"

Meara'yı öldürmek de dahil olmak üzere istediği pek çok şey vardı. Ama sadece üç kişiyle sınırlıysa... "Benimle birlikte tutulan diğerlerini serbest bırakır ve onları evlerine götürürdüm."

"Peki ya üçüncüsü... Bir kralın tüm gücüne sahip olsaydınız?" "Bu bencilce."

"Ne kadar bencilce?"

"Kız kardeşimin annesini bir büyücüye ya da lich'e ölümden geri getirtirdim."

Bu yaşlı adamı hazırlıksız yakalamış gibi görünüyordu.

"Neden?"

"Çünkü ona annesi gibi nasıl **bakacağımı** bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Onu ne zaman duysam canım acıyor."

ağlıyorum çünkü bunu düzeltemeyeceğimi biliyorum."

Marthen elini Dash'in yelesine dolamıştı. "Krallıktaki tüm güce sahipsin ve istediğin en bencilce şey bu mu?"

Öyleydi. Gerçi o anda Dash'in neredeyse çaresiz kaldığı bir şey daha vardı. "Akşam yemeği iyi olurdu. Ama Renata'nın ağlamamasını tercih ederim." Onun için hiçbir zaman güzel bir söz söylememiş olan annesinden nefret etse bile.

"Aç mısın?"

"Açlıktan
ölüyorum."

Marthen taşıdığı çantadan bir elma çıkardı ve ona uzattı.

Hiçbir şeyin tadı o elmadan daha güzel olmamıştı. Ve Marthen o gece oraya neden gittiğini ya da ilk karşılaşmalarından sonra neden geri döndüğünü hiçbir zaman açıklamamıştı.

Yine de Dash sık sık onun, Dash'in annesi tarafından kendisini kontrol etmesi için oraya gönderilip gönderilmediğini merak ederdi.

Sebepler her ne olursa olsun, yaşlı büyücü Dash'e büyüsünü nasıl kullanacağını ve geliştireceğini öğretmek için her gece geri dönmüştü. Ona felsefe, savaş stratejisi ve politika öğretti.

Bugüne kadar, gecenin kör saatlerinde diğerleri uyurken ona ders verdiği için Marthen'e minnettardı. Aklını başında tutan tek şey bu olmuştu.

Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, esaretinin en "normal" kısmı buydu. Ona kafesteki akılsız bir hayvandan başka bir şeymiş gibi davranıldığı tek zamandı. Dürüst olmak gerekirse, Marthen onun için, onu düşüncesizce doğuran tek boynuzlu attan daha çok bir baba olmuştu.

Dash'in bugüne kadar annesinin onu neden doğumundan birkaç saat sonra babasına teslim ettirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Annesinin Licordian tahtına bağlanmak istemesi dışında.

Babasının ona sürekli hatırlattığı bir gerçektir bu. Kendi annen bile seninle bir şey yapmak istemiyordu.

Değersiz bir darbe. Yaşamana asla izin vermemeliydim. Kanımın ve mirasımın yüz karasısın.

Bu aynı zamanda Renata'nın annesinin ölümüne kadar hayatının her saatinde ona karşı tuttuğu bir şeydi. Dokunma bana! Sen benim oğlum değilsin! İğrençsin! Keşke doğarken ölseydin!

Babası ona Meara'nın sarayına rehine olarak gideceğini ilk söylediğinde, bu olasılığın onu çok sevindirmiş olması ne kadar üzücüydü. Aptal ve genç olan Dash, oradaki hayatının babasının sarayındaki muameleden çok daha iyi olacağını düşünmüştü.

Tanrıların hastalıklı bir mizah anlayışı vardı.

Licordia'da geçirdiği çocukluk ne kadar kötü olursa olsun, Meara'nın acımasız toynakları altında öğrendiği zulmün yanında soluk kalıyordu.

Şimdi geriye dönüp baktığında Dash, Marthen'in onu eğitmesinin nedeninin yaşlı büyücünün bir zamanlar ona sorduğu başka bir bilmece ve Meara'dan öğrendiği başka bir gerçeğe ilgili olduğundan şüpheleniyordu.

Beni kendi zevkleri için arayanların benim adıma acı çekmeleri çok daha olasıdır. Kimim ben?

İronik bir şekilde, Dash'in içine doğduğu ve asla istemediği ya da aramadığı tek şey buydu.

Güç.

Zalimliğiyle tanınsa da, Meara gibi bundan zevk almıyordu.

Ve şu anda, adil bir şekilde hükmedecek başka birini bulabilse, otoritesini memnuniyetle teslim ederdi.

Birkaç dakika sonra hayalet geri döndü. "Sizinle konuşacak, Majesteleri. Lütfen beni takip edin."

Dash, buradaki sıcaklığın ne kadar soğuk olduğunu fark edince kendine yün bir pelerin uydurdu.

Karla kaplı dağlara doğru geriye doğru akan fısıltılı bir dereye gelene kadar ağaçların arasından parlayan ışığı takip etti.

Marthen yalnız değildi. Onunla birlikte yürüyen bir kadın vardı. Soluk- sarı, parıldayan samitten bir elbise giymişti. Beyaz saçları yaşlılıktan gelmiyordu. Genç ve olağanüstü güzeldi, açık mavi teni alçak ışıktaki parlıyordu. En son bir nereid görmeyeli uzun zaman olmuştu. Normalde Dash'in krallığındaki denizlerde yaşarlardı.

Alarium'da daha küçük su kütlelerinde de yaşadıklarını unutmuştu.

"Rivana... Dash ile tanış."

Onun önünde eğildi. "Memnun oldum leydim."

"Ve siz, Majesteleri." Marthen'e doğru döndü. "Sizinle yakında tekrar konuşacağım." Nazik bir gülümsemeyle suya doğru adım attı ve hızla yüzerek uzaklaştı.

"Sizi bölmek istememiştim."

Marthen omuz silkti. "Sorun değil. O ve ben sık sık konuşuruz. Genellikle ben uyurken."

"Sormalı

mıyım?"

"Muhtemelen

hayır."

Dash, Marthen'in onun kendisini ilgilendirmediyi söyleme şekline güldü. Tamam, büyücünün mahremiyetine saygı duyacaktı.

O konuyu değiştirmeye başladığında, etraflarındaki orman sanki yanıyormuş gibi aydınlandı. Oysa yanmıyorlardı. Sadece fey ışığı böyle parlardı. Ve genellikle sadece bir elf ordusu yürüyüşe geçtiğinde.

Dash hemen tek boynuzlu at formuna döndü ve tam savaş zırhına bürünerek üzerine gelen her neyse onunla savaşmaya hazır hale geldi.

Marthen küfretti.

Belli ki elfler onun burada olduğunu öğrenmişlerdi. Asıl soru, hangi klandandı? Drakalf mı, Myrkalf mı, yoksa Nagalf mı?

Drakalflar üçü arasında en barbar olanıydı. Yamyam elfler, bir zamanlar yemek için kardeşlerini avlamışlar, düşmanlarını tüketirlerse onların güçlerini ve bilgeliklerini miras alacaklarına inanmışlardı. Bir kural olarak

Myrkalfler veya Nagalflerden biraz daha kısa ve çok daha zayıftır.

Birincil besin kaynağı olarak diğer elfleri avlamayı bırakmış olsalar da, kardeşleri hâlâ onlara güvenmiyordu. Ve Dash bunun için onları suçlayamazdı. O da kendisine elf yahnisi sunabilecek biriyle akşam yemeğine oturmak istemezdi.

Bazılarının atalarının ritüellerini sürdürdüğüne dair söylentiler hâlâ ortalıkta dolaşıyordu. Eski alışkanlıklardan vazgeçmenin biraz zor olduğunu deneyimlerinden biliyordu.

Myrkalfler çiftçi ve düzenbazdı. İnsanlarla ve diğer türlerle anlaşma yapmayı severlerdi ve bu anlaşmalar genellikle onlarla takas yapacak kadar aptal olanlarda geri tepirdi. Ayrıca hatalı çocuklarını, çiftlik işlerinde kullanabilmek ya da üzerlerinde deney yapabilmek için diğer türlerin uslu çocuklarıyla takas ederlerdi.

Onlara asla güvenilmezdi.

Nagalflar tüm klanları yöneten aristokratlardı. Savaşçılar, soylular, diplomatlar ve rahipler... Ne yazık ki geçmişte en çok kızdırdığı kişiler onlardı.

Yaklaşanların Nagalflar olmamasını umuyordu çünkü topraklarına girmesine pek de dostça yaklaşmayacaklardı. Aslında onu seve seve Meara'ya teslim ederlerdi ve muhtemelen kellesi için ödül ödemeye hazır yedi krallıktan biriydiler.

Küçük ordu yaklaştıkça ve onları teşhis edebildikçe lanet okudu.

Her üç gruptan da temsilcileri vardı. Her biri kendi klanlarını tanımlayan farklı zırhlar ve stiller giyiyordu.

Çok güzel. Niyetleri iştî ve tek boynuzlu atın derisini yüzmek istediklerinden emindi.

Marthen'e baktı. "Uyandın mı?" "Sanırım bunu uyuyarak atlatmalıyım."

Büyücünün korkaklaşması için iyi bir zaman.

"Teşekkürler." "Ne zaman isterseniz, kralım."

Doğan güneşte parıldayan yeşil bir zırh giymiş olan Nagalfların kralı, Marthen'e kınayan bir bakışla yaklaştı. "O senin kralın değil Marthen. Benim."

"Doğru değil, Lord Baldur. O herkesin kralı."

Baldur'un yakışıklı yüzündeki alaycı ifade, Dash'e bu hatırlatmadan ya da kendisinden sadece bir lord olarak bahsedilmesinden hoşlanmadığını gösteriyordu. Baldur, Dash'in insan formunda olduğu kadar uzun olmasa da, yine de boy olarak tembel değildi.

Sırtından aşağıya doğru ördüğü soluk- sarı saçları onu neredeyse hayalet gibi gösteriyordu. Ama o keskin, köşeli yüz hatları kadar değil. Baldur diğerlerine bir göz attıktan sonra Dash'e kuru ve anlamlı bir bakış attı. "Görüyorum ki bu sefer bana hediye getirmemişsin. Sanırım buraya gelirken kutsal koruya uğramadığın için şükretmeliyim."

Dash form değiştirdiği için gerçekten minnettardı. Aksi takdirde, yüz ifadesine hakim olmakta zorlanırdı. Ya da küçümseyerek gülümsemesini engellemekte. "Bir zeytin dalı çağırayım mı?" Boynuzundan bir tane çıkardı.

Baldur eğlenmeden yavaşça gözlerini kırptırdı.

Marthen ise yüksek sesle güldü.

"Oh, neşelen biraz Baldur, bu çok komik." Myrkalflerin lideri Hinrik, Baldur'un sırtına bir tokat attıktan sonra etrafından dolaşarak Dash'e yaklaştı. Zırhı da saçları ve koyu renk yüz hatları gibi kahverengiydi. Baldur'dan birkaç santim daha kısa olan Hinrik, çoğu şey için biraz kaygısız olmasıyla tanınırdı.

Drakalf lideri Tova, Baldur'u görmezden geldi ve Dash'e yaklaşan Hinrik'i takip etti. Oymalı bronz baltasını omzunda taşıyordu, bu da Dash'i biraz tedirgin ediyordu, özellikle de ona bakma şekli göz önüne alındığında.

Ta ki kadın onun önünde durup ıslıl ıslıl gülümseyene kadar.

Kahverengi saçları, süslü, sivri kulak kapaklarını göstermek için karmaşık örgülerle örülmüştü. Kıvrımlarını vurgulamak için kırmızı deri zırhını sıkıca bağlamıştı ve

Düşmanlarını öldürmeden önce gözlerine sokmasıyla tanınan çizmelerinin çivili topukları. "Bir milyon egemenlik ödülü, Kral Deciel..." Cık cık etti. "Tek boynuzlu at kanını tatmak için içim sızlıyor Radgar. Keşke Bunu sizin zavallı kışınız için kimin ödeyeceğini biliyordum, Majesteleri."

Dash nefesini dişlerinin arasına çekti. "Arananlar posterine göre yedi krallığım var. Alarium'un da onlardan biri olduğunu sanıyordum."

Hinrik, Baldur'a bakmadan önce homurdandı. "Vergilerimizi bunun için mi harcıyorsun? Yüce Kral'la yaptığımız anlaşmayı bozmaya mı çalışıyorsun?"

Baldur bu düşünceye gücenmiş görünüyordu. "Pek sayılmaz. Yaptığım gerekli harcamalar için zaten hepinizden yeterince tavrı alıyorum. Sanki bir tek boynuzlu atın kellesi için ödeme yapmayı kabul etmenizi sağlayabilirmişim gibi." Çenesini Dash'e doğru salladı. "Özellikle de onun kadar değersiz birine."

Hinrik düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. "Sentorlar ödeyebilir. Sence Kraliçe Bitchitis'e bir mektup göndermeli miyiz? Bakalım bu ödemeyi teklif eden o mu? Kimsenin adını koyamadığı özel bir nedenden ötürü ondan nefret ettiğini duydum."

Tova sanki bunu düşünüyormuş gibi yavaşça başını salladı. "Parayı kesinlikle düşüncesiz bir tek boynuzlu at piçinin kestiği ana ağacı yeniden yeşertmek için kullanabiliriz."

Hinrik Baldur'a doğru baktı. "Topraklarımda bir yazlık saray işime yarayabilir. Kuzeye bakan bir şey. Geçide bakan güzel pencereler..."

Tuhaf tartışmaları karşısında kafası tamamen karışan Dash kaşlarını çattı. Ciddi görünüyorlardı ama değillerdi. Gerçekten değillerdi. Sadece emin değildi. "Kavga mı ediyoruz?" Çünkü pek de öyle görünmüyorlardı.

Yüz ifadesi soğuk ve hesapçı olan Baldur aralarındaki mesafeyi kapattı. Diğer iki elf hükümdarının arasına girerek Dash'in önünde karşı karşıya geldi.

"Yüce Kral'dan uzak durun."

Dash elflerin yanından geçip güzel ejderhasının savaşa girdiğini gördü. Avcı derisinden başka bir şey giymemişti, kılıcını tutuyordu ve onu korumak için savaşa gitmeye hazırdı.

Düşmanlarının ortasında sayıca azdı. Büyüsü yoktu. O kaçarken elf ordusunun kanını akıtmaktan başka bir şey yapmanın yolu yoktu.

Yine de kendini bir kurban olarak sunuyordu.

Hiçbir şey ona bu kadar dokunmamıştı. Ama gerçekten, bunun için onu lanetlemek istedi.

Baldur başını kaldırıp ona baktı. "O seninle mi?"

"yle." Dash boğazını temizleyerek yanlarından geçip ona yaklaştı. Etraflarındaki okulardan biri bir okla oyalanmaya ve kendi kral ya da kraliçelerine kahramanlık puanı kazandırmaya karar vermeden önce elini onunkinin üzerine koyup kılıcını indirebilmek için tekrar insan bedenine dönüştü.

Tanis ona aptalca olduğu kadar dokunaklı bir ciddiyetle baktı. "Seni almalarına izin vermeyeceğim, Dash."

şefkatle gülümsedi. "Bunun için minnettarım, aşkım. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Tova kaşlarını çatarak onlara baktı. "Kim bu kadın?"

Aklından binlerce olası yalan geçti. Ama ona en büyük korumayı sağlayacak olan gerçek buydu. Ondan nefret etseler ve muhtemelen bu iş bitmeden onu öldürecek olsalar da, Tanis onların düşmanı değildi.

Babası da yle. "Indara Prensesi

Tanis Dragomir."

Bu üçünün de sinirlerini bozdu. Ta ki fke Baldur'un gözlerini karartana kadar. "Onu insana mı dnştrdn? Sana ne yaptılar?"

Sanki Tanis'in babası adına onu dövmeye niyetliymiş gibi Dash'e doğru koştu.

Tanis onun sözünü kesti ve kılıcını bir kez daha ona doğrulttu. "Kralına asla öfkeyle yaklaşma."

Şok Baldur'u olduğu yerde durdurdu. Anında ellerini havaya kaldırdı.

Dash tekrar ona doğru uzandı ve yavaşça kolunu ve kılıcı yere doğru itti. "Gerçekten aşkım, elf kralını kendi topraklarında tehdit etmeyi bırakmalısın. Eminim askerleri bunu sorun ediyordur."

"Yüce Krallarının tehdit edilmesini daha fazla sorun etmeli ve sizi savunmalılar." Tanis etrafta toplanan elflere baktı. Sonra Baldur'a ters ters baktı. "Bu senin yaptığın anlaşma değil mi? Babamın elinde olan anlaşma bu. On Üç Krallık, Yüce Krallarına onu savunmak için sadakat borçludur. İhtiyaç anında onun emrinde askerler. Eğer herhangi bir krallık ya da hükümdar onun hayatını ya da komutasını tehdit edecek olursa, diğerleri onun saltanatını, hayatını savunacak ve gücünü güvence altına alacak. İmzaladığınız yemin bu değil mi?"

Haklıydı. Pazarlık buydu.

Tova ve Hinrik güldüler. Baldur sızlandı.

"Çok iyi bir savunmacı bulmuşsunuz efendim." Tova onlara daha saygılı bir şekilde yaklaştı. Başını Tanis'e doğru eğdi. "Ben Drakalf Prensesi Tova."

Tanis'in gözleri büyüdü. "Yamyam elfleri sen mi yönetiyorsun?" Dash, Tanis'in cüretkâr sorusu karşısında irkildi.

Neyse ki Tova hakaret etmedi. Yine güldü. "Biz sadece kötü olanları yeriz. Ve sonra, sadece bir noktaya değinmek için. Diğer herkesi diken üstünde tutma eğilimindedir. Bir ara sen de denemelisin. Bana ejderha etinin oldukça sağlıklı olduğunu ve elf etinin de düşük kalorili ve kalbe iyi geldiğini söylediler."

Marthen bir kahkaha patlattı. "Değiş tokuş için tarifler yazmalıyım."

Dash başını salladı. "Lütfen bunu teşvik etmeyin."

Tanis önce onlara sonra da Dash'e baktı. "Seni öldürmeye çalışmıyorlar mıydı?"

"Dürüst olmak gerekirse, siz geldiğinizde neler olup bittiğinden pek emin değilim."

Baldur başparmağını alt dudağına sürttü. "Sizi öldürmek istedim Majesteleri. Bu konuda hata yapmayın. Dün topraklarınızdan ayrıldığınız ve birisinin kelleniz için cömert bir ödeme teklif ettiği haberi bana ulaştığında... O ödülü almak için en iyi adamlarımı peşinizden göndermeyi düşündüm."

Tova sıırttı. "Ta ki ben kralımıza, sizin hükümdarlığınız sayesinde neden hâlâ yüksek ve kudretli tahtında rakipsiz oturduğunu hatırlatana kadar."

Baldur onu görmezden geldi. "Taraf tutmuyorsunuz, Majesteleri. Yaptıkları için oğlumun hayatını talep edebilirdiniz ama etmediniz. Onu cezalandırmanız için size teslim etmeyi reddettiğimde kendi kellemi bile isteyebilirdiniz. Başka bir kral, varisimin eylemlerini soyumu iktidardan uzaklaştırmak için bir bahane olarak kullanabilirdi. Ana Ağaç'a yaptıklarınız için hâlâ kızgın olsam da, kan dökmeden haklı bir noktaya değindiniz." Diğer iki lidere baktı. "Bu barış yıllarının tadını çıkardık ve çok geliştik. Alarium'un kaosa dönmek gibi bir arzusu yok."

Hinrik başıyla onayladı. "Prensesin de dediği gibi, yeminimizi tutmak için buradayız. Bize neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, biz de sağlayalım."

Dash afallamıştı. Dürüst olmak gerekirse, kendisine karşı taraf olmalarını bekliyordu.

Tanis gülümsedi.

Tova boştaki elini kaldırdı ve el salladı. Etraflarını saran ordudan iki elf öne çıktı. Yaklaştıklarında Dash, kardeş olabilecek kadar birbirlerine benzediklerini gördü.

Bir erkek. Biri kadın. İkisi de kırmızı Drakalf zırhı giymişti.

Tova gururla gülümsedi. "Oğlum ve kızım. Tora ve Viggo. En iyi savaşçılarımdan ikisi. Sen Licordia'daki tahtına sağ salım dönene kadar onlara senin kişisel muhafızların olmalarını teklif etmek benim için bir onurdur."

"Tora ve Viggo," diye tekrarladı. Gök gürültüsü ve şimşek. İsim seçimi hakkında yorum yapmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı.

Rahatsız bir yüz ifadesi takınan Hinrik kulağını kaşıdı. "İsimleri çok yerinde efendim."

"Nasıl yani?"

"Viggo sessiz ve hızlı hareket eder. Vurduğu anda hedefi ölmüş olur. Tora... onun savaş çılgınlığını duyduğunda, kafan çoktan kopmuştur."

"O zaman onların korumasına sahip olmaktan onur duyarım. Teşekkür ederim, Tova."

Başını ona doğru eğdi.

Tanis kaşlarını kaldırdı. "Kimseyle dövüşmek zorunda kalmayacak mıyız?" "Görünüşe göre hayır," diye fısıldadı ona. "Yeni bir benim için de bir deneyim oldu."

Kılıcını kınına soktu. "Daha uzun uyuyabilir miydim? Siz elflerin uykuyla ne alıp veremediği var?"

Tova güldü. "Gel. Kalem uzakta değil. Biraz yiyecek alalım. Prenses için bir yatak ve bu durumla en iyi nasıl başa çıkabileceğimizi tartışabiliriz."

Diğerleri atlarının yanına giderken Dash tek boynuzlu at formuna geri döndü ve Tanis için sırtına bir eyer yerleştirdi. Tanis kendini yukarı çekene ve diğerleri fark edene kadar hiçbir şey düşünmedi.

Havayı tam bir sessizlik

kapladı. Kahretsin.

Marthen'in ruhu ona doğru sürüklendi. "Onlara söyleyecek bir şeyler düşünmek isteyebilirsin," diye fısıldadı.

Sorun şu ki Dash ilişkilerini kimseye nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Kendisine bile.

Sen Yüce Kral'sın.

Hiçbir şey açıklamak zorunda değildi. Pozisyonunun tek avantajı buydu. Siktir et onları.

Bırak spekülasyon yapsınlar.

Başını dik tutarak Tova'nın kalesine yöneldi ve onların merakını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Tanis, Dash'in diğerklerinin arkasından gittiğini fark etti.
"Onlara güvenmiyorsun, değil mi?"

"Öyle mi?"

Bunu düşündü. "İstiyorum."

"Ama?"

"Muhtemelen ben de seninle aynı sorunları yaşıyorum. Yardım etmek isteyen herkese karşı temkinliyimdir, özellikle de yardım etmemek için bir nedeni olanlara ve kellen için teklif edilen para miktarı göz önüne alındığında... neden yardım etsinler ki? Doğru gelmiyor, değil mi?"

"Değil mi?" diye sordu. "Her zaman bu kadar bıkkın olmaktan nefret ediyorum. Ama hayatım bana birini bıçaklamak için fırsat verildiğinde, bir arkadaş bile olsa, çoğunun bunu kabul edeceğini öğretti."

Uzanıp onun boynunu okşadı ve tamamen aynı fikirde olduğunu belirtti. O da aynı şeye tanık olmuştu.

Dash bu rahatlığın tadını çıkardı. Onu anlayan birinin olması güzeldi. Kız kardeşi güvensizliği yüzünden onu hep azarlardı. Çok yargılayıcısın! Herkesin içinde hep kötülük görmek zorunda mısın, Dash? Onlara bir şans ver, seni şaşırtabilirler.

Renata bu kadar temkinli olduğu için kendisini hep kötü hissetmesine neden olurken, Tanis ona kendisini normal hissettirmişti. Ama sonra, onunla aynı dünyayı biliyordu. Renata'nın sığındığı güvenli dünyayı değil.

"Uyandığında yanında olamadığım için üzgünüm," dedi ona. "Sorun değil. Saldırı altında olmadığına ya da ölmediğine sevindim. Ama itiraf etmeliyim ki Beast, seni bulduğum noktadan bakıldığında korkunç bir durumda bulduğumda biraz korktum."

Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. "Sayıca çok az olmanıza rağmen beni savunmaya koşunuz. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Dash durakladı ve ona tekrar bakabilmek için başını çevirdi. "Cidden, Tanis. Teşekkür ederim. Pervasızca ve intihara meyilliydi. Ve bir parçam bunun için seni dövmek istiyor. Ama pervasız ve intihara meyilli olduğun için sana

gerçekten minnettarım."

Ona sarılmak için eyerde öne doğru eğildi. "Tekrar rica ederim. Sadece bir dahaki sefere bizim için daha iyi şanslar seç."

Güldü ve ilerlemeye başladı. "Elimden geleni yapacağım."

Biz. Dash, içinde çınlamasına rağmen bu tek kelime hakkında yorum yapmadı. Daha önce hiç gerçekten biz olmamıştı. Bu ona...

Korkunç.

Ama iyi. Onun arkasında durmak için hiçbir nedeni yoktu. Yine de tereddüt etmemişti.

Hiçbir kadın onun için bunu yapmamıştı. Hatırlayabildiği tek şey, tek başına bir arenaya atıldığı ve kendi başına savaşmaya bırakıldığı zamanlardı.

Değerinizi kanıtlayın!

Ne kadar kazanırsa kazansın, yine de kendini değersiz hissediyordu. Hak etmediğini. Hatırlayamayacak kadar gençken boynuzunu kırmızıya çeviren öfke buydu.

Boynuzların özelliği de buydu, her an renk değiştirebilirlerdi. Herhangi bir sebepten dolayı. Bir tek boynuzlu at için, ruhunun tüm dünyanın görebileceği şekilde sergilenmesi kötü kokuyordu.

Ya da en azından renklerin ne anlama geldiğini bilenler.

Beyazlar lekesiz ve saf olanlardı. Hayatın acımasızlığı tarafından dokunulmamış olanlar. Kız kardeşininkinin çoğu beyazdı.

Mor boynuzlar rahiplerine ve danışmanlarına aitti. Derin bir sezgi ya da maneviyat geliştirmiş olanlara. Sarı boynuzlar azimli ve yaratıcı tek boynuzlu atlara aitti. Onlar risk alanlar ve her türden zanaatkârlardı. Yeşil boynuzlar daha güçlü büyü yeteneklerine sahip olan şifacı ve büyücülere aitti. Mavi boynuzlar diplomatik özelliklere sahip olanlar için ortaya çıktı. Çatışmadan hoşlanmayanlar ve yavaş öfkelenenler. Karmaşık meseleleri en iyi şekilde düşünebilenler. Generali Kronnel mavi boynuzluydu.

Bazen bu mavi boynuzlar, taşıyıcı daha büyük bir bilgelik seviyesine ulaştığında ya da babasının gibi olağanüstü liderlik özellikleri gösterdiğinde gümüşe dönüşürdü.

Yine de, gümüş diğer renklerden de tezahür edebilirdi. Sadece gümüşün başka bir kaynaktan tezahür etmesi o kadar yaygın değildi, ama oluyordu.

Turuncu boynuzlar doğal öğretmenlerdi. Başkalarını cesaretlendiren ve ellerinden geldiğince yardım edenler onlardı. Kırmızı ise çoğu ergenin ve çok sayıda askerin normal rengiydi. Tek boynuzlu atların çoğu kırmızı boynuzlarını aşmışlardı. Ancak şiddet ya da travma eylemleri herhangi bir rengi herhangi bir zamanda kırmızıya dönüştürebilirdi.

Bir de sadece Renata'nın elde etmeyi başardığı, son derece nadir bulunan altın boynuzlar vardı. Bu, kendini bir başkası için feda etmeye hazır saf bir kalbe sahip olmaktan geliyordu. Kız kardeşinde onu deliliğe sürükleyen tek şey buydu.

Masumiyeti. Tehlikeyi görememesi. Ya da bir başkasında herhangi bir art niyeti. Her zaman şüpheliydi, ama ondan asla.

Herkesi savunurdu. Keryna'yı bile.

Kız kardeşinin boynuzunun lüksüne imrenmişti. Böyle güvenebildiği için.

Boynuzu teknik olarak koruma amaçlı olsa da, bunun korkunç bir bedeli vardı. Diğer tek boynuzlu atların, konu etrafındakileri korumaya geldiğinde hiçbir kısıtlaması olmadığını bilmelerini sağlıyordu. O her şeyi yapabilirdi.

Bu yüzden siyah boynuzdan çok korkulurdu.

Tek boynuzlu atları neredeyse aynı derecede duraksatan başka bir renk daha vardı. Gri bir boynuz. Daha güçlü oldukları için değil. Tam tersine.

Gri boynuzlular kararsız ve emin olmayanlardı. Düzenbazlar. Şüpheli ve genellikle sorun çıkaranlar.

Keryna.

Aldatabileceklerine asla inanmayacak olan bir altın boynuzla arkadaş olmak tehlikeli bir şeydir çünkü altın boynuz onların sadece güvensizliklerini ve kararsızlıklarını görür. Asla ihanetlerini değil.

Hep komplo görüyorsun, Dash. Bunu durdurmalısın.

Ve bunu hâlâ görüyordu. Elflerin barış istedikleri için ona yardım ettiklerine bir türlü inanamıyordu.

Boynuzlu olsun ya da olmasın, gözlerini açık tutup onları yakından izlemek niyetindeydi.

CHAPTER 15

TAnis, Tova'nın sarayından çok etkilenmişti. Babasınıninki gibi, korunmak için dağın yamacına inşa edilmişti. Ama benzerlikler burada sona eriyordu. Mavi ve altın rengi. Birinin yaşadığı bir yerden çok bir mücevher kutusuna benziyordu. Kuleler yukarıya, gökyüzüne doğru kıvrılıyordu. Ejderhaların buranın etrafında döndüğünü görmeyi bekliyordu ama yine de burası onların evlerinden daha görkemliydi.

Buraya giden yol savunma için dardı ve dağ boyunca okçuların kurbanlarını yerleştirebileceği ya da diğerlerinin istilacı bir ordunun üzerine alevli yağ dökebileceği yarıklar vardı.

Akıllica.

Devasa savaş gryphonları, saray hizmetkârları ve aileleri için olduğunu düşündüğü bir grup evin bulunduğu dış bailey'e açılan asma köprüyü kaplıyordu.

Gryphonlar onun için bir sürprizdi çünkü Indara'dan başka bir yerde yaşadıklarını fark etmemişti. Krallıklarında çok büyük bir gryphon ve wyvern nüfusu olduğu için, ejderhalar gibi olduklarını ve diğer türlerle karışmadıklarını varsaymıştı.

Ama koruyucu rollerinde mutlu görünüyorlardı. "Burada çok gryphon var mı?" diye sordu Dash.

"Oldukça fazla. Neden?"

"Burada yaşayan biri olduğunu bilmiyordum."

"Merak etmeyin. Onlar esir değil. Elfler onları bize karşı savaşta kullanıyor... ya da eskiden kullanıyorlardı. Bizim de onlardan oluşan küçük bir nüfusumuz var."

"Öyle mi?"

"Var ama bizimkiler tamamen sivil. Uçtuğumuz için ordumuzda onlara ihtiyacımız yok."

Indara'nın büyük bir gryphon nüfusuna sahip komşu bir krallık olduğu düşünüldüğünde, bu ona garip gelmişti. "O zaman neden Licordia'da yaşamayı tercih ediyorlar?"

"Elfler gibi onlar da aramızda yaşamak için Indara'da olduklarından daha iyi para alıyorlar. Ve topraklarımızdaki insanlar ve diğer türler onları krallıklar arasında uçmak için kullanıyor."

"Neden bir tek boynuzlu at kullanmıyorsunuz?"

Omzunun üzerinden ona sinirli bir bakış atmak için durakladı. "Biz yolcu tek boynuzlu atlar değiliz."

"Gerçekten mi?" diye sordu alaycı bir tavırla, ellerini kaldırarak onun yolcusu olduğunu hatırlattı.

"Sen bir istisnasın. Normalde sadece savaş için binicilere izin verilir."

Gülümseyerek onun boynunu okşadı. "Bir istisna olduğumu bilmek güzel."

Bu düşünce bile onu baştan aşağı ısıtmıştı. Ve bunun onu utandırdığına dair garip bir hisse kapıldı çünkü adam hemen ilerlemeye başladı ve bir daha konuşmadı.

İç bailey'e ve nihayet sarayın avlusuna açılan bir dizi köprüden daha geçtiklerinde hâlâ gülümsüyordu.

Karmaşık ve korkutucu ama güzel. Ve güzel demişken.

Son derece uzun boylu bir adam, kaslı omzuna tünemiş büyük bir kargayla merdivenlerde bekliyordu. Bir ucunda kristal bulunan uzun, bükülmüş bir asaya yaslanmıştı ve bir simyacı ya da şamanın kırmızı kıyafetini giymişti. Uzun siyah saçları deri bir kordonla yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

Tanis bakışlarını ondan alamıyordu. Dash gibi o da bir otorite ve tehlike havası taşıyordu. Birinin ona meydan okumasına cüret eden ham bir güç.

Gerçekten de yüz hatlarında ona Dash'i hatırlatan bir şeyler vardı. Gözlerinin ürpertici bir mavi olması dışında.

Onu görünce kalbi hızlandı. Dash durdu.

Tanis attan inmeden önce bir an bekledi. Bunu yaptığı anda Dash insan formuna dönüştü.

Yabancı ancak o zaman hareket etti. Tsking, ona soğuk bir şekilde baktı.

"Şimdi gidip ne yaptığınızı bilmek istiyor muyum, Majesteleri?"

Dash ona baktı ve onun gözlerindeki kızgınlığı gördü. "Halla'nın sana çoktan söylediğini varsayıyorum, yoksa orada dikilip öyle bakmazdın."

"Ama neden, Dash? Neden mi? Onu bir insana dönüştürmekten bahsetmiyorum. Sen daha iyi bilirsin."

Karga gakladı.

Dash yorgun bir iç geçirdi. "Tanis, bunlar Ryper ve Chrysis. Ryper sinir bozucu bir adam. Onu görmezden gelmekte özgürsünüz. Ben çoğu zaman öyle yapıyorum." Sonra Ryper'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Peki sen neden buradasın? Licordia'da, tahtımı koruyor olman gerekmiyor mu? Başka birinin canını mı sıkıyorsun?"

Ryper cevap olarak homurdandı. "Konuşmamız gerek. Yalnız konuşmalıyız."

"Ne zaman söyleyen büzgen kaslarımın sıkışmasına neden olan beş kelime."

Marthen onlara katılan Dash'in sırtını sıvazladı. "Söyleyecekleri hiç hoşuna gitmeyecek." Dash'in yanından Tanis'e doğru adım attı. "Gelin leydim. Bırakalım da öğütlerini alsınlar. Sen ve ben gidip elf sarayını keşfedebiliriz. İçerisi daha da görkemli."

Neler olup bittiğini gerçekten duymak istiyordu ama bunun haddi olmadığını biliyordu. Bu yüzden Marthen'in koluna girerek kendisini götürmesine izin verdi.

Dash, Ryper ile arasındaki mesafeyi kapatmadan önce Tanis'in gidişini izledi. Ryper'ın duruşundan bunun kötü olacağını anlamıştı. Ama bunu ertelemeye gerek yoktu. "Ne oldu?"

Ryper ona katlanmış bir parşömen parçası uzattı. "Ben buraya Dove'u almaya gelirken Ronan, Cadoc ve Mischief'i Chrys ile birlikte Licordia'ya gönderdim."

"Sanırım Chrys onları bıraktıktan sonra notu size getirdi?"

"Tabii ki yaptım," dedi tüylerini diken diken ederek.

Dash içinde ne olduğundan korkarak açtı ve Ronan'ın raporunu okudu. Zaten beklediği gibi, kız kardeşinin ölümünün arkasında Keryna vardı.

Bilmediği şey ise krallığının işgal edildiği gerçeğiydi. "Yani, Meara resmen tahtımı ve ordumu ele geçirdi."

Ryper yüzünü buruşturdu. "En azından o öyle düşünüyor. Ama eminim Aderyn ve Kronnel hâlâ güçlerinizin kontrolünü elinde tutuyordur. Kronnel'e senden daha fazla güvenmesem de Aderyn bizden biri. Askerleri senin emrinde ölümüne savaşmak için hazır bekliyor olacak."

Müthiş. "Meara nasıl hâlâ hayatta? Aþaswere ona saldırmadan krallığımı istila edememeliydi."

Ryper burnunu kırıştırdı. "Teknik olarak. Kardeşi ordusunu getirmek için sizden bir davet aldı."

"Bir sentora asla davetiye göndermedim."

"İyi bir sahtecilikti. Aþaswere'nin incelemesinden geçen bir tane. Bu nedenle, Meara kardeşi adına daveti kabul etti."

Bu onu çileden çıkardı. Bir aþaswere'nin etine sözleşme yazılmasının tek amacı, sözleşmeye her zaman uyulmasını sağlamaktır. Sözleşmeyi kim bozarsa, ajanlarından biri tarafından yakalanıp öldürülecekti.

Anlaşmayı bozmanın tek yolu
ki bu neredeyse imkansızdı, ya da

Ryper'ın az önce açıkladığı gibi bir boşluk bulmak.

Dash bu yüzden birini dövmek istedi. "Dove nerede?" diye sordu.

"Arkanda."

Dash, hiç kimsenin elf piçi asilzadeden çıkmasını beklemediği o derin, hırçın ses tonuyla gerildi. Uzun boylu ve sert biri olmadığı için değil, normalde konuşmadığı için. Kimseyle. Ondan tek bir kelime bile duymak için genellikle bir kraliyet bildirisi gerekirdi.

İki mucizeydi.

Dubhdara sadece Meara ve sarayı tarafından kazıklanmamıştı, önce annesi ve elf ırkı tarafından da kazıklanmıştı. Çoğunlukla kraliyet elf annesi babasının adını vermeyi reddettiği için. Bu reddediş ona her şeye, oğluna da neredeyse her şeye mal olmuştu. Haince ilişkisi yüzünden idam edildiği için hem itibarı hem de konumu zedelenmiş, piç oğlu da onu görmekten nefret eden, yoksullukları ve ellerinden alınan unvanları için onu suçlayan gözden düşmüş akrabaları tarafından büyütülmeye mahkûm edilmişti.

Dash teslim edildiğinde Baldur'un onu rehine olarak Meara'ya göndermesinin nedeni buydu. Dove bunun için annesinin kocasını asla affetmemişti ve Dash de onu suçlamıyordu.

Ama eski dostunu görmek güzeldi. Kolunu Dove'a uzatarak ona bir gülümseme sundu.

Dove onun elini tuttu ve kardeşçe sarılmak için kendine çekti. Sırtına öyle sert vurdu ki Dash'in nefesi kesildi.

"Marthen bana burada olduğunuzu söylediğinde geri dönmeye hazırlanıyorduk," dedi Ryper. "İyi zamanlama."

"Bundan emin değilim." Dash, Dove'dan bir adım uzaklaştı. "Kuyruğumu kovalıyormuşum gibi hissediyorum."

Ryper başını salladı. "Sanırım kasıtlı olarak kazları kovalamak için gönderildik."

Dash kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Asanın hâlâ Licordia'da olduğunu düşünüyor." Chrys Dash'in omzuna uçu. "Ryper gidip onu bulup bulamayacağıma bakmamı istiyor."

Bu sözler onu en az Dove'un selamlaması kadar etkiledi. "Anlamıyorum."

Ryper başını parşömene doğru eğdi. "Bir düşünün. Kendine zaman kazandırmak ve ölümcül bir büyü yapma zamanı gelene kadar saklanmak istiyorsan, düşmanını hâlâ elinde olan bir şeyi aramaya göndermekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

Dash küfretti. "Hepsi bir tuzaktı."

"Ben de öyle düşünüyorum. O kadar yer varken neden Pagos'u seçsinler ki?"

Ryper haklıydı. "Bunu düşünmeliydim."

"Aklınız başka şeylerde, sizi anlıyoruz."

Duygusal olarak tehlikede olduğunuzda bazı şeyleri gözden kaçırmak kolaydır." Dove boğazını temizledi.

"Renata için üzgünüm."

Dash cevap vermedi. Söyleyecek bir şey yoktu. Acı hâlâ başa çıkılamayacak kadar büyüktü.

Bu doğru değildi ve onun kaybıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu, bu yüzden reddetti.

Şimdilik.

"Minnettarım." Söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu. Çok önemsizdi, özellikle de yaşadıkları onca şey düşünüldüğünde.

Avluya göz gezdirdi ve üçünün neden arkadaş olduğunu anlamaya çalışırken mesafelerini koruyan meraklı izleyicileri fark etti.

"Nasılsın?" Dash Dove'a sordu.

Dove omuz silkti. "Bugün kimseyi öldürmedim. Ama her zaman yarın vardır."

Muhtemelen yapabileceğinin en iyisi buydu ve Dash kendini tutmasına hayret etti. Tıpkı Dove'un eve dönmüş olmasına şaşırdığı gibi. Elflerin ona ve annesine yaptıkları göz önüne alındığında, hiçbiri neden geri döndüğünden hâlâ emin değildi.

Ama Dove'un özelliği de buydu. Duygularını ya da düşüncelerini pek sık paylaşmazdı.

Chrys kanatlarını gerdi. "Diğerlerine söylememi istediğiniz bir şey var mı, efendim?"

"Dikkatli olun. Elimizden geldiğince çabuk orada olacağız. Onlara katılana kadar alçakta kalın."

"Ve Aderyn'e odamdan uzak durmasını söyle," dedi Ryper huysuzca.

Dash kaşlarını çatdı. "Bilmem gereken bir şey mi var?" "Pek sayılmaz."

Neden buna inanmadı?

Belki de yersiz bir yorum olduğu içindir. Aralarında kesinlikle tuhaf bir şeyler vardı ama şu anda bunu irdeleyemeyecek kadar yorgundu ve Ryper'ı tanıdığından, ağızını burnunu kırsa bile ayrıntıya girmezdi.

Dash de bıraktı. Onun başını dikkatle okşadı. "Sen de dikkatli ol, Chrys."

Başını ona doğru eğdi. "Ve sen." Bununla birlikte, kendini onun omzundan fırlattı ve uçtu.

Dash onun karanlığın içinde kayboluşunu izledi.

O gider gitmez Ryper bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Peki... ejderha ne olacak?"

"Sen bile yapma."

Ryper ona ters ters baktı. "Büyücü güçlerini asla tehlikeye atmayacağına yemin ettiğini sanıyordum."

Dove güldü.

Dash onların alayları karşısında dişlerini sıktı. "Size olan borcumu unutmadan önce ikiniz de durun ve durduğunuz yerde bağırsaklarınızı deşeyim."

Ryper uzaklaştı ve elini kaldırdı. "Daha fazla konuşmayacağım Dash. Ama ejderhalar ve tek boynuzlu atlar arasındaki ateşkesin ne kadar zor kazanıldığını biliyorsun."

Evet, vardı. Ve zaten sentorlarla bir savaşları vardı. İhtiyacı olan son şey Tanis'in babasıyla yeni bir savaşın başlamasıydı.

Bu da onu bir şey hakkında meraklandırdı. "Sana bir sorum var?"

Ryper kaşlarını kaldırdı. "Yani?"

"Arananlar posterinin sahte olduğundan emin miyiz? Yoksa gerçekten bana karşı isyan eden ve başıma ödül koymak için bir araya gelen yedi krallık mı var? Ve eğer yedi tane varsa, bunlar hangileri?"

Ryper cevap vermeden önce Dove ve Ryper düşünceli bir şekilde yüzlerini buruşturdular. "On üç krallık. Licordia, Tenmaru, Alarium, Pagos ve Indara'yı devre dışı bırakabiliriz. Geriye sekiz krallık kalıyor, şu anda tahtınızda oturan sentorlarla birlikte."

"Yani senden duyduğum kadarıyla Ryp, daha nazık, daha kibar bir hükümdar olmalıymışım."

Ryper homurdandı. "Benden değil. Düşündüğüm şey, mızraklara takmamız gereken birkaç kafayı kaçırdığımız."

"Meara'ninkinden başlayarak."

Bu sert yorum üzerine ikisi de dönüp Dove'a baktılar.

Dove irkilmedi bile. "Bana öyle bakmayın. Eğer ikiniz beni dinleseydiniz ve size söylediğimde o kaltağı öldürseydiniz, şimdi Licordia'ya bir ordu gönderip onu öldürmek zorunda kalmazdık, değil mi?" Dash'in bakışlarıyla karşılaştı ve oradaki nefret Dove'un ruhuna kadar işledi. "Bu sefer onun boğazını alabilir miyim?"

Dash makul olmak istiyordu. Acımasız annesi ve soğukkalpli babasının kanlı oğlu değil Marthen'in onu eğittiği kral olmak istiyordu. Ama dürüst olmak gerekirse... onun boğazını en az Dove kadar arzuluyordu. "Sana bunun sözünü veremem, Dove."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ona ilk ben ulaşırsam, onu öldüreceğim."

CHAPTER 16

W Ne yapacağız?"

Bink, onları bu durumdan kurtaracak herhangi bir şey düşünmeye çalışırken aptal insanı susturdu. Durumu kontrol etmek buraya kadarmış.

Hiçbir şeyi kontrol edemiyordu.

"Saklanmalıyız," diye fısıldadı Fort'a, insanı çömelmeye zorlayarak. Sarayın alt odalarından birindeydiler ve sentorların gözünden ve kulağından uzak durmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Şu anda Keryna'nın ölü mü diri mi olduğunu bilmiyordu. Umurunda da değildi. Meara ona hâlâ yanındaki kesede duran asa için işkence etmişti.

Bir parçası bunu kraliçeyle takas etmek için kullanmak istedi. Ama akli başında olan kısmı bunu denemekten daha iyisini biliyordu. Onunla mantık yürütmek mümkün değildi. Dash'ten bile daha acımasızdı.

Yüce Kral'ın tek iyi yanı işkenceye inanmamasıydı. Hak edenleri cezalandırır ve bazen de ibret olsun diye onları cezalandırırdı. Ama kraliçenin aksine, zalimlikten hoşlanmazdı.

O yaptı.

Bink şimdi bile merhamet dilenenlerin çığlıklarını duyuyordu. Ölüm için yalvaranların.

O kötü kaltak bu seslerden zevk alıyordu. Buna bir senfoni gibi davrandı ve onlar acı çekerken yemek bile yedi.

Nasıl bu kadar çabuk kontrolünü kaybetmişti? Hâlâ bilmiyordu. Kral olması gerekiyordu. Lağımdaki bir fare gibi saklanmamalıydı.

Fort'un ünlü bir ejderha avcısı olması gerekiyordu.

Şimdi...

Canlarını ve uzuvlarını kurtarabildikleri için şanslılar.

Düşün, Bink. Düşün.

Altın asa hâlâ ondaydı. Bu da en kötü ihtimalle pazarlık edecek bir şeyi olduğu anlamına geliyordu. Meara onun elindekini bulmak için sarayı ve bulabildiği herkesi parçalara ayırıyordu.

Bu ona avantaj sağladı.

Delilerle pazarlık yapamazsın.

O da bunu biliyordu.

Ama aptal insan bunu yapmadı. Seçeneklerini düşünürken Fort'a bir göz attı.

İnsanların kullanım alanları vardı.

"Fort... Yapabileceğin bir şey var." "Ne?"

"Kraliçe sahip olduğumuz şeyi istiyor, değil mi?" Başını salladı.

"Hadi ona verelim."

Fort başını kaşıdı. "Burayı satıp zengin olacağımızı sanıyordum."

"Yapacağımız şey tam olarak bu. Bunu ona sunacağız ve ödüllendirileceğiz."

Fort yüzünü buruşturdu. "Anlamıyorum."

"Ejderha kafatasını ve büyüü ona götüreceksin. Bunları ona göster ki ciddi olduğunu anlasın. Bir pazarlık yapana kadar asayı güvende tutmak için geride kalacağım."

Fort burnunu kaşıdı. "Bilmiyorum, Bink. Kötü bir fikir gibi görünüyor."

Ama bu karmaşadan kurtulmak için tek şansları buydu. "Bana güvenmek zorundasınız."

Birkaç saniye sonra Fort başını salladı. "Pekâlâ. Ne yapmam gerekiyor?"

Bink büyüünün bir kopyasını çıkardı ve insana uzattı. "Buna ihtiyacın olacak. Bunu kraliçeye götür ve sana söylediğim her şeyi tekrarladığından emin ol."

MEARA, Dash'in ofisinin zemininde volta atarken nadir görülen bir öfke nöbeti geçiriyordu. Dürüst olmak gerekirse, evini özlüyordu. Bu topraklarda olmaktan nefret ediyordu. Onlar çok...

Onun zevkine göre mutlu. Tek boynuzlu atların nesi vardı? Onlar gerçekten de aşağı bir türdü. Tek yapmak istedikleri oturup şiir ve felsefe yazmaktı. Müzik çalmak. Fikirleri tartışmak.

Birbirinize saygı gösterin. Yasalarımız olsun.

Mide bulandırıcıydı. Kan sporları neredeydi? Cezalandırılması gereken suçlular mı?

En azından Dash'in babası iyi bir gladyatör oyununa inanıyordu.

Dash onun topraklarında geçirdiği zamandan hiçbir şey öğrenmemiştir.

Zaten bildiklerinden daha fazlasını öğrenmek için daha kaç tek boynuzlu at öldürmesi gerekecekti?

Öldürmenin onu mutlu etmesi gerekirken, bu onu sinirlendirmeye başlamıştı. Hepsi gerçekten bu kadar aptal mıydı?

Nasıl olur da hiçbiri Renata'nın cesedinin nerede olduğunu bilmez?

Ya da boynuzunu?

Hepsi işe yaramazdı. Kesinlikle işe yaramaz.

"Kraliçem mi?"

Adsel odaya girdiğinde volta atmayı bıraktı. "Evet?"

"Burada sizinle konuşmak isteyen bir insan var."

Bir insan mı? Ne kadar yeni. Sarayda o kadar çok insana rastlamamıştı. Gerçi ona kasabada da epeyce olduğu söylenmişti. "Neden?"

"Aradığınız asa hakkında bilgisi olduğunu söylüyor."

İşte bu onun dikkatini çekti. "O zaman elbette, onu içeri alın."

Zavallı küçük serserinin içeri girişini izlemek için kapıya doğru döndü. Gelincik gibi bir hali vardı, dağınık sakalları da buna yardımcı olmuyordu. Bir an onun konuşmasını bekledi.

Bunun yerine, o kadar kötü titriyordu ki, mermer zemine işeyebileceğini düşündü.

"Burada olmak için bir nedeniniz var mı?" diye sordu.

"BEN... BEN..." Boğazını temizledi.

"Sen ne?" dedi test edercesine. Aptal mısınız? Bu bir veriydi ve hakareti nasıl içinde tuttuğundan emin değildi.

"Ben büyük bir ejderha avcısıyım."

Meara güldü. O mu? Ondan korkusundan titriyordu ve kadın bir ejderhanın pençesinin yarısı kadardı. Onu bu kadar korkutuyorsa bir ejderhayla nasıl yüzleşebilirdi?

Embesil.

Yine de kızın kahkahası adamın yanaklarının kızarmasına neden oldu. "Asanın nerede olduğunu biliyorum."

Bu onun kahkahasını anında öldürdü. "Ne var biliyor musun?" "Aradığın asa. Nerede olduğunu biliyorum."

Şimdi dikkatini vermişti. "Nasıl? Nerede?"

Sesli bir şekilde yutkundu. "Bunu Keryna'dan aldım." Cebinden bir parça parşömen çıkardı ve ona uzattı. "Ayrıca tek boynuzlu at kralını öldürmek için kullanabileceğin bir büyüm var."

Mektubu hızla alıp okuyan Adsel'e baktı.

"Öyle görünüyor kraliçem." Ona uzattı. Sonunda bir nebze de olsa mutluluğu bulmuştu.

Danışmanından kağıdı alarak hevesle maddeleri okudu.

Bu da onun neşesini kaçırdı. Cidden mi? Bu bir şaka mıydı? Yoksa delilik mi? "Derisi yüzülmüş bir katilin derisine kim sahip olabilir ki? Bakire trol... Ne? Bu hayatımda gördüğüm en aptalca büyü! Bunu kim buldu?"

İnsan gerçekten de elini kaldırdı. "Büyüyü kimin yaptığını bilmiyorum. Ama o eşyaların hepsi bizde var."

"Biz mi?" diye sordu.

"Ortağım ve ben. Onları topladık."

Bu onun moralini biraz olsun düzeltmeye başlamıştı. Meara kaşlarını Adsel'e doğru kaldırdı. "Peki bu ortak nerede, söyler misiniz?"

"İhtiyacınız olan asa ya da boynuz şeyini korumak."

Büyüyü dikkatlice katladı. "O zaman senin şu ortağını bulmamız gerekecek, değil mi?"

"Uh..." İnsan odanın içinde etrafına bakınırken paniklemeye başladı. Geri çekildi ve Adsel'e çarptı. "O... o... dedi ki-"

"Ne dediği umurumda değil, insan. Bana bilmek istediğim her şeyi anlatacaksın."

CHAPTER 17

Tanis yatağında uzanmış, Dash'in yanağının altında atan kalbinin sesini dinliyordu. Dash'in insan ya da tek boynuzlu at olarak uyumayı seçebilmesi onu hâlâ şaşırtıyordu.

Ya da daha doğrusu, onunla bir insan bedeninde yatacak kadar ona güvendiği için. Adamın tek boynuzlu atlar ve boynuzları hakkında söylediklerini hâlâ unutmamıştı. Bu bedende savunmasızdı. Özellikle de mışıl mışıl uyurken.

Bu da onun insanken esasını nereye sakladığını merak etmesine neden oldu. Ona dair hiçbir iz görmemişti ama yakınında tutması gerektiğini biliyordu. Bunun için ona hak veriyordu. Onu saklamak konusunda yetenekliydi.

Bunu ona karşı kullanacağından değil. Sadece merak ediyordu.

Tıpkı elfler gibi, Dove ve Ryper da ilişkilerinin gerçek doğası hakkındaydı. Son birkaç gündür Dash'in topraklarını istila etmek ve ordusunu geri kazanmak için en iyi planları yaparken kişisel sorularından kaçınmak zor olmuştu.

İkisi de aralarında var olan şeyin doğası hakkında ayrıntılı bilgi vermeye istekli değildi. Çoğunlukla kendilerini tanımadıkları için.

Yalnız kaldıklarında ilişkilerini gerçekten tartışmadılar.

Sormaya çok korkuyordu çünkü daha iyisini biliyordu. Yüce Kral olmasa bile, o bir tek boynuzlu attı. O ise bir ejderhaydı. Şu anki bedeni sadece geçiciydi.

Ejderha olmaya geri döndüğünde, herhangi bir ilişki kurmaları mümkün olmayacaktı. En azından fiziksel bir ilişki.

Babası öğrenirse onu öldürürdü ve- 'a neler yapabileceğini ya da- Dash'ten neler talep edebileceğini kimse bilemezdi. Ejderhaların türler arası geçiş yapması yasaktı. Klanları dışında çiftleşmelerine ancak izin veriliyordu, o da ancak konseyleri tarafından onaylanması gereken siyasi nedenlerle.

Bunun Indara'da yaratacağı skandalı ancak hayal edebilirdi. Tek boynuzlu at Yüce Kralları ile bir ejderha prensesi. Alacakları şeylerin en azı onun hayatı olurdu.

Bunun bir önemi yoktu. Ejderha avcısının saklandığı Licordia'ya doğru yürümek için bugün yola çıkıyorlardı.

Ve Meara'nın Dash'in tahtında oturduğu yer.

Kapının aniden çalınması onu ürküttü.

Kollarının arasında dik duran Dash bir lanetle uyandı ve savaşmaya hazırды.

Kimsenin onlara saldırmak için kapıdan içeri dalmadığını fark ettiklerinde ikisi de güldü.

Dash onun alnına bir öpücük kondurduktan sonra üzerine bir kürk çekti. Cevap vermeye gitmeden önce zayıf kalçalarına sarmak için bir tane daha aldı.

Tanis yerdeki tuniğine uzanarak ona doğru çekti. Kemerі ve hançeriyle birbirine karışmıştı. Onları ayırırken tuhaf bir şey fark etti.

Taşıdığı süslü siyah hançer. Sabahın ilk ışıklarının hançerin oymalı tasarımına vuruş şekli ortadaki spiral tasarımı öne çıkarıyordu.

Ortadaki spiral tasarım...

Bu onun asası.

şok içinde nefesi kesildi. Tasarımın içinde gizlenmiş olsa da, bir kez görüldüğünde açıkça anlaşılıyordu. Çok zekiceydi. Özellikle de kabzanın siyah derisi boynuzun bir kısmını sararak onu korumuş ve gizlemişti. Tam orada olmasına rağmen kimse onu göremezdi.

Göz önünde.

Adamın durduğu kapıya bakarak hançeri hızla bir kenara bıraktı ve adam onu hançeri incelerken yakalamadan önce tuniğini silkti.

Zaafını keşfettiğini bilse çok öfkelenirdi. Öyle değil mi? Evet. Evet, kızardı. Bundan emindi.

Normal davran.

Burnunu kırıştırdı ve sessizce kendine lanet okudu. Neden hep böyle yapıyordu? Bunu yapmaya çalışırken gerçekten de soğukkanlı davranamayacağını biliyordu. Paniği çılgınca bir seviyeye yükseldi.

Dikkatinizi dağıtın.

Sanki kolaymış gibi.

En azından bakışları kapıdaki neredeyse çıplak haliyle Dash'e gidene kadar böyle düşünüyordu. Kürkü kaymış, böylece bir kalçasının kıvrımı çoğunlukla ona açıkta kalmıştı.

Evet... Bu... çok, çok güzeldi.

Gülümseyerek, yaptığı görüntüyü daha iyi takdir etmek için başını eğdi.

Bu kesinlikle onun dikkatini dağıttı ve dün gece adamın tadının ne kadar harika olduğu dışında her şeyi aklından çıkardı.

Kapıyı kapattı, sonra ona doğru döndü ve kaşlarını çatı. "Sen iyi misin?"

Isı yanaklarını haşladı. "Manzarama hayranlıkla bakıyordum."

Kürkü bırakmadan önce ona hınzırca bir sırtış fırlattı. "Benim her zamanki- aç ejderham. Seninle ne yapacağım ben?"

Adam kendini ona doğru fırlatıp yatakta yuvarlanınca kız ciyakladı, öyle ki yatakta onun üstüne düştü.

Yatağın ortasına. Yüzünü kavrayarak onu derinden öptü.

"Kapıda kim vardı?" diye sordu.

Bir iniltiyle geri çekildi. "Bir elf." "Ben de öyle düşünmüştüm.

Detaylandırmak ister misin?" "Sinir bozucu bir elf."

Onun şakasına sıırttı.

"Başka bir güncellemeydi. Casuslarından ve müttefiklerinden topladıkları bilgilere göre, onun bir araya getirdiği bir dizi paralı askerle karşı karşıyayız. Kendi askerlerinden sadece bir avuç var - muhtemelen sözleşmemizi resmi olarak ihlal etmekten korktuğu için. Dythnal, Vaskalia, Ningyo ve Cosaria'nın kelle için para teklif ettiğinden şüpheleniyorlar, ancak muhtemelen anlaşmalarımızı ihlal etmekten korktukları için hiçbirisi ona asker teklif etmiyor. Kendi topraklarına ek olarak benim topraklarıma ve orduma da sahip olduğu için, bu hükümdarlar, komutanlarını öldürmesinden ve ardından topraklarını işgal etmesinden korktukları için topraklarını terk etmek ve sayılarının azalması riskini almak istemiyorlar. Ya da benim kontrolü yeniden ele geçirip onlara misilleme yapmamdan korkuyorlar."

"Mantıklı." Elfler yardım ediyordu çünkü toprakları Meara'nın ve Dash'in toprakları arasında kalıyordu. Eğer sentorlar Dash'in topraklarını ellerinde tutarlarsa, elfler her iki sınırda da onun askerleri tarafından kuşatılmış olacaktı. Onlara saldırması ve topraklarını da ele geçirmeye çalışması an meselesiydi.

"Sanırım size karşı beş krallık, yedi krallıktan daha iyidir."

Yorum yapmadan başını salladı. Ama yüz ifadesinden pek de eğlenmediği anlaşıyordu.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu.

"Bir saat içinde yürüyüşe geçmeyi planlıyorlar." Nefes nefese onun üzerinden inmeye başladı.

Onu durdurdu. "Bu yüzden sana söylemek istemedim."

"Kapıdan en son çıkan biz olmak zorunda değiliz."

Alay etti. "Ben Yüce Kral'ım. Beni bekleyebilirler."

Kadın ona alaycı bir bakış attı.

"Bencil gibi davranamaz mıyım?"

Onu öptü. "Öyle davranabilirsin canavar, ama ikimiz de daha iyisini biliyoruz."

Tuniğini çıkarmaya başladığında, odanın üzerine karanlık bir gölge düştü ve ardından tanıdık, derin, ritmik bir ses duyuldu.

Dash kaşlarını çattı. "Bu..."

"Ejderha kanatları."

İkisi de yataktan kalkıp pencerelere doğru koşular.

Dash ahşap panjurları açtı.

Tanis beklediği son şeyi gördüğünde donakaldı. Elf kalesinin üzerinde havada uçan birkaç düzine ejderha vardı.

"Onları tanıyor musun?" diye sordu.

Evet, o yaptı. "Bu benim kız kardeşim Ragna... seçkin muhafızlarıyla birlikte."

"Buraya senin için mi yoksa benim için mi geldi?"

Güzel bir soruydu. "Bilmiyorum. Bana hiçbir zaman özellikle düşkün olmadı." Dash'e yan gözle baktı. "Sen, daha da az."

"Çok güzel. Giyinsen iyi olur. Şu anki ilişkimizin ailenizin herhangi bir üyesi tarafından alkışla karşılanacağı bir senaryo hayal edemiyorum." Hemen bir çift zincir zırhlı pantolon yarattı.

Tanis onun kıyafet seçimine homurdandı. "Onlarla tek boynuzlu at olarak tanışmayacak mısın?"

"Taşaklarımla kız kardeşin arasında şu anda alabildiğim kadar koruma istiyorum." Kasıklarına birkaç kat daha zırh ekledi.

Gülerek kıyafetlerini almaya gitti. "Biliyorsun, eğer iyice sinirlendiyse, bu sadece vücudunun o hassas bölgelerini eritir ve haşlar. Tek boynuzlu bir at olsan daha iyi olur."

"Kahretsin, haklısın," diye nefes aldı **t e k** boynuzlu ata dönüşmeden önce... atını kaplayan deri zırhıyla

Kasık.

Daha da çok gülerek olabildiğince çabuk giyindi. Ragna'nın bir özelliği vardı, hiç sabrı yoktu ve Tanis onu buraya neyin getirdiğini hayal bile edemiyordu.

Herhangi bir nedenle evi terk etmek kız kardeşinin yapacağı bir şey değildi. Indara'yı seviyordu. Reva en azından zaman zaman başka şehirlere ve hatta başka krallıklara seyahat ederdi.

Ragna, Esin'in dünyanın en büyük şehri ve ejderhaların da diğerlerinden üstün bir ırk olduğuna inandığı için babalarının sarayından birkaç fersahtan daha uzağa nadiren giderdi.

Ama bunun nedeni Tanis'in evden ayrılmış olmasıysa, kız kardeşini bekletmek istemiyordu. Ragna onu almaya gelmek zorunda kaldığı için çok öfkelenenecekti. En ufak bir gecikme öfkesinin katlanarak artmasına neden olacaktı. Bunu yapmak hiç de zor değildi.

Tanis'in sadece bir odaya girerek ablasını çileden çıkardığı biliniyordu.

Boğazını temizliyor.

Görölmek...

Ne yazık ki Ragna'yla hiç anlaşılamamışlardı. Tanis'in doğduğu andan itibaren Ragna ondan nefret etmiş ve her şeyi ona çok görmüştü.

Kız kardeşinin indiğı avluya vardıklarında Baldur, Tova ve Hinrik, en büyük öfke nöbetlerinden birini geçiren Ragna'yı sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

Tanis, bir ejderhanın bedeninde değilken bir ejderhanın ne kadar büyük olduğunu fark ettiğinde kısa bir süre durdu. Geçmişte kız kardeşinin ona oldukça küçük görünmesi ne garipti.

Şimdi... Ragna'nın siyah çiy pençelerinden biri kadar bile değildi.

Bu kesinlikle dehşet vericiydi. Diğer türlerin çoğunun onların varlığında altlarını ıslatmalarına şaşmamalı. O ağda karşısına çıkan Dash'e aniden yepyeni bir saygı duymaya başlamıştı.

Ragna onların üzerinde yükselmek için şaha kalktı. Davin gibi onun da başı ve kanatları yeşildi, sarı vurguları vardı. Karnı turuncu pullara karışan daha sıcak bir altın rengiydi. Tanis bu pulların her zaman kendi turuncu pullarından çok daha güzel olduğunu düşünmüştü.

Kız kardeşi çok daha zarif hareket ederdi.

Babaları da öyle düşünüyordu. Tanis'e sık sık hantal derdi ve doğrusu Tanis de ona kıyasla öyleydi.

En azından Ragna ayağını yere vurup yeri o kadar sert sallayınca kadar böyle düşünmüştü ki sarsıntının etkisiyle neredeyse düşüyordu. Dash yanında olmasaydı, muhtemelen düşecekti. Bunun yerine, kendini onun yanında tuttu.

"Kız kardeşimin burada olduğunu biliyorum ve onu görmek istiyorum.

Onu nereye zincirlediniz?"

Tanis hiç düşünmeden kendini tek boynuzlu atından uzaklaştırdı ve kız kardeşinin yanına gitti. "Ragna, dur."

Kız kardeşi kuyruğunu salladı.

Tanis, başının üzerinden ısıklık çalmasına izin vermek için zar zor eğildi.

Sonra, Dash onu korumak için koşmasaydı Ragna onu yakacaktı. "Yeter!" diye kükredi.

Ragna onun ses tonundaki otorite karşısında donakaldı. "Nedir bu?" Onun kral olup olmadığını anlamaya çalışarak tek boynuzlu at formunu inceledi.

Tanis tekrar onunla yüzleşebilmek için doğruldu. "Benim, kömür nefesli. Yerlileri korkutmayı keser misin?"

Ragna sonunda onun ne dediğini anladı. "Tanis? Sana ne yaptılar?"

"Hiçbir şey. İnsan yapılmak istedim."

Kız kardeşi sanki bu hayal edebileceği en kötü şeymiş gibi dudak büktü. "Neden böyle korkunç bir şey yapasın ki? Deli misin sen?"

"Kendimce sebeplerim vardı. Burada ne işin var?"

Ragna pençelerini gürültülü bir sesle yere vurmada önce diğerlerine bir göz attı. "Bir savaş başlatmadan önce seni bulup eve getirmek için gönderildim." Korkunç bir yüz ifadesi takındı. "Ama bu şekilde değil. Ugh! Seni insan olarak eve götürürsem sana ne yapacakları hakkında bir fikrin var mı? Aklından ne geçiyordu? Aptal!"

Bu işte doğru olmayan bir şeyler vardı.

Kız kardeşinin öfkesi ya da kızgınlığı değildi. Bu tamamen normaldi. Ragna sonsuza dek öfkeliydi.

Hayır.

Burada daha fazla şey oluyordu.

"Beni almaya bir orduyla mı geldin?" Tanis üzerlerinde daireler çizen ejderhaları işaret etti. Onu rahatsız eden de buydu. Ragna kimseye tahammül edemiyordu. Ve bunlar rastgele muhafızlar da değildi.

Onlar seçkin bir güçtü.

Ve kız kardeşinin burada olduğu gerçeği. Neler oluyordu?

"Geçen sefer başına gelenlerden sonra endişelendik." Ragna ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Ve görünüşe göre endişelenmekte haklıymışız. Kendine ne yaptığına bir bak!"

"Onu da insan yapmalı mıyım?"

Kafasının içinde sessizce konuşan Dash'e şaşkın bir bakış fırlattı. "Şimdi sırası değil aşkım," diye fısıldadı ona.

Dürüst olmak gerekirse, bu kötü bir fikir olmayabilirdi. Kız kardeşini biraz kızdırabilirdi. Ragna muhtemelen alçakgönüllülüğü kullanabilirdi.

Keşke.

Ama yine de tüm bu olup bitenlerde mantıklı gelmeyen tuhaf bir şeyler vardı. Ragna onu umursamıyordu. Bu soğuk ve acı bir gerçektir.

Babaları da öyle. Pek sayılmaz. Çekingen annesi belki. Ama Tanis annesinin Ragna'nın buraya gelmesine neden olacak bir kavgayı ailesiyle birlikte kazanacağını hayal bile edemiyordu.

onu getirmek için bir ordu ile. Babaları başka bir kralın topraklarına böyle bir tecavüze asla izin vermezdi.

Bu onların anlaşmasını ihlal eder.

Onun peşinden gelmeyi umursayacak tek kişi kardeşi ve belki de Marla olurdu ve onlar da yalnız gelirlerdi. Şu anda Marla yavruları için çok endişeleniyordu ve onun için endişelenemeyecek kadar kendi kederine kapılmıştı. Bunların hiçbirisi için Marla'yı suçlamıyordu. Marla çocukları için daha çok endişelenmeliydi.

Bu da tek gizeme geri döndü.

Kız kardeşi neden buradaydı? Ve Tanis'in burada olduğunu nereden biliyordu? Ragna'ya kim haber götürmüş olabilirdi?

Peki neden?

Savaş gryphonları...

İçlerinden biri eve onun burada olduğunu haber vermiş olabilir. Bu mantıklı. Burada yaşıyor ve çalışıyor olsalar da hâlâ Indarian vatandaşıydılar ve memleketlerinde aileleri vardı. Belki de gryphonlardan biri onun yerini babasına söyleyerek ona iyilik yapmayı düşünmüştü.

Bu mantıklı.

Ve bu Ragna'nın düşmanlığının bir kısmını açıklayabilirdi. Tanis Ragna'yı nasıl sakinleştirebileceğini düşündü.

Gerçekten de aklına gelen tek bir şey vardı. Ama o bile uzak bir ihtimaldi. "Yalnız konuşmamız gerek Ragna. Benimle dış bailey'deki kapının dışında buluş."

Dash sırtı kız kardeşine dönük olacak şekilde ona doğru döndü. Ragna'nın kulaklarına kadar ulaşmaması için sesini alçalttı. "Bundan emin misin?"

"Onunla konuşmam gerek. Gerçekten neden burada olduğunu öğrenmeliyim. Güven bana." Kulaklarını ve yelesini okşadı ama bu onu yatıştırmadı. Aksine daha da sinirlenmiş görünüyordu.

Ve ejderhaların tek boynuzlu atlar hakkında hissettikleri düşünüldüğünde bu durum kız kardeşini daha da kızdırdı.

Sertçe yutkunan Tanis kapıya doğru yöneldi.

Ragna gökyüzüne doğru ateş etti ve sonra dış bailey'in açık alanına doğru uçtu.

Kendi kendine homurdanan Tanis, bunu tek seferde yapamayan insan bedenine gerçekten hayıflandı. Şu anda bir ejderha olmayı gerçekten özliyordu.

En azından yürüdüğü yerden kaybolup kız kardeşinin yanındaki tarlada belirene kadar böyle düşünüyordu.

Dash. Onu düşünmek bile onu gülümsetiyordu.

Bu şekilde harika bir şekilde düşünceliydi. Bu ona şu anda kaybetmeyi göze alamayacağı güçlere mal olsa da, kendisinden çok onun için endişeleniyordu.

Onu bu yüzden seviyordu.

Ama bu sıcak duygular Ragna burnunu indirip ona baktığı anda kayboldu.

Tanis, ormanda etraflarını saran büyük bir sentor ve diğerlerinin olduğunu fark ettiğinde tek kelime etmedi. Kız kardeşiyle birlikte mi gelmişlerdi?

Bu eskort değildi. İyi büyüklükte bir orduydı.

Tanis onları uyarmak için kapıya doğru geri dönmeye başladı ama Ragna onun yolunu kesti. "Neden evi terk ettin? Aklından ne geçiyordu, seni aptal?"

Ragna'yı geçemediği için hayal kırıklığına uğramış bir halde hırladı. "Birinin kardeşimizin intikamını alması gerektiğini ve hiçbirinizin bunu umursamadığını."

Burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu. "Peki bu senin için nasıl sonuçlandı... insan?"

Kız kardeşinin hayal edebileceğinden bile daha iyiydi ama Ragna'nın Dash'le olan ilişkisi hakkında bir şey bilmesine izin vermeyecekti. "Burada gerçekten ne yapıyorsun? Beni umursamadığınızı biliyorum. Hiçbiriniz umursamıyorsunuz."

Esir tutulduğu süre boyunca ailesinden hiç kimse onu aramaya zahmet etmemişti. Bunu yapmak onlara göre değildi. Eğer bir insanla ya da tek boynuzlu atla savaşacak kadar ejderha değilsen, başına gelecekleri hak ediyorsun demektir... Öyleyse neden

Şimdi burada mı olacaklar? Bir ejderha müfrezesi ve bir centaur ordusuyla mı?

Bu hiç mantıklı gelmedi.

Ragna geri çekildi. "Gerçekten Yüce Kral'la mı seyahat ediyorsun?"

İçindeki tüm alarmlar harekete geçti. "Neden sordunuz?"

"Onu bulmak ve sadakat yemini etmek için gönderildim. Babam ödülü duymuş ve kralın onun ölümü için para koyan krallıklardan biri olduğumuzu düşünmesini istemiyor. Seni yanında gördüğüm tek boynuzlu at bu muydu?"

Bu onu daha iyi hissettirdi. Geçmişte ailesinin Dash hakkında söylediği bazı şeyler ve ejderhaların çok fazla hazineye sahip olduğu gerçeği göz önüne alındığında, Dash'e verdiği güvencelere rağmen, bu ödülü ödemeyi teklif eden krallıklardan biri olup olmadıklarını merak etmişti.

Sonuçta o kadar da hain olmadıklarını bilmek onu çok daha iyi hissettirdi.

Ama eğer Meara ile işbirliği içinde değillerse, neden ağaçlarda sentorlar vardı?

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" Tanis sordu.

"Bir haberci söyledi."

"Ne habercisi?"

"Bilmeniz gerekiyorsa, babamın bir müttefiki. Çocukça aptallığınızın aksine, diğer krallıklarda dostlarımız ve müttefiklerimiz var. Burada yaşayan gryphonlardan bazıları hâlâ Indara vatandaşı ve krallığımıza sadık."

Demek haklıydı. Gryphonlardan biri onları gözetliyordu. Harika.

Ragna saraya doğru bakmak için başını kaldırdı. "İçeride gördüğüm tek boynuzlu at kimdi? Yüce Kral o mu?"

Soruyu duymazdan geldi. "Madem buradasınız, Davin'in kafatasını geri almak için hâlâ yardımınıza ihtiyacım var."

Ragna aşırı tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Senin neyin var ve-"

"Yap şunu Ragna! Ailemiz ve Davin için değilse bile Yüce Kralın için yap."

"Onun bununla ne ilgisi var?"

Tanis ağzından kaçırıldığı şeyi fark edince irkildi. Dash hakkında hiçbir şeyden bahsetmemeliydi. Kız kardeşini susturacak ve aklını ondan uzaklaştıracak ne söyleyebilirdi?

Belki de kısmi bir gerçek?

Ya da dikkatini dağıtacak bir şey?

Belki de Ragna'nın yanındaki sentorlar isyancılardı ve Meara'nın birliklerinden bazıları değillerdi. Babası tek boynuzlu at politikasını takip etmediğinden, kız kardeşinin Meara'nın Dash'in tahtında olduğunu bilmemesi mümkündü.

Bu yüzden Tanis, Ragna'yı asıl sebepten uzaklaştırmak için dikkat dağıtmaya gitti. "Onun kafatasını geri alana kadar bir daha ejderha olmayacağım. Onu bulmak için insan olmayı kabul ettiğim şartlar bunlar."

Ragna büyük bir tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Ne kadar aptalsın sen?"

"Hepinize göre ben doğmuş en aptal yaratığım. Ama Davin'i öldüren ejderha avcısından intikam almak için insan olmak istedim."

Ragna başını salladı. "Seni insana dönüştüren kişiyi öldürüp bu işi bitiremez misin?"

"Hayır. Şartlar böyle değildi."

Ragna homurdandı. "Bu çok saçma. Kral nerede?"

Neden bu kadar önemsiyordu? Israrları sinirlerini yıpratmaya başlamıştı.

Dahası, bu durum onu şüphelendirmeye başlamıştı. "Ne fark eder ki?"

Ragna birkaç kalp atışı boyunca taş gibi hareketsiz kaldı. Sanki bir şey bekliyormuş gibiydi.

Sonunda harekete geçti. "Pekâlâ. Davin'in kafatasını geri almak için sizinle birlikte yürüyeceğiz."

Ani geri dönüşü onu hazırlıksız yakaladı. Bu gerçek miydi? Kız kardeşiyle yaptığı bir tartışmayı nadiren kazanırdı.

Bununla nasıl başa çıkacağından ya da nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Öyle hissettim.

Tuhaf. Doğal

olmayan.

Korkutucu.

"Emin misin?" Tanis sordu.

Ragna tedirginlikle kuyruğunu salladı. "Seni o bedenle eve götüremem. İkimize de ne yapacakları hakkında bir fikrin var mı?"

Ona ne yapacaklarını biliyordu ama Ragna babalarının gazabının bu kısmından her zaman kurtulmuştu. "Tamam. Askerlerinizi dinlendirin, ben de diğerlerine haber vereyim."

Ragna yankılanan ejderha çağrısını hâlâ yukarıda dönmekte olan diğerlerine gönderdi.

Tanis alana indiklerinden emin olduktan sonra Dash ve diğerlerine haber vermek için saraya doğru geri döndü. Bu iyi bir şeydi çünkü iniş yapan ejderhalar tüm elfleri biraz tedirgin ediyordu.

Onları suçladığından değil. İstilacı bir orduya benziyorlardı.

"Sen iyi misin?" Dash tekrar iç bailey'e girer girmez sordu.

"Bilmiyorum. Dışarıda sadece ejderhalar yok. Ormanda saklanmış başkalarını da gördüm. Sentorlar ve benzerleri." Tanis hissettiği tuhaf duyguyu açıklayamıyordu. "Onunla birlikte isyancılar mı yoksa başka bir şey mi bilmiyorum. Ama Ragna babamın sizin tarafınızda olduğuna yemin ediyor."

"Ona inanmıyor musun?"

"Ona inanmıyorum."

Başını eğdi. "Bu hiç mantıklı değil."

"Biliyorum." Ona gülümsedi. "Beni dinleme. Ben aptalın tekiyim. Herkes öyle düşünüyor. Özellikle de Ragna."

"Ben öyle düşünmüyorum." Dash onun için bir eyer yaptı.

Ve ona doğru bir adım atamadan, zırh onu da kapladı.

Tanis durakladı. "Nedir bu?"

"Ortağımı korumak."

Aralarındaki küçük boşluğu kapattı, böylece yüzünü onun boynuna gömüp ona sarılabildi.

"Dikkatli ol, Dragon. Bunu yaparsan ikimizi de utandırırısın."

Gülerek onun boynunu öptü ve geri çekildi.

"Hey! Yol açın! Geri çekilin. Geliyorum! Çekilin. Çekilin. Kımılda!"

Tanis kendilerine yaklaşan tanıdık çılgın sese kaşlarını çattı. Küçük bir şey ona çarpıp sekerek Dash'in yelesine düşene ve orada saçlarına dolanana kadar bunun küçük bir Halla olduğunu göremedi.

"Merhaba." Tanis hobgoblını dikkatlice çekerek serbest bıraktı, böylece havada yanlarında asılı kalabildi.

Halla kendini salladı ve sonra normal boyutuna ulaştı. "Siz ikiniz neredeydiniz? Ne kadar çok aramak zorunda kaldığımı biliyor musunuz? Ortadan kayboldunuz!"

Dash tek boynuzlu at kuyruğunu salladı. "Bizi bulacağınızı biliyordum. Her zaman yaparsın."

Halla alay etti. "Kaç kişinin sizi öldürmek istediği hakkında bir fikriniz var mı, efendim?"

"Evet. Evet, biliyorum."

"Hobgoblinini bulmuşsun." Marthen onlara katılırken gülümsedi. "Seni görmek güzel Halla. Ve savaş için tam zamanında."

"Hayır. Bekle. Ne?"

Dash başını salladı. "Licordia'ya gidiyoruz."

Bir kahkaha patlattı. Sonra durdu. "Ciddi misin? Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Meara tahtımı aldı ve hayatıma ödül koydu." "Tüm bunları duymuşsun. Güzel. O zaman duymuşsundur diğer müttefikleri de mi?"

Ryper ve Dove da onlara katılınca Marthen'in gözleri parlamaya başladı. Gözleri parlarken Ryper'ın asası da aynı şeyi yaptı.

Dash bunun ne anlama geldiğini anladığında lanet okudu. İnsana döndü ve Tanis'i Ryper'a doğru itti. "Çıkarın onu buradan."

"Ne? Neden?" Tanis sordu.

Dash onun şaşkın kara gözleriyle karşılaştı. "Kız kardeşin yardım etmek için burada değil."

Marthen başını salladı. "Ejderhalar Meara'nın tarafını tutuyor. Ve o sentorlar isyancı değil. Onlar Meara'nın askerleri."

CHAPTER 18

Marthen Tanis'i uzaklaştırmaya çalışırken aynı anda trompetler uyarı sesleri çıkarmaya başladı.

Gitmeyi reddetti. "Bana ihtiyacın var, canavar."

İnsan bedeninde, Dash onu dinlemeyi reddetti. "Bir ejderhayla nasıl savaşılacağını biliyorum ve senin ateşine sahibim."

"Onlarla savaşmak için içlerinden birinden daha iyi kim olabilir?"

"Ama şu anda bir ejderha değilsin. Sen insansın Tanis." Dash onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Lütfen... Senin ölümünü izlemek istemiyorum. Anlıyor musun?"

Ona ters ters baktı. "Ben bir savaşçıyım. Tamamen eğitimliyim."

"Bunu biliyorum. Bu senin yeteneğinle ilgili değil. Bu savaş sırasında odaklanmamla ilgili. Ateş altında olduğunu bilirsem kaybederim."

"Yine de sen tehlikedeyken beklememi mi bekliyorsun? Bu ne kadar adil?"

Dash onun ses tonunda duyduğu öfke karşısında irkildi. Bu öfkeye saygı duyuyordu, tıpkı onun becerisine saygı duyduğu gibi. Ama bu ikisiyle de ilgili değildi. "Senden adil olmanı istemiyorum, küçük ejderha. Senden akıl sağlığım için istiyorum. Senin ölümünü izlemekten endişe edersem dövüşemem."

Tanis dişlerini sıktı, onunla tartışmak istiyordu. Ama o koyu yeşil gözlerdeki kargaşa içini acıtıyordu. Kadın

orada gördüğü acıyı anlamaktan çok daha fazlasıydı. Çünkü o da hissetmişti.

İçlerinden biri geri çekilmek zorunda kaldı.

Eğer bir ejderha olsaydı, bu konuda güçlü dururdu. Ama değildi.

Savaşmaya alışık olduğu formdaydı. O değildi. Onun güçleri bir bütündü, onunkiler ise değildi.

Eğer onun güvenliğinden daha çok endişelenseydi, savaşta ölürdü. Ya da ağır yaralanırdı. Ona saldıranlara odaklanmazdı. Daha çok ona doğru koşanlara odaklanırdı.

Sadece ölmek isteyen mutlak, bencil bir moron tartışmaya devam ederdi ve onu bunu yapamayacak kadar çok seviyordu. "Sakin kalbimi kırmaya cüret etme, canavar. Tanrılara yemin ederim ki bunu yaparsan, Ambrose'a sırf sana eziyet etmesi için seni ölümden geri getirtirim."

Ona çalkantılı bir gülümseme verdi. "Yapacağını biliyorum."

Elini onun saçlarında dolaştırdı ve karşı konulmaz dudaklarını öpmek için onu kendine çekti. "Unutma, ben kız kardeşimi senin sevdiğin gibi sevmiyorum Renata. Onun için gözyaşı dökmeyeceğim. Ne yapman gerekiyorsa yap ve kendini güvende tutmak için benim ateşimi kullan. Bir ejderhanın boğazı ateş çıkarmadan önce birkaç saniye parlar. Parladığında kesersen kolayca ölürler."

Dash Marthen'e döndü. "Onu güvende tut, büyücü. Ne pahasına olursa olsun."

Dash'i yeraltı sığınaklarına doğru götürmeden önce başını Dash'e doğru eğdi.

Dove ve Ryper ona meraklı bakışlarla baktılar.

"O öpücüğü sormalı mıyım?" Ryper sordu.

"Kapa çeneni. Odaklanmam gerek."

Ejderhalar tekrar gökyüzüne çıkmış ve yukarıda daireler çizerken, elfler kendileri de dahil olmak üzere alev alabilecek her şeyi ıslatmak için su çağırıyorlardı.

Büyükleri onları ejderha ateşinden korumak için büyüler yapıyordu.

Tova, Baldur ve Hinrik avlunun ortasında Dash ile buluştu. Baldur kısık bir hırıltı çıkardı. "Bizi burada tuzağa düşürdüler. Ejderhalar yukarıda ve sentorlar etrafımızı sardı. Gryphon'larım hazır bekliyor ama ejderhalara karşı koyacak kadar gücümüz yok ve bizim için mi yoksa ejderhalar için mi savaşacaklarından emin değilim."

Bu iyi ve geçerli bir korkuydu.

Dash, Dove ve Ryper ile birlikte elfleri korkuluklara doğru yönlendirdi.

"Tanis yanlarında başka birlikler de olduğunu söyledi." Dash taş basamakları tırmandı, böylece kapıların dışında kaç kişi olduğunu görebildiler.

"Görünüşe göre sadece paralı askerler. En azından söyleyebildiğimiz kadarıyla." Tova hemen arkasındaydı. "Ağaçların arasına peri okçuları yerleştirmişler."

"Ve Taşadamlar," diye ekledi Hinrik. "Çok fazla değil ama. Bunların hepsinin paralı asker olduğunu düşünüyorum. Sentorlar dışında, gerçek ordular ya da krallıklar tarafından gönderilen askerler gibi görünmüyorlar."

Dash korkuluklara ulaştığında ve kapının dışında toplanan rengarenk savaşçıları gördüğünde aynı fikirdeydi.

Görmediği şey kraliçenin kendisiydi.

"Bu saldırıyı kim yönetiyor?" Baldur onlarla savaşmaya hazırlananlara doğru bağırdı.

Kusursuz bir zırh giyen bir sentor, üç adım gerisinden gelen sancaktarıyla birlikte atını sürdü. Uzun kahverengi saçlarını omuzlarına dökmüştü, çünkü savaşta dövüşmeyeceğini biliyordu. Kusursuz bıyığı ve kısa sakalıyla, soyluluğu etrafındaki her canlı için bir hakaretti. Onun yerine kanlarını akıtmak için para almışlardı.

Prens Ferox. Dash o piçi çok iyi hatırlıyordu. Meara'nın en büyük oğlu ve Meara dışında bağırsaklarını deşip ayaklarının dibinde kanlar içinde bırakmak istediği tek sentor.

Pire- küçük pisliğı ısırdı. At yarısının rengindeydi. Kuyruğundan toynağına ve gövdesine kadar. Kahverengi.

Ve Dash'in yanındaki Tova'dan yayı alıp doğrudan sentorun boğazına bir ok göndermemesi için her şeyini vermesi gerekti.

Ferox, ancak kendisine hiç hayır denmemiş birinden gelebilecek bir kendini beğenmişlikle taleplerini sıraladı. "Alarium'la bir sorunumuz yok Kral Baldur. Sadece Kral Dash ile konuşmak istiyoruz. Onunla konuşmak için burada olduğumuzu bildirme nezaketini gösterirseniz seviniriz. Teşekkür ederiz."

Baldur onun isteğine güldü. "Prenses Ragna kız kardeşiyle konuşmak istediğini söyledi. Mütevazı krallığını hiçbir uyarıda bulunmadan ziyaret eden bu kadar çok kraliyet mensubu kafamı karıştırdı. Keşke önceden haber verilseydi. Bir ziyafet hazırlar ve ulusal bayram ilan ederdim."

"Kendini ortaya atmana gerek yok. Dash ve ben eski dostuz." Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Lütfen onu getirin."

Eski dostlarmış, hadi oradan. Dash, karşılık olarak gözlerini deviren Dove ile karşılıklı sırttı.

Evet... Dove'un gözlerindeki öfke her şeyi anlatıyordu.

Sentoru paramparça etme fantezisinin aynısını yaşıyordu. Ferox, ellerine fırsat geçse onun hayatına nasıl son vereceklerini yıllarca anlatmış üç yaratığın önünde durduğundan habersizdi.

Dash'in de kendilerini nasıl tuttukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu onun için doğaüstü bir güç gerektiriyordu. Bunun Dove ve Ryper için ne kadar zor olduğunu ancak hayal edebilirdi. Özellikle de Ryper'in bu mesafeden bile bir darbe indirebilecek güce ve yeteneğe sahip olduğu gerçeği göz önüne alındığında.

Baldur derin bir iç çekti. "Şey, Ferox, bunca yolu boşuna geldiğin için üzgünüm. Sadece onu kaçırdın. Ne yazık ki. Dün gece ayrıldı. Tekrar söylüyorum, haber gönderseydin..."

"Yalan söylüyor! Geldiğimizde kralı gördüm." Ragna alçaktan uçtu. "Onu şimdi görmüyorum ama tek boynuzlu at daha önce oradaydı."

Baldur Dash'e kaşlarını kaldırdı. "Burada olduğunu nereden biliyorlardı?" diye fısıldadı.

"Asıl soru bu, değil mi?" Dash gruba şöyle bir baktı.

Birisi, muhtemelen bir gryphon, düşmanlarına onun burada olduğunu haber vermişti.

Asıl soru hangisiydi.

Baldur'un yanakları, kapılarında bir hain olduğunu fark etmesiyle kızardı. Belki de birden fazla.

Onlar konuşurken bile düşmanları için söz konusu kapının kilidini açabilecek biri.

Ferox biraz daha yaklaştı. "Kral Deciel nerede?" Doğruca Dash'e baktı.

Hiçbir fikrinin olmaması ne kadar da eğlenceliydi. Öte yandan, birbirlerini son gördüklerinden bu yana uzun zaman geçmişti ve o zaman bile Dash insan formuna çok nadiren girmişti.

Ve sadece Meara ona işkence ettiğinde.

Orada bulunan elflerin hepsi onun ~~şekil~~—değiştirme yeteneklerinin ve formlarının farkında olsa da, tüm ırklar tek boynuzlu atların şekil değiştirebildiğini bilmiyordu. Tek boynuzlu atlar ve sentorlar at ırkından oldukları için, tek boynuzlu atlar genellikle sentorlarla insan gibi savaşmazlardı. Hiç savaşmadılar. Tekboynuzlar bunu onursuzluk olarak görürdü. Aynı şey ejderhalar için de geçerliydi. Tek boynuzlu atlar insan olarak daha zayıf olduklarından, onlarla asla insan derisi içinde savaşmamışlar.

Ancak iş, kendilerine karşı büyü ve kılıç kullanan elfler gibi bir ırkla savaşmaya geldiğinde, tek boynuzlu attan insana dönüşmenin avantajları vardı. İnsan bedeni, tek boynuzlu at olarak yapamayacakları bazı saldırıları yapabilmelerini sağlıyordu.

Ve şekil değiştirebildiklerini bilen ırklar bile— bir tek boynuzlu atın insan formunda neye benzediğini bilmiyorlardı. En azından kural olarak. Çoğu tek boynuzlu at, insan özelliklerini tek boynuzlu at olmayanların çoğundan gizlerdi. Bu yüzden aranıyor posterleri iyi bir benzerlik değildi.

Göz önünde saklı.

Baldur ellerini havaya kaldırdı. "İsterseniz etrafa bakmanız için sizi içeri almaktan memnuniyet duyarım prensim."

Ferox parmaklarını şıklattı. Başka bir sentor gruptan sıyrılıp prensin yanına geldi. Dash yaşlı askeri tanıyamadı. Tahmin etmesi gerekse, prensin görüştüğü bir danışman ya da general olduğunu düşünürdü.

Tova onlara şüpheyle baktı. "Siz ne düşünüyorsunuz, efendim?" Dash omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Ferox yanındaki sentorun kapıya doğru koşmasını sağladı. Kapıya ulaşır ulaşmaz- büyük bir çantayı duvarın üzerinden onlara doğru fırlattı.

Dash bu tanıdık hareketi görünce irkildi. Olabilecek tek bir şey vardı.

Birinin kafası ve çantanın büyüklüğüne bakılırsa içinde birden fazla kişi vardı.

Ryper gözlerini devirerek iç geçirdi. "Neden hepsi bunu yapmak zorunda? Gerçekten çok eski."

Yanılmıyordu. Ve tek soru, o kafaların kime ait olduğuydu.

Tova'nın oğlu Viggo kanlı çuvala doğru yürüyüp onu açarken etrafındaki herkes nefesini tutmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, başlardan birinin kendi generali Kronnel olmasını bekliyordu.

Değildi.

Viggo kafayı çıkardığında, Marthen'e Tanis'i uzaklaştırmasını emrettiği için memnundu.

Babasınınmış. Kahretsin. İçeride olmasını beklediği son kafa buydu. Zavallı Iagan.

İmzaladıkları anlaşma da buraya kadarmış. Sadece Iagan ve Davin'i kapsıyordu, muhtemelen bu yüzden ikisi de öldürülmüştü. Bunu her kim yaptıysa, anlaşmanın şartlarını biliyordu.

Ferox gururla ayağa kalktı. "Sentorlar ve ejderhalar birleşti. Tek boynuzlu atlar tarafından yönetilmekten bıktık. Bizimle kalın, elfler! Yüce Kral'ı teslim edin."

"Kahretsin," dedi Ryper nefesinin altından.

Halla, elflerin onlara saldırması ihtimaline karşı kendini daha güvenli bir yere, Güvercin'in yanına attı.

Bu talihsiz bir olaylar dizisiydi. Dash, hedefin yaşayan, nefes alan bir yaratık gibi sırtında şekillendiğini hissedebiliyordu.

Elflerin artık onun yanında durmak için hiçbir sebepleri yoktu. Ana ağaçlarını kestiği için ciddi ciddi pişmanlık duyuyordu.

Ryper ve Dove bir adım daha yaklaşarak gerekirse ok yemeye hazır olduklarını gösterdiler. Belki de yumruğu büyüklüğündeki Halla değil.

Ama yine de destekleri için minnettardı. Yine de istediği son şey onlardan birinin kendisi için öldüğünü görmektir. Üç elf lideriyle teker teker bakışarak kendisine karşı bir hamle yapmalarını bekledi. Ya da götürülmesi için bağırın.

Doğrusu, onlardan kendi değersiz postu için savaşmalarını ve ölmelerini istemeyi doğru bulmuyordu. Hele ki söz konusu olan kadınları ve çocuklarıken. Burası onların vatanıydı. Onlardan bu fedakarlığı yapmalarını nasıl isteyebilirdi?

Eğer kendi kardeşleri Meara'nın savaşmadan tahtını almasına izin verseyse, o zaman belki de onun almasına izin vermeliydi. Kendi topraklarına bir orduyla girip tek boynuzlu atların topraklarını ve evlerini savunmak için savaş meydanında savaşmak başka bir şeydi. Elflerden ailelerinin katledilmesi için bir orduyu evlerine davet etmelerini istemek başka bir şeydi.

Ellerini havaya kaldırdı.

Tova onları tokatladı. "Sakın bize hakaret etmeye cüret etmeyin. Onlardan bir an bile korktuğumuzu mu sanıyorsunuz? Biz tanrıların çocuklarıyız. Onlar çiftlik hayvanı."

Kaşlarını kaldırdı.

Ona sırtıttı. "Tek boynuzlu atlar daha iyi stoklardan yapılır."

Onun zihin jimnastiği karşısında homurdandı. "İyi kurtardın." "Okçular hazır!" Hinrik seslendi. "Savaşçılar, durun ve hazırlanın! Büyücüler, koğuşları güçlendirin."

Bu emirler üzerine son çocuk ve kadınlar da yeraltı sığınaklarına koştı.

Baldur başıyla onayladıktan sonra Ferox'a döndü. "Tekrar söylüyorum, buradaki tek kral benim." Teknik olarak sırasıyla prens ve prenses olan Hinrik ve Tova'nın itirazlarını duymazdan geldi. "Eğer aptallığınızda ısrar ederseniz, topraklarımızı savunacağız. Şimdi toynaklarınızla gidebilirsiniz ya da daha sonra bir sedyeyle götürülürsünüz. Seçim sizin."

Ferox dehşete düşmüştü "Sayıca üstün olduğunuz açıkken gerçekten bizimle savaşmak mı istiyorsunuz?"

"Sayıca az olduğumuzu kim söyledi?" Baldur sordu.

"Biliyorum," dedi Hinrik nefesinin altından. "Sayabilirim." Sanki bir atmış gibi bacağını yere sürtmeye başladı.

Dash bir kahkaha attı.

Ta ki saldırı emrini duyana kadar. Sonra tüm cehennem üzerlerine açıldı. Ejderhalar üzerlerine ateş püskürtürken sentorlar ve orduları kapıya doğru koşmaya başladı.

Ryper asasını yere vurdu. Kalkanı güçlendirmeye yardımcı olmak için kristalden her yöne ışık yayıldı.

Birkaç dakika boyunca kalkan dayanmış. Ama ejderhalar ateşlerini savurmaya devam ettiler.

Hiçbir şey geçmedi. Sentorlardan ve perilerden gelen oklar da korumalarını aşmadı.

Ya da centaurlar, ya da onların paralı askerleri.

Dash, avluda tünele doğru koşan küçük bir serseri çocuk görünce kaşlarını çatı.

Hiç düşünmeden küçük kızın yanına ışınlandı ve onu savaş bölgesinden güvenli bir şekilde uzaklaştıracak tünellere götürmesine yardım etti.

Onu kollarının arasına alıp güvenli bir yere götürdü. Tanis onu kapının hemen girişinde karşıladı.

Kızı alıp içeriye doğru götürdü ve sonra tekrar ona döndü. "Dışarıda sizinle birlikte savaşıyor olmam gerektiğini hissediyorum."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Biliyorum. Ama sen insansın ve bunu değiştiremem. Diğerlerini güvende tut. Bir lidere ihtiyaçları var."

Başını salladı. "Sakın yaralanma." "Sakın ölme."

Tanis onu kendine çekti.

Dash onun tarafından kucaklandığı o mükemmel anın tadını çıkardı. Ama dışarıdaki savaş sesleri kulaklarında yankılanıyordu. Onlar için zaman tükenmişti.

Son bir öpücükle onu diğerleriyle birlikte tünelde kaybolması için bırakırken, kendisi de korkuluktaki elflere katılmak için acele etti.

Düşmanlarının kalkanı delip geçtiği an bir çılgılık gibi cınladı. Ve bunu yaptıkları anda, elfler zırhlarını güçlendirmek için büyülerini kullandılar. Oklar gökyüzünü o kadar yoğun bir şekilde doldurdu ki ışığı kararttı.

Ejderhalar alçaktan uçarak, sarayın etrafını saran askerlerini korumak için ateş açtılar.

Dash onlara ateş topları fırlattı ve Tanis'in ateşiyle güçlenen yoğunluğuyla onları şok etti. Umutsuzca, savaşmak için tek boynuzlu at bedenine dönüşmek istedi ama daha iyisini biliyordu. Bunu yaptığı anda, onun peşinden gelmek için birleşeceklerdi.

O zaman biterdi.

Tek umudu, bir insan bedeninde elflerin arasına karışmış olmasıydı.

Birdenbire Viggo sağ tarafında belirdi. Tora solundaydı. Tora bir darbe aldı ve bir sentoru geri püskürttü. "Bize sizi korumamız söylendi, Efendim."

Yetenekli olduklarını kabul etse de onlar hâlâ çocuktu. "Bunu kendi başıma yapabilirim."

Ama Halla gibi onun yanından ayrılmadılar. Ne kadar kopmaya çalışırsa çalışsın, onlar oradaydı.

Ryper bir anda ortaya çıkarak onun arkasında pozisyon aldı. "Neden hep senin kıcını kurtarıyorum kardeşim?"

"Geçen sefer seni kurtaranın ben olduğumu hatırlıyor gibiyim."

"Bu sayılmaz."

Dash homurdandı. "Sayıyorum."

"İkiniz de aptalsınız." Dove, Viggo'yu kenara iterken baltasını omzunun üzerinden kaldırdı. "Ragna onun babasını öldürdü. Şimdi ejderhaların başında kim var?"

Dash üzerine gelen sentoru tekmeleyerek geri püskürttü. "Sanırım Ragna onun öyle olduğunu düşünüyor."

En büyük kız olduğu için bu mantıklıydı. Ama teknik olarak, Davin'in en büyük oğlu reşit olana kadar Marla naip olacaktı. Bu da Marla ve çocuklarının tehlikede olduğu anlamına geliyordu. Korunmak için kuzeye, babasının yanına kaçmasına şaşmamalı. Kocasının cinayetinin arkasında baldızının olduğundan şüphelenmiş olmalıydı.

Zavallı Tanis, Ragna'nın kardeşinin ölümündeki rolünü bir kez bile düşünmemişti.

"Eğil!"

Dash tereddüt etmeden yaptı.

Ryper, kendisine ulaşmış olsalardı onu yakacak olan alevleri yakalamak için bir buz patlaması gönderdi.

Değişim içine a tek boynuzlu at, Ryper çizdi ve ejderhalar onun konumundan daha uzağa.

"Hayır!" Dash onun peşinden gitti ama Dove onu yakaladı. "Onların dikkatini dağıtıyor."

"Onu ben sanacaklar." Ryper koyu mor bir boynuza sahip olsa da, o hala siyah bir tek boynuzlu attı. Ve mor boynuzu bazı ışıklarda siyah görünebilirdi. Özellikle de dikkat etmeyen aptallara.

Tanis'in de belirttiği gibi, tek boynuzlu at olmayanların çoğu onları birbirinden ayırt edemezdi. Bir siyah tek boynuzlu at diğeriyle aynı olurdu.

Onları karıştırmak kolay olurdu.

"Kahretsin, Dove! O aptal pisliği koru!"

"Ben!" Dash'i Ryper'ın gittiği yönün tersine doğru itti.

Dash hiçbir zaman Dove ve Ryper'ı tokatlamayı o anki kadar istememişti. Normalde Ryper, Dove ve Ryper'a

Chrys'in karga bedenini terk etmesi gibi tek boynuzlu at formunu alacaktı. İçindeki atı bulması için onca zaman varken, bu o zaman değildi!

Hay sikeyim! Ryper kendini öldürtecekti. Bunu neden yapsın ki?

Annem beni öldürecek.

Eğer bu yeterince kötü değilse, aniden üzerine sıcak bir hava hücum ettiğini hissetti. Döndüğünde, Tanis'in bulunduğu tünellerden karanlık bir gölgenin çıktığını gördü.

Kocaman bir ejderhaydı. Bir çayırdaki gördüğü, ağa yakalandığında tepesinde dikilen bir ejderhaydı.

Tanis.

Ne oluyor be?

Sersemlemiş bir halde kız kardeşine ve— sarayı ve elfleri bombalayan diğer ejderhalara doğru uçuşmasını izledi...

CHAPTER 19

TAnis fazla zamanı olmadığını biliyordu. Marthen'in onu yeniden ejderha yapmak için yaptığı büyü çabucak tükenecekti. Ama nefes alamıyordu.

Düşünemedim.

Babası ölmüştü.

Acı ve ıstırap içini yakıp kavuruyordu ve tek görebildiği, kavga başlamadan önce konuştuklarında kız kardeşinin kendini beğenmiş yüzüydü.

Bunu Ragna yapmıştı. Kendi babasını öldürmüştü ve onun tarafındaymış gibi davranırken ne yaptığını biliyordu.

Bana yalan söyledi! İçindeki öfke mutlaktı.

Tanis şimdi bile Dash'in tünellere getirdiği küçük elf kızını görebiliyordu... Alys. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

"Korkunçtu! Duvarın üzerinden fırlattıkları kocaman bir ejderha kafası neredeyse üzerime düşüyordu. Kral ejderhanın öldüğünü ve ejderhalarla sentorların bize karşı birleştiğini söylediler! Hepimiz öleceğiz!"

Kral ejderha ölmüştü. Bu sözler kulaklarında yankılanmaya devam etti.

Ragna babalarını öldürmüştü. Bu da o kaltağın Davin'i de öldürdüğü anlamına geliyordu. Peki ne için? Lanet bir taht için mi?

Güç için mi?

Tanis'in midesi bulanıyordu. Ragna böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Hiçbir şey ailelerinin hayatından değerli değildi. Hiçbir şey!

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Babaları Ragna'yı gerçekten sevmiştir. Ona saygıyla davranmıştı. Tanis'e söylediği korkunç şeyleri kız kardeşine asla söylememiştir ve Ragna da onu öldürmeyi asla düşünmemiştir. Onun yanında nefret dolu ya da saygısız bir söz bile söylememiştir. Ragna nasıl böyle bir kaltak olabilirdi?

Bunu asla anlamayacaktı. Ya

Davin?

Ragna'yı sevmiştir. Ona ve Reva'ya düşkün olduğu kadar Ragna'ya da düşkündü. Kız kardeşleri onun dünyasıydı.

Neyin var senin, Ragna?

Neden hepsiyle bu oyunu oynamıştı? Önemseyormuş gibi davranarak? Sanki buraya Tanis'i eve götürmek için gelmişti, oysa böyle bir niyeti olmadığı açıktı?

Onu da öldürmeyi planlamış mıydı? Yoksa başka bir şey mi vardı?

En azından şimdi neden hiçbirinin doğru gelmediğini anlıyordu. Doğru değildi.

Ragna buraya elfleri ve Dash'i öldürmeye gelmişti. Krallıklarını almak için.

Artık Tanis'in Ragna'dan tek istediği kan ve intikamdı.

Gökyüzüne doğru uçarak, bir zamanlar taptığı ve dünyalara bedel olduğunu düşündüğü ablasına doğru yöneldi. Şimdi boğazına sahip olmak istediği aynı ablaya.

Onu orada görünce şok olan Ragna geri çekildi. "Tanis?"

"Seni... lanet orospu! Bunu nasıl yaparsın!" Tanis çarptı doğrudan yanına çarptı ve onu yana doğru uçurdu.

Ragna kendini düzeltti,—sonra ona ters ters baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

Tanis kız kardeşine ateş püskürdü. "Babamızı ve kardeşimizi öldürdün!"

Ragna yuvarlandı ve pençeleriyle onu yakalamaya çalıştı. Tanis kuyruğuyla ona bir tokat attı. "Bunu nasıl yaparsın?"

Askerleri Ragna'ya yardım etmeye çalıştığında, Tanis onlara en sıcak ateşini püskürttü. "Bu işe karışma," diye uyardı onları küçük bir daire çizerken. "Bu benimle Ragna arasında."

Ragna ona ters ters baktı. "Senin insan olduğunu sanıyordum?"

"Çok beklersin!" Kuyruğuyla ona bir tokat daha attı, sonra pençeleriyle onu yakaladı. "Sen benim kardeşimi öldürdün!"

Ragna onun elinden kurtuldu. "Bunu hak etmişti. Zayıf biriydi."

Tanis çığlık attı ve ardından ona doğru sürekli bir acı ateş spreyi akıttı. Bu, dokunduğu her şeyin özüne kadar yakan türdendi.

Ragna eğildi ve onu sert bir darbeye yakaladı.

Öfkesi o kadar büyüktü ki bunu neredeyse hiç hissetmedi. Bunun yerine vücudunu kız kardeşinin etrafına sarıp onu yere çekti ve Ragna'ya öyle sert bir yumruk indirdi ki yeryüzünde bir krater oluştu.

Ragna acı içinde inledi.

Onu tekrar havaya kaldıran Tanis, toplayabildiği kadar büyük bir güçle tekrar yere çarptı. Ragna'dan ne kadar büyük olduğu düşünüldüğünde, bu hiç de azımsanacak bir miktar değildi.

Bunu dört kez daha tekrarladı. Ve hâlâ yatışmamıştı. Tanis kız kardeşinin kanının üzerine sıçradığını hissetmek istiyordu.

Tekrar yapmak için onu kaldırdığında Ragna çığlık attı. "Dur!"

"Neden yapayım
ki?" "Beni
öldürüyorsun."

"Güzel. Ölmeyi hak ediyorsun." Tanis bu sözleri tüm varlığıyla içtenlikle söylemişti. O anda hiçbir şey onu Ragna'yı paramparça görmekten daha fazla memnun edemezdi. Hak ettiği şey buydu.

Eğer onları durduracak kadar ejderha değilsen, o zaman sana yaptıklarını hak ediyorsun demektir. Ragna ona o zalim, gaddar sözleri kaç kez söylemişti?

Ragna, insanların ve Brutus'un ona yaptıkları vahşete gülüp geçmişti. Kardeşlerinin bir ejderha avcısının ellerinde ölmesinden zevk almıştı.

Ragna olmak istemezsin.

Tanis bu gerçeğin farkına varınca donakaldı.

Bu doğrudu. Kız kardeşinin dönüştüğü canavar olmak istemiyordu. Başkaları için hissedemeyen. Nazik ya da şefkatli olamamak.

Öz kardeşini öldüren canavar. Babalarını.

Tecavüze uğradığı için küçük kız kardeşiyle alay eden biri. Hayır, Ragna olmak istemiyordu. Hiçbir şey için.

Bunun yerine, kız kardeşinin korumasına doğru uçtu ve daha önce hiç cesaret edemediği bir şeyi yaptı. Başını dik tuttu. "Ben Veliaht Prensesiniz Tanis Dragomir'im ve doğuştan gelen tüm egemenlik haklarımla, sevgili kralımıza ve veliaht prensimize karşı ihanet eylemleri nedeniyle kız kardeşimi görevinden alıyorum. Hepiniz derhal geri çekilin ve Indara'ya dönün, orada Naip Kraliçe Marla ve Yaşlılar Konseyi Prenses Ragna'nın kaderini belirleyene kadar onu hapsedeceksiniz."

Tanis dikkatini Ragna'nın ikinci komutanı Erstl'e çevirdi. "Anlaşıldı mı?"

Başını ona doğru eğdi. "Evet, prenses."

Ragna ona doğru ilerledi ama Erstl Ragna'yı yakalayıp geri itti. "Bunun bittiğini mi sanıyorsun?" diye hırladı Tanis'e.

"Eve dönene kadar, evet."

Hırlayarak Erstl'a karşı mücadele etti. "Bırakın beni! Sana emrediyorum!"

Onu sıkıca tuttu. "Üzgünüm prenses. Bunu yapamam." Tanis'in bakışlarıyla karşılaştı, sonra başını ona doğru eğdi. "Bozamayacağım emirler altındayım."

Ragna onu çekip götürürken küfretmeye devam etti. "O senin komutanın değil. Benim!"

Bir kez olsun Ragna'yı dinlemediler.

Tanis gruptaki küçük ejderhalardan birini görünce kaşlarını çatı. Mor ve altın rengi ombre pulları ve güzel sarı kuyruğuyla Tanis'in uzun zamandır görmediği bir ejderhaydı. "Keegan?"

Keegan ona doğru gelmeden önce durakladı. "Prenses?"

"Kız kardeşimle uçuğunu fark etmemiştim."

Eskiden Keegan, Tanis'in en yakın arkadaşlarından biriydi. Ama döndükten sonra, Keegan'ın babası Keegan'ın ona yaklaşmasına izin vermemişti. Kimse onun lekesinin kendilerine de bulaşmasını istemiyordu.

Keegan utanarak başını salladı. "Majestelerini bilmiyordum. Çok özür dilerim."

"Yüce Kral'a sadık mısınız?"

Siyah kanatları çırpındı. "Ben Indara'ya sadığım."

Tanis bunu evet olarak kabul etti. "O zaman emirlerime uyacak mısın?"

"Elbette, Majesteleri."

"Sorgusuz sualsiz mi?"

Keegan kaşlarını çatı. "Anlamıyorum."

"Bir büyü'nün etkisi altındayım, Keegan. Bittiğinde korunmaya ihtiyacım olacak. Bunu bana verecek misin?"

"Kesinlikle. Sizi korumak benim için bir onurdur prenses."

"Biçimim sizi rahatsız etse bile mi?"

Keegan başını geriye doğru kaldırdı ve o anda resmiyeti kaybıldı. "Bana ne söylemiyorsun Tanny? Seni tanıyorum. Ne yaptın sen?"

"Rahatsız edici bulacağın bir şey. Ama sana bir kardeş olarak ihtiyacım var. Benimle kal, ödüllendirildiğini göreceğim."

Keegan omzunun üzerinden geriye baktı. "Buna pişman olacağım, değil mi?"

"Babamın başının kesildiği bir isyanda kız kardeşime katıldın. Kız kardeşimin erkek kardeşimi öldürdüğü bir isyana. Hayatını kurtarmak için sahip olduğun tek şans bu olabilir." Ve bunu Keegan'a sunmasının tek nedeni de yavruyken aralarındaki dostluktu.

Her şeye rağmen yakındılar. Babasına karşı çıkamayacak kadar korkmuş olması Keegan'ın suçu değildi. Tanis bunun için onu suçlamazdı.

Tanis kuyruğunu havaya kaldırdı. "Yine mi kız kardeşler?"

Keegan'ın gözlerinde yaşlar buğulandı. "Seni çok özledim." Kuyruğunu Tanis'in kuyruğuna doladı, böylece onu sallayabildi. "Ve seni koruyacağım. Beni gücendirsen bile."

Kalbi hızla çarpan Tanis, geri kalan ejderhaların Indara'ya döndüğünden emin olana kadar Keegan'la birlikte havada asılı kaldı. Ardından, dikkatlerini şaşkınlıktan savaştan geri çekilen gryphonlara çevirdiler.

Onlara liderlik edecek ejderhalar olmadan, her iki taraf da saldırmakta tereddüt ediyordu.

Tanis kaşlarını kaldırdı. "Gryphon'ları kim yönetiyor?"

Onu şaşırtan, yaşlı gryphonlardan biri değildi. Çok daha gençti. "Ben General Brychan. Kimin için savaşıyoruz Komutan?"

Komutan... Tanis'in daha önce hiç sahip olmadığı bir unvandı. Garip bir şekilde hoşuna gitmişti. "Yüce Kral'ı ve elfleri koruyun. Sentorları ve müttefiklerini yok edin."

"Yeterince adil." Başını salladı. "Gryphonlar! Ziyafet!"

Keegan dişlerini sıktı. "Daha önce hiç bir elf için savaşmamıştım. Eminim güzelce kızarıyorlardır."

"Denemeyelim. Lütfen."

Aslında suratını astı. "Ama çok yenilebilir görünüyorlar."

Tanis, Dash'in bu sözleri duyamadığına çok sevinmişti.

"Onun yerine sentorları kızartın. Daha yağsız etleri olduğunu duydum." "Ah. Neden öyle demedin?" Keegan,

Tanis'in peşinden gitti.

Gryphons.

Az önce serbest bırakmış olabileceği şeyden korkan Tanis dikkatini tekrar aşağıdaki müttefiklerine çevirdi. Her yerde cesetler vardı. Keegan'la şakalaşmak buraya kadarmış. Bu manzara midelerini bulandırmıştı.

Savaşta nasıl da nefret ederdi.

Ve sonunda aradığı kişiyi görene kadar kalbi boğazında takılı kaldı.

Dash. Hâlâ insan formundaydı ve Dove, Tora ve Viggo'nun yanında duruyordu.

Onlara doğru ilerlerken içini bir rahatlama kapladı.

Onlara olabildiğince yakın bir yere inerek kuyruğunu bir sentoru uçurmak için kullandı. "Buradan gitmek ister misiniz efendim?"

Aslında güldü. "Üzerinde eyer ya da dizgin yok, Ejderha."

Unuttuğu bir şey için içini çekti. "Doğru. Bu onu sürmeyi oldukça zorlaştırıyor, değil mi?"

Arkasını dönerek başka bir sentor grubuna ateş püskürdü. "Bunu yapabilmeyi özlemem yanlış mı?"

Viggo başka bir grubu işaret etti. "Ateşinizi o tarafa yöneltmek ister misiniz?"

"Elbette." Çabucak onların icabına

baktı. "Bu tarafa!" Tora yönlendirdi.

Dove baltasını omzunun üzerine koydu. "Artık bir ejderhan olduğu için kendimi biraz işe yaramaz hissediyorum."

"Aslında ikisi." Tanis çenesini yerde yatan ve kaçan bir grup sentorun peşinden koşan Keegan'a doğru salladı.

Dash alnındaki teri sildi. "İtiraf etmeliyim ki ben de aynı fikirdeyim. Ama bu durumda işe yaramaz olmak hoşuma gidiyor."

Tek boynuzlu at formundaki Ryper koşarak geldi ve kayarak yanlarında durdu. "Ne zaman ejderhalarımız oldu?"

"Uzun hikâye ama önemli olan şu anda elimizde olmaları."

İnsan bedenine geri dönen Ryper, Tanis'e göz kırptı. "Sonunda bir şeyler istediğimiz gibi gitti." Bu sözler dudaklarından döküldükten kısa bir süre sonra irkildi. "Az önce uğursuzluk mu getirdim?"

"Evet," dedi Dove ve Dash aynı anda.

Sanki Ryper tarafından çağrılmış ya da onun sözleriyle bir büyü yapılmış gibi, savaşın gürültüsü arasında yankılanan bir çığlık duyular.

"Deciel Coeur de Noir! Seni orospu çocuğu piç! Aşağılıklarımın arkasına saklanmaktan çık ve benimle yüzleş." Ferox, sapkın sentor prensi ile aptalca bir şekilde avı olduğunu düşündüğü şeyin arasına giren bir grup elfin arasından geçerek ilerledi.

Kirli işlerini yapacak ejderhaları olmadan Ferox çaresiz kalmıştı. Alçak herif, kiralık askerlerinin kuyruğunu kıştırıp kaçmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Bu tür askerlerin sorunu buydu. Davaya asla sadık kalmazlardı.

Sadece madeni paraya.

Ve kanatlı, ateş püskürten askerlerin senin tarafında olması

en korkak yaratıkları bile cesur yapma eğilimindeydi. Ancak bu avantajın savaşın ortasında uçup gittiğini ve sizi düşmanlarınıza terk ettiğini görmek sadık bir ordunun güvenini sarsardı. Kiralık paralardan oluşan bir ordu mu?

Kan banyosu için etrafta kalmaya hevesli değillerdi. Bir prens ölürse onlara ödeme yapamazdı.

Ferox bu işi kısa sürede bitirmezse, onu ejderhalardan bile daha hızlı terk edeceklerdi ve prens bunu biliyordu.

Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Dash şekil değiştirdi ve atını sürerek Sentor'la bailey'nin ortasında buluştu.

Ferox, Dash ile bakışlarını kilitlediğinde tanıdıkça hırılıyordu. O karanlık gözlerdeki parıltı Dash'in yakından tanıdığı bir parıltıydı.

Savaş meydanlarında ve dışında düşmanlarıyla yüzleşirken bunu daha önce binlerce kez görmüştü. O şaşkın bakış

kana susamış ve çıldırmış bir öfke.

Kendisi de bunu sayamayacağı kadar çok kez hissetmişti. İğrenç bir kendinden nefret. Herkesin düşündüğü gibi boktan bir leke olmadığını dünyaya kanıtlama ihtiyacı. Tekmelenmekten ve itilip kakılmaktan bıkmıştı.

Ferox'un içinde hiç akıl yoktu. O sadece kan kokusu alan ve kendisine yanlış yaptığını düşündüğü kişiyi parçalamak isteyen çıldırmış bir canavardı.

Dash'i bilinçli bir varlık olarak görmüyordu. Sadece yok edilmesi gereken bir hedef olarak görüyordu.

Bu onurla ilgili değildi. Her şey kanla ilgiliydi.

Ferox ona doğru koştu.

Tanis aralarına bir ateş akımı saldı. Ferox geri çekilip ateşten kurtuldu ve ona bir ok fırlattı.

İnsana dönüşen Dash, oku saptırmak için güçlerini kullandı. Bunu yaptığı anda Ferox alay etti. "İşte orada saklanıyordun. Benden gerçekten bu kadar korkuyor muydun?"

"Kendini övme, seni keçeleşmiş dırdırcı. Sadece pirelerini yakalamak istemedim."

Dove nefesini sertçe içine çekti. "Öyle bir şey söylemedi."

Ryper alay etti. "Onu ne zaman kızdırsam benim için kullandığı dart eşeğinden daha iyi."

Tanis onları görmezden gelerek ilerlemeye başladı ama daha bir adım bile atamadan insana dönüştü. Dove ve Ryper hemen onu korumak için koştular.

Ferox tsked. "Bu her şeyi açıklıyor, değil mi?" "O seni ilgilendirmez."

"Haklısın. Anneme götürmem gereken onun kafası değil. Seninkini."

Ferox etrafında küçük bir daire çizerken Dash hareketsiz durdu. "Teslim olman için sana bir şans veriyorum Ferox. Burası annenin arenası değil." Ve artık orada olduğu gibi öfkeli bir tay değildi.

Öfke artık onu yönetmiyordu.

Kırmızı boynuzu çoktan gitmişti. Evet, içindeki iblis hâlâ salyalarını akıtıyor ve hâlâ bu sentorun ya da ona meydan okuyacak kadar aptal olan herhangi birinin boğazını parçalamak istiyordu ama Dash o parçasını nasıl kafesleyeceğini öğrenmişti.

Artık iblisiyle savaşıyordu. Şimdi yakınlaştılar ve kucaklaştılar.

Ferox onunla alay etti. "Gerçekten hayatta kalabileceğini mi sanıyorsun? Krallıklar yine birbirlerinin boğazına sarıldı. Beni öldürsen bile, annem ölümümün intikamını alacaktır. Tıpkı tacın için katlettiğin herkesin oğulları ve kızları gibi. Saltanatını kan ve intikam üzerine kurdun. Sen suçlarının bedelini ödeyene kadar o aileler rahat etmeyecek."

Bu kelimeler.

Hafızasındaki bir şeyi çekiştirdiklerinde Dash dondu kaldı. Geçici bir şey.

Onları daha önce de duymuştu. Nereden?

Hatırlayamıyordu ama oradaydı. Zar zor hatırlayabildiği bir rüya gibi. Biri...

Ferox ona doğru koştu.

Dash hırlayarak onun kılıç darbesini savuşturdu ve güçleriyle onu geri püskürttü. Bir sentora yenilmek üzere değildi. Bugün değil. Hiçbir zaman.

Piç olarak doğmuş olabilirdi ama aşağı türden değildi.

Omzunu Ferox'un karnına saplayarak düşmanını yere düşmeye zorladı. Ferox omurgasını kesmeye çalıştı ama Dash darbeyi savuşturdu ve sentorun yan tarafına bir buz patlaması indirdi.

Ferox'u yana yatırdı.

Ve Dash ona ulaşamadan, Ferox onu hareketsiz tutan parlak bir ışıkla çevrelendi. Dash kısa bir süre durdu ve ışığın kaynağını bulmak için etrafına bakındı.

Marthen.

Kolunu uzatıp avucunu sentora doğrultarak güçleriyle Ferox'u tuttu ve sentoru ayaklarından kaldırmak için kullandı.

"Ne yapıyorsun Marthen?" Dash sordu. "Onu öldürmeni engelliyorum."

"Neden bu kadar zalimsin?"

"Nedenini biliyorsun."

Çünkü bu Dash'in kaçınmaya çalıştığı şeyi başlatacaktı. Bitmeyen savaş. Meara bunu diğer krallıkları ona karşı daha fazla toplamak için bir bahane olarak kullanacaktı. Bunu biliyordu.

Bu onu ne kadar kızdırsa da Marthen haklıydı ve daha soğukkanlı olduğu için ona borçluydu.

Rehineler güç demektir. Bu kemirgene canlı ihtiyacı vardı. "Sağ salim geri gönderilmesi şart mı?" Ryper sordu.

Dove başparmağını baltasının kenarında gezdirdi. "Biraz daha kötü durumda olabilir mi?"

Marthen başını salladı. "Sen bundan daha iyisin."

Dove alay etti. "Hayır. Gerçekten değilim."

Dash de öyle. Ruhunun derinliklerinde değil. Hatta yüzeyde bile. Ferox'u, onlar karşı koyamazken o canavarın onları parçaladığı şekilde yenmek istiyordu.

Şimdi bile, Ferox ve arkadaşlarının çocukken onlara işkence ederken attıkları çınlayan kahkahaları duyabiliyordu, onları öldürmek isteyen düşmanlarına emanet etmişlerdi.

Aynı yankılı kahkahanın Dove ve Ryper'in ruhlarında da aynı gürültüyle çınladığını biliyordu.

Hepsi adalet istiyordu. Bunun için salyalarını akıttılar. Ve bir kez daha, bu onlardan esirgenecekti.

Gerçekten dayanılmazdı. Ne zaman huzura kavuşacaklardı?

Bakışları Tanis'e ve onu izlerken alnında beliren korkuya kaydı. Bu onun bildiği gibi bir iblis olmasından duyduğu korku değildi. Onun için korkuyordu çünkü onu önemsiyordu. Onun incinmesini istemiyordu.

Önemli olan tek şey buydu.

Hiçbir uyarı olmadan, içindeki tüm öfke buharlaştı. Dash orada öylece durdu, vücudunun her parçasından tam anlamıyla emilirken sersemlemişti. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Bunca zaman sonra, hayatı boyunca aradığı o ele geçmez huzura kavuşmuştu.

Arkadaşları hayattaydı. Tanis zarar görmemişti. Gerçekten, başka bir şeyin önemi var mıydı?

Bu bir zaferdi. Ferox bozguna uğratılmıştı. Sentor askerleri ya kaçmış ya da silahlarını atmışlardı.

Bitmişti.

Hâlâ ayaktaydılar. Evet, bazı elfleri kaybetmişlerdi ama büyük çoğunluğu hayattaydı ve zarar görmemişti. Evleri ve saray sağlam kalmıştı.

Bu kadarı yeterliydi.

Dash, "Onu zincire vurun," diye homurdandı.

Ferox öfkeyle haykırdı. "Krallıklarınızı elinizde tutamayacaksınız. Bir taç takıyor olabilirsiniz, ama herkes sizin ayakkabısız, yarı cins bir köpekten başka ~~bir~~ bir şey olmadığını biliyor!"

Bir zamanlar bu sözler Dash'i vahşi bir öfkeye sürüklerdi. Gerçekten de, Meara'nın sarayında tutulduğu zaman, boynuzunu Ferox'un ölü kalbine saplamaktan başka bir şey düşünmeyen akılsız bir tay gibi saldırırdı.

Ama artık babasından nefret eden o kızgın tek boynuzlu at değildi.

Doğumunu inkâr eden ve kendisine yaptıkları için evrene haykırmak isteyen aynı mısır.

O Yüce Kral'dı.

Dash sakin ve hesaplı bir gülümsemeyle Ferox'a yaklaştı. "Bu dünyaya nerede ve nasıl başladığım konusunda hiçbir kontrolüm yoktu. Ama ben Yüce Kralım ve ordumu Licordia'ya sürdüğümde, ki süreceğim, annen çok kötü bir gün geçirecek."

Uzaklaşmaya başladı ama tam olarak başaramadı.

o.

Ryper'a bir bakış atarak Ferox'a doğru döndü.

"Ve bir sineğe dönüşmektense, ayakkabısız bir melez olmayı tercih ederim."

Dash Tanis'e doğru ilerlerken Ryper başını salladı.

"Botfly?" diye sordu.

"Bilmek istemezsin." Ryper güldü.

Dash cevap verdi. "Onlar parazit, iğrenç şeyler."

Yüzünü buruşturdu. "Peki, şimdi planımız ne?"

"Öncekiyle aynı. Krallığımı geri alacağım." Ancak şimdi, yenilenmiş bir amacı ve kararlılığı vardı.

CHAPTER 20

Keegan dev pençelerinden biriyle Tanis'i dürttü. "İnsan olmak acı veriyor mu?"

Bu soru onu eğlendirdi. Çok uzun zaman önce olsa o da aynı şeyi sorardı. "Hayır. Ve düşündüğün kadar kötü değil."

Şüpheli görünüyordu. "Eğer kabus gibi korkunç bir şey değilse, düşündüğümde daha iyidir."

Tanis güldü. "İnsanların bizden bir farkı yok, sadece çok daha az yer kaplıyorlar."

Keegan onun sözleri üzerine kaşlarını kaldırdı.

"İtiraf etmeliyim ki mahkumken onlara karşı pek de iyi niyetli hissetmiyordum. Ancak son deneyimim bana yepyeni" ve çok daha iyi bir "bakış açısı kazandırdı."

"Kardeşini öldüren bir insandı."

"Bunu bir insan yapmış olamaz. Dövüşümüz sırasında Ragna, Davin'i öldürenin kendisi olduğunu itiraf etti." Tanis hâlâ Ragna'nın böyle korkunç bir şey yaptığına inanamıyordu. Ejderhaların bundan daha iyi olması gerekirdi. Indara tarihinin en karanlık çağlarında bile, bir ailenin kendini parçaladığını hiç duymamıştı.

Diğerlerini parçalara
ayırarak. Doğal olarak.

Ama yuvanın kutsal olması gerekiyordu.

Keegan dikkatlice yanına uzandı ve Tanis'e yer bıraktığından emin oldu. "Bu iş bittikten sonra eve gitmeyi düşünüyor musun?"

Tanis, Keegan'ın ondan evet demesini istediğini hissetti ama doğrusu o sadece Dash ile kalmak istiyordu. "İntikamımı almama izin verilmesi karşılığında Kral Dash'in hizmetine gireceğime yemin ettim." Onu serbest bıraktığı kısmı atlamıştı. Çünkü Dash'in onu gitmeye zorlamayacağını umuyordu.

Onun topraklarında nasıl kalacaksın?

Keegan'ın varlığının ona hatırlattığı tek şey ejderhaların onların dünyasına uymadığı gerçeğiydi. Elf sarayı onların boyutlarına ya da ağırlıklarına göre inşa edilmemişti. Elfler Keegan'a son derece nazik davranıyor olsalar da, bu temel gerçeği değiştirmiyordu.

Ejderhalar çok büyüktü.

Bu onu, görmezden gelmeye çalıştığı kritik bir gerçeğe yüzleşmeye zorladı. Göz ardı etmek için elinden geleni yapıyordu.

Keegan buradayken, bununla yüzleşmek zorundaydı. Tanis ve Dash için gerçekten bir gelecek yoktu.

Onu ne kadar severse sevsin. O da onu ne kadar severse sevsin... asla birbirlerine uymayacaklardı.

Ejderhalar diğerleriyle karışmazdı.

Ahırın kapısı yavaşça açıldı. "Tanis?"

Kalbi değiştiremeyeceği bir gerçek yüzünden üzgündü, Dash'in tereddüt ettiğini görmek için döndü. Bu onun için yeni bir ruh haliydi. Normalde kendinden çok emin ve kararlıydı.

Tereddütlü.

Sadece uymadı.

Keegan'ın yanından ayrıldı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu ona yaklaşırken.

"Arkadaşınızla geçirdiğiniz zamanı bölmek istemedim. Ama bilmeni isterim ki biz..." Sesi kesildi.

Şimdi endişeliydi. Bir şey onu gerçekten rahatsız ediyordu.

"Sen ne?"

"Elfler babanızın kalıntıları için tapınaklarında onurlu bir yer ayırdılar. Dininizin onlarınkinden çok farklı olduğunu biliyorum ama rahipleri siz onu eve götürüp atalarınızın yanına yerleştirmeye hazır olana kadar onu korumayı ve ona bakmayı kabul ettiler. Bildikleri ejderha ayinlerini takip etmek için ellerinden geleni yaptıklarını söylediler, ancak rahiplerinizin yabancıardan sakladığı bazı şeyler olduğundan eminler."

Gözlerinde yaşlar birikti. Sadece babası öldüğü için değil. Bu davranışların nezaketi yüzünden. Düşüncelilik.

Elbette, elflerin babasıyla ilgilenmesini sağlayacaktı. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bilen biri varsa. Dash'ti.

"Onu görebilir miyim?"

Tereddüt etti. "Bundan emin misin?"

Hayır. Babasıyla en son konuştuğunda Davin hakkında kavga etmişlerdi. Babasından Davin'in kellesini geri almasını talep etmiş, babası da bunu reddetmişti.

Bu ironi onun gözünden kaçmamıştı.

Belki de onu dinleyip dediklerini yapsaydı, bu onu kurtarabilirdi. Yine de bundan kuşkuluydu. Ragna bu yola girmişti.

"Eminim." Kadın kapıya doğru yöneldiğinde Keegan ayağa kalktı ve onun peşinden gitti.

Dash durup ona baktı. "Ne yapıyorsun?" "Ben Prenses Tanis'in Kalkanıyım. Benim yerim onun yanındır." Tanis'e doğru döndü. "Kalkan mı?"

"Koruma için kullanılan bir terim. Kraliyet ailesinin her üyesinin bir koruması olması gerekir."

"Prenses burada yalnız olduğu için, ona hizmet etmek benim için bir onurdur."

Boğazını temizleyen Dash biraz yeşil görünüyordu.
"Yatağımızın ayak ucuna kıvrılacak mı?"

Tanis kafasının içinde sorduğu soruya güldü. "Bu ilginç bir şey olurdu, değil mi?"

"Hayır. Korkunç olurdu."

"Siz ikiniz neyi tartışıyorsunuz?" Keegan sordu.

"Hiçbir şey," dedi Tanis çabucak. "Tapınaklarına sığacak mı?"

"Öyle olmalı. Ama emin olmak için onu daha küçük yapabilirim." "Sadece beni insan yapma." Keegan kızardı sanki

kulağa ne kadar korkunç geldiğini fark etti.

Tanis onun ayağını okşadı. "Alınmadım. Gerçekten insan olsaydım alınabilirdim ama anlıyorum."

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim." Konuşmasını bitirmeden önce, kendi boyutunun yarısının biraz altına kadar küçüldü.

Keegan'ın gözleri büyüdü. "Bundan hiç hoşlanmadım. Hem de hiç.

Beni geri koyabilirsin, değil mi?"

Dash dişlerini emdi. "Şey, sanırım öyle."

Tanis onun koluna şakacı bir tokat attı. "Onunla böyle alay etme. O korkuyor."

Sonunda gülümsedi. "Evet, Keegan, söz veriyorum seni hemen geri koyabilirim."

O kadar derin bir nefes verdi ki, bir duman bulutuyla noktalandı. "İşte bu yüzden tek boynuzlu atlarla takılmıyorum. Doğaları gereği kötüler."

Tanis güldü. "Muhafızlarınızın çoğundan daha fazla değil. Ve en azından sizi tehlikeye atmayacak."

Keegan yüzünü buruşturdu. "Bu oldukça korkunçtu."

"Tehlike mi?" Dash sordu.

"Tüm ejderhaların savaş için eğitildiklerinde tabi tutuldukları bir dizi görev ve deneme. Rütbeleri ve görevleri ne kadar prestijli olursa, tehlike de o kadar kötü olur."

Tanis'e endişeli bir bakış fırlatmak için yürümeyi bıraktı. "Tehlikeye atılmadın, değil mi?"

Adamın öfkeli endişesi kadının içini ısıttı. "Hayır. Katılmama izin verilmedi."

Bu onu daha da öfkелendirdi. "Esaretin yüzünden mi?"

Adamın onun adına ne kadar öfkeli olduğunu anlaması bir saniyesini aldı. Onun kana susamışlığını hissedebiliyordu.

Onu sakinleştirmek isteyerek elini tuttu, sonra kolunu kendi kolunun altına soktu ve onu öne doğru çekti. "Bu konu hakkında konuşmuyoruz, unuttun mu? Ve bunun bir önemi yok."

"Size hak ettiğiniz saygının gösterilmemesi benim için önemli."

Ona yaslanarak bu sözlerle değer verdi. "Yani beni dövmelelerini mi tercih ederdin?"

Başını ona doğru salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum ve benim adıma öfkenizi takdir ediyorum."

Elf tapınağının merdivenlerine yaklaştıklarında Tanis sessizliğe gömüldü. Cam ve taştan yapılmış güzel bir yapıydı. Saraydan çok daha küçük olan bu yapı, gökyüzüne doğru uzanışıyla ona bir ağacı hatırlatıyordu. Etrafına elf ve doğa resimleri çizilmişti.

Doğrusu, dinleri hakkında çok az şey biliyordu. Son birkaç güne kadar elflerle hiç etkileşime girmemişti. Onun için neredeyse mitolojiktiler. Taşadamlar ve periler gibi. Eğer Indara'ya gelmişlerse bile onları hiç görmemişti.

Tutsaklığı boyunca sadece bir tek boynuzlu at, insanlar ve onunla çok fazla zaman geçirmeyen birkaç başka tür tanımişti.

Oyunlar için tutulanların çoğu oni, ogre ya da trollerdi. Onlara karşı yapılan maçlar için Baracus onu bir ejderhaya dönüştürmüş ve maç bittikten sonra insan formuna geri döndürmüştü. Çoğunlukla bir ejderhayı beslemek için para ödemek ya da onu tutacak kadar büyük bir yer bulmak istemediği için.

En azından başkalarına söylediği buydu.

Asıl gerçek, bir ejderha olarak ondan korkmuş olmasıydı. Çünkü bir ejderha olarak, ilaçlarının etkili olduğu sınırlı bir süre vardı. İlaçların etkisi geçmeye başladığında, maçı bitirecek ve onu tekrar insana dnştrecekti.

Uyuşturucular ve büyüler arasında, bir daha asla zgr olamayacağından korkuyordu.

Onun bir insan olarak dövüşmeyi öğreneceğini hesaba katmamıştı. Kılıç- zanaatını öğrenmesine yardım eden devlerle aylar geçirmişti.

Baracus daha dikkatli olmalıydı. Tıpkı babasının yapması gerektiği gibi.

Tapınağa girdiklerinde Tanis adımlarını yavaşlattı ve yan nefte babasının başını koydukları sunağı gördü. Kafası o kadar büyüktü ki neredeyse tüm alanı kaplıyordu.

Iagan çok vahşi bir canavardı. Gri gözleri deliciydi. Onu bir daha asla göremeyecek olması ona gerçeküstü geliyordu. Öfkeli bğrtsnn ona ettiği küfürleri asla duyamayacaktı.

Dudağını ısırarak yavaşça ona yaklaştı. "En azından huzurlu görünüyor." Sanki kız kardeşi onu uyurken öldürmüş gibi.

Dash hemen arkasındaydı ve nazik bir eliyle sırtını okşuyordu. "Onun ya da senin için yapmamız gereken bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. Elflerin hakkını vermek gerekirse, pullarını temizleyip parlatmak ve boynunun olması gereken yere, başının arkasına kıpkırmızı bir bez örtmek için harika bir iş çıkarmışlardı.

"Sence cesedi nerede?"

Keegan arkasındaki pullarını dalgalandırdı - bir ejderha için ürperti. "Elbette ona saygısızlık etmedi. O onun babasıydı."

Bu onların ırkı için büyük bir suçtu. Cinayet hafife alınmazdı, ama aile içinden birini öldürmek...

Cezaların en ağırını taşıyordu. Bunun için kız kardeşini de kaybedecekti.

Tanis o zaman gözyaşlarının düştüğünü hissetti. "Bilmiyorum. Ragna'nın bunu nasıl yapabildiğini hâlâ anlamıyorum." Eli titreyerek uzandı ve babasının burnuna dokundu, yavru olduğu zamanları hatırladı...

Ona gözlerinde sevgiyle baktığı zamanlara. Ona sokulur ve sıkı sıkı sarılırdı. Uzun zamandır bu anıları düşünmesine izin vermemişti. Çünkü çok acı vericiydi. Bir zamanlar tanıdığı babasını özlüyordu.

Ona gurur ve sevgiyle bakan kişi. Hıçkırıklara boğuldu.

Sonra Dash oradaydı, onu sert vücuduna doğru çekiyordu. Onu yakınında tutuyordu. O orada olmasaydı, kız düşebilirdi. Ama Dash buna asla izin vermezdi.

Onun gücü haline gelmişti.

"Seni tutuyorum, küçük ejderha. İstedığın kadar ağla."

Bu sözler ona sarılırken daha da çok ağlamasına neden oldu. Bunu yapması ne kadar garipti. Burada o düşünmüştü çoktan geçmişti. Bundan daha güçlü olduğunu.

Ama bu, babasıyla arasını düzeltmek için sahip olabileceği her türlü şansı kaybettiği içindi. Babası ondan nefret ederek ölmüştü ve onun sevgisini yeniden kazanma şansına asla sahip olamayacaktı.

Onun güveni ya da saygısı.

Ne de ona söylediği o iğrenç, kirletilmiş yaratık olmadığını asla bilemeyecekti. O kadar derin bir acı hissetti ki nefesini tutamadı.

Bu yüzden şimdi kız kardeşinden nefret ediyordu. Ragna onun yeniden bir babaya sahip olma şansını elinden almıştı.

Ve bu zayıflık onu rahatsız etti. Tanis ağlayan türden bir ejderha değildi. Davin'in ölümünde bile öfkesinden bu şekilde ağlamasına izin vermemişti. Sorumlu kişiyi bulmaya çok kararlıydı.

Canını almaya cüret ettiği için ejderha avcısını cezalandırmak için. Şimdi...

Her şey onun içinde birleşti. Onlarla yaşayamayacağı gelecek için duyduğu tüm acı ve pişmanlık.

Aşağılayıcı olsa bile babasının sert sesini duymak için her şeyini verirdi. Ya da Davin'in kahkahasını duymak için.

için bkz. onu alay etmek Marla ve oynamak ile onun yavruları.

Artık her şey çok farklıydı. Eve dönüş yoktu. Artık bir ailesi bile yoktu.

Bu, kaçırıldığı zamankinden bile daha kötüydü. En azından o zaman ailesi bozulmamıştı.

Yaşıy
or.
Şimdi.

..
Davin ve babası orada olmayacaktı. Ragna idam edilecekti.

Ve Reva.

Diğer kız kardeşini düşününce kalbi durdu. Dash'ten uzaklaşarak Keegan'a döndü. "Reva'nın bununla bir ilgisi var mı?"

Keegan bu soru karşısında biraz irkilmiş görünüyordu. "Bilmiyorum. Sentorlarla buluşmak için buraya çağrıldığımızda o da oradaydı. Ama neye katıldığına dair hiçbir fikrim yok. O ve Ragna'nın her zaman nasıl olduklarını bilirsin."

Bir yumruğun içindeki parmaklardan daha sıkı. Ama Ragna da Reva'ya her zaman güvenmiyordu.

Yeni bir amaç bulan Tanis gözlerini sildi. "Sana ne söylendi?"

"Yok etmemiz gereken haşaratlar varmış. Ragna ona bir toplantıya kadar eşlik edeceğimizi söyledi. Bunun ötesinde bir şey sorgulamadık."

Çünkü emirleri sorgulamamayı öğretiler.

"Ragna burada olduğumu nereden biliyordu?" Tanis Dash'e baktı.

"Muhtemelen gryphonlardan biri. Ya da başka bir casus. Sarayımın her yerinde varlar. Ryper'ın işinin bir parçası da casusları ortaya çıkarmak ama hepsini bulamıyor. Sıçan gibi ürüyorlar."

Tanis başıyla onayladıktan sonra babasının kalıntılarına bakmak için geri döndü. Babasına reva görülen adaletsizlik

karşısında yine gözyaşlarına boğuldu. En sevdiğin kişi
olmadığımı biliyorum ama...

"İntikamını alacağım baba. Tahtının yasal varislerimiz tarafından güvence altına alınmasını sağlayacağıma söz veriyorum."

Bu sözü duymak isteyeceği son kişinin kendisi olması ne kadar da ironikti. Bu bilgi daha da acı çekmesine neden oldu. Onu hayal kırıklığına uğratarak ölmüştü.

Ama önemli değildi. Ne olursa olsun sözünü tutacaktı. Bir baba olarak onu hayal kırıklığına uğratmış olsa da, adil ve iyi bir kral olmuştu. Tıpkı Dash'in olduğu gibi.

Ve en azından Davin soylarını güvence altına almıştı. Indara'nın tahtını devralacak üç oğlu vardı. O yavrular babasının en büyük hazinesiydi.

Reva ve Ragna bu yüzden idam edilirse, Tanis babasının çocuklarından geriye kalan tek kişi olacaktı.

Kız kardeşlerinden ne kadar nefret etse ve ona ne kadar zalim davransalar da, onların idam edildiğini görebileceğinden emin değildi.

Sen bir ejderha değilsin. Seni alan melezler tarafından lekelenдин.

Belki de babası her şeye rağmen haklıydı. Babasının ejderhalarından istediği katil içgüdüğü onda yoktu. O adil olanı istiyordu.

Sorun şu ki, artık adil olmanın ne anlama geldiğinden emin değildi.

Kalbi kırılmış bir halde tapınaktan ayrılıp...

Neresi olduğunu bilmiyordu. Burası evi değildi ve bunlar onun insanları değildi.

Artık ait olduğum bir yer yok.

Bu acı gerçek ona öyle sert bir tokat attı ki, bir an nefes alamadı.

Kardeşi ve babası ölmüştü. Marla daha önce ona karşı nazik olsa da, şimdi olmayabilirdi.

Kız kardeşlerinden ikisi değilse bile en azından biri Davin'i ve babasını öldürmüştü. Marla, yaptıklarına bakarak Tanis'in sürgün edilmesini istemekte sonuna kadar haklıydı. Marla ona merhamet etse bile, Marla'nın ailesi oğullarını korumak için sürgün ya da ölüm talep edebilirdi.

Bu nedenle, Tanis'in geniş akrabaları da bunu yapabilir.

Marla Kraliçe Naibi olsa da, tam bir hükümdardan ziyade konseyin merhametine bağlı olacaktı. Dragomirlerin soyundan gelmediği için, oğlu Draig mirası devralacak yaşa gelene kadar Marla'nın saltanatı sıkı bir şekilde denetlenecekti.

"Tanis?"

Keegan'ın sorusu karşısında konuşamadı. Yüzleştği şeyin keskin, acı gerçekliği ona çarptı.

Kardeşini kaybetmişti. Babasını. Kız kardeşlerini.

Onun evi.

Şimdi kimim ben?

Bildiği her şey gitmişti.

Dash aniden oradaydı. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve akşam ışığında adeta parlayan o ürkütücü gözleriyle ona baktı. "İyi misin?"

"Hayır," diye nefes aldı. "Babam olmadan evim de yok."

"Senin bir evin var."

"Hayır, Majesteleri. O haklı. Konsey büyük ihtimalle onu sürgüne gönderecektir. Geçmişi olmasaydı bile, genç varisi korumak için bunu yaparlardı. Onun güvenliği onunkinden daha öncelikli olacaktır."

"O zaman yasaklayacağım."

Bu sözler ona dokunmuştu ama bunun bir önemi olmayacağını biliyordu.

"Varisi korumak için onu öldürecekler Majesteleri. Kız kardeşinin yaptıklarından sonra kimse ona güvenmez. Reva'nın bu işte bir parmağı olmasa bile, o da sürgün edilecek."

Öfke gözlerini kararttı. "O zaman neden buradasın?"

Keegan Tanis'e sempatik bir bakış attı. "Bir zamanlar çok iyi arkadaştık. Onu kederinde yalnız bırakmak istemedim. Yanında sen olduğunu fark etmemiştim."

Başparmakları Tanis'in yanaklarına değdi. "Bana sahipsin Ejderha. Ben nerede olursam olayım, senin her zaman bir evin olacak."

Ama onunla kalmak için kimliğinin son parçasından da vazgeçmek zorunda kalacak mıydı?

O zaman kim olacaktı?

Keegan, sarayın büyük salonundan başka hiçbir yere sığmadığı için hayvanlar gibi bir ahırın içinde kalmak zorunda kalıyordu. Licordia da farklı olmayacaktı. Tek boynuzlu atlar ve insanlar için tasarlanmıştı, dev ejderhalar için değil.

Ne yapacaktı ki?

CHAPTER 2I

W Beni neden kurtardın?" Fort sordu.
Bink'in bu embesile verebileceği gerçek bir cevap yoktu. Biri hariç. "Sen benim ortağımsın, değil mi?"

Fort, Bink'in Meara tarafından yakalandıktan sonra muhafızları uyuşturunp aptal insanı serbest bıraktığı zindandan çıkarken Bink'i takip etmek için elinden geleni yaparken başını salladı.

Fort'a bir bez uzattı. "Al bakalım."

Bink'in itiraf etmek istediği son şey burada olmasının gerçek sebebiydi. Aptal sansarın onu ele vermesini istemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, Fort'un o şeytani sürtüğün ona yaptığı işkenceler altında çoktan kırılmamış olmasına şaşıırıyordu.

Fort için buna katlanmazdı. İlk gün kırılır ve onları doğruca Fort'un bulunduğu yere götürürdü. "Neden bana ihanet etmedin?"

Fort yüzündeki kanı silmeyi bırakıp ona sert bir bakış attı. "Aptal mısın sen? Eğer ona nerede olduğunu söyleseydim, ikimizi de öldürürdü. Ondan kurtulmak için tek umudum çenemi kapalı tutmak ve beni kurtarman için dua etmekte."

Yani göründüğü kadar aptal değildi. Bink etkilenmişti. Belki de Fort'u biraz erken yargılamıştı.

Kraliçenin nöbetçilerinden biri geçerken insana eğilmesini işaret etti. Yalnız olduğu için zindana girmek nispeten kolay olmuştu.

Bir imp olmanın güzel yanı, boyutlarını küçültebilir ve sentorların bakmadığı yerlerde koşuşturabilirlerdi. İnsanların kötü yanı, dikkat çekme eğiliminde olan sinir bozucu büyük bedenlerine hapsolmuş olmalarıydı.

Bir şeye çarpmak.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu yumuşak bir ses yanında.

Bink, tam kulağının dibinden gelen beklenmedik ses karşısında çığlığını bastırmak zorunda kaldı.

Dreama.

"İnsanların ödünü koparmak değil. Kahretsin, Brownie! Ne yapmaya çalışıyorsun? Ve neden sana söylediğim yerde değilsin?"

Dreama kaşlarını çatarak ona baktı. Ortalama bir insan eli büyüklüğündeydi ama bir brownie'ye göre güzeldi. Uzun siyah saçları ve çiy gibi parlayan gözleri vardı. "Çünkü orada zaten bir sürü... şey var."

Bink kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Söylediğin gibi seni beklemek için av kulübesine gittim. Ama zaten orada saklanan bir grup var."

Ciddi miydi? "Ne tür bir grup?"

Omuz silkti. "Sadece etrafta bekleyen türden. Ben nereden bileyim?"

Onu boğazlamak istedi.

Neden suç ortaklarıyla uğraşıyorum ki? Çok sinir bozucuydular. Ama yine de işe yarıyorlardı. O olmasaydı, Prenses Renata'yı öldürdükten sonra geride bırakıp kralı yanlış yöne gönderecek kimsesi olmayacaktı.

Yine de...

Fort ona ejderha kafatasına mal olmuştu.

Şimdi kulübeye gitmeli ve kadının neden bahsettiğini kendi gözleriyle görmeliydi. Yaratıkların kim olduğunu görmeliydi.

hakkında konuşuyorduk.

Neden oradaydılar.

Elinden geldiğince dikkatli bir şekilde onları saray arazisinden geçirip arka bahçeye çıkardı. Keryna ona saraya girip çıkan tüm gizli yolları gösterecek kadar güvendiği için şanslıydı.

O zamanki mantığı, krala suikast düzenlemesine yardım etmesini sağlamaktı. Ta ki siyah bir boynuzun boğazının öylece kesilemeyeceğini öğrenene kadar.

Onlar özel bir türdü ve infaz için özel araçlar gerekiyordu.

Boynuzlarını kesmek için bile özel bir bıçak gerekiyordu.

Ve Keryna'yı düşününce, onun kaderi için neredeyse üzülüyordu.

Hâlâ onun ölü mü diri mi olduğunu bilmiyordu. Eğer kraliçenin işkencesinden kurtulmayı başardıysa, ölmeyi diliyor olmalıydı. Özellikle de Fort'a benziyorsa. Yüzü neredeyse insan gibi görünmeyecek kadar şişmişti. Birkaç dişini de kaybetmişti.

Zavallı herif.

Bink ne yaparsa yapsın, Meara'nın ellerinden uzak durmak zorundaydı. Daha önce hiç görmediği bir şekilde ölümcüldü. Ve burada, hepsini gördüğünü ve çoğunu yaptığını sanıyordu.

İğrenç! Vatandaşlarının ondan bu şekilde nefret etmesine şaşmamalı.

Bink bunu düşünmemeye çalışarak kapıya kadar geldi ve önce onların çıkmasına izin verdi. Kimsenin onları görmediğinden emin olmak için etrafına son bir kez baktı ve sonra eğilerek içeri girdi.

Çayıra vardıklarında onları kralın av kulübesine doğru götürdü.

Burası, ilk kez bir araya geldiklerinde Keryna'nın Bink'le buluşmak için en sevdiği yerlerden biriydi.

Bir gün, imp, bunların hepsi benim olacak!

Onun bu konuda ne düşündüğünü hiç anlamamıştı. Güzel bir köşktü ama saray kadar güzel değildi. Kral sarayda olduğu zaman kulübenin hizmetçileri vardı.

Ev, o yokken izole ve yalnızdı.

Hiç de Bink'in sevdiği bir şey değildi. Çocukken Sagaria'daki fey halkına hizmetçilik yapmış ve bunun her dakikasından nefret etmişti.

Ama başkalarının ona hizmet etmesini, olmak istediği şeytana çok daha uygun buluyordu.

Eski anılar peşini bırakmazken dudağını büktü. Kibirli fey sürtükleri. Kendilerini çok üstün görüyorlardı. Tanıdığı herkes kadar gıybetçi ve aşağılıktılar. Onlara hiç faydası yoktu. Onları soymak ve dostlarını düşmana dönüştürme becerisini geliştirmek dışında.

Burada küçük bir yalan, orada gerçeğin bir çarpıtması... Ömür boyu ölümcül düşmanlar.

Hoşuna gitti.

"Keşke bir atımız olsaydı," diye yakındı Fort.

Bink alay etti. "Bir saray dolusu sentor var. Eminim içlerinden biri seni hücrene geri götürmek isteyecektir."

"Dönmek istediğimi söylemedim. Sadece keşke bir atımız olsaydı diyorum. Son birkaç gündür işkence görüyorum, biliyor musun? Yürümek bile acıtıyor."

"Peki benim ne yaptığımı sanıyorsun? İğlerimi mi yıkıyordum?" Bu embesilin kırılıp onlara kim olduğunu ve nerede saklandığını söyleyip söylemeyeceğini görmek için beklemek tam bir dehşet olmuştu.

Ya da daha kötüsü, onlara aradıkları boynuzun kendisinde olduğunu söylemek. Sadece bu stres bile onu neredeyse öldürüyordu.

"Asanı kullanıp bize bir at yapamaz mısınız?" Dreama sordu.

"Neden sızlanıyorsun? Kanatların var."

"Küçük kanatlar," diye homurdandı. "Çok yorucu. Neden kuşların sırtına binmeyi sevdiğimizi sanıyorsun?"

Şahsen mi? Tembel olduklarını düşünmüştü.

"Şey, asa at yapamaz." En azından o öyle düşünmüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, altın bir boynuzun neler yapabileceğinden tam olarak emin değildi. Büyünün bu seviyesi hakkında sadece ilkel bir anlayışa sahipti. Bildiği az şey, tek boynuzlu at güçlerine hem saygı duydukları hem de nefret ettikleri sidhe sarayından öğrendikleriydi. En büyük planını orada yapmıştı.

Boynuzları toplar ve bu asaları Sagaria'da yaşayan fey ve büyücülere satardı. Licordia'dan o kadar uzaktaydılar ki, tek boynuzlu atların değerli vücut parçalarını kaçak avladığı haberi onlara hiç ulaşmamıştı.

Neyse ki, feyler bir asayla yakalandıklarında, asayı satın aldıkları için en az onun yasadışı topladığı için cezalandırıldığı kadar ağır bir şekilde cezalandırılacaklarını biliyorlardı. Çünkü asanın, onu toplamak için öldürülen bir tek boynuzlu attan geldiğini bilmiyorlardı. Bu nedenle, bu konuda ihanete uğramaktan hiç korkmamıştı.

Tehlikeli bir iş olduğunu kabul ediyordu ama bu iş onu oldukça zengin etmişti.

Geçmişte çoğunlukla yeşil ya da mor boynuzlar kullanıyordu. Birkaç tane kırmızı boynuz vardı ama onları almak zordu çünkü taşıyıcıları azılı dövüşçülerdi ve normalde kavga edecek birini ararlardı. Beyaz olanlar iyi bir fiyat getirebilirdi ama sarı ya da turuncu kadar değil.

Sonra prensesi gördü. Altın boynuzuna gözlerini diktiği an, bunun bir krallığa bedel olacağını anlamıştı.

Ve bu, onun üvey kardeşi kralı öldürmek için kullanılabileceğini fark etmeden önceydi. Eğer hem siyah hem de altın boynuzlara sahipse.

Yenilmez olacaktı. Hiç kimse onu yenemeyecekti. Dünyanın sahibi ve Yüce Kral olacaktı.

Şimdi istediği de buydu. Sadece yönünü bulması ve Meara ile askerlerinden kaçması gerekiyordu.

Başlangıçta saklanmayı planladığı kulübeye varıncaya kadar bunları düşündü.

İlk başta, Dreama gibi, onların kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bilinmeyen nedenlerle ortalıkta dolaşan garip bir varlıklar topluluğuydu sadece.

Ta ki Aderyn odaya girene kadar. Onu simaen tanıyordu. Yüce Kral'ın süvarilerinin komutanlarından biriydi. Çorapları ve alnının ortasında turuncu boynuzunu vurgulayan büyük bir yıldızla güzel bir alaca-gri tek boynuzlu at, insan formunda güzel bir esmerdi.

Diğerini daha önce hiç görmemişti. Altın rengi gözleri olan koyu tenli bir kadın. Kızıl saçlı bir adam ve kendini yarı dağ olarak gösterebilen başka bir adam. Grubun son üyesi, ona feyleri hatırlatan çelimsiz bir kadındı. Ama onun onlardan biri olmadığını bilecek kadar uzun süre onların arasında yaşamıştı.

O başka bir şeydi.

"Elpis?"

Dağa doğru döndü ve döndüğü anda başındaki minik boynuzları gördü ve onun bir oni olduğunu anladı. Nefesi kesildi. Oniler nadiren başka türlerin işlerine karışırlardı. Kendi krallıklarını tercih ederler ve orayı sadece savaş için terk ederlerdi.

Onların cinsinden biri neden burada olsun ki? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Arkadaşlarını susturmak için elini uzatan Bink, neler olup bittiğini duymak isteyerek yaklaştı.

Aderyn kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neler olduğunu bildirmesi için Chrys'i Dash'e göndermeli miyiz?"

Dağ sakalını kaşdı. "Önceden uyarılmış, önceden silahlanmış demektir. Neyin içine girdiğini bilmesi gerekir."

Kızıl saçlı adam yorgun bir iç geçirdi. "Keşke Ryper ya da Xaydin burada olsaydı. Ne yapacaklarını bilirlerdi."

Dağ güldü. "En azından yarısını çoktan yok etmişlerdir."

"Çok doğru." Aderyn başını onlara doğru eğdi. "Ben gidip Chrys'i göndereyim. Burada fark edilme olasılığı en düşük olan benim."

"Chrys'i yuvasına bırak. Onun yerine ben giderim." Hepsi onun teklifi üzerine dağa bakakaldı.

"Ne?" diye sordu savunmacı bir tavırla. "Oraya ondan daha çabuk varabilirim ve gerekirse diğerlerinden kaçabilirim. Siz burada kalıp bekleyin. Elimden geldiğince çabuk haber getireceğim. Umarım Dash çok geride kalmaz."

"Dikkatli ol Ronan," dedi Aderyn. "Elflerle aramızda ne olduğunu bilmiyoruz."

"Öğrenmek üzereyiz. Hepiniz burada güvende olun. Gözlerinizi açık tutun." Ronan kendini bir alaca şahine dönüştürdü. "Benim için bir kapı ya da pencere açmak isteyen var mı?"

Kızıl saçlı dudak büktü. "Bunu form değiştirmeden önce düşünecektin, ihtiyar."

"Benimle başlama, Cadoc. Gözlerini oyarım."

Cadoc gülerek Bink'ten çok uzakta olmayan bir pencereye doğru ilerledi ve pencereyi açtı.

Bink arkadaşlarına daha aşağı çömelmelerini işaret etti. Kalbi küt küt atarken, Ronan gökyüzünde gözden kaybolana kadar nefesini tuttu.

Bu yakındı. Görülmediklerine şükrederek arkadaşlarına ormana doğru gitmelerini işaret etti.

"Neler oluyor?" Dreama fısıldadı.

"Onlar kralın arkadaşları."

Gözleri büyüdü.

Fort bezi hâlâ- kanayan dudaklarından çekti. "Ne yapacağız şimdi?"

Emin değildi. Bir yanı Meara'ya onları haber vermek istiyordu, böylece onları baş belasından kurtarabilirdi. Ama onun sağı solu belli olmazdı. Ve gördüklerine bakılırsa ona ve grubuna, kulübedekilerle birlikte işkence etme ihtimali, onları ihbar ettikleri için minnettar olma ihtimalinden daha fazlaydı.

Hayır.

Derisinin yüzülmemesi için bunu çevirmenin bir yolu olmalıydı.

Sadece nasıl yapacağını bilmiyordu... henüz.

"KRAL SENİN İÇİN ENDİŞELENIYOR."

Keegan odasına girdiğinde Tanis gözyaşlarını geri çekti. Hâlâ bir ejderha olsa da artık büyük bir tek boynuzlu at boyutundaydı. Bu aslında onu gülümsetmişti. "Ne oldu sana böyle?"

"Majesteleri elflerle planları gözden geçirirken seni kontrol etmemi istedi. Ona uyacağımı sanmadığımı söylediğimde, kendisi gelip seni kontrol edene kadar ufak tefek kalmamın bir sakıncası olup olmadığını sordu."

"Düşünceli biri, değil mi?"

Keegan yatağının yanına oturmak için hareket etti.

"Sana değer veriyor." "Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

Bir pençesini kaldırdı ve bakışlarıyla buluşana kadar Tanis'in başını dikkatlice çevirdi. "Hayır, Tanny. O seni gerçekten önemsiyor. Bunu bilmen gerek. Bu diğer herkes için çok açık."

Tanis buna inanmak istedi. "Ne fark eder ki? Ben bir ejderhayım."

"Tekrar ejderha olmak zorunda mısınız? İnsan bedeninde son derece mutlu görünüyorsun."

Yüzünü buruşturdu. "Pek sayılmaz. Yani... bazıları o kadar da kötü değil." Dash'i öpmek. Ve onunla yaptığı diğer şeyler son derece harikaydı ama hayatının geri kalanında bir insan olarak yaşamak?

Grisly.

Tanis başını salladı. "Bu bedende bile bir ejderhayım ve kendim olmayı özlüyorum."

Keegan başıyla onayladı. "Bunu benim anladığımdan çok daha iyi anlıyorum." Pençesini tuttu ve pençelerini genişçe açtı. "Alışık olmadığın bir şey olmak çok tuhaf."

"Gerçekten öyle."

Keegan kalçalarının üzerine oturdu. "Her şey için çok üzgünüm. Özellikle de son yıllarda senin yanında olmadığım için. Yalnız bırakılmamalıydın."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

Kapısı çalındı. Kaşlarını çatan Tanis kapıyı açtığında diğer tarafta Ryper'ı buldu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Sadece seni kontrol ediyordum. Bir şeye ihtiyacın olmadığından emin olmak istedim."

Tanis ilk kez bir şey fark ettiğinde kaşlarını çattı. Ryper ve Dash arasında ürkütücü benzerlikler vardı. Sadece seslerinin ritminde değil, kendilerini tutuş biçimlerinde de. Hatta duruşlarında bile.

Bunu söylerken Dash'e o kadar benziyordu ki, ikiz bile olabilirlerdi.

Ryper kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen iyi misin?"

"Yüce Kral'ı ne kadar kayırdığınızı size söyleyen oldu mu?"

Sinirli bir şekilde güldü. "Benimle kafa buluyorsun, değil mi? Birbirimize hiç benzemiyoruz."

Dövüş sırasında benzer bir başka ayrıntıyı hatırladı. "Sen de onun gibi siyah bir tek boynuzlu atсын, değil mi?"

"Bu konuda konuşmuyoruz."

Adamın ani rahatsızlığı kadının kafasını karıştırdı. "Ne hakkında konuşacağız?" "Tek boynuzlu at kısmını. Bu normalde yaptığım bir şey değil. I

Bugün yaptığım şeyi sadece Dash'i korumak için yaptım. Tek boynuzlu at olmayı muhtemelen senin insan olmayı sevdiğin kadar seviyorum."

Bu ona garip geliyordu. İnsan olmaktan hoşlanmıyordu çünkü o bir ejderhaydı. Eğer o bir tek boynuzlu atsa, bu onu neden rahatsız etsin ki? "Neden?"

Ryper onun sorusuna cevap vermedi. "Belli ki iyisin. Ben yatmaya gidiyorum, sabah yola çıktığımızda görüşürüz." O kadar hızlı gözden kayboldu ki neredeyse ışınladı.

Keegan ilerledi. "Bu garipti, değil mi?" "Hem de çok."

"Yaşasın! İnsanların arasında olmayı öğreniyorum. Düşündüğümüz kadar kötü değiller, değil mi?"

Tanis gülümsedi. Keegan'ın cümlelerinin çoğunu soruyla bitirmek gibi kötü bir alışkanlığı olduğunu unutmuştu. Gençken bu onu çıldırtmıştı.

"Hayır. Düşündüğümüz kadar kötü değiller. En azından buradakiler." Çoğu çok hoş ve düşünceliydi.

Ryper ve özellikle Dash gibi.

DASH masanın üzerindeki haritayı incelerken üzerine bir gölge düştüğünde başını kaldırdı. İçgüdüsel olarak hançerini çekti ve gölgelerdeki Ryper olduğunu fark etmeseydi davetsiz misafirin boğazını kesip açacaktı.

"Sana kaç kere bana gizlice yaklaşmamamı söyledim?"

"Hatırlamam için yeterince sebep var ama yine de unutuyorum." Ryper, Dash'in yanlışlıkla kestiği saçlarını ovuşturdu. "Tıraş için teşekkürler."

İç çekerek hançerini kınına soktu. "Daha yakın olmadığına sevindim." "Ben de öyle. Bu kadar yakın olmak gecemi ciddi mahvederdi.

kafası kesildi."

"Senin gibi değilim. Ölmek istediğini sanıyordum."

Ryper, Dash'in omzunun üzerinden haritayı görebilmek için hareket ederken cevap vermedi. "Tanis'e bizden bahsettin mi?"

"Nasıl yani?"

Ryper odaya bir göz attı. "Yalnızız, değil mi?" Başını salladı. "Dove bile yatmaya gitti."

Yine de Ryper sesini bir oktav alçalttı ve konuştuğunda Dash nedenini anladı. "Seni ne kadar sevdiğimi söyledi."

"En azından bu sefer söz dizimini doğru yapmışsın."

Ryper ona hırladı. "Lanet olası beş dakika. Cidden mi? Sadece beş dakika daha büyüksün."

"Ama ben her birini sayıyorum."

Harita işaretlerinden birini Dash'e fırlattı, o da yakaladı ve güldü. "Neden hep bu konuyu açıyorsun? Beş dakika sanki bir şey ifade ediyormuş gibi?"

Dash omuz silkti. "Kardeşler kardeşlerini kızdırmak için değil de ne içindir?"

Ryper gözlerini devirdi. Sonra her zamanki soğukkanlılığına geri döndü. "Keşke Renata'ya söyleseydim. Zamanım olacağını düşünüp duruyordum. Şimdi..."

"Yine de seni aileden biri gibi severdi. Bunu biliyorsun." "Aile olduğumuzu bilmekle aynı şey değil."

Hayır, değildi ve Dash de bunu tartışmayacaktı. Belki de ona söylemeleri gerekirdi. Ama Ryper'ın da dediği gibi, hiçbir zaman doğru zaman gibi görünmemiştir.

İkisi de Renata'nın nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ve başka birinin öğrenmesi riskine değmeyeceğine karar vermişlerdi. Ve Renata'nın sır saklamaktan aciz olduğu artık acı verici bir şekilde ortadaydı. Keryna'ya boynuzlarından bahsettiğine hâlâ inanamıyordu.

Ve onu öldürme büyüü.

Neden, Renata? Neden mi?

Bu noktada önemli değildi. Bir boynuz yerine kız kardeşini tercih ederdi.

Ryper'ın kendisiyle olan ilişkisini sır olarak saklamasının nedeni de buydu. Ve bu yüzden Renata'ya gerçeği hiç söylememiştir.

Ryper bir prens olarak kabul edilmek istemedi.

Birinin ona boyun eğmesi ya da kraliyet ailesindenmiş gibi davranması yerine hadım edilmeyi tercih ederdi. Bu Ryper'a göre değildi ve Dash kardeşine bunu ona asla dayatmayacağına dair söz vermişti. Kardeşini, ona istemediği bir şeyi yaptıramayacak kadar çok seviyordu.

Dash, Ryper'ı nadiren sarılmak için kendine çekti ve başının tepesini öptü.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Dash geri çekildiğinde Marthen'in odayı kimsenin görmesini engellemek için odanın üzerine bir kalkan yerleştirdiğini gördü. "İkiniz de daha iyi biliyorsunuz! Ya biri sizi gördüyse?"

Umursamazca omuz silkti. "Neden evli olmadığımı ve babamın aksine neden ortalıkta piç çocuklarımın dolaşmadığına dair bir sürü yeni dedikoduya yol açacağına şüphe yok."

Ve bu onlar için en büyük sorun olmuştu. Cratus'un tahtı için bir piç oğlunun olması yeterince kötü olurdu.

İkizler bir felaketti. Ve bir ölüm cezası.

Böylece en büyük oğul babalarının yanına gönderilirken, anneleri Ryper'ı onu koruyabileceği kendi krallığında tutmuştu.

Kral rehinelere ihtiyaç duyana kadar.

Dash bugüne kadar Ryper'ın diğerleriyle birlikte Meara'nın sarayına nasıl gönderildiği hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Ama tanıştıklarında Ryper için bir şok olmadığından, aptal kardeşinin oraya tanışmak için gitmek istediğinden şüpheleniyordu.

Ryper'ın yapacağı tipik bir şey.

Ve annesinin çocuğunu tehlikeye atması alışılmadık bir durumdu. Bu hikâyede Ryper'ın paylaşmak istemediği bir şey vardı ve Dash bunu bilmek istese de, hiçbir tehdit veya gözdağının Ryper'ın bu konudaki dilini çözemeyeceğinin farkındaydı.

Renata'nın aksine, kardeşi sırlarını saklardı.

Ve Dash'i Meara'yı parçalara ayırmaktan alıkoyan tek şey Ryper olmuştu.

Onlara yaşattığı cehenneme rağmen, kardeşini onun sarayında bulmuştu. Orada ikisi arasında kandan çok daha büyük bir akrabalık bağı kurulmuştu. Bu yüzden Ryper'a tamamen güveniyordu.

Onları kurtaran tek şey tek yumurta ikizi olmamalarıydı. Dash babalarına, Ryper ise annelerine çekmiş,

ruhani mavi gözlerine ve sabırsızlığına kadar.

Tanis'e kadar hiç kimse aralarındaki benzerliği fark etmemişti.

Marthen ve anneleri dışında. Ama doğduklarında yanlarında olan amcaları olarak Marthen en başından beri akraba olduklarını biliyordu.

"Neden buradasın Marty?" Dash sordu.

"Haritaya son bir kez bakmak için gelmişim ki, ikinizi yavru köpekler gibi kucaklaşırken gördüm. Anneniz gurur duyardı. Diğer herkes şok olur ve dedikodu yapar."

Dash onu görmezden geldi. Ryper hâlâ annelerine yakın olsa da, Dash o yokmuş gibi davranmayı tercih ediyordu. Bunun en büyük nedeni, doğduktan sonra ikisine de bakmadığı için onu suçlamasıydı. Babasının bir karısı vardı. Cratus'un eninde sonunda miras bırakacak başka çocukları olmayacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Ama anneleri onun kanının Licordian tahtında olmasını istemişti ve Dash'in şimdi onu sahiplenmesine izin vermemesi onu çileden çıkarmıştı.

Birine onun oğlu olduğunu söylemeye kalkarsa, onu yalancılıkla suçlayacaktı.

Herkesin bildiği gibi, annesi onun doğumunda ölmüştü.

Ryper kardeş olduklarını kimseye söylemediği sürece, kimse onun durumunu tartışamazdı.

Tek tesellisi, Ryper sessizliğini koruduğu sürece, iki oğlunun da kendisi için olduğu kadar onun için de büyük bir hayal kırıklığı olduğuydu.

Ama bu öfkenin geçmişte kalması en iyisiydi.

Ryper dürtüldü Onu. "Git içinYatak, Dash.

Sen var güzel bir kadın seni bekliyor."

Öyle yaptı. Sadece bu nedenle tartışmadı. "Siz ikiniz de dinlenmelisiniz. Önümüzde uzun bir yolculuk var."

Ama Ryper'in kendini uyuşturana kadar uyumayacağını biliyordu.

Bunu da düşünmemeye çalışarak, Tanis'i üst kattaki odalarında bulmak için yanlarından ayrıldı.

Kadın çoktan yatağa girmişti ve onu gülümseyerek karşılaması, çürümüş ruhuna kadar bir arzu dalgası gönderdi. Lanet olsun. Ryper haklıydı. Kız çok güzeldi.

Adam yatağa oturduğunda, kadın onun tuniğini çıkarmasına yardım etmek için hareket etti ve sonra ellerini nazikçe omuzlarına koydu. Kadının dokunuşunun yumuşaklığı adamın içini yaktı ve Dash bir anlığına onun sıcak ve kendisini bekleyen görüntüsünün tadını çıkardı.

Koyu kahverengi gözleri sanki olmak istediği her şeymiş gibi ona bakıyordu. Sadece onun gözünde bile asil biriydi. Terbiyeli. Kahramandı.

Hor görülen bir kral ya da bir canavar değil.

Ona, Meara'nın zalimliğinden sürünerek çıkmış acımasız bir şeytandan daha fazlası olduğunu hissettirdi.

Gitmen gerekiyor. Bunu biliyordu. Onunla bunu yapmaya hakkı yoktu. Bu onu nefret ettiği babasından daha iyi yapmazdı.

İronik bir şekilde, her seferinde kendine söylediği şey buydu ve yine de ona karşı koyamıyordu. Bu dünyada ya da ötesinde herhangi bir şeyin onu bu gece bu odadan çıkarabileceğinden şüpheliydi.

Çünkü onun dokunuşu onu iyileştirdi ve o kadar bencildi. Ruhunu hiçbir şeyin rahatlatamadığı bir şekilde rahatlattı.

Ona ihtiyacım var.

Bu kadar basit ve bu kadar imkansızdı.

Tanis onun acı dolu gözlerindeki bakışı gördü ve bir an için ondan uzaklaşıp planına geri döneceğini düşündü.

Bunun yerine bağcıklarını çözdü, pantolonunu çıkardı ve yavaşça onun yanına uzandı. Onun yanında yatan çıplak bedenini görünce ürperdi.

Onun gücü ve kıvrak zarafeti karşı konulmazdı. Vücudu onun için ağrıyor ve yanıyordu. Ve tek bildiği onu istediğiydi. Bu imkânsız olsa ve birlikte bir gelecekleri olmasa bile.

Onu içinde hissetmek ve kendini onunla paylaşmak, her türlü rahatlığı ve teselliyi almasına izin vermek istiyordu.

Elini elbisesinin bağcıklarına götürdü ve aç bakışlarına maruz kalana kadar yavaşça boynunu açtı. Tanis, adamın çıplak göğüslerine bakarken yüzünde beliren karanlık ve yoğun ifadeden ürperdi.

Adam bir tanesini avucunun içine alıp nazıkçe sıkmadan önce elini onun sıkı, şiş meme uçlarının üzerinde gezdirirken boğazından kısık bir sesle hırladı. Bu zevkli his karşısında dişlerini sıktı ve vücudu eridi.

Tanis de onun bedenine sahip çıkmak, ona başka hiçbir kadının dokunmadığını umduğu şekillerde dokunmak istiyordu. Sadece onun kendisi için nasıl bir kahraman olduğunu görmesini sağlamayı diliyordu.

Onun iyiliğinin ne kadar önemli olduğunu. Birlikte geçirdikleri her ana ne kadar değer verdiğini.

Dudaklarını onun boğazına gömdü, nefesi onu sıcaklığıyla dağlıyordu. Bu çok canlı ve sıcaktı. Onun dokunuşunu arzulamayı öğrenmişti ve bu onu korkutuyordu.

Neredeyse sonsuza dek insan olmak istemesi için yeterliydi.

Ama bu çok saçmaydı.

Yine de elleriyle onun vücudunu inceledi ve zayıf, erkeksi düzlemlerden ve eğimlerden zevk aldı. Ona kıyasla çok sert ve sağlamdı. Yanakları bıyıklarından dolayı kaşınıyordu. Ve adamın erkeksi kokusu onu sersemletti.

Dash ham duygularının gücüyle sarsıldı. Kız ona hiç bilmediği bir seviyede dokunmuştu. O karanlık ejderha gözlerine baktığında cennetin kendisini gördü. Daha önce hiçbir kadın ona böyle dokunmamıştı. Kendisini böyle rahatlatmasına asla izin vermemişti.

Ona sahip olmayı hiç ummadım.

Ona karşı çok vericiydi. Onun dudaklarındaki şefkati içti ve onda doğuştan var olan ama kendisinde eksik olan iyiliğin tadına baktı. O bir melekti ve ona baktığında neredeyse böyle şeylere inanabilirdi.

Yuvarlanarak onu üstüne çekti, böylece yüzünü ellerinin arasına alıp o değerli gözlerine bakabildi.

Kara gözleri ve vaatleri.

Ama onlara inanmaktan daha iyisini biliyordu. Nasıl bir gelecekleri olabilirdi ki?

Aynı türden değillerdi. Kendi ailesine ne olduğuna bir bakın. Kendisi gibi dehşete düşmüş ve lanetlenmiş çocuklar mı doğurmak istiyordu?

Ryper gibi mi?

Asla çocuk sahibi olmamasının nedenlerinden biri de buydu. Annesinden ne miras alacakları belli olmazdı. Tenmaru'dan Naomi, Marthen'in zayıf ve çelimsiz görünmesine neden olan güçlere sahipti.

Kendi babası da zaman zaman ondan korkmuştu. Ve Dash onu suçlayamazdı. Konu zalimlik olduğunda Meara'nın eline su dökebilecek tek kişi annesiydi.

Boynuzunu siyaha çeviren şey hiç şüphesiz bu kalıtsal güçlerdi.

Esaretten kurtulmasını sağlayan şey.

Ama bunu düşünmek istemiyordu. Tanis'le birlikteken olmazdı.

Başını hareket ettirdi ve onun açık avucunu öptü. Bu hareket onu sarstı. Kalbi küt küt atarken, kadının kolundan dudaklarına doğru öpüşünü izledi.

Gözlerini kapatarak elbisesini başının üzerine çekti ve çıplak bedenini kendi bedenine yaslamamanın tadını çıkardı.

Tanis onun vücudunun sıcaklığıyla inledi. Arzu onun içinden geçti.

Onu nazikçe ters çevirdi ve bacaklarının arasına yerleşti. Onu öperken bacaklarındaki tüylerin iç uyluklarına sürtündüğünü hissetti. Sert shaftının uyluğuna dayandığını.

Ona bu kadar açık olmak çok garip bir duyguydu. Yine de kendilerini paylaşmaları o kadar doğaldı ki. Uzandı ve ellerini onun bıyıklarında gezdirdi.

Gözlerindeki muhtaç açlığı gördüğünde yanaklarını onun siyah saçlarına gömdü.

"Benimle birlikte olduğun için çok mutluyum, canavar," diye nefes aldı.

Koyu yeşil gözlerinde acı ve zevk birbirine karışırken, sanki onu duyduğuna inanamıyormuş gibi ona bakıyordu. Sanki rüya görüyormuş ve uyanmaktan korkuyormuş gibi görünüyordu.

Ellerinin altında kasları dalgalanırken, shaftının ucunu kadının göbeğine bastırdı.

Tanıs beklenti içinde nefesini tuttu.

Elini onun yanağına dokundurdu. Karşılıklı anlayış ve ilgi aralarında geçerken bakışları onunkileri tuttu. Paha biçilmez bir paylaşım anıydı.

Sonra başını eğdi ve kendini onun bedeninin derinliklerine sokmadan önce dudaklarına tutkulu, ateşli bir öpücük kondurdu.

Aldığı her nefeste onun içinde zonkladığını hissedebiliyordu. Onu her yerinde ve içinde sert ve katı hissediyordu.

İçgüdüsel olarak kalçalarını hareket ettirdi, kasları adamın shaftının etrafında sıkılaşıırken onu daha derine çekti. Adam karşılık olarak homurdandı ve yüzünde öylesine bir zevk ifadesi belirdi ki, kadın onun altında kıvranırken daha cesur hareketler yapmaya teşvik etti.

Dash, onun altında yatan ve vücudunu kendi vücuduyla sağan kadını görünce nefesini tuttu. Bu onu öldürüyor olsa da kendini kıpırdamadan tuttu. Onun kendisini istemesini, kendi bedeninin arzularından korkmamasını istiyordu.

Bu geceden en az onun kadar zevk almalıydı. Hatta daha fazla. Ve onun cinsel gücünü ve mutluluğunu keşfetmesini izlemek hoşuna gidiyordu. Ondan başka bir şey öğrenmediyse bile, ona bu korkudan daha fazlasını öğrettiği için mutluydu.

Tanıs artık ona karşı çekingen değildi. Arzularıyla neredeyse vahşileşmişti ve hiçbir şey onu daha fazla memnun edemezdi.

Kadının ne kadar iyi hissettiğini görünce hırlayarak kendini daha derine itti. Birlikte tısladılar.

Hayatında bir kez olsun bir kadınla böylesine kayıtsız şartsız birlikte olabileceği ve onun kendi özgür iradesiyle kendisiyle birlikte olduğunu bildiği bir geceyi umut etmeye cesaret edememişti.

Bunun onun rütbesi ya da unvanıyla bir ilgisi yoktu. Onun zenginliğinin peşinde değildi.

Burada olmak istediği için buradaydı.

Kırmızı bukleleri yüzünün her iki yanına yayılmış, ona tesadüfen karşısına çıkan ve büyüyle onu sahiplenmiş güzel bir fey yaratığını hatırlatıyordu. Ve onu çevrelediğinde kendini çok iyi hissediyordu. Onun kollarına sarılmaktan daha büyük bir zevk olamazdı.

Ellerini göğsünde ve omuzlarında gezdirdikten sonra saçlarının arasından geçirdi.

Kendini ona doğru indirdi ve onu kollarının arasına aldı. Sonra yavaşça, çok yavaşça, kendini onun kalçaları arasında hafifçe sallamaya başladı.

Tanis onun bu kadar derin, sert ve güçlü bir şekilde içinde olduğunu hissettiğinde zevkle iç çekti. Kollarını onun etrafına sardı ve hareket ederken hızlı nefes almasını dinledi.

Onu daha da derinlere çekmek için sırtını eğerek omzunu öptü ve kokusunu içine çekti. Adam itişlerini hızlandırdı, kendini onun içine ve dışına, daha derine ve daha derine kaydırды. Baş, adamın teninin kendi tenine, nefesinin boynuna değdiği hissiyle dönüyordu.

Ona sarılırken ve her vuruşta onunla buluşurken kulağına onun adını sayıkladı. Vücudu kontrolden çıkmış gibiydi. Sıcaktı ve karıncalanıyordu. Ve tam onun verdiği zevkten öleceğinden emin olduğu anda, vücudu çılgın atacak kadar yoğun bir coşkuya kapıldı.

Dash, onu derinden öperken vücudunun kendisini kavradığı hissiyle dişlerini sıktı. Onu daha sıkı tutarken, kendi vücudunun serbest kaldığını hissetti. Son bir güçlü hamleyle kendini onun derinliklerine gömdü ve başka hiçbir insana vermediği bir parçasını ona verirken içinden geçen zevk dalgalarını hissetti.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca ona sarılarak hareketsiz bir şekilde yattı ve yine de hiç zaman yokmuş gibi görünüyordu.

"Her zaman böyle inanılmaz mıdır?" diye sordu, sesi dehşet içindeydi.

"Sadece seninle."

Ona sert bir bakış attı.

"Yemin ederim, Tanis. Beni birçok şeyle suçlayabilirsin ama samimiyetsizlik ve dalkavukluk bunlardan ikisi değil."

Ama hisleri geri döndüğünde, onunla sevişmekten başka bir şey yapması g e r e k t i ğ i n i biliyordu.

Tekrar.

Bu düşünceler zihninde dönüp dururken bile onun güzel yüzüne baktı ve bir ömür boyu beklediği şeyi gördü.

Tek yapması gereken onu alacak cesareti bulmaktı.

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Dürüst olmak gerekirse, içindeki duygulardan dehşete düşmüştü. Ne zaman ona baksa, uzun zamandır gömülü olan tüm o hayaller yeniden ortaya çıkıyor ve ona istemeye hakkı olmayan şeyler diletliyordu.

Ev. Aile. Aşk.

Aşk mı? Seni mi? Sen melez şeytani bir piçsin! Senden kim sevgi ister ki? Babasının soğuk sözleri, onu uzun zaman önce gömmesine rağmen aklından çıkmıyordu.

Bazen ölü olmak yetmiyordu.

Nefes alamayan adam isteksizce ondan uzaklaştı, kalktı ve giyindi.

"Dash?"

Kadının sesi içini parçaladı. Kapıda durakladı, içinde yatağa dönüp onu kollarına alma ve sonsuza dek ona sarılma ihtiyacı ile korkmuş bir tay gibi kaçmak istemesine neden olan nihai reddedilme korkusu arasında kaldı.

Hayatında ilk kez geri çekilmeyi seçti. "Birkaç dakika içinde döneceğim."

Nereye gideceğini bilmeyen Dash, büyük salona döndüğünde Ryper'ı tek başına, ekmek ve pasta dolu bir masada oturmuş, elf birası içerken buldu.

"Dash, Ryper'ın elindeki bira fincanını göstererek, "Bunun diğer türler için ölümcül olabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi.

Ryper aslında gülümsedi. "Henüz beni öldürmedi. Bakalım öldürmeden önce ne kadar içebilirim."

Dash başını sallayarak kardeşinin yanındaki boş koltuğa oturdu.

Ryper fincanını boşalttı ve biraz daha doldurdu. "Neden geri geldin?"

"Aptallık." Dash boş bir fincan aldı ve doldurdu. Ryper ona homurdandı. "Pekâlâ... hepsini içtiğin sürece sorun yok.

Ama bunu etrafa yayma. Kendime yetecek kadar var. Fazlası sende kalsın."

Dash bu espriyi duymazdan gelerek birayı tek yudumda içti ve ardından bir fincan daha doldurdu.

"Ne güzel bir çift olduk, değil mi?" Ryper iç çekti.

Dash bunu biraz daha yavaş içti. "Nasıl yani?"

"İkimiz de harika geçmişlerimiz yüzünden eziyet çekiyoruz."

Bu düşünce karşısında irkilen Dash, daha fazla anı canlanınca sessizliğe gömüldü. Kardeşinin suçluluk duygusunu ve acısını biliyordu. Geçmişin Ryper'ın hırpalanmış vicdanını ne kadar yıprattığını biliyordu. Tıpkı onunki gibi. "Bu gece Yutaka'yı mı düşünüyorsun?"

"Her gece. Ne zaman uyumaya çalışsam yüzü aklımdan çıkmıyor."

"Anlıyorum." Dash biraz daha içki doldurdu. "Kaybettiğimiz herkesin yüzünü görüyorum. Onlar benim de aklımdan çıkmıyor." Meara'nın neşeyle öldürdüğü tüm çocukları düşünmemeye çalışırken bir yudum daha bira aldı.

Ryper fincanıyla oynadı. "En azından onların çoğu yabancıydı. Ben kendi kardeşimi öldürdüm."

Dash bunun üzerine yüzünü buruşturdu. Yutaka, annelerinin gezginci şehveti sayesinde üvey kardeşleri

olmuştu, ama Ryper'ın bunu düşünmediğini bildiği için onu düzeltmeyecekti.

Yutaka'yı üvey kardeş olarak görmesi, Dash'in Renata'yı öyle görmesinden daha doğaldı.

Aile aileydi. Ve ikisi de çok fazla aile kaybetmişti.

Dash, Ryper'a ters ters bakabilmek için sandalyesini geriye itti. "Bu konuda hiçbir seçeneğin ya da söz hakkın yoktu. Yanlış bir şey yapmadın."

"Yine de onu öldürdüm."

"Bu senin hatan değil," diye tekrarladı Dash. Onun için üzülüyordu ve bu suçluluk duygusunu ve acıyı ortadan kaldırmak için her şeyini verebilirdi.

Hiçbir şey yapamaz.

Meara'nın gözetiminden kaçarlarken, Yutaka Ryper'ı hedef alan oku görmüştü. Hiçbiri saldırıya uğramak üzere olduklarını fark etmeden önce, Yutaka Ryper'ı yere fırlatmış ve ağabeyine yöneltilmiş olan oku almıştı.

İkisinin de unutamadığı bir manzaraydı. Etraflarına oklar yağarken Yutaka Ryper'ın üzerinde yatıyordu.

Hırpalanmış yüzü.

Daha da kötüsü? Yağmur üzerlerine yağarken onu pis bir su birikintisinde bırakmak zorunda kalmışlardı.

Şu anda bile, sanki olay dün olmuş gibi Yutaka'yı zihninde canlandırabiliyordu. Ryper'dan uzaklaşırken yakışıklı yüzündeki acı ifadesi.

Senin için onları geride tutacağım. Özgürlüğe koş.

Yutaka sonuna kadar savaşmıştı. Takipçilerini yavaşlatmak için geride kalmasaydı, kaçamayabilirlerdi. Her şeyi onun fedakârlığına borçluydular.

Yutaka'nın kalpsiz annesinden kesinlikle öğrenmediği bir şey.

Özür dilerim, küçük kardeşim. Ve öyleydi. Ryper gibi, suçluluk duygusu onu sonsuza dek rahatsız etti.

Bu yüzden Tanis'in kardeşinin kafatasını geri aldığından emin olmak için bu kadar kararlıydı ve hâlâ da kararlıydı. Kardeşinin ölümünü izlemekten ve cesede ne olduğunu bilmemekten daha kötü bir duygu olamazdı.

Sırf bu yüzden bile babasının boğazını kesmek istemişti. Henüz çocuk olmalarına rağmen bir çöp gibi atılmışlardı. Bırakın eve dönmeyi, kimse hayatta kalmalarını bile beklemiyordu.

Zalimlikleri için hepsine lanet olsun.

Ryper biraz daha bira doldurmaya başladı, sonra kadehi fırlatıp attı ve onun yerine sürahidten içti. "Yukarıda seni bekleyen Tanis varken neden buradasın?"

Bu cevaplamaı kolay bir soruydu. "Çünkü ben bir aptalım."

"En azından sen biliyorsun."

Dash kardeşine küçük bir somun ekmek fırlattı. "Neden yatağa gidip uyumuyorsun?"

"Sonunda. Henüz yeterince sarhoş değilim."

Dash, Ryper'ın çok sarhoş olmayacağını bilse endişelenirdi.

İkisi de cesaret edemedi. Geçmişleri onlara izin vermedi. Zihinsel olanaklarını bu kadar kontrolsüz bırakacak kadar başkalarına güvenemezlerdi.

Ya da kılıç kolları.

Özellikle de Dash'e. Başında ödöl olmasa bile, her zaman suikastçılara ve hainlere karşı korunmak zorundaydı. Sırf taç taktığı için onu ölü görmek isteyenlere karşı.

Ve bütün gece burada kalamazdı. Önlerinde uzun bir yürüyüş ve muhtemelen bir savaş vardı. Onları buradan Renata'nın cesedini bulduğu harabelere götürecek bir elf geçidi kullanabilecek olsalar da, sarayına ulaşmak için yine de uzun bir yol kat etmeleri gerekecekti.

Onu bekleyen bir düşmanı vardı. Henüz bulamadıkları bir casusla birlikte.

Yarın tekrar kavga etme ihtimalleri çok yüksekti.

Ayağa kalkarak Ryper'ın sırtını sıvazladı. "Hemen yatağa git." "Yatacağım. İyi geceler, kardeşim."

Dash onun saçını okşadı. İkisinin de birbirleri için bu kelimeyi kullanması nadirdi. Başkaları için kullanırlardı ama Tanis'in sahip olduğu şeyi birilerinin fark etmesinden korktukları için kendi aralarında nadiren kullanırlardı.

Böyle bir bilgi sadece ikisinin de hayatını tehlikeye atabilirdi. İkisinin de anneleri hakkında yüksek sesle tek bir kelime bile konuşmamalarının nedeni de buydu.

Birbirimize bile.

Bu bilgi ikisi için de ölümcüldü. O sadece kraliyet ailesinden değildi.

Makkuro Naomi, başkalarını avlamak için yaşayan, insan yiyen bir dişi iblisti. Ona karşı koyan sadece bir kişi hayatta kalmıştı.

Babaları.

Cratus'un kurtarıcı lütfu mu? Bir şekilde onu kendisine aşık etmeyi başarmıştı. Bu tuhaf ilişki Dash'i bugüne kadar rahatsız etti.

Şey... belki de eskisi kadar değil. Tanis, anne babasının nasıl hissetmiş olabileceğini anlamaya başlamıştı. Birine sahip olmanın imkânsız olduğunu bildiğin halde onu sevmek.

Belki de gerçek aile lanetleri buydu. Sadece kaybetmeye mahkum oldukları kişileri sevebiliyorlardı.

İç çekerek, güzel bir ejderhanın onu beklediği yatağına geri döndü.

Onunla birlikte gelen tüm korkularla birlikte. Artık onun bir parçasıydı. Babasının annesini kaybettiği gibi kaybetmek istemediği hayati bir parçası.

Ama ondan kalmasını istemek onun haddine değildi.

Ya gerçekten sürgün edildiyse?

Onu evinde memnuniyetle ağırlayacaktı ama bu onun kalbini kıracaktı.

O bir ejderhaydı ve ne zaman bundan bahsetse gözlerindeki hüznü görüyordu. Bugün birkaç dakikalığına da olsa gerçek bedeninde olmaktan ne kadar keyif aldığını gördü.

Hayır, onu serbest bırakmalıydı. Ahlaksız bir tek boynuzlu atın yapabileceği tek düzgün şey buydu.

CHAPTER 22

DAsh penceresini gagalayan bir şeyin sesiyle uyandı. İlk başta hayal gördüğünü düşündü.

Ta ki gagalama sesini duyana kadar. Ronan.

Tanis'i uyandırmamak için yanından kayarak uzaklaştı, pantolonunu çekti, sonra pencereye gidip iterek açtı.

Elbette, Ronan normalde hızlı seyahat etmesi gerektiğinde kullandığı şahin formunda oradaydı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Bizi Licordia'da beklediğinizi sanıyordum."

Ronan içeri bakmak için kuş boynunu kırdı. "Yalnız mısın?"

Dash vücudunu Ronan'ın meraklı bakışlarını engellemek için kullandı, böylece yatağın içinde kürkleri dışında çıplak olan Tanis'i göremedi. "Hayır. Ve bunun için burada olmadığını biliyorum."

Bir şahin olmasına rağmen Ronan ona sinirli bir sırıtış atmayı başarmıştı. Bu oldukça etkileyiciydi. "Aderyn seni bilgilendirmek istedi."

Bu pek hayra alamet değildi. "Açık mı?"

"Meara ordusunu büyük ölçüde takviye etti. Elf geçidinden geldiğinizi biliyor ve

Ferox gözaltında."

Dash sinirden dişlerini gıcırdattı. Sabaha başlamak için berbat bir yol. Gerçi bunların çoğunu tahmin etmişti ama yine de bu planlar ona gerçekten canını sıkan bir şey söyledi. "Onun casusu kim?"

"Hiçbir fikrim yok ama planlarınız hakkında çok şey biliyor gibi görünüyorlar."

Evet, biliyorlardı. Casusun gruplarının arasında bu kadar etkili bir şekilde saklanabilmesi onu çileden çıkarmıştı.

Zorunda olduklarından değil. Ronan'ın ona anlattıklarının çoğu herkesin bildiği şeylerdi. Baldur planlarını generallerine vermiş, onlar da şüphesiz birliklerine aktarmışlardı.

Ferox'a gelince, onu kafesine sürüklediklerinde herkes görmüştü.

Ronan tüylerini diken diken etti. "Ve sana bok atmak istemem ama iki gün sonra ne olacağının farkında mısın?"

Ruhunu hapsedecek ve onu öldürecek büyüyü yapmanın zamanı gelmişti. "Biliyorum. Bunu düşünmemeye çalışıyordum. Hatırlattığın için teşekkürler, Ro."

"Üzgünüm ama bu Renata'nın esasını bulmamız gerektiği gerçeğini değiştirmiyor ve asa hakkında bildiğimiz tek şey bir insanın imp partnerinin elinde olduğu."

Dash kaşlarını çattı. "İnsan mı?" Kulakları bu tek kelimeye odaklandı. Bu, kız kardeşini öldüren aynı insan mıydı?

Ronan kuş başını salladı. "İnsan bir aptal gibi Meara'ya gitti ve onu ödüllendireceğini düşünerek itiraf etti."

"Eminim öyledir. Hâlâ hayatta mı? Yoksa onu oracıkta mı öldürdü?"

"Casuslarımızın son söylediğine göre, hâlâ zindanda çılglık atıyormuş."

Bu ona bir dereceye kadar umut verdi. Tek yapmaları gereken Meara onu öldürtmeden önce ona ulaşmaktı. "Güzel. Onu dışarı çıkarmanı ve ben eve dönene kadar korumanı istiyorum."

"Peki ya tuzak?"

"Var olduğunu bildiğim bir şeyin içine girmeyeceğim."

Ronan tekrar başını salladı. "Pekâlâ. Herkese yeni planı bildireceğim. İnsanı alacağız ve seni kulübede bekleyeceğiz."

"Teşekkürler, Ronan."

Dash'e göz kırptıktan sonra çıkıntıdan atladı ve Licordia'ya doğru uçtu.

En azından artık insanın nerede olduğunu biliyorlardı.

Meara insanı tuttuğu ve boğazını kesmediği sürece, asaya zamanında ulaşabilirlerdi.

"Dash?"

Adının Tanis'in dudaklarında çıkardığı sesin tadını çıkardı. Pencereyi kapattıktan sonra yatağına döndüğünde onu kaşlarını çatmış bir halde otururken buldu.

"Her şey yolunda mı?"

Pek sayılmazdı ama onu endişelendirmek istemiyordu. "Adamlarımdan biri haber getirdi."

"Pencereye mi?"

Dash onun şaşkınlığına sırtıttı. Burası tuhaf bir buluşma noktasıydı. "Ronan bir şekil- değiştirici."

"Tek boynuzlu at mı?"

"Tek boynuzlu at değil. Buraya bir şahin olarak geldi."

Onu incelemek için başını eğdi. "Bu yüzdenden mi bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Kadının kendisini bu kadar kolay okuyabilmesine şaşıran adam kaşlarını kaldırdı. "Pardon?"

"Kötü yulaf lapası yemiş gibi görünüyorsun. Bir şeyler sana uymuyor. Haberler ne kadar kötüydü?"

Ona hınzırca bir sırıtiş sundu. "Beni kollarınızdan çekip alacak hiçbir şeyi **k a b u l** etmiyorum, Ejderha Hanım."

"Aynı fikirdeyim." Tanis parmağını onun için eğdi.

Dash yatağa doğru ilerlerken, kalenin dışında gürültülü bir şey patladı. O kadar şiddetliydi ki pencereleri salladı ve ayaklarının altındaki zeminin titremesine neden oldu.

Tanis yataktan kalktı ve kıyafetlerini aldı. "Yine saldırıya mı uğruyoruz?"

Kulağa öyle geliyordu. Nasıl hissettirdiği.

Zamanlamalarına lanet olsun.

Savaşa hazırlanan Dash, kapıdan çıkıp merdivenlerden inmeden önce güçlerini kullanarak onu ve kendisini giydirdi.

Daha fazla patlama sesi duyuldu.

Elfler koridordan aşağı koşarak emirler yağdırdı ve ana avluya gitmek için güç topladı.

Dash ana kapının dışına çıkana kadar neler olduğunu anlamadı. Şaka yapıyor olmalısın.

Nefesinin altında küfretti. Bunu hemen durdurmazsa, ortalık kan gölüne dönecekti.

"Geri çekil Baldur!" diye bağırdı elf kralına. "O bir düşman değil."

Baldur, Hinrik ve Tova ona aklını kaçırmış gibi baktılar.

"Bu nasıl düşman saldırısı olmaz?" Baldur sordu.

Hiçbir uyarı olmadan Ryper ve Halla onun yanında belirdi. "Bu benim-"

"Evet, öyle," diyerek kardeşinin sözünü kesti. Ryper'ın düşündüğü kişi tam olarak oydu.

Halla önce tısladı, sonra güldü.

"Kapımda bir ordu var." Baldur, Dash'in önünde durmak için bailey'i geçti. "Neden geri çekilmeliyim?"

Dash saçlarını düzeltmek için ellerini saçlarında gezdirdi. "Onlar bizim tarafımızda."

Baldur inkâr ederek homurdandı. "Onlar iblis, oni... yokai! On Üç Krallık'ta böyle yaratıkların bizim tarafımızda olduğunu nasıl düşünürsün?"

Dash, Ryper ile yüzünü buruşturdu. Bu garip bir açıklama olacaktı. Ve gerçekten de başlamak bile istemediği bir açıklamaydı.

Bunun yerine Baldur'a tek uygun soruyu sordu. "Bu orduyu kim yönetiyor?"

"Elbette biliyorum." Sol tarafından pürüzsüz, derin aksanlı bir ses konuştu.

Dash annesinin beklenmedik görüntüsü karşısında küfretti. Annesi ona o kadar yakındı ki, normalde Ryper ona her yaklaştığında yaptığı gibi sıçradı. "Bunu yapmandan nefret ediyorum." Ailesinden kimse hareket ederken biraz ses çıkaramaz mıydı?

Cık cık etti. Bu da Dash'in kaç gözün onları izlediğinin farkına varmasını sağladı.

Ama Makkuro Naomi gözden kaçırılması zor bir yaratıktı. Çoğu dışiden daha uzun olan Naomi, Ryper ile neredeyse eşit boydaydı. Ve bunu, oradaki herkesin onun sadece bir kraliçe olmadığını bilmesini sağlayan komuta edici bir varlıkla yaptı.

Savaşta hiç yenilmemiş, vahşi ve acımasız bir savaşçıydı. Uzun siyah saçları turuncu ve altın rengi kabuto'sunun altında toplanmıştı. Gözden kaçması kolay olan şey, miğferinin yanlarından çıkan altın boynuzların süs olmadığı gerçeğiydi.

Hepsi onundu. Hareketli bulutlarla dolu delici bir yaz göğü gibi görünen o canlı, dönen mavi gözlerle birlikte. İrisleri süt beyazı olduğu için çoğu kişi onun kör olduğunu sanırdı.

Bu onların hatasıydı. Her zaman tetikteydi, her kalp atışının son derece farkındaydı. Ve o gözler ne kadar küçük olursa olsun hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyordu.

Bir kaplanın ölümcül vücudunu andıran zırhını giymiş ve kaplan derisinden bir pelerin takmış olsa da, yine de kadınsı zarafet ve güzelliğin timsaliydi.

Tenmaru'nun, yani iblislerin, onilerin, yokailerin ve tenguların krallığının imparatoriçesine yakışan da buydu. Dünyadaki en güçlü büyülerden bazılarına sahiptiler. En korkulan savaşçılardan bazılarına da.

Naomi orduyu krallığının dışına çıkardığında, çoğu hemen teslim oldu. Babası

nadir bir istisna. Bu yüzden tek boynuzlu at ırkını yenmek için hileye başvurmuştu.

Sonunda planları geri tepti.

Dash bunun karşılıklı ölümcül bir buluşma olduğundan şüpheleniyordu. Annesi, kendisinden daha barbar ve acımasız olan tek yaratıkla karşılaşmıştı. Asla ürememesi gereken iki yaratık varsa, o da anne ve babasıydı.

Evren bu ikisini bir araya getirirken ne düşünüyordu acaba?

Babasının zaten bir karısı olmasaydı, güçlerini birleştireceklerinden ve bilinen tüm diyarları yöneteceklerinden emindi. Bugüne kadar Renata'nın annesinin nasıl hayatta kaldığı hakkında hiçbir fikri olmamıştı. Ebeveynlerinden birinin ya da her ikisinin de hırsları uğruna onu öldürmesi tamamen karakterine uygun olurdu.

Ancak ikisi de bunu yapmamıştı ve kimse nedenini bilmiyordu. "Majesteleri." Baldur onun önünde eğildi.

Jeste karşılık vermedi. Bunun yerine, elf kralına sanki ayakkabısının altını lekeleyen bir şeymiş gibi baktı.

Hinrik boğazını temizledi. "Dilimizi konuşamıyor mu?" diye sordu Dash.

Naomi dudaklarını büktü. "Böceklerle benden aşağı olanlarla konuşmadığımı söyle."

Bu sözler bir hareketlilik patlamasına neden oldu.

Naomi elini kaldırdı ve Dash, Ryper ve kendisi hariç bailey'deki herkes anında dondu.

Dash uzun bir iç geçirdi. "Gerçekten mi anne?"

"Beni rahatsız ediyorlar ve saçmalıklarına ayıracak vaktim yok çünkü değersiz olduklarını gayet iyi bildiğimiz halde değersiz olmadıklarını düşünüyorlar."

Dash başını salladı. "Bunca yolu bunu söylemek için mi geldin?"

Elini indirdi ve güçlerini kullanarak araniyor posterini ortaya çıkardı. "Bunu bana açıkla."

Aklından milyonlarca iğneleyici, kaba karşılık geçti. Ama bu sadece onu kızdırmaya yarayacaktı ve bu hiç kimse için iyi sonuçlanmazdı. Onun için bile. "Kendi kendini açıklıyor gibi görünüyor."

"Sana saldırmaya cüret eden yedi krallık kim?" diye sordu. "Hükümdarlarının isimlerini, çocuklarının, ebeveynlerinin ve değer verdikleri herkesin ve her şeyin isimlerini istiyorum."

Düşmanlarının değer verdiği herkesi yok etmek istemesi ne kadar da tipik bir davranış.

Ryper omuz silkti.

Dash, "Bunun bir yalan olduğunu düşünüyoruz," dedi. "Thassalia dışında hiçbir krallık benim ifademi almak için ortaya çıkmadı."

Poster alevler içinde kaldı ve rüzgârla sürüklenip gitti. "Yalan olsa iyi olur. Eğer tahttan indirilirsen, bu diğer krallıklar için hiç de iyi olmaz. Gazabım sonsuz ve dayanılmaz olacaktır."

Ona bir tayken işkence görmesi için Meara'ya gönderildiği gerçeğini hatırlatmak istedi ama bu konuyu açmaması gerektiğini biliyordu. Bu asla onun fikri olmamıştı. Daha ziyade babasının fikriydi. Ve ona bundan bahsetme hatasını bir kez yaptığında, babasının cesedini küllerinden yeniden bir araya getirmek için güçlerini kullanmıştı.

Anneleri hakkında bildikleri tek şey. O, yaratıkların en istikrarlısı değildi.

O güne kadar Ryper ve Yutaka'nın Meara'ya nasıl gönderildiğini bilmiyor ya da anlamıyordu.

Annesi konuyu açtığında kontrolünü kaybedene kadar, her zaman babasının onu gönderdiği gibi onları da gönderdiğini düşünmüştü. Naomi'nin çocuklarını isteyerek tehlikeye atmadığını çok geç öğrenmişti.

Annesi ve babası arasındaki en büyük fark buydu.

Onu babasına gönderdiğinde, babasının ona bakacağını varsaymıştı. Cratus şanslıydı ki Dash

Kavgaları sırasında onu öldüren kişi.

Ona olan sevgisi ne olursa olsun, Cratus'un Naomi'nin ellerinde ölmesi, oğluna nasıl davrandığını bilseydi çok daha acımasız olurdu.

Naomi buyurgan bir tavırla bakışlarını dondurduklarının üzerinde gezdirdi. "Krallığınızı geri almak için yürüdüğünüzü varsayıyorum."

"Tabii ki."

Kaba bir baş hareketiyle elini kılıcının kabzasına koydu. "Askerlerim sizindir. Bize düşmanı gösterin, biz de sizin için onları yok edelim."

Bundan hiç şüphesi yoktu. "Teşekkür ederim. Hazır bu kadar yardımsever davranıyorken, lütfen ordumun geri kalanını da çözebilir misiniz?"

Dudaklarını bükerek ona ters ters baktı.

"Yapmak zorunda mıyım?" "Lütfen."

Ellerini Ryper'a doğru uzattı. "Bunu yapmadan önce bize bir sarıl."

Ryper onun kollarına girdi. "Seni görmek güzel, Kaasan."

Yanağından öptü ve onu serbest bıraktı, sonra Dash'e döndü. "Ve sen."

"Olmaz."

Bu onun burun deliklerinin açılmasına neden oldu. "Biz senin anneniz.

Herkes tarafından bilinmesini istemiyorsanız, bize sarılın." Duygusal şantaj. En iyi yaptığı şey.

"Tamam." Ona çabucak sarıldı ve sonra kenara çekildi. "Yeterince iyi mi?"

"Hayır." Uzanarak onun saçlarını çekti. "Sen her zaman benim küstah oğlumsun. Babana çok fazla benziyorsun." Yere tükürdü. "O bir piçti."

Ondan uzaklaştı ve sonra herkesi çözdü. "Onlara sizi dışarıda bekleyeceğimizi söyleyin. Yürümeye hazır olduğunuzda bize haber verin, size ordumuzun nasıl hareket ettiğini gösterelim."

Bunu zaten biliyordu. Elf portallarından ya da ejderha kanatlarından bile çok daha hızlıydı.

Bu yüzden kimse Tenmarun'larla savaşmak istemiyordu. Sadece ölümcül değillerdi. Korkutucuydular.

"Kimdi o?" Tanis, yanında Halla olduğu halde onlara katılırken sordu.

Omzunun üzerinden onlara baktı.

Ryper ona sinir bozucu bir sırıtış fırlattı. "Evet, Dash. Kim?

bu muydu?"

"Kapa çeneni." Kardeşini itti, sonra Tanis'e döndü. "Arayan Naomi Ögimachi'ydi. Tenmaru'nun imparatoriçesi ya da kraliçesi."

Tanus kaşlarını çatı. "O bir imparatoriçe mi yoksa kraliçe mi?" "Ne olmak istiyorsa o," dedi Ryper. Baldur da onlara katıldı. "Onun burada ne işi var?"

Dash onları annesinin kuvvetlerinden ayıran kapıya doğru işaret etti. "Bize ordusunu ödünç veriyor."

"Ama neden?" Baldur sordu.

Ryper gülerek uzaklaşmadan önce ona sinir bozucu bir sırıtış daha attı.

Senden nefret ediyorum kardeşim. Ryper bundan biraz fazla zevk alıyordu.

Dash en iyi cevabı düşünmek için bir saniye bekledi. "Yüce Kral'a ettiği yemine sadık kalmayı kabul etti. Meara'ya karşı kişisel bir kini olduğundan bahsetmiyorum bile." Tanis'in yüzündeki meraklı ifadeyi görünce gerçeği açıkladı. "Naomi'nin oğlu Yukata, Meara'dan kaçarken öldürüldü."

Kadının gözlerindeki sempati o kadar içtendi ki, adam bunu gerçekten hissetti. "Çok üzgünüm."

"Naomi pençelerini ona geçirirse Meara'nın üzüleceği kadar değil. O dayağı durdurabileceğimden emin değilim." Bunu isteyip istemediğinden de emin değildi. Dürüst olmak gerekirse, annesinin o kaltağa hak ettiğini verdiğini görmeyi çok isterdi.

Onun aksine, Naomi'nin Meara ile centaur kraliçesini öldürmesini engelleyen bir sözleşmesi yoktu.

Tova da onlara katıldı. "Bu sabah herhangi biriniz duvarın üzerinden baktı mı?"

"Hayır, neden?" Dash sordu.

"Gidip Tenmaru'nun getirdiği ordunun büyüklüğünü görmelisiniz. Senin için savaşmaya geldiklerinden emin miyiz? Çünkü eğer değillerse, senin yanında duran herkes için kötü bir gün olacak."

Dash kaşlarını çatarak korkuluklara yöneldi, Tanis de arkasından onu takip etti.

Yukarı tırmandı ve korkunç manzara karşısında dondu kaldı. Kahretsin...

Tenmaru'da hiç asker kaldı mı?

Marthen yanında belirdi ve onu sırtından alkışladı. "Görünüşe göre biri sizi güvende tutmak istiyor, Majesteleri."

Dash annesinin ordusu karşısında dehşete düşmüştü. "Benimle gelme Marthen."

Güldü. "Şu anda bir sentor olmak istemezdim." Dash de aynı fikirdeydi, özellikle de önlerinde ne olduğu düşünüldüğünde.

"O halde casusları onları uyarmadan ve bizi yönlendirecek zamanları olmadan yola çıksak iyi olur."

TANIS, arkasındaki havanın kıpırdadığını hissettiğinde yatak odalarındaki son eşyalarını topluyordu. Döndü, yarı yarıya Dash olmasını bekliyordu.

Onun yerine, Tenmaru kraliçesi tüm vahşi ihtişamıyla orada duruyordu. Ve muhteşemdi. Kraliçe güzelliğiyle kesinlikle büyüleyiciydi.

Tanis sertçe yutkundu. Korkudan değil, ama kraliçede herkesin onun hafife alınmaması gerektiğini bilmesini sağlayan bir hava vardı. Naomi'nin güçleri Tanis'in kollarının arkasındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Bu güçler kelimenin tam anlamıyla etraflarındaki havayı dolduruyordu.

"Majesteleri," dedi reverans yaparak. "Bu onuru neye borçluyum?"

Naomi başını eğerek Tanis'i o ürkütücü mavi, derin-gözleriyle inceledi. "Sen bir ejderhasın." Soru değildi. Sadece bir gerçeği ifade ediyordu.

Yine de Tanis bunu doğrulama ihtiyacı hissetti. "Öyleyim."

Naomi başka bir şey söylemeden aralarındaki mesafeyi kapattı ve Tanis'in kızıl saçlarından bir avuç aldı. Kraliçe elini saça sardı ve Tanis'in saçını avucunun içinde tuttu. Acı vermiyordu ama sertti. "Onu seviyorsun."

Tanis ne söyleyeceğinden emin değildi. Yine, bu bir soru değildi. Kraliçe güzel, yumuşak aksanıyla kısa, doğrudan cümlelerle konuşmayı seviyor gibiydi.

Ve hâlâ kraliçe onun saçlarını tutuyordu. "Kaderinin nasıl bir kâbus olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Tanis bundan hoşlanmamıştı ve Naomi'nin neden bahsettiğinden de tam olarak emin değildi. "Bilmiyorum... ne kaderi?"

"Kendi türünün dışında sevmek."

İhtiyacı olmayan bir hatırlatma onu hüzne boğdu. Onu sürekli rahatsız eden bir şey. "Tabii ki biliyorum."

Başını sallayan kraliçe sonunda onu serbest bıraktı. "Öyle düşünüyorsun ama hayır, düşünmüyorsun. Neyle karşılaşacağın hakkında hiçbir fikrin yok. Çocuklarının nelere katlanmak zorunda kalacağını." Tanis'e öyle bir baktı ki, sanki Tanis'te bir eksiklik varmış gibi hissetti.

Sonra elini salladı. "Bu olmaz."

Tanis dehşete kapıldı. Ona hakaret mi ediyordu? Benden nefret etmesi için ne yapmıştım? "Pardon?"

Kraliçe cevap vermeden parmaklarını şıklattı ve Tanis'in kıyafetleri bir anda Tenmaru zırhına dönüştü. Kraliçeninkiyle uyumlu kaplan derisinden bir pelerini bile vardı.

Naomi başıyla onayladı. "Çok daha iyi. Kraliyet ailesine yakışan da bu."

Beklenmedik hediye ve kraliçenin ona neden böyle bir şey verdiğine şaşırان Tanis ona belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Başını Tanis'e doğru eğdi. "Hiçbir silah bu zırhı delip geçemez. Deciel'i korumaya devam edersen senin için daha pek çok hediye olacak."

Sonra, kara bir duman bulutu içinde kayboldu.

Karşılaştığı manzara karşısında afallayan Tanis, yarı yarıya bunun bir rüya olmasını bekleyerek öylece durdu.

Tenmaru kraliçesi ona neden böyle bir şey versin ki?

Bu durumda, Dash'i korumak oni ve yokai kraliçesi için neden önemliydi?

İçinden ani ve korkunç bir şüphe geçti. Yanılıyor olsam iyi olur.

Ama başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Çabucak toplanmayı bitirdi, sonra da serseri... her neyse onu bulmaya gitti. Erkek arkadaşını. Sinir bozucu. Ona sevgili demekten kaçındı çünkü bu ona doğru gelmiyordu. Aralarında bundan daha derin bir bağ olduğunu düşünmüştü. En azından ona daha derin gelmişti.

Ama ya o aynı şeyi hissetmiyorsa?

Dash onu bulduğunda Ryper'ın yanında duruyordu. Ryper'ın bakışları yeni zırhının üzerinde dans ederken yüzünün rengi solmuştu. Ryper çenesini ona doğru sallayana kadar ona bakan Dash'i dürttü.

Dash ancak o zaman ona doğru döndü. Ryper'ın zırhını tarama ve büyük ölçüde solma hareketlerini tekrarlardı.

Bu sadece şüphelerini doğruladı. "Neden bana Tenmaru kraliçesiyle bir ilişkin olduğunu söylemedin?"

Dash kekeledi. "Bu herkesin içinde konuşulacak bir şey değil. Asla."

Bu onu gerçekten kızdırdı. "Yani biz... neyiz? Atılmışlar mı? Bizimle yatıyorsun ve sonra sanki hiç var olmamışız gibi görmezden mi geliniyoruz?"

Ryper kahkahayı patlattı.

Dash'in yüzünde derin bir şaşkınlık ve dehşet ifadesi vardı. "Ne?"

"Sanıyor ki..." Ryper cümlesini tamamlayamadan bir kahkaha tufanı daha koptu. Dash'in sırtına vurdu.

Ryper tekrar konuşmaya çalıştı ama yine de gülmeye devam etti.

"Dur!" Dash onu iterek onlardan uzaklaştırdı. "Oraya git ve aptal ol!" Odanın bir köşesini işaret etti.

Boğuluyor ve gülüyordu, Ryper gerçekten de ona itaat etti.

Bu onu daha da kızdırdı. "Bu neden bu kadar komik?"

Dash ona baktı. "O benim eski bir sevgilim değil."

Sonra dudağını büktü. "Neden onun gibi giyindin?"

"Bana seni korumamı söyledi. Eğer sana karşı hâlâ hisleri olan eski bir aşık değilse, bunu bana neden verdi? Ve senin iyiliğini neden bu kadar önemsiyor?"

Dash bunu açıklamanın en iyi yolunu düşünürken boğazından hırladı. Aklından binlerce yalan geçti ama hiçbirini inandırıcı değildi.

İronik bir şekilde, en mantıklı yalan Tanis'in atladığı yalandı. Sevgili oldukları. Ama aklını bir türlü o noktaya getiremiyordu.

Annesiyle değil.

Düşüncesi bile ürpertti onu. "Cevap ver, Dash. O senin için ne ifade ediyor?"

Ryper bir kahkaha daha patlattı, öyle ki duvardan aşağı kayarak yere oturdu. Eğer bunu durdurmazsa, Dash bir kardeşini daha kaybetmek üzereydi.

Bu soruya cevap vermek istemiyordu ama vermezse ejderhası tek boynuzlu at postunun önemli bir kısmını alıp duvara çivilemek üzereydi.

Bugünün bir kavgayla başlamasını en son isteyeceği şeydi. Özellikle de onunla. İkisinin de odaklanması gereken çok fazla şey vardı.

Böylece, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı... Sırrını ona açtı.

"O benim annem, Tanis."

Adam bu sözleri zihnine gönderdiğinde çenesi düştü. "Bekle... ne?"

Başını salladı. "Tüm hayatım boyunca. Ve bu kimsenin bildiği ya da bilmesi gereken bir bilgi değil."

Bakışlarını gülmeye devam eden sırtlana çevirmeden önce ona sinirli bir sırıtış attı. "Sen söyle. Onun tepkisine bakılırsa, bana bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Daha önce de belirttiğiniz gibi o benim kardeşim. Bu yüzden gülüyor. Lütfen kimseye söyleme."

Bu sözler kafasında yankılanırken Tanis bir an durdu. Sadece ona söyledikleri değil. Kimseye vermediği bir sırrı ona verdiği gerçeği.

Bildikleri için bilenler dışında.

Dash'in piç olarak doğduğu ~~bilinen~~ bir gerçektir ama yaygın inanış annesinin onu doğururken ölen yüksek rütbeli bir tek boynuzlu at olduğu yönündeydi.

Bunu hiç kimse tahmin edememişti. Sahip olduğu güçlere şaşmamalı. O yarı oni idi.

Yarı oni. Bu sözler onu şaşırttı. Ve bu onun hakkında çok şey açıklıyordu. İçindeki şeytandan bahsettiğinde, onun şiirsel olduğunu düşünmüştü. Metaforik.

Hayır. Onun durumunda, bu gerçektir.

"İyi misin?" Dash elini kızın koluna koyarak onu dengelemeye yardımcı oldu.

Başını salladı. "Sadece bunu anlamaya çalışıyorum. Söylemeni beklediğim şey bu değildi."

En azından şimdi onun neden annesinden hiç bahsetmediğini anlıyordu. O ve Ryper'ın başkalarının yanında neden bu kadar temkinli davrandıklarını. Tek boynuzlu atların Tenmaru'dan ne kadar nefret ettiği düşünülürse, nasıl tepki verecekleri bilinemezdi.

İsyan edip onu devirmeleri mümkündü.

Evet, az önce ona verdiği sır çok büyüktü. Sadece Dash'i değil, tüm krallığını yok edebilecek bir sır.

Gözlerini ona dikti. "Başka kimse bilmiyor mu?"

Dash yüzünü buruşturmadan önce uzun bir nefes verdi. "Sadece amcam."

"Ne amcası?" diye fısıldamak için eğildi.

"Marthen."

Tabii ki. Bunu bilmeliydi. Şimdi o söyleyince, yüz hatlarındaki benzerlikleri görebiliyordu. Ryper'inkinde daha da fazla.

"Bilmem gereken başka biri var mı?" Tanis sordu.

"Diğer sırları vermek bana düşmez. Lütfen size kimsenin bilmesini istemediğim bir şey verdiğimi fark edin."

Bu ona mantıklı geliyordu. Gerçi Naomi kadar güçlü ve saygı duyulan bir annesi olsaydı, bunu en yüksek yerden haykırmak isterdi. Onun da aynı şeyleri hissettiği zamanlar olmuştur.

İçinde bu korkuyu taşımak ne kadar korkunç. Her ikisi için de. Birbirlerini asla aile olarak kabul edememek çok zor olmalı.

Bu onun için acı çekmesine neden oldu.

"Korkma, Dash. Kimseye söylemem."

Ryper hâlâ gülerek onlara katıldı. "Bu beni uzun süre gülmekten kırıp geçirecek."

Dash yüzünü buruşturdu. "Sen hastasın."

"Evet, öyle. Çocukluğumuz göz önüne alındığında beni suçlayabilir misin?" Ryper başıyla Tanis'i işaret etti. "Sanırım ona söyledin?"

"Ben yaptım."

Dash'in sırtını sıvazladı. "Biliyor musun, bence yanlış şeye sinirleniyorsun."

"Nasıl yani?"

"Oni zırhı giymiş olanlar biz değiliz. Görünüşe göre kraliçe bir favori seçmiş ve bu biz değiliz." Dash'in omzunu sıktı. "Ben Dove'u bulmaya giderken bunu kalın kafana sokmana izin vereceğim."

Tanis parmak uçlarında yükseldi ve Dash'in yanağını öptü. "Bu bakışı bilirim. Kardeşim beni bir çift ayakkabı yapmak için derisini yüzmek isteyecek kadar sinirlendirdiğinde sık sık bu bakışı atardım."

Gülümserken bakışları yumuşadı. "En azından artık savaşta senin için endişelenmeme gerek yok. Sana zırhtan bahsetti, değil mi?"

"Hiçbir şey ona nüfuz edemez.

Evet." "Peki ya gerisi?"

Ses tonundan midesi bulandı. Naomi neyi saklamıştı? "Neyi dinlendirmek?"

Dash gözlerini devirdi. "Onun yapmayacağını bilmeliydim..." Daha yüksek sesle konuşmadan önce sesinin kesilmesine izin verdi. "Koji merhaba de."

"Şşşt," dedi bedensiz bir ses. "Naomi-Joou onu korkutabileceği için tek kelime etmememi söyledi."

Tanis'in nefesi kesildi. "Kim

o?" "Zırhın tsukumogami."

Adamın dilinden dökülüşü çok seksi olsa da, kızın kafası karışmıştı. "Sue... ne?"

"Sue-koo-moe-gah-me. Bunu açıklamanın en kolay yolu, zırhınızın kendine ait bir zihni olduğudur. Sizi bu şekilde koruyabiliyor. Koji seninle birlikte savaşacak ve savaşta sana yardım edecek."

"İstersen sana da sahip olabilirim."

"Yapma." Dash'in ses tonu uyarı doluydu. "Tanis'in bu deneyimi takdir edeceğinden şüpheliyim."

"Hayır, Tanis yapmazdı," diye hemen kabul etti. Zırhının onu kontrol altına alması düşüncesi şu anda kaldırılabileceğinden biraz daha fazlaydı. "Ama benimle konuşabilir mi?"

Dash başını salladı. "Ve söylediğin her şeyi duyuyor."

Tanis bu konuda ne düşüneceğinden emin değildi. Mutlu mu? Yoksa ürktü mü?

Kesinlikle daha çok ürkmeye meyilliydi.

"Merak etme," dedi Koji. "Bana alışacaksın. Ve sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim prenses. Benim yanımda her yerden daha güvendesin." Sanki tüm vücudunu kucaklamış gibi hissetti.

Buna alışmak kesinlikle biraz zaman alacaktı.

Dash'in yarı oni olduğu gerçeğiyle birlikte. Ejderhalar hakkında, onlardan uzak durmak dışında pek bir şey bilmiyordu. Hiç biriyle şahsen savaşmamıştı ama duyduğu hikayelere göre kimse savaşmak istemiyordu. Savaş Lordu Çağı'nın en kötü zamanlarında Tenmaru tüm krallıkları ele geçirmenin eşiğindeydi.

Sadece üçü bağımsız kalmıştı. Licordia. Indara. Pagos.

Diğerlerinin hepsi Tenmaru ordularına yenilmişti. Hiç kimse Cratus'un Naomi'yi Licordia'yı işgal etmekten alıkoymak için nasıl olup da onunla pazarlık edebildiğini anlayamamıştı. Ya da daha da ötesi, çoğunu fetheden Naomi iken, Cratus'un nasıl olup da On Üç Krallığın Yüce Kralı olarak taç giymesine izin verdiğini.

Tanis şimdi anlamıştı. Annesi gücünü asla Cratus'a devretmemişti. Bir gün oğlunun Cratus'un yerine Yüce Kral olacağını bilerek istifa etmişti.

Tanis, Dash'in bunu neden gizli tuttuğunu da biliyordu. Licordialılar içinde şeytani kan olan bir krala asla güvenmezlerdi. Annesinin topraklarını işgal etmesine izin vereceğinden korkarlardı.

Diğer krallıklara gelince, Licordia'nın Naomi ile birleşip hepsini tekrar istila etmesinden korktukları için onu yenmek için ona karşı birleşmeye meyilliydiler.

Söz konusu Tenmaru olduğunda herkes şüpheli ve nefret doluydu.

Yine de, annesinin tek boynuzlu at kralıyla savaşmak için Alarium'a getirdiği ordunun büyüklüğü düşünüldüğünde, Dash'e saldırmak hayal edilebilecek en kötü fikir gibi görünüyordu.

Gerçekten de Tanis, annesinin oğluna karşı çok güçlü duygular beslediğini ve ne olursa olsun onu korumaya niyetli olduğunu söylüyorlardı.

Keegan onlara katılmak için ahırdan çıktı. "Günaydın Majesteleri..." Başını Tanis'e doğru eğdi. "Prenses."

Tanis ona gülümsedi. "Günaydın. Görüyorum ki bedenini yeniden kazanmışsın."

"Ve harika hissettiriyor." Keegan kanatlarını gerdi ve cırıptı.

Bu da yoldan geçen üç kişiyi yere serdi.

Keegan kızardı ve çabucak onları içeri soktu. "Özür dilerim! Çok özür dilerim."

Tanis, yüksek bir çığlık üstlerindeki gökyüzünü yırtana kadar güldü.

Gözlerini kocaman açıp baktığında süt beyazı, yanardöner, dev bir kuşun başlarının üzerinde uçtuğunu gördü. Bir insan vücuduna sahip bir kuş.

Bunu sormadan biliyordu. Karura. Ejderhaların yiyicisi. Annesinin küçükken onu korkutmak için kullandığı öcü yarattığı görünce midesi bulandı.

Keegan başını eğdi ve üzücü olduğu kadar komik bir şekilde kendisinden çok daha küçük olan Dash'in yanına saklanmaya çalıştı. "Bunun burada ne işi var?"

Dash omuz silkti. "O Naomi'nin en iyi arkadaşı Kyran. Onsuz asla savaşa gitmez."

Tanis kendini sabitlemek için elini Dash'in koluna koydu. "Kyran'dan hoşlanmıyorum. Hem de hiç."

"Ben de öyle," dedi Keegan çabucak.

"Sorun yok ejderhalar. Kyran gelişigüzel öldürmez. Size zarar vermeyecektir."

Bunu söylemişti ama onun korkusunun kulakları yoktu, Keegan'inkinin de öyle. Tüm halkına Karura'dan kaçmaları öğretilmişti.

Tek iyi haber... hiçbir sentor buna karşı duramazdı. Ateşlerinin ejderhalarinkinden daha sıcak olduğu söylenirdi. Bu yüzden ejderhaların yok edicisi olarak müjdelenirlermiş.

Dash, Tanis bakışlarıyla buluşana kadar çenesini avucunun içine aldı. "Sana hiçbir zarar gelmeyecek. Sadece nefes al, ejderha. Güvendesin."

"Peki ya ben?" Keegan sordu.

"Sen de. Söz veriyorum, Kyran senin peşine düşmeyecek. Naomi'yle konuştum ve bana tüm birliklerimizin ondan güvende olacağına dair yemin etti."

Tanis ona inansa da, korkarak büyüdüğü bir canavarın o korkunç görüntüsünü atlatmak hâlâ zordu.

Tova yanlarından geçti ve kucaklaşmalarıyla alay etti. "Tanrı aşkına öp onu ve şu yolculuğa devam edelim."

Tanis, Tova'nın asık suratına ve beklenmedik yorumuna güldü.

Ona bir gülümseme veren Dash, onu çabucak öptü ve ardından bir tek boynuzlu ata dönüştü.

Halla, Ryper'a katılmak için yanlarından hızla geçerken Tanis kendini eyere çekti. Dash, diğerlerinin at sırtında beklediği ana kapıya yönelmeden önce onun yerleşmesini bekledi.

Ryper'ın sırtından kanatlar fırladı, böylece Halla yanında olduğu halde insan bedeniyle onların yanında uçabildi. Etkileyiciydi. Ve Dash'in de insan bedeninde aynı kanatlara sahip olma yeteneğine sahip olup olmadığını merak etti.

Belki de tüm sırlarını bilmiyordur.

Görünüşe göre tahmin edebileceğinden çok daha fazlasına sahiplerdi. Bunun bir önemi yoktu. Keegan'ın hemen arkasında savaşa gidiyorlardı. Odaklanması gereken şey buydu.

Naomi'nin onlar için yarattığı devasa, ışıltılı portallı gördüğünde kalbi küt küt atmaya başladı. Çoğu kişinin kullandığı ve genellikle tanrıların tapınakları gibi görünen küçük elf portallarıyla alay ediyordu.

O portalları görmüş olmasına rağmen, hiç birinden geçmemişti. Bir ejderha olarak çok büyüktü.

Ancak bu geçit, Karura ve Keegan'ın yan yana geçebileceği kadar büyüktü.

İkisinin de böyle bir şey yapmasını tavsiye etmezdi.

Yine de...

Dev bir ayna gibi görünüyordu ama yansıtmıyordu. Aksine, gittikleri yerin diğer tarafındaki yeşil, ormanlık arazileri gösteriyordu.

Licordia.

Sayılarına bakmak için arkasını döndü. Bir ordu için garip bir topluluktu. Elfler, oni, iblisler, yokai, bir hobgoblin, bir ejderha ve kalbini tutan bir tek boynuzlu at.

Elini Dash'in ipeksi yelesinde gezdirdi. Boynuna eğilerek tek sırrını onun kulağına fısıldadı. "Savaşımızdan önce, canavar, bilmeni istediğim bir şey var... Seni seviyorum, Deciel Coeur de Noir. Ve senin güvenliğin için dua ediyorum."

CHAPTER 23

D Tanis'in sözleri kulaklarına ulaştığında Ash tökezledi. Onları doğru duymuş muydu? Dürüst olmak gerekirse, emin değildi. "Ne?"

Tekrar onun boynuna eğildi ve tüm vücuduyla ona şiddetle sarıldı. "Seni seviyorum canavar. Bugün ikimizden birine bir şey olursa, sırrımı bilmeni istedim, çünkü istediğim son şey sana söylemeden ölmek."

Dash kelimenin tam anlamıyla altından parçalanırken Tanis'in nefesi kesildi. Karanlık gölgenin içine düşmeye başladı ancak gölge onu sarmaladı ve onu çok iyi tanıdığı kaya gibi sert bedene doğru çekti.

Kız daha konuşmadan, adam ona öyle şiddetli bir öpücük verdi ki, kızın nefesi kesildi. Sıcak ve soğuk. Talepkârdı ve beraberinde inanılmaz bir tutku taşıyordu.

Onu içine çekerken ve onun gücünün tüm vücudunu sardığını hissederken her şey kayboldu.

En azından Dove onların dikkatini çekmek için boğazını temizleyene kadar. "Bir ordunun geçtiğini fark eden oldu mu? Savaş mı geliyor? Bunlardan herhangi biri tanıdık geliyor mu?"

Dash dudaklarını çekerek ona sert bir bakış fırlattı. "Zorunda mısın?"

"Seni kızdırmak zorunda mıyım? Evet. Savaş..." Tanis'in omzunun üzerinden işaret etti. "Bu taraftan. Krallığınız için savaştığımızdan bize katılmak isteyebilirsiniz, Yüce Kral Sert Kafa."

Ryper onlara doğru geri uçtu. Konuşmak için ağzını açtı ama Dash onu susturmak için elini kaldırdı.

"Sen, git. Bunu duymak istemiyorum," dedi Dash tartışmaya yer bırakmayan bir sesle. "Biz de hemen arkandan geleceğiz."

Gözlerini deviren ikisi, Halla ile birlikte ordunun içine daldılar.

Dash onun yüzünü avuçladı ve ona gülümsedi. "Keşke bana daha önce söyleseydin, Dragon."

"Özür dilerim. Hiçbir konuda iyi bir zamanlamam olmadı." Gözleri şefkatiyle onu yakarken başını iki yana salladı. "Bu doğru değil. Sen her yönden mükemmelsin." Tek boynuzlu at olmaya geri döndü.

Tanis kendini tekrar eyerin üzerinde bulduğunda dehşete kapıldı. Bunu nasıl yapmıştı?

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Dragon. Ben de seni seviyorum." Bu sözleri söyledikten sonra portaldan uçtu ve onları güzel bir malikânenin yanına indirdi.

Tanis'in, adamın açıklamaları karşısında kafası allak bullak olurken her şeyi sindirecek zamanı bile olmamıştı.

Dash onu seviyordu. Her ne kadar bir parçası bundan şüphelenmiş olsa da, bunu onun dudaklarından duymak farklıydı. Bu onu daha kalıcı yapıyordu. Daha gerçek.

Onu seviyordu. Bu bilgi kalbini yerinden oynatmıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Kardeşinin katilini bulmak için yola çıkmıştı.

Ve sahip olmayı umduğu son şeyi bulmuştu.

Onu seven biri. Bu nasıl olabilir?

O kadar uzun zamandır nefret ediliyordu ki, birinin onu seveceği düşüncesi Karura ve Keegan kadar yabancı bir kavramdı.

en iyi arkadaş olmak.

Bu doğru gelmedi.

şaşkınlık içinde, Dash'in onu küçük bir tepeden yukarı, tepenin sahibiymiş gibi duran bir malikâneye doğru taşıdığı hissini tadını çıkardı. Görkemli. Cilalı, harika bir gzellikti.

Ama odaklandığı şey bu değildi. Dash ile özel olarak konuşmak istiyordu. Ona sormak istediği o kadar çok şey vardı ki.

Söyle ona.

Lütfen o zamanı daha sonra bize bırakın...

Dash eve doğru ilerlerken, bir karga onlara doğru uçtu. "Kaırıldılar, efendim."

Dash, Chrysis'in sözlerini duyunca dondu kaldı. "Ne?"

"Meara'nın sentorları, Ronan'ın onu bulmak için ayrılmasından hemen sonra saldırdı.

Seni. Haydutları rehin aldılar."

Kadının sözleri onu şaşkına çevirmişti. Bu nasıl olabilirdi? Haydutlar doğuştan savaşçıydı. Her biri.

Sayıda az olsalar bile kaçmaları gerekirdi. Özellikle de Elpis. Bir oni olarak, istemediği sürece tutulamazdı.

"Ronan ne olacak?"

"Onlar kaırıldıktan sonra geri döndü. Ona olanları anlattıktan sonra, sizin için istihbarat toplamak üzere peşlerinden gitti. Sarayınızın etrafındaki ağaçlarda, sizi izliyor ve size bir rapor vermek için bekliyor."

"Peki ya Meara?" diye sordu.

"Ordusunu elf geçidinde toplayıp sizin geçmenizi bekliyor. "

En azından Meara yeni planlarını ğrenmemişti. Bu kk bir teselliydi ama yine de bir teselliydi. Ve bunu memnuniyetle kabul ederdi.

Dash birliklerine şöyle bir baktı ve bunu halletmenin en iyi yolunu düşündü. Arkadaşlarının nereye götürüldüğünü bilmeden saldırmak zordu.

Hayır, ailesinin götürüldüğü yer. Haydutlar, tanıdığı aileye en yakın şeydi. Kendi başlarının çaresine bakabileceklerini bilse de onları tehlikeye atamazdı. İsteyeceği son şey, içlerinden birinin hayatına mal olacak bir emir vermektir. Özellikle de Renata'yı kaybettikten sonra.

"Ryper?" diye seslendi kardeşine, o da hemen yanına uçup kanatlarını içeri soktu.

"Haydutların güvenliğini sağlamamı mı istiyorsunuz?" Ryper sordu.

Bu yüzden kardeşi onun için çok değerliydi. Dash'in dile getirmesine gerek kalmadan onun düşüncelerini biliyordu. "Naomi'nin ordusundan bazılarını yanına al. Destek olmadan bu kadar tehlikeli bir şey yapmaya gerek yok."

Ryper, asasını göstermeden önce başını ona doğru eğdi ve askerleri alıp almayacaklarını sormak için annelerine doğru yürüdü.

Dash seçeneklerini değerlendirdi. Elflerin geçide ulaşması için kırk- dakikalık bir yürüyüş gerekecekti. Annesinin askerleri saniyeler içinde oraya ulaşabilirdi. Meara'nın casuslarından biri ona ulaşmadan çok önce.

Böl ve fethet.

"Komutanlar?" Tanis sırtından kayarak insan bedenine dönüşürken elfleri yanına çağırdı.

Hinrik, Tova, ikizler ve diğer liderler ona katılırken Dash, Baldur'un meraklı bakışlarıyla karşılaştı. Ama ilk yorumu Baldur'a değildi. "Tanis, senin, Keegan'ın ve elflerin sarayıma gidip orayı korumanızı istiyorum."

Canlı kırmızı bir kaşını kaldırdı. "Nereye gidiyorsun?"

"Diğerlerini bir portaldan geçirip Meara'ya yönlendirmem gerekiyor."

Tanis itiraz etmek için ağzını açtı.

Dash onun güzel dudaklarına şefkatli bir parmak koydu. "Sarayımın güvenliğini sağlamamı istiyorum. Son duyduğuma göre kardeşinin katili oradaymış. Senin yerine getirmen gereken bir yeminin, benim de öldürmem gereken bir kraliçem var."

Kadının kara gözlerindeki endişe içini ısıttı. "Sırtını korumayı tercih ederim."

"Ve tahtımı korumak ve elinde tutmak için güvenilebileceğim başka kimsem yok."

Tanis, Dash'in sözlerini kafasının içinde duyunca dondu kaldı. Ama elbette güvendiği tek kişi o değildi. "Peki ya Dove?"

"Seni korumak ve saraya giden arka yolu göstermek için seninle gelecek."

"Seni kim koruyacak?" diye ısrar etti.

Annesine doğru baktı. "Naomi bir sentorun Yüce Kraliçe ya da Kral olarak taç giymesi riskini göze almaz. Onlardan benden daha çok nefret ediyor."

Mutlak bir gerçeği söylerken kamuoyu önünde korunmanın güzel bir yolu. O bir politikacıydı. Hem de çok iyi bir politikacıydı.

Bakışlarını kısmıştı. "Peki. Seninle sarayda görüşsek iyi olur."

"Yapacaksın. Söz ver."

Onu kendine doğru çekti ve bunun paylaşacakları son şey olmaması için dua ederken, kucaklaşmalarının tadını çıkarmak için bir an ayırdı. "Kalbimi kırma canavar," diye fısıldadı onun kulağına.

Dash annesinin yanına gitmek için uzaklaşırken Dove atını ileri doğru itti. "Merak etme Tanis. O bir tek boynuzlu at olabilir ama dokuz canı var."

Bu düşünceye güldü. "Teşekkür ederim, Dove."

"Benim için zevkti."

Viggo atını onun yanına sürdü. "Atımı sizinle paylaşmaktan onur duyarım prenses." Kolunu ona doğru uzattı.

Gülümseyerek onun elini tuttu ve kendisini arkasından çekmesine izin verdi. "Teşekkür ederim, Viggo."

"Rica ederim. Ayrıca, size ya da Yüce Kral'a bir şey olmasına izin verirsem annem kıcıma tekme basar."

"Buna izin veremeyiz." Gülümseyen Tanis, Dove'un peşinden gitmek için atını ileri sürerken ona tutundu.

Ve Dash'e karşı hisleri hakkında herhangi bir şüphesi varsa bile, bu onları bastırdı. Viggo da olağanüstü bir

şekilde

Yakışıklı, kardeşiyle at sürmek gibiydi. Dash'in ona her yaklaştığında neden olduğu elektrik ya da arzunun hiçbirini hissetmiyordu.

Aradaki fark dikkat çekiciydi.

Güvende kalsan iyi olur, canavar. Dash'i bulduktan sonra, yalnız hayatına geri dönme düşüncesine katlanamıyordu. İleride bu ilişkiyi nasıl yürüteceklerine dair hiçbir fikri yoktu ama denemeye kararlıydı.

DASH, devasa bir okuri inu-yokai kurduna binmiş olan annesinin yanında durakladı. Bir ayıdan bile daha büyük olan bu kurt, annesini sırtında küçücük gösteriyordu.

"Okuri inu'ların eskort olduğunu sanıyordum."

Ona sinirli bir bakış attı. "Bana eşlik ediyor.

Doğrudan savaşa mı, yoksa zaman mı kaybediyoruz?"

"Meara'ya gidiyoruz. Ejderhanın kendini gizlemesini sağlayabilir misin?"

"O bir ejderha değil... O bir ejderha yiyen."

Dash başını salladı. "O her neyse, onlara uyarı verecek ve saldırmaları için zaman kazandıracak kadar büyük."

Naomi Karura'ya ıslık çaldı. Anında ortadan kayboldu ama Dash Kyran'ın hâlâ orada olduğunu biliyordu. Kyran'ın kanatlarının neden olduğu uğultulu esintiyi hissedebiliyordu.

"Teşekkür ederim."

Naomi başını ona doğru eğdi. "Bizi zafere götür, değerli kralım." Okuri inu'sunun dizginlerini çekti ve onu elf kapısına ve daha büyük üyeleri için yarattığı geçide doğru çevirdi.

Ordusunun tüm üyeleri teker teker ortadan kayboldu. İşte bu yüzden babası Tenmarun'ları yok etmeye kararlıydı. Onlarla savaşmak neredeyse imkânsızdı. Eğer onlardan biri değilseniz, geldiklerini göremezdiniz.

Dash'in böyle bir sorunu yoktu. Yarı oni olduğu için, onları hareket eden wisp'ler olarak görmekte zorlanmadı.

Dürüst olmak gerekirse, Tanis onlarla birlikte olmadığı için minnettardı. Zırhının onu koruyacağını bilse de, onu savaşta görmeyi gerçekten istemiyordu.

Özellikle de itirafından sonra.

Bunu ya da onu gerçekten ne kadar sevdiğini düşünmemeye çalışarak annesinin portalından geçti ve Renata'nın cesedini bulduğu harabelerin yakınında annesinin birlikleriyle birlikte dışarı çıktı.

Bu kadar az zaman geçtiğine inanmak zordu. Bazı açılardan sonsuzluk gibi geliyordu.

Şu anda, bir göz kırpmaydı ve bu göz kırpma onu çok etkiledi. Çimenlerin üzerinde ölü yatan kız kardeşinin görüntüsünü görebiliyordu. Onun kaybından duyduğu acıyı yeniden hissetti.

Bunu düşünme.

Duygularına değil, savaşa odaklanması gerekiyordu.

Kız kardeşini ne kadar sevdiyse, Tanis'i daha da çok seviyordu. Bu savaş onun içindi. Hiçbir düşmanın ona dokunamayacağı güvenli bir yere sahip olduğundan emin olmak içindi. Tanıma şerefine eriştiği en asil yaratıkken, hiçbir ejderhanın bir daha ona değersiz olduğunu hissettiremeyeceği bir yer.

Kız onun kalbiydi ve bir daha kimsenin ona zarar vermeyeceğinden emin olacaktı.

Sentor ordusuna yaklaştıklarında Dash durdu.

"Neden tereddüt ediyorsun, waga ko?" Annesinin sesi kafasının içinde yüksek ve netti.

Çenesini düşmanlarına doğru salladı. "Meara'yı rehin alın. Onu öldürmeyin."

Annesi ona sert bir kaş çattı. "Neden hiç?" "Çünkü ona işkence etmek istiyorum."

"Neden öyle demedin?" Kadının yüzündeki gururlu gülümseme adamın tüylerini diken diken etti. İşte o çok iyi tanıdığı kötü anne karşısındaydı.

İkisi tanıştığında babasının evli olmasının ne kadar büyük bir şans olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Dürüst olmak gerekirse, ebeveynlerinden hiçbirinin Renata'nın annesini sırf onu yollarından çekmek için öldürmemiş olmasına şaşırması.

Shalia'nın bu ölüm cezasından nasıl kurtulduğunu gerçekten merak ediyordu.

Önemli olduğundan değil.

Şu anda önemli olan tek şey, henüz onları fark etmemiş olan orduydı.

Dash annesinin bakışlarıyla karşılaştı. "Onlar sizin birlikleriniz, Gosei no kimi-" Hükümdar hanım. "Sen söyle."

Hiç tereddüt etmedi. Savaş için verdiği emir çınladı. Oni saldırmak için ileri atıldı.

Tek boynuzlu bir ata dönüşen Dash, Meara ve askerleri onlarla savaşmak için panik içinde dönerken doğruca ona doğru koştu.

Yıllardır bastırılmış öfke toynaklarını yere vurdu ve onu hızla tek hedefine doğru götürdü. Meara'nın kanıyla yıkanmak istiyordu. Kendisine ve kardeşlerine acımasızca yaşattığı korku ve dehşeti ona göstermek istiyordu.

Tekrar tekrar, onun dayak ve tacizleri yüzünden ölen genç rehinelere yüzlerini gördü.

Yutaka'yı gördü. İçindeki suçluluk, keder ve öfke kanlı bir intikam istiyordu.

Meara bunu ödeyecekti.

İnsan askerlerinden biri önünü kesmek için atını sürdü. Dash buna izin vermedi. İnsana dönerek kendisine ulaşan ilkinde kesik attı, ardından ikincisini Tanis'in gurur duyacağı bir ateş topuyla patlattı.

Çok az bir çabayla onları kesti. Tek boynuzlu at bedenine dönerek üçüncünün üzerinden atladı.

Meara, Dash ona ulaştığı sırada savaştığı oniyi geri püskürttü.

Başını eğdi, boynuzuyla onu yaralamaya yetecek kadar şişlemek niyetindeydi.

Tek boynuzlu atının boynuzu onun omzuna takıldı ve aynı anda sıcak bir şeyin yan tarafını deldiğini hissetti. Bunun bir hançer ya da kılıç olduğunu düşünerek gülmeye başladı, ta ki kızın elinde ne olduğunu fark edene kadar.

Renata'nın asası.

Dash sert bir şekilde yere düştü. Etrafındaki her şey yüzmeye başladı. Bakışlarını odaklayamıyordu. Yan yatıp en nefret ettiği soğuk kaltağa bakarken hayal bile edemeyeceği bir acı içini parçaladı.

Görmek istediği son yüz onunkiydi. Meara onu yeterince rahatsız etmişti.

Gözlerini kapatarak Tanis'in bir görüntüsünü canlandırdı. Tek pişmanlığı, her şeye rağmen onun kalbini kırarak olmasıydı.

Lütfen beni affet, ejderham.

NAOMI yan tarafındaki acıyı hissetti ve bir anda oğlunun bıçaklandığını anladı.

Normal yollardan değil.

Doğar doğmaz boğması g e r e k e n o mızımız küçük orospunun lanet boynuzu. Lanet olsun sana, Cratus!

Neden onun kendisini merhamete ikna etmesine izin vermişti?

Bineğinin arkasından uçup havada oğluna doğru ilerlerken içinde dinmek bilmeyen bir öfke vardı. Eğer bebeğini onlara kaptırırsa...

Sonsuza dek işkence etmek için onları hayata geri getirecekti!

Meara onun yaklaştığını görünce başını kaldırdı ve rengi soldu. Bir dehşet çığlığıyla kalabalığın içine doğru koştu.

Sentoru onun gazabından kurtaran tek şey Dash'in yerde kanlar içinde yattığını görmek oldu. Naomi tek boynuzlu atının başını kucağına çekebilmek için kendini ona doğru eğdi. Zar zor nefes alıyordu.

"Kyran!" İkinci komutanını çağırđı.

Bir erkek formunda, anında onun yanında belirdi, sonra Dash'in durumunu görünce soldu. "Gosei no kimi?"

"Liderleri hariç hepsini öldürün. Meara'yı canlı istiyorum!" Ona acı çektirmekten zevk alacaktı ve Dash ölürse, Meara da ölmek için dua edecekti. "Ve o lanet asayı bulun!"

Şimdilik oğluyla ilgilenmesi gerekiyordu ve Marthen Dash'in hayatını kurtaracak bir büyü bilse iyi olurdu.

Aksi takdirde o da kardeşinin yasını tutuyor olacaktı.

CHAPTER 24

Tanis ve grubu, On Üç Krallık'ın Yüce Kralı'nın efsanevi evi olan Clovenshire Kalesi'ne yaklaşırken yavaşladı. Taştan yapılmıştı, nefes kesiciydi.

Arkasındaki sıradağlar ve sağındaki devasa gölle birlikte uğursuz bir görüntüye sahipti. Mükemmel bir şekilde konumlandırılmıştı, böylece sadece tek bir yol ona çıkıyordu. İstilacı bir orduya karşı kolayca tahkim edilebilecek bir yol.

"Ben önden gideyim," dedi Chrysis. "Ronan'dan bir rapor alıp döneceğim."

Tanis, içinde tuhaf bir his olmasına rağmen başını salladı. "Doğru olmayan bir şeyler var."

Viggo omzunun üzerinden ona bakmak için eyerinde döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Hissetmiyor musun? Bir şeyler ters gidiyor." Karnında açıklayamadığı hasta bir his vardı.

Birkaç dakika sonra Chrysis, arkasında bir şahin şeklinde uçan Ronan olduğunu düşündüğü şeyle birlikte geri döndü.

İnsana dönüşen Ronan onlara yaklaştı. Tanis'in gözleri adamın cüssesi karşısında irileşti. Burada Dash'in uzun boylu olduğunu düşünmüştü ama bu adam kaslı geniş omuzlarıyla en az bir baş daha uzundu. Koyu kahverengi saçları altın sarısıydı ve omuzlarına dökülüyordu. Bir şey vardı

ölümcüllüğüyle hafifletilen varlığıyla neredeyse muhteşemdi.

Ve onun özellikleri...

Sert bir çene hattı ve sırttığında parlayan gamzeleri ile yıkıcı derecede yakışıklıydı.

"Sarayı ele geçirdik," diye gururla duyurdu.

Kadın bu haber karşısında şaşkına döndü. "Ne? Nasıl?"

Umursamazca omuz silkti. "Geride o kadar çok bırakmadılar. Bıraktıkları şey..." Daha da geniş sırttı. "Bizim grupla boy ölçüşemezlerdi. Zavallılar aslanları inlerine getirdiklerinde neyle karşılaşacaklarını bilmiyorlardı."

Tanis grubuna şöyle bir baktı. "Yüce Kral'a destek vermek için geçide doğru ilerleyelim mi?"

Baldur atını onun yanına sürdü. "Sarayın güvenliğini sağlayalım. Burası Yüce Kral'ın güç merkezi. Meara'nın geri dönüp burayı tekrar ele geçiremeyeceğinden emin olmalıyız."

Bu mantıklı. Ve Dash onu kendisi için bunu güvence altına almakla görevlendirmişti. Tanis başını salladı. "Sizi takip edeceğiz, Majesteleri."

Başını eğdi ve diğerlerine kendisini takip etmelerini emretti.

Dash'in evine doğru giderlerken Ronan da onun yanında yürüyordu. "İyi misiniz prenses?"

"İçimde kötü bir his var."

"Burada hiçbir şey yok. Bu konuda sizi kesinlikle temin edebilirim. Birkaçını öldürdük ve geri kalanlar zindanda tutuluyor."

Bu onu biraz daha iyi hissettirdi.

Tıpkı tepelerinde uçan Keegan'ın varlığı gibi. Eğer biri onlara doğru gelirse, kilometrelerce öteden görebilecekti.

Yine de Tanis tedirginliğini üzerinden atamıyordu.

Dash'in evine yaklaştıklarında, Tanis gökyüzüne doğru tırmanan büyük, koyu gri taşlar karşısında dehşete kapıldı. Mükemmel bir kare şeklinde yayılan devasa bir kaleydi. Her köşesinde kare şeklinde uzun bir kule bulunuyordu.

Kapıdan geçene kadar o meydanın ve kulelerin kale olduğunu sanıyordu. İçeride, uzak duvara yaslanmış muhteşem bir malikâne vardı. Dışarısı ne kadar göz korkutucuysa içerisi de o kadar zarifti. Licordia'ya bu kadar hürmet gösterilmesine şaşmamalıydı.

"Bu çok güzel."

Ronan başını salladı. "Gerçekten de öyle. Dash'in ataları burayı üç yüz yıl önce, tek boynuzlu atları istila edip yok etmek isteyenleri durdurmak için inşa etti. Çok da uzun olmayan bir zaman önce, tek boynuzlu at ırkının sonuncusu sadece bu bölgeyi elinde tutuyordu ve neredeyse soyları tükenmek üzereydi."

Bunu düşünmek bile korkunçtu.

Ve neyse ki, kapının içindeki orta kısımda Keegan'ın inmesine izin veren son derece geniş bir alan vardı.

Attan kayarak inen Tanis ana binaya doğru yöneldi.

İçerisi daha da görkemliydi. Taş duvarlar özenle işlenmiş duvar halıları, sancaklar ve silahlarla kaplıydı. Dash'i burada hem tek boynuzlu at hem de insan olarak yürürken hayal edebiliyordu. Her yer en az onun kadar hükmedici ve vahşiydi.

"Affedersiniz? Bütün bunlar da ne?" Yaşlı bir adam, sanki tek başına onları dışarı atacakmış gibi koridordan hızla geçti. Sinirli ve sert bir ifadeyle hepsine ters ters baktı.

Ronan onun etrafından dolandı. "Her şey yolunda Kronnel. Dash sarayın güvenliğini sağlamaları için onları önden gönderdi."

"Bundan hoşlanmadım. Hem de hiç."

"Hiçbir şeyi beğenmiyorsun, seni yaşlı savaş atı," diye takıldı Halla. "Prenses Tanis için bir oda hazırlayacak bir hizmetçi bulman gerekiyor."

Tanis solundaki odalardan birinin önünden geçerken durakladı. Kapı aralıktı ve içeride...

Hayır. Olamaz.

Diğerlerine tek kelime etmeden kapıya yöneldi ve kapıyı iterek açtı. Sonra tam da gördüğünü sandığı şeyi görünce donup kaldı.

Orada, büyük, koyu maun bir masanın üzerinde kardeşinin kafatası duruyordu. Gerçekten de buradaydı, sanki Dash'in ona geri vereceğine dair verdiği sözü yerine getiriyor gibiydi.

Gözleri yaşlarla doldu. Bir an için bacaklarının kırılacağını düşündü. Ama bir şekilde masaya doğru yürüyecek gücü buldu.

Bu herhangi bir ejderha kafatası olabilirdi ve yıllardır burada olabilirdi. Bunu gerçekten bilmesine imkân yoktu. Ama Dash'in böyle bir hatırayı saklayacak bir tip olduğunu sanmıyordu. Özellikle de sergilenmediği için. Sadece açıkta duruyordu.

Kronnel ona doğru ilerlemeye başladı ama Ronan ve Halla onun önünü kesti.

"Kafatası nereden geldi?" Tanis sordu.

Ronan yavaşça ona yaklaştı. "Bu kardeşinin. Onu öldüren kişi Meara'nın gözetimine alındı. Onu öldürmesini engellemek için Meara'ya teslim etti."

Bu onun gözyaşlarını serbest bırakmayı başardı. Hıçkırıklara boğularak masaya doğru koştu, böylece elini Davin'in kafatasının tepesindeki cılız çıkıntılara koyabildi. Şimdi bile Davin'i eskiden olduğu gibi görebiliyordu. Zarifçe hareket ederken ışıktaki parıltıdan görkemli pulları.

Davin, yaptığı saçma bir şey yüzünden onu azarlamadan önce ona gülüyordu. Çok zengin ve neşeli bir kahkahası vardı. Onu duymak bile diğerlerini mutlu ederdi.

Başını onun burnunun üstüne koydu ve onu bir kez daha görebilmeyi her şeyden çok diledi. Ona bir kez olsun, kendisi için ne kadar önemli olduğunu ve onu ne kadar çok sevdiğini söyleyebilmeyi. "Çok üzgünüm, Davin."

Onu yatıştırmaya ya da kalbindeki acıyı hafifletmeye yaklaşmayan anlamsız sözler.

En azından artık nerede olduğunu biliyorum.

Sonunda. Keşke Dash de burada olsaydı da o zamanlar onun için en önemli olan şeye sahip olduğunu görebilseydi.

Ve bu düşünceyle birlikte bir öfke dalgası geldi. Dash'e değil, nasıl tanıştıklarına. O öğleden sonrasının kabusu

çayır.

Kendi çaresizliği.

En önemlisi de, tüm bunları başlatan arayışydı. "Ejderha avcısı nerede?"

"Kaçtı."

Bu sözler sadece öfkesinin daha da artmasına neden oldu. "O ne?"

Ronan yüzünü buruşturdu. "Biri onu zindandan kaçırmış."

Ronan'a ters ters baktı. Bu nasıl olabilirdi? "Onu bulmak zorundayım."

Krallığın her köşesini aramaya kararlı bir şekilde kapıya yöneldi.

Ancak koridora girer girmez büyük bir gürültü koptu.

Ana kapılar kendiliğinden açılana ve bir kasırga koridordan geçip duvar halılarını ve silahları parçalayarak her ikisini de uçurana kadar ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir an koridordayken, bir an sonra sarayın başka bir yerindeki bir odaya götürüldü.

Her şey dönmeyi bıraktığında ve yönünü bulduğunda, karanlık bir yatak odasıındaydı. Yatağın üzerindeki taç ve gösterişli mobilyalar ona buranın Dash'e ait olması gerektiğini söylüyordu.

Ben neden buradayım?

Yavaşça arkasını döndü ve Dash'in tek boynuzlu at formunda büyük yatakta yattığını gördü.

Sevinç onu doldurdu. Ta ki bir adım daha yaklaşıana ve annesi yanında belirene kadar. Naomi'nin yüzünden yaşlar süzüldü.

O anda Tanis sabahtan beri hissettiği korkunç duyguya neyin sebep olduğunu tam olarak anladı.

Dash ölmek üzereydi.

"Ne oldu?" diye sordu, kendi gözyaşlarında boğulurken.

"O kaltak Renata'nın boynuzunu aldı. Onu ona sapladı."

Kafası daha da karışan Tanis, Naomi'nin neden ağladığını anlamadı. "O iyi olacak. Kendi kendini iyileştirebilir."

"Altın bir boynuza karşı yapamaz. Yara onu öldürene kadar acı çekecektir."

Hayır. Tanis bu sözlerle inanmayı reddetti. "Ne?"

Hıçkırarak ağlayan Naomi cevap veremedi.

Ryper, Tanis'in yanında cisimlendi. Dash'e sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Yine de mavi gözlerindeki keder yakıcıydı.

Tanis nefes almakta zorlandı. "Bana bunun bir şaka olduğunu söyle."

Başını iki yana salladı. "Bu onun tek zayıflığı. Altın bir asa her tek boynuzlu atı öldürebilir."

Bunu bilmesine rağmen, inkâr edercesine başını salladı. "Hayır. Hayır! Uyanacak."

Onların yanıldığını kanıtlamaya kararlı bir şekilde yatağa gitti, böylece onun yanına oturup Dash'in başını kaldırabilirdi. "Beni dinle canavar, uyanacaksın. Beni duyuyor musun?"

Hareket etmedi.

Çiğ, katıksız bir ıstırap dalgası içini parçaladı. "Uyan, Dash! Seni de kaybedemem. Anlıyor musun? Bana söz vermiştin! Uyan, lanet olası! Uyan. Uyan!"

Sonra hıçkırıklar başladı. O kadar korkunçtu ki nefes alamıyordu. Tek yapabildiği başını onun boynuna yaslayıp ağlamaktı.

Bu şekilde bitemezdi. Bitemezdi. O Yüce Kral'dı. Doğmuş en kötü, en adi pislik.

Annesi de lanetlilerin kraliçesiydi. Kız kardeşinin aptal boynuzu kadar küçük bir şey tarafından nasıl yenilebilirdi?

İçlerinden birinin yapabileceği bir şey olmalıydı. Büyülü bir numara ya da sır. Başını kaldırarak sırayla her birine baktı. "Ona yardım edecek bir şeyiniz yok mu? Bir şeyler yapın!"

"Yapabilecekleri bir şey yok, Dragon."

Tanis, Dash'in sesini duyunca nefesi kesildi. **Elinde** tuttuğu tek boynuzlu attan değil, arkasından geliyordu. Dönüyor

Yatağın üzerinde dönüp dururken, Dash'in parıltılı görüntüsünü bir metreden daha kısa bir mesafede gördü.

"Dash?"

"Sadece ruhen." Çenesini vücuduna doğru salladı. "Orada sıkışıp kaldım."

"Acı çekiyor musun?"

Cevap vermedi, bu da ona bunun dayanılmaz bir şey olduğunu söylüyordu. "Özür dilerim Dragon. Seni bırakmayacağıma söz vermiştim. Bunu yapmak istememiştim."

Ryper'a doğru döndü. "Altın boynuzun ilmi nedir?"

Neden sorduğunu anlamamış gibi kaşlarını çatı. "Bu en güçlüsü."

"İyileşebilir mi?"

Keder Ryper'ın bakışlarını anında terk etti. "Şey... evet, olabilir." Bu onun umudunu tazeledi. "O zaman اساسı bunu geri alabilir, Evet?"

Ryper ağlamayı bırakmış olan annesine baktı. "O boruya ihtiyacımız var. Ne oldu ona?"

"Bana o centaur sürtüğünü getirin! Kyran'a boynuza ihtiyacım olduğunu söyle." Naomi'nin yokai zırhı bu sözler üzerine onu terk edip kapıya yönelirken Naomi odada kalmış, bir tunik ve pantolon giymişti.

"Boynuz hâlâ Meara'da mı?" Tanis Naomi'ye sordu. Annesi başını salladı.

İhtiyacı olan tek şey buydu. Ryper'a döndü. "Marthen nerede?"

"Dışarıda."

"Beni ona götür. Lütfen."

Dash onları takip etti. "Ne planlıyorsun, Ejder?"

Kısacası, bir sentoru boğazlamak için. "Kız kardeşinin اساسını alacağım." Ve büyük ihtimalle onu Meara'yı Dash'in peşinden geldiğine pişman edecek bir yere sokacaktı.

Onu durdurmaya çalıştı ama eli tam vücudunun içinden geçti. Dash lanetledi.

Tanis bir kez olsun istediğini elde edecekti.

Saraydan çıktıklarında Dove'un Marthen ile konuştuğunu gördü. İkisi de kaşlarını çatarak ona doğru döndü.

Marthen'in kaşları, Dash'in hayaletimsi ruhunun onun arkasından geldiğini görünce daha da çatıldı.

"Beni yeniden ejderha yap," dedi söze girmeden.

Marthen, Dash'e doğru gergin bir bakış fırlattı. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Göz korkutucu olmalıyım." Tanis ona vücudunu göstermek için kollarını kaldırdı. "Bir insan olarak kesinlikle olmadığım bir şey." Ancak bir ejderha olsaydı, sentor kraliçesini geri püskürtebilir ve gerekirse onu öldürebilirdi.

Oni'lerin ejderha yiyen bir türü olabilir... Sentorların yoktu.

Marthen bir şey duymuş gibi başını eğdi.

Tanis bunun normal olup olmadığını anlamak için Ryper'a baktı. Ryper'ın yüzündeki ifade bunun normal olmadığını söylüyordu.

"Ne oldu?" Ryper sordu.

Kelimeler dudaklarından henüz çıkmıştı ki koyu tenli bir insan kadın, ensesinden tuttuğu bir adamla birlikte onlara doğru geldi. Tanis'in ne kadının ne de kötü adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama kadın kendini deneyimli bir savaşçı gibi gösteriyordu.

Adamı öne doğru fırlatarak Ryper'ın ayaklarının dibine indirdi. "Bu kurtçuk bir kraliçe ya da kral görmek için yalvarıyor."

Tanis ona kurtçuk demese de, yağlı saçlı ve dağınık sakallı bu adamda ürkütücü bir şeyler vardı. Tanis aslında pis kokusu yüzünden ondan uzaklaşmak istiyordu.

Ta ki adam yırtık pırtık pelerininin kıvrımlarından bir şey çıkarana ve kadın onun ne olduğunu görene kadar.

Altın bir tek boynuzlu

at boynuzu.

Renata'nın.

"İçinizden biri yetkili mi?" diye sordu.

Kimse konuşmadan Tanis onu yere yatırmış ve boynuzu elinden çekip almıştı. "Bunu nasıl aldın?"

Ryper onu kaldırdı ve ayağını adamın boğazından çekti. "Onu öldürürsen cevap veremez."

Ryper'ın sert tutuşuna karşı koymak istedi ama denemekten daha iyisini biliyordu. "Beni yere bırak, Ryper. Ciddiyim."

"Ben olsam ona itaat ederdim," dedi Shadow Dash. "Beni birkaç kez kıcımın üstüne oturttu."

Ryper onu tekrar ayağa kaldırmadan önce sadece bir an tereddüt etti. "Özür dilerim."

Tanis tekrar adamın yanına gitti. Adam kendini yukarı itmişti ama hâlâ öksürüyor ve hırıltılı nefes alıyordu.

Ona ulaşmadan, kurtçuk Dove'un arkasına saklanmak için hareket etti.

Dove kaşlarını kaldırdı. "Seni ondan koruyacak değilim. Bu yüzden dışarı çıkıp onun sorularını yanıtlamak isteyebilirsin."

"Bana yine vuracak mı?"

"Muhtemelen. Eğer onun arkasından çıkıp sorularıma cevap vermezseniz, kesinlikle vereceğim."

Dikkatle Dove'un yanına geldi. "Ortağım onu kraliçeden geri aldı."

"Ne zaman?" Tanis sordu.

"Yüce Kral'ı bıçakladıktan sonra Oni kraliçesi de onunla birlikte ortadan kayboldu. Kraliçe Meara gülüyordu ve dikkati dağılmıştı, tahtı nasıl alacağıyla övünüyordu. O bakmıyorken, Bink onu yerden kaptı ve onunla kaçtı. Onu bana verdi ve geri gelene kadar onu tutmamı söyledi."

Tanis kaşlarını çattı. "Neden boynuzu ondan çaldı?"

Omuz silkti. "Bize ihanet etti. Bizim olanı geri almamız adil görünüyordu."

Bu kez Ryper onu yakaladı ve paçavra oyuncağa sarılmış bir köpek gibi salladı. "O asa için kız kardeşimi öldürdün, seni orospu çocuğu! O asla senin değildi!"

Orada bulunan herkes Ryper'ın Renata ile olan ilişkisine dair öfkeli açıklamasını duyunca tam bir sessizlik çöktü.

Dove bile arkasındaki Shadow Dash'e baktı ve "O senin kardeşin mi?" diye mırıldandı.

Ryper ne söylediğini çok geç fark etti. "Um..."

Tanis onun omzuna vurdu. "Ayağını onun bağırsaklarına sokmak istediğinde hata yapmanın ne kadar kolay olduğunu gördün mü?"

Ryper irkildi. Adamı yere bıraktı, sonra da boynuzu elinden çekip aldı. "Bu asla senin değildi!"

Adam pişman görünecek kadar sağduyuluydu. "Özür dilerim.

Bu benim fikrim değildi. Ben sadece Bink'in bana söylediğini yapıyordum." "Bink mi?" Tanis sordu. "Ortağın mı?"

"Birlikte düştüğüm şeytan. Bir süredir bir şeyler topluyoruz. Mesela-"

Peşinde olduğu ejderha avcısının bu olduğunu anlayan Tanis, ona doğru koşup yere düşürürken sözlerini kesti. "Seni çürümüş parça..."

Onu Ryper yerine Dove çekti. "Herkes sakın olsun."

"Kardeşimin öldürülmesine yardım etti!"

Gözlerini kocaman açmış olan pis kokulu insan ellerini havaya kaldırdı ve başını salladı. "Dur, dur, dur... Ben kimseyi öldürmem."

Tanis homurdandı. "Büyük bir ejderha avcısı olmakla övünen sen değil misin?"

"Ben kimseyi öldürmedim," diye tekrarladı. "Ama öldürmediğim bazı kişiler için itibar kazandım." Az önce bir sahtekâr olduğunu itiraf ettiğini fark ederek orada bulunan herkese bir göz attı. İçinden küfretti, sonra elini yağlı saçlarında gezdirdi. "Ben bir ejderha öldürmedim. Bink başka bir ejderhayla anlaşma yaptı, kafasını alacaktık ve diğer ejderhaların onu öldürdüğünü bilmemesi için bir yalan yaymasına yardım edecektik. Ejderhaların onun öldürdüğünü bilmesine izin veremeyeceğini söyledi."

Ragna. Ama kesinlikle emin olmalıydı. "Ne ejderhası?"

"Adını hatırlamıyorum. Rena. Reba..."

Hayır... Reva'nın Ragna'nın suç ortağı olmadığını anladığında içini bir şok kapladı. Cinayeti gerçekten o işlemişti.

kendisi. "Reva?"

"Evet, adı buydu. Reva."

Tanis bu haberin ağırlığıyla sendeledi. Reva'nın her zaman yaptığı gibi Ragna'nın planlarını izlediğinden şüphelenmiş olsa da, asıl cinayeti Reva'nın işleyeceğini hiç düşünmemişti.

Davin'in değil.

Nasıl yapabildin,

Reva? Odaklan.

Şu anda bu haşarattan bilgi almaları gerekiyordu.

Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve ona uzattı. "Eğer yardımı olacaksa, Bink sentor kraliçeye kralı öldürmesi için doğru büyüü de vermedi. Kraliçenin ona ihanet edeceğinden korktu, o da ona ihanet etti. Yüce Kral'ı öldürmek için doğru büyü bu. Canımı bağışlarsan senindir."

Elini uzatmaya fırsat bulamadan Naomi bir anda ortaya çıktı ve onu yakaladı.

Okuduktan sonra Marthen'e uzattı. "Bu doğru mu, yoksa yalan mı söylüyor?"

Tanis onları görmezden geldi. "Suç ortakların nerede?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Kraliçe onu ezmeye başladığında Bink asayı tutmam için bana verdi... Korkunçtu. Beni bulamayacakları bir yere saklandım. Onlar gider gitmez, elf geçidinden buraya geldim."

Dove kaşlarını kaldırdı. "Ve bizimle daha güvende olacağını mı düşündün?"

"Asayı ve büyüü Yüce Kral için getirdim. Bunun için bir ödül yok mu?"

Ryper ona tekrar saldırdı ama Ronan Ryper'ı yakalarken Dove insanı tuttu.

"Kes şunu!" Ronan, Ryper'ı dev bir yumruk halinde tutarken onu tersledi. "Kardeşini düşün. Asaya ihtiyacımız var."

Sonunda bu onu sakinleştirmeyi başardı.

Shadow Dash insana ters ters baktı. "Onu şimdilik zindana kilitleyin."

"Hayır! Yine mi!" Fort sızlandı.

Marthen onlara doğru ilerledi ve parşömeni Naomi'ye uzattı. "Bu büyüde doğru olmayan bir şeyler var."

Dove, Fort ile birlikte tereddüt etti.

"Bu ne anlama geliyor?" Tanis sordu.

"Bunlar onu öldürmek için doğru eşyalar değil."

Ryper Renata'nın asasını çıkardı, sonra soldu. "Bu da altın bir asa değil." Avucundaki altının döküldüğünü görmeleri için elini havaya kaldırdı. "Bu sahte."

Tanis'in midesi bu manzara karşısında büzüştü. "Bu beyaz bir boynuz." Umarım masum bir çocuktan değil de ölü bir tek boynuzlu attan alınmıştır.

İnsanın rengi soldu. "Bana ihanet mi etti?"

Dove sıırttı. "Şaşırdın mı?"

Gözleri öfkeyle karardı. "Kralın boynuzunun peşinde. Daha güçlü olduğunu ve onu kralın kafasından keserken senin dikkatini dağıtmamı söyledi."

Bu haber Tanis'e bir tokat gibi çarptı.

Yüce Tanrım! Gölge Dash'e doğru döndü ama o gitmişti. Dehşet onu saraydan Dash'in yatak odasına doğru koşarken tüketti.

Oraya ulaşır ulaşmaz kapıları açtı.

Dehşet içinde yatağın üzerinde bir şeytan vardı ve hançerle Dash'in boynuzunu kesiyordu.

"Hayır!" O pis küçük serseriye doğru koştu. "Uzak dur ondan."

Şeytan bir tıslamayla ona döndü. "Dövüşmek mi istiyorsun?" Hançerini ona doğru uzatırken üzerine gelmesini işaret etti.

Tanis geri çekildi.

Ta ki giydiği zırhı hatırlayana kadar. Şiddetli bir kükremeyle ona doğru koştu. Adam kolunu kesti ama zırhı silahı yakaladı ve tuttu.

Soluk soluğa kaçmaya çalıştı ama kadın buna izin vermedi. Onu yakaladı ve yere fırlatmayı planlıyordu. Bunun yerine, adam havaya kalktı ve kafasındaki iğler kadının yüzüne çarptı.

Acı içinde tısladı.

Renata'nın boynuzunu çıkardı ve omzunun derinliklerine sapladı. Hançerinin aksine, zırhını delip geçti. Koji acı içinde çığlık attı.

Dürüst olmak gerekirse, omzu zonklarken o da ağlayacak gibi hissediyordu.

Ama bu yaratığın o asayla bu odadan çıkmasına izin vermesine imkân yoktu. Dash için bu kadar önemliyken olmazdı.

Şeytan onu elinde döndürdü. "Sorun nedir? Bir şeytandan mı korkuyorsun?" Ona doğru hamle yaptı.

Tanis onun bileğini yakaladı ve ağırlığını kullanarak dengesini bozmak için kollarına girdi. İkisi birden yere yığıldı. Her iki eli de adamın bileğinde olan Tanis, asa için onunla güreşirken adamın kendisini tekrar bıçaklamasını engellemeye çalıştı.

Alçak herif diğer elini kızın saçlarına doladı, başını geriye doğru çekti ve boynunu ısırıldı.

Öfkeyle, elini bükerken ona kafa attı ve sonunda asayı yerinden çıkardı.

Bunu yaptığı anda, adam küçüldü ve pencereye doğru koştu.

Bir şahine dönüşen Ronan pençeleriyle onu yakaladı. Şeytan hemen büyüyerek Ronan'ın düşmesine neden oldu.

Kaygan küçük piç. Tanis odanın içinde kayarak onu ayaklarından yere düşürdü. Başka silahı olmadığı için Renata'nın boynuzunu ona sapladı.

Bunu yaptığı anda, adam binlerce küle dönüştü.

Oha! Büyülü zırh giymemiş olsaydı başına gelecek olan şey bu muydu?

Bu düşünce dehşet vericiydi.

Ama Naomi'nin nefesini duyduğunda bunu düşünecek zamanı olmadı. Kalbi hızla çarparak yatağa döndüğünde, şeytanın Dash'in boynuzunu çıkarmaya çalışırken açtığı yaradan akan kanı gördü.

"Hayır, hayır, hayır," diye nefes aldı. Tanis onu iyileştirmenin bir yolunu bulmalıydı.

Odanın diğer ucuna, Marthen ve Ryper'in durduğu yere baktı. "Bu aptal asanın bir şeyler yapabileceğini biliyorum. Bana yapamayacağını söyleme." Gözyaşları onu kör etti.

Çaresiz kalan Tanis tavana baktı. "Renata? Eğer beni duyabiliyorsan, Dash senin bir parçanın hâlâ bu asanın içinde olduğunu söyledi. Eğer bu doğruysa, onu kurtarmama yardım et. Lütfen."

Sanki onu duyuyormuş gibi, asa elinde ısındı ve parlamaya başladı.

Ne yapacağını bilemeyen Tanis, onu Dash'in alnındaki boynuzunun yanında tuttu.

İlk başta hiçbir şey olmadı.

Sonra siyah boynuzunun rengi beyaza dönmeye başladı.

Naomi başını salladı. "O ölüyor."

Tanis buna inanmayı reddetti. "Ne?"

Ryper konuşmadan önce sertçe yutkundu. "Hâlâ bedenimize bağlı olduklarında, öldüğümüzde boynuzlarımız beyaza döner. Bu yüzden kaçak avcılar biz hayattayken boynuzlarımızı kesmek zorunda kalırlar."

"Bu da bir tek boynuzlu atı öldürür," dedi Halla hıçkırarak.

Ryper'in haklı olduğunu anladığında kalbi küt küt atmaya başladı.

Dash'in boynuzu tüm rengini kaybediyordu. Çoktan griye dönmüştü. "Bir şeyler yap!" diye seslendi Marthen'e.

"Yapacak bir şey bilmiyorum. Sadece Renata ya da siyah bir boynuz onun asasının büyüüne erişebilir."

Daha da çok hıçkıran Tanis, Dash'in yanındaki yatağa sürünerek uzandı. Onu kaybedemezdi. Bu şekilde değil. "Kahretsin, canavar! Beni terk etmeyeceksin. Duyuyor musun? Ölmeyeceksin! Bunu yasaklıyorum! Artık yalnız kalmak istemiyorum."

Beni bırakma. Lütfen.
Başka kimsesi yoktu.

O başka bir yere ait değildi.

Senden başka kimseyle birlikte olmak istemiyorum. Asla.

Gözleri kör olana kadar daha fazla gözyaşı döktü. Hâlâ elinde tuttuğu asasıyla gözyaşlarını sildi, sonra Dash'in vücuduna sarıldı ve boynuzundaki korkunç yaraya dokundu.

"Lütfen benimle kal, canavar." Bu sözleri fısıldadığı anda Renata'nın asasından kıvılcımlar uçu ve adamın üzerine doğru sürüklendi.

Renata'nın boynuzundaki renk solup Dash'inkine karışmaya başladığında Tanis sersemlemiş bir halde nefesini tuttu. Siyah ve altın, boynuzu kararana kadar spiral boyunca dönüp dans etti.

Sonra, en mucizevi şey oldu.

Boynuzunun içi orijinal abanoz rengindeydi ama dıştaki çıkıntılar artık parıldayan bir altın rengindeydi, tıpkı ucu gibi.

"Ne oluyor be?" Ryper bir adım öne çıktı.

Bir an sonra Renata'nın asası Tanis'in elinde kar beyazına dönüşürken Dash gözlerini açtı.

Emin değilim . ne vardı oldu, Tanis sat orada tamamen donmuş.

Halla onların yanına uçu. "Efendim... Boynuzunuz. İki renkli."

"Ne?" Dash sordu.

Marthen bir ayna tezahür ettirdi ve Dash'e göstermek için onunla birlikte öne çıktı. "Boynuzun artık siyah ve altın rengi. Bunu daha önce gören ya da duyan var mı?"

Odadaki herkes başını salladı. Dash asasını elinde tutup inceleyebilmek için insan formuna dönüştü. Elini saygıyla spiralin altın kenarının üzerinde gezdirdi. "Ejderha gözyaşları," diye fısıldadı.

Tanis kaşlarını çatı. "Ne?"

Gülerek kızın yanağını avucunun içine aldı. "Hepimiz ejderha gözyaşlarının büyülu gücünü unutmuşuz. Bir ejderhanın sevgisinden daha güçlü bir şey yoktur."

"Ama ben bir ejderha değilim."

Saçlarını yanağından geriye doğru fırçalayarak ona gülümsedi. "Bedenin insan olabilir ama hâlâ bir ejderhanın kalbine ve ruhuna sahipsin." Yanağını onunkine sürttü. "Senin değerli gözyaşların beni kurtardı, Ejderha."

Gülerek kollarını ona doladı. "Bir daha sakın ölme, canavar!"

Dash geri çekilerek odasındaki gruba baktı. "Bizi birkaç dakika yalnız bırakabilir misiniz?"

Halla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sanırım ikinizin bir refakatçiye ihtiyacı var."

Dash ona şeytani bir bakış fırlattı. "Beni kanatlarını koparmaya zorlama, goblin."

Halla Dash'e sarılabilmek için kendini normal-boyutlarında bir insana dönüştürdü. "Beni tekrar tehdit etmek için burada olmanıza sevindim, efendim."

Teker teker odadan çıktılar.

Dash onun yüzündeki gözyaşlarını sildi, sonra da tenindeki neme bakabilmek için elini kaldırdı. "Seni ağlattığım için nefret ediyorum."

"Eğer gerçekten hayatını kurtardıysa, iyi ki kurtarmışsın."

Yüzündeki ifade yumuşak ve sevgi dolu bir hal aldı ve ona hayretle baktı. "Ne yapacağız Ejder?"

"Nasıl yani?"

"Anlaşmamız... bedenine dönebilmen için kardeşini öldüren kişiyi öldürmen gerekiyor."

Öldürmek için anlaşma yaptığı insan ejderha avcısını değil.

Kız kardeşi.

Tanis yüzünün renginin solduğunu hissetti. Tekrar ejderha olabilmek için Reva'yı öldürmesi gerekecekti. Bu, Dash'le o anlaşmayı yaparken hiç planlamadığı ya da düşünmediği bir şeydi.

Davin'in katilinin nefret ettiği bir insan olması gerekiyordu.

Sevdiği bir abla değil.

Ne yaptım ben?

Ama o berrak, yeşil gözlere baktığında, ejderha olmanın bir daha asla o gözlere bakamayacağı anlamına geldiğini fark etti. Onunla asla kucaklaşamayacak ya da şu anda yaptığı gibi kucağına oturamayacaktı.

"Sorun ne, Dragon?"

"Bana söylediklerinde ciddi miydin?"

"Ciddi olmadığım bir şeyi asla söylemem."

Saçlarını şakacı bir şekilde çekiştirmek için uzandı. "Belki de insan olmak o kadar da kötü değildir... Buna alıştım sayılır."

Ayak parmaklarına kadar içini ısıtan bir gülümsemeyle gülümsedi.

Ta ki aklına başka bir şey gelene kadar. Sonra, mutluluğu buharlaşırken tamamen soğudu. Tek boynuzlu bir geline ihtiyacı olacaktı.

"Sorun nedir?"

"Yok bir şey." Yataktan kalkmaya başladı.

Dash onu tekrar kollarının arasına çekti. "Seni tanıyorum Ejderha. Şimdi kafanda hangi iblisler var?"

Korkunç bir gerçekle yüzleşirken dudaklarını yaladı. "Artık ait olduğum bir yer yok."

Ona sert bir bakış fırlattı. "Tam olarak ait olduğun yerdesin. Ama seni benimle kalmaya zorlamayacağım. Bu benim kararım değil. Senin kararın. Eğer bir ejderha olmayı özlemeyeceğinden eminsen..."

"Ama ben burada ne olacağım?" Metresi mi? Bu düşünce bile onu hasta ediyordu. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak zorunda kalacağı gerçeğine katlanamıyordu.

Başka biriyle.

Acısını yutkunarak, bakışlarını onunkilere dikti. "Bu soruya hiç cevap vermedin, Dash."

Kaşları daha da çatıldı. "Sana ne teklif ettiğimi sanıyorsun?"

"Burada kalıp senin başka biriyle evlenmeni izleyemem, canavar. Bu beni öldürür."

Ağzı, yuvasından çıkarılmış bir balık gibi çalışmaya başladı. "Neden böyle bir şey isteyeceğimi düşündün ki?"

Sen?"

"Sonra ne olacak?"

"Evlen benimle, aptal ejderha. Kraliçem olarak kabul edebileceğim başka kimse yok."

Tam bir dakika boyunca ne hareket edebildi ne de nefes alabildi. Adam ciddi miydi? "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Seni seviyorum Tanis. Bunu sana söylemiştim." "Gerçekten mi?" diye tekrarladı.

Gölerek onu kendine doğru çekti ve nefesini kesecek kadar sıcak bir öpücük verdi. "Evet, Dragon. Evlen benimle."

"Artık evet diyebilir misiniz, Majesteleri? İkiniz beni deniz tutuyor... ve başka bir nedenden dolayı da midemi bulandırıyor sunuz."

Tanis zırhının bilinçli olduğunu hatırlayınca yüzünü kapattı. Ellerinin arkasından "Evet," dedi.

Dash ellerini yavaşça indirdi, böylece burnunu onunkine sürtebilecekti. "Bir gün, değerli kraliçem, umarım siz de kendinize benim size verdiğim değer kadar değer verirsiniz." Sonra, onu büyük bir şaşkınlığa uğratarak, asasını kaldırdı ve güzel bir tılsıma dönüştürdü. Onun için bir bilezik ortaya çıkardı.

"Bizim krallığımızda, tek boynuzlu atlar aşık olduklarında, nihai güvenin bir işareti olarak asalarını sevgilileriyle değiştirirler." Kızın görmesi için bileziği havaya kaldırdı. "Tabii ki babam kendisinininkini başkasının tutmasına asla izin vermezdi. Ama ben babam değilim." Bileziği kızın bileğine taktı.

Tanis gözlerine inanamıyordu. Ona tamamen güveniyordu.

Ve o anda, karşılığında ona ne kadar güvendiğini fark etti. Onunla ölümü ararken tanışmış olması ve onun yerine kendisine hayat vermiş olması ne kadar komikti.

Sahip olmayı hayal bile edemeyeceği bir hayat. Mucizevi ve inanılmazdı.

Bir ejderha ve bir tek boynuzlu at.

Ejderha bedenini bir daha asla almasa bile, mutlak bir coşku içinde yaşayabilirdi.

Ve tüm bunlar eski Tanis'in asla yapmayacağı bir şeye cesaret ettiği için oldu. Geleceğinin peşinden gitti ve onu buldu.

Şimdi ihtiyacı olan tek şey bunu başaracak cesaretti.

"Seni seviyorum, Deciel Coeur de Noir." Siyah kalp, iblis ve tek boynuzlu at.

"Ve seni seviyorum, Tanis Dragomir. Şimdi ve sonsuza dek. Bir daha kimse seni incitemeyecek."

Bunun doğru olduğunu biliyordu çünkü hayatında ilk kez gerçek, kendini kanıtlamış bir şampiyonu vardı.

Bir şeyi fark ettiğinde sevinç gözyaşları döktü. İlk şampiyonu Davin onu Dash'e götürmüştü. Ölümünde bile kardeşi onu güvende tutmuştu.

Aptalca gelebilir ama Davin'in onu izlediğini ve onayladığını hissetti.

İlk defa gün ışığında bir geleceği vardı. Yalnızlık ve saklanma değil. Ve ne kadar korkutucu görünürse görünsün bu geleceği iki eliyle kucaklayacaktı.

CHAPTER 25

DAsh, Tanis, Halla ve Ryper, Ryper'ın Renata'nın cesedini muhafaza ettiği odada duruyorlardı.

Kalbi kırılmış olan Dash onun yanında diz çöktü. "Onunla bir kez daha konuşabilecek kadar özünün kalmasını umuyordum."

Tanis onun omzuna nazık bir el koydu. "Eminim onu ne kadar çok sevdiğini biliyordur."

"Kavgamızı hâlâ atlatamadım. Kastetmediğim şeyler söyledim."

Ryper Dash'in diğer tarafına geçti. "Boynuzunu kullanmayı denedin mi?"

"Ne?"

"Altın ve siyah. Şu anda sahip olduğun güçleri kimse bilmiyor. Onu çağırıp çağıramayacağını görmek için asanı kullan."

Ryper haklıydı. Asasının her iki renkten de güçleri olmalıydı. Dash'in tamamen bir tek boynuzlu at olmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. O yarı oni'ydi. Onun özünü çağırma yeteneğine sahip olabilirdi.

Tanis, Dash'in boynuz tılsımını bileziğinden dikkatlice çıkardı ve ona uzattı.

Güçlerini kullanarak asayı tam boyutuna kadar büyüttü. "İşte hiçbir şey."

Dash'in gözleri parlamaya başladığında Tanis dudağını ısırdı. Dahası, tıpkı onu insan yaptığında olduğu gibi boynuzdan kıvılcımlar çıkmaya başladı.

İlk başta hiçbir şey olmayacağını düşündü. Ancak kıvılcımlar bir gölgeye dönüştüğünde, onun genç bir kadın şeklini aldığını fark etti.

Renata'nın ruhu orada yavaşça tezahür etti.

Dash'inki gibi uzun siyah saçlarıyla ne kadar güzel olduğunu görünce nefesi kesildi.

Asil ve dengeli Renata sersemlemiş gibi etrafına bakındı. "Dash? Ryper?"

Dash titreyen bir sesle, "Hey, dart eşeği," dedi sevgiyle. "Seni özledim."

Dudaklarının kenarlarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Çok üzgünüm, Dash. Uyarılarını dinlememekle aptallık ettim. Zalim olmadığını biliyordum ve bunun için de özür dilerim."

"Hayır... sen kendin oluyordun ve bunun için sana bağırmamalıydım. Üzgün olan benim."

Bakışları onun asasına gitti ve kaşları keskin bir şekilde birbirine yaklaştı. "Boynuzuna ne yaptın?"

"Ben kırdım."

Başını iki yana salladı. "Bu kırık değil. Değişmişsin. Ve görünüşe göre asanı karıştırmışsın."

Dash kıkırdadı. "Benim her zaman kafa karıştırıcı olduğumu söyledin."

"Öyleydin. 'Hepsini öldür' ve 'herkesi koru'nun korkunç bir karışımı." Sonra bakışları Ryper'a kaydı. "Ben de seni seviyorum kardeşim. Dash'in ikizi olduğunu bildiğimi sana hiç söylemediğim için üzgünüm."

Ryper'ın çenesi gevşedi. "Nasıl?"

"Biri nasıl bilmez? İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz. Annem bana Dash'in bir ikizi olduğunu ve annesinin onu krallığında sakladığını söyledi. Bir gün buraya gelip babamın sevgisini benden çalacağından endişeleniyordu. Küçükken ikinizin de aynı olduğunu düşünürdüm... Ta ki Dash'le birlikte eve geldiğiniz güne kadar. Tenmaru'dan gelen kişi olduğunu hemen anladım."

"Keşke bildiğini bilseydim."

"Pişman olma, ağabey. İkiniz de." Bakışları Halla'ya kaydı. "Ya da sen, sevgili dostum. Ben de seni dinlemeliydim."

"Keşke o gece gideceğini bilseydim. Dash'e söyledim ve seni kurtarırdım."

Renata başını salladı. "Hiçbir şeyden pişman değilim," diye tekrarladı. "Ben seçimimi yaptım. Sadece hepinizi incittiği için üzgünüm."

Sonra Tanis'in bakışlarıyla karşılaştı. "En azından seninle tanışabildim. Keşke kardeş olabilseydik. Lütfen benim için kardeşlerime göz kulak ol Tanis. Onlara göz kulak olacak ve aptal olmalarını engelleyecek birine ihtiyaçları var."

Tanis buna güldü, ta ki bir şey fark edene kadar. "Adımı nereden biliyorsun?"

Renata gülümsedi. "Ben her zaman ailemin yanında olacağım. Beni görmeseniz bile, asla uzakta değilim." Ve böylece onlara bir öpücük gönderip gözden kayboldu.

Gözleri yaşlarla doldu. "Haklıydın, Dash. O nazik ve tatlı biri."

Ryper gözlerini sildi. "Her zaman değil. İnan bana, tanrıların sabrını sınavacağı anlar oldu. Ama evet. Çok değerliydi."

Dash Renata'nın vücudunun sol tarafına geçerken Ryper sağ tarafta durdu. "Onu Tatlı Çayır'ına uğurlamaya hazır mıyız?"

Ryper başını salladı.

Dudağını ısıran Tanis, Tatlı Çayır'ın hepsinin öldükten sonra gitmeyi umduğu tek boynuzlu at cenneti olduğunu biliyordu.

Halla onun yanına geldi ve elini tutarken ikisi de güçlerini kullanarak bedenini parçalayıp özünü evrene geri gönderdiler.

Cenaze gelenekleri onun alışık olduğundan çok farklıydı. Ejderhalar sevdiklerinin cesedini yeraltı mezarlarına taşımadan önce günlerce şölen düzenlerlerdi.

atalarıyla birlikte dinleneceklerdi. Ejderhaların sonsuza dek bozulmadan kalması şarttı.

Yakılma düşüncesi halkı için dehşet vericiydi.

Bu yüzden Davin'in kafatasını Marla'ya geri götürmesi gerekiyordu.

Ama önce bunu halletmeleri gerekiyordu. Bir tek boynuzlu atın isteyeceği son şey, bir ödül avcısının kalıntılarının herhangi bir parçasını büyü için kullanmasıydı.

Odadan çıktıklarında Naomi ve henüz eve dönmemiş olan elfler tarafından karşılandılar.

Çünkü Naomi, onlar Indara'ya giderken Dash'in tahtını güvence altına almak istiyordu. Ve elfler onun annesi olduğunu bilmedikleri için, Dash'in yokluğunda tahtı gasp etmeyeceği konusunda ona güvenmiyorlardı.

Böylece hepsi burada kaldı.

Artık Ryper'in Dash'in kardeşi olduğunu biliyorlardı ama annelerinin kim olduğunu kimse bilmiyordu.

Naomi başını onlara doğru eğdi. "Bitti mi?"

Başlarıyla onayladılar.

Dash kolunu Tanis'in omuzlarına doladı. "Ejderha avcısının icabına bakacağız ve sonra Indara'ya gideceğiz. Uzun sürmez."

Baldur Dash'e sırtarak baktı. "Başınıza kötü bir şey gelsin demiyorum ya da dilemiyorum efendim. Ama eğer... diyelim ki oldu. Varis kim?"

Dash onun sorusu karşısında homurdandı. "Ryper."

Geri adım atan Baldur'un yüzündeki tüm renk soldu. "Ciddi misin?"

Ryper sırttı. "Güzel. Her zaman kral olmak istemişimdir." Arkasını döndü ve Dash'e göz kırptı. "Sanırım ilk kanunum elflere işkence etmek olacak."

Dove ona sırttı. "Hiç komik değil."

Ryper ona alaycı bir bakış attı. "Sen sayılmazsın, Dove. Ayrıca, sen sadece yarı elfsin."

"Bana öyle söylüyorlar," dedi Dove sert bir sesle. "Her iki açıdan da."

Dash onları görmezden gelerek Tanis'i ejderha avcısının hapsedildiği zindana giden koridora doğru çekti.

Soğuk ve nemli bir yerdi. Tanis pis kokunun bir kısmını bastırmak için elini burnuna götürdü. Dash'e bu kokunun ne olduğunu soracaktı ama gerçekten bilmek istemiyordu.

Bir köşeyi döndüklerinde Dash adımının ortasında dondu kaldı. "Bir sorun mu var?"

İçine bakmak için hücrelerden birine giderken tek kelime etmedi. "Keryna?"

Kirli ve yırtık **p ı r t ı k**, her tarafı yara bere içinde, parmaklıklara doğru koştu. "Majesteleri? Beni serbest bırakmaya mı geldiniz?"

Dash tek kelime etmedi ama çenesindeki öfkeli tikten Tanis onun kendisini serbest bırakmaya niyeti olmadığını anladı.

Onu öldürmek, belki. Gitmesine izin vermek.

Asla.

Dash tek kelime etmeden sertçe döndü ve Tanis'i Fort adlı insanın tutulduğu hücreye götürdü.

Fort da en az Keryna kadar umutlu görünüyordu. "Majesteleri! Yaşıyorsunuz!"

"Senin sayende değil."

Bu onun kirli yüzündeki neşeyi alıp götürdü. "İdam mı edileceğim?"

Dash ona baktı. "Onun kaderi senin ellerinde, aşkım. Ne isterseniz yaparım."

Tanis onun hayatını istemek için o kadar çok zaman harcamıştı ki, neredeyse kendi hayatını yok etmesine izin verecekti.

Ama nefret etmek istediği bu sefil adama bakarken, aslında onun için üzülüyordu. Onlara anlattığına göre, brownie ortağı Dreama onu terk etmişti. Bink ölmüştü.

Fort yalnızdı.

Ne kadar sorun çıkarmış olursa olsun, Davin'i öldüren o değildi. Onu incitmek hiçbir işe yaramazdı. Ne de olsa kibirli, palavracı bir aletti.

Gübre fiyatına değmezdi. Ve bundan sonra, onu bir daha asla düşünmeyecekti.

"Onun kemiklerinde hayat olduğu sürece yaşayamayacağımı düşünmüştüm. Şimdi..." Derin bir iç çekti. "Onun ne kadar önemsiz olduğunu anlıyorum. Onu serbest bırakın."

Dash'in çenesi gevşedi.

"Ama Licordia'da değil," diye ekledi. "Thassalia'da serbest bırakılmalı."

"Hayır!" Fort'un nefesi kesildi. "Beni öldürecekler!"

Olabilir. Ama bu onun sorunu ya da endişesi değildi.

Dash onun elini öptü. "Kraliçem konuştu." Asasını salladı ve güçlerini kullanarak Fort'u savaştan sonra kaçtığı Meara'nın sarayına götürdü.

Meara kendini güvende sanıyordu ama değildi. Hem de hiç.

Günleri sayılıydı, sadece bunu bilmiyordu.

Sonra Dash onunla yüzleşmek için döndü. "Bana bir iyilik yapar mısın, Tanis? Lütfen yukarı dön ve Ryper'ı buraya gönder."

Ryper'ı neden zindanda istediğinden şüphelenirken içinden kötü bir his geçti. "Onunla birlikte dönmemi ister misin?"

"Lütfen yapma."

Oh, evet. O haklıydı. Keryna için korkunç bir şey planlamıştı.

Ama adamın kendine göre nedenleri vardı ve kadın buna karışmayacaktı. Onu yanağından öptü ve merdivenlere yöneldi.

Dash ilk tanıştığı canavardan bu yana uzun bir yol kat etmiş olsa da, hâlâ kat etmesi gereken uzun bir yol vardı.

Yine de bu konuda onu yargılamayacak ve intikamından dolayı ona kızmayacaktı.

Böylece yukarı döndü ve Ryper'ı buldu. "Dash'in sana zindanda ihtiyacı var."

Gerçekten soldu. "Neden?"

"Hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey için."

Ryper şüpheli görünüyordu ama yine de kardeşinin yanına gitti.

Tanis onları beklerken kayınvalidesinin kendisine doğru geldiğini gördü.

Yüzündeki ve fırtına mavisi gözlerindeki o yoğun bakış, omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Bir sorun mu var Majesteleri?"

Naomi gülümsedi ve gözleri anında dostça bakmaya başladı. "Hayır ama sana bir hediye vermek istiyorum." Ona küçük bir tahta kutu uzattı.

Altınla işlenmiş ve ağır bir şekilde oyulmuş, zarifti. Böylesine güzel bir hediyeye sahip olduğu için onur duyuyordu. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Cık cık etti. "Kutuyu aç, aptal kız."

Tanis kapağı kaldırdığında içinde küçük bir şişe sarı sıvı buldu. "Nedir bu?"

Naomi omzunun üzerinden kardeşine baktı. "Senin için bulduğumuz bir şey."

"Bu bir düşün hediyesi." Marthen gülümsedi.

Bu onu biraz daha gerginleştirdi. "Bununla ne yapacağım?"

"İç şunu." Naomi şişenin kapağını açtı ve ona uzattı.

Tanis tereddüt etti. Dash'e sonsuz güven duysa da, ailesinin geri kalanı hakkında o kadar emin değildi. Bu zehir olabilir miydi? Bunu bilmesine imkân yoktu.

Ama yapmak istediği son şey onları aşağılamaktı.

Beklentili görünüyordlardı. Tehlikeli değil. Belki iyi olur...

Cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak içkiyi dudaklarına götürdü ve hızla içti. Acı ve iğrenç olan bu şey yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Bleh!"

Naomi gülerek şişeyi onun elinden aldı ve kutuya geri koydu.

"Az önce içtiğim şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?" Tanis daha sözlerini bitirmemişti ki midesi guruldamaya başladı

ve kramp girdi. Birden kendini hasta hissetti.

Korkunç derecede hasta.

Bana ne yaptılar?

Gözlerini kocaman açarak dışarıdaki avluya açılan kapıya doğru koştu.

Kusacaktı. Bunu biliyordu.

Tanis kapıdan içeri zar zor girebildi. Geçirmeden mi?

Evet, işte buydu. Geçirdi.

Bir an sonra kocaman olmuştu. Hayır... kocaman değildi.

O bir ejderhaydı!

Saraya bakarken gözleri buğulandı ve kimseye zarar vermemek ya da hiçbir şeyi yok etmemek için kuyruğunu kaldırmaya dikkat etti.

O bir ejderhaydı! İçine sevinç yayıldı. Ta ki...

Gerçeklik vahşi bir ısırlıkla içine battı. Eğer bir ejderha olsaydı, Dash olamazdı.

Hayır. Hayır. Hayır! O anda bunu istemediğini anladığında panik onu tüketti. Onu kaybetme pahasına değil.

"Nefes al Tanis," dedi Naomi yerden. "Gözlerini kapat ve yeniden insan olmayı dile."

Neyi? Neden?

Bundan tam olarak emin olmasa da kraliçenin önerdiği gibi yaptı. Ve bir an sonra, tekrar insan bedenindeydi.

Ruhunun derinliklerine kadar şok olmuş bir halde kollarını yukarı kaldırdı ve ejderha olmadan önce giydiği mavi eteği gördü.

Naomi onun sırtını sıvazladı. "Tek boynuzlu bir at nasıl değişebiliyorsa, sen de değişebilirsin. Bu bizim düğün hediyemiz."

Bekle... Düşündüğü şeyi mi söylüyorlardı? "Ben bir şekil-değiştirici miyim?"

Marthen ona gülümsedi. "Sayılır. Başlangıçta tek boynuzlu atları değiştiren büyünün aynısı. Bunun büyüsünü eski bir arşivde bulduk. Sadece ejderha ya da insan olabilirsin.

Ancak bugünden itibaren şekil seçimi tamamen size aittir."

Önce ona sonra da Naomi'ye sarıldı. "İkinize de çok teşekkür ederim!"

Naomi onun saçlarını düzeltti. "Sana söylediğim gibi, Deciel'e benim için iyi bakarsan birçok hediyeye sahip olacaksın. Ama seni bir konuda uyarmalıyım."

"Yani?"

"Hamileyken vites değiştirirken dikkatli olun. Bebeğinize zarar vermek istemezsiniz."

"Hamile değilim."

"Henüz değil." Marthen sırttı. "Ama senin olacağın bir gelecek biliyorum."

Bekleyemedi.

Dash ve Ryper onlara katıldığında Tanis hâlâ onlara teşekkür ediyordu.

Her ikisinde de biraz tedirgin edici olan çelik gibi bir kasvet vardı.

"Indara'ya dönmeye hazır mısınız?" Dash sordu.

Belki de. Onun şu anki ruh halinden o kadar da emin değildi. "Sanırım öyle."

Onun rahatı için tasarlanmış süslü bir eyer ve dizginlerle tamamlanmış tek boynuzlu at formuna büründü.

Ryper onu kaldırdı ve eyere oturttu.

Adamın elindeki kan lekesini gözden kaçırmadı.

Ne de gözlerindeki memnuniyet ifadesi.

Dash, "Elimizden geldiğince çabuk döneceğiz," dedi.

Ryper başını ona doğru eğdi. "Siz dönene kadar isyanlarınızı bastıracağım."

Dash iç çekti. "Teşekkürler."

Grup geri çekildi, böylece Dash uçarak eski evine doğru yol alabildi.

Yalnız kaldıklarında Tanis onun boynuna eğildi. "Keryna'yı sorayım mı?"

"Muhtemelen Değil. Yeterli o için Söyle, o olmaz sonsuza dek başkalarını manipüle edemeyecek."

"Yeterince adil." Onu hiç suçlayamazdı. Davin'in ölümünden Fort sorumlu olsaydı, muhtemelen o da aynı kaderi paylaşıacaktı.

Hayır... daha kötü biriyle karşılaşabilirdi.

Ve Licordia'dan çok uzak olmayan Pyrigian Toprakları'nın eteklerine ulaşana kadar ikisi de bir daha konuşmadı. Dash onun yanına indiğinde Keegan onları orada bekliyordu.

"İkinizin hemen arkamda olduğunuzu sanıyordum?"

Tanis attan indi. "Özür dilerim. Bir işim çıktı." Ejderha bedenine bürünmeden önce Dash'ten uzaklaştı.

Dash geri çekildi ve ona baktı. "Birisi bir sır saklamış."

"Pek sayılmaz. Sen ve Ryper'ı beklerken Naomi ve Marthen bunu bana verdi."

"Ah."

Kardeşinin kafatasını Keegan'dan aldı, sonra bir savaş
çılgılığı attı.

Birkaç dakika içinde Marla'nın babasının askerleri onları kuşattı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu grubun komutanı, etraflarında tehditkâr bir daire çizerek yürürken.

"Ben Prenses Tanis Dragomir-"

Dash boğazını temizleyerek ona artık bir prenses olmadığını hatırlattı.

"Ve Licordia'nın Yüce Kraliçesi Tanis Coeur de Noir.
Indara'nın Naip Kraliçesi için bir hediye getirdim."

Marla ancak o zaman erkeklerin arasından sıyrıldı ve baldızının da grupta birlikte geldiğini fark etti. "Tanıs? Bu gerçekten sen misin?"

Onu görür görmez başını salladı, sonra da Marla'nın Davin'in kafatasını görebilmesi için ön patilerini uzattı. "Onu sana ve çocuklarına geri vereceğime söz verdim." Ardından Tanis, babasının kafatasını tutan Keegan'a döndü. "Babamın vahşice alınan kafasını da."

Nefes nefese kalan Marla kısa bir süre durdu. "Demek doğruymuş. Kralı gerçekten öldürmüşler."

Tanis başını salladı. "Davin'i öldüren Reva'ydı. Ragna babamızı öldürdü."

Marla'nın bakışları önce Dash'e, sonra tekrar ona döndü. "Ve tacım için bana meydan okumaya mı geldin?"

Tanis başını salladı. "Bakmam gereken kendi evim var ve hemen oraya dönmek niyetindeyim. Ben sadece sana verdiğim sözü yerine getirmek için geldim."

Marla Davin'in kafatasını aldı ve göğsüne bastırdı. Gözlerindeki minnettarlık yakıcıydı. "Burada her zaman hoş karşılanırsın Tanis. İhtiyacın olursa krallığım senin evin."

"Teşekkür ederim. Ama tek istediğim kocama sadakat yemini etmen."

"Koca mı?" Marla etrafındaki ejderhalara baktı.

Dash onun dikkatini çekmek için boğazını temizledi.

Marla'nın nefesi kesildi. "Bağışlayın beni, efendim. Sizi orada görmedim." "Her şey yolunda. Kimsenin üzerime basmadığına sevindim."

Bunun üzerine gülümseyen Tanis insan bedenine geri döndü. "Sana iyi şanslar diliyorum kardeşim. Babam ve kardeşim adına adaletin yerini bulduğunu göreceğini biliyorum." Ama buna tanık olmak istemiyordu. İyi ya da kötü, Reva ve Ragna onun kız kardeşleriydi.

Yaptıkları şey için onlardan nefret etmesi gerekirken, etmedi. Onlar olmasaydı, tek boynuzlu atıyla asla tanışamayacaktı.

Marla, Dash'in önünde eğildi. "Hintliler sonsuza dek sadıktır, Majesteleri."

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

Marla Tanis'e gülümsedi. "Mutlu ol, küçük kardeşim. Tanrılar sana yavrularla dolu bir yuva bahşetsin."

"Teşekkür ederim, Marla. Tanrılar yüzünüze gülsün ve sizi güvende tutsun."

Ve böylece Dash onları eve götürdü.

ÇOK KONUŞMADILAR ve neyse ki o kadar uzun bir yolculuk değildi. Ama Indara'yı Licordia'dan ayıran Rüzgârlı Geçit sularının üzerinden geçtikleri için güzel bir yolculuktu.

Tanis küçük bir yavruyken, Licordia ile ortak sınır olduğu için yasak olan bu bölgenin üzerinden uçmayı hayal etmişti ve babası tek boynuzlu atların ateşkesi bozmasından hep korkmuştu.

Buradaki rüzgârların bir ejderhanın kanatlarını güçlendirdiği söylenir.

Bu yolculuğu bir başkasının sırtında yapacağını hiç düşünmemişti. Ama sorun değildi. Zerre kadar umursamadı.

Aslında Dash her şeyi daha iyi yaptı.

Eve vardıklarında Ryper gerçekten de somurttu. "Kendimi soyulmuş hissediyorum. Sen yokken tek bir elfi bile hırpalayamadım. Hepsi uslu durdu."

"Bunu atlatacaksın. Ayrıca, Tova ya da çocuklarından birinin isyan çıkarabileceğinden eminim."

Ryper güldü. "Chrys nerede? Bu işte iyidir." Dash başını salladı. "Onu henüz rahatsız etmeyin." "Neden?"

"Daha işimiz bitmedi kardeşim."

Ryper'ın ifadesi ciddileşti. "Meara."

Dash başını salladı. "Şimdilik krallığının onu koruduğunu düşünüyor."

Ryper'ın bakışlarındaki ateş geri döndü. "Sonunda bir sentorun derisini yüzebileceğimizi mi söylüyorsun?"

"Uzun zaman oldu. Ama evet. Bir sentorun derisini yüzeceğiz. Xaydin'i bulmak için Chrys ve Ronan'a ihtiyacım var. Bir anlaşmayı bozma vakti geldi."

CHAPTER 26

ÜÇ HAFTA SONRA

Ronan, Sagaria sınırında bulunan Vaskalya tavernasına girdi. Vaskalia trollerin, **devlerin** ve devlerin ana krallığıydı. Sagaria bir kral tarafından yönetiliyordu.

Sidhe Mahkemesi.

Wounded Whelp tavernasının binasının bir yarısı Sagaria'da, diğer yarısı ise Vaskalia'da bulunuyordu. Sınırları tam ortasından geçiyordu. Sonuç olarak, her iki krallık ve oradan geçen diğer yaratıklar için bir sığınaktı.

On Üç Krallık'ta Xaydin'in ikamet edebileceği onca yer varken, burası olmalıydı.

Hayal edilebilecek en ölümcül müşterilerin bulunduğu, çamur içinde pis bir delik.

Tabii ki, Xaydin burayı kir alıyor olacaktı.

Ronan, babası öldürülmüş eski bir veliaht prensten neden başka bir şey beklesin ki?

Ve kapüşonunu indirdiği anda hedefini gördü.

En uzak köşede, sırtı duvara dönüktü. Xaydin'i gözden kaçırmak imkânsızdı. Simsiyah saçları- loş ışıktaki mavimsi bir renk alıyor ve giydiği süslü deri zırhla uyum sağlıyordu. O sert- yontulmuş yüz hatları genellikle her kadının ve bazı erkeklerin ona doğru yönelmesine ve kendilerini kaybetmelerine neden olurdu.

Ta ki onun pek espri anlayışı olmadığını ve hiç arkadaş istemediğini fark edene kadar.

En azından yabancıların arkadaşlığı değil.

Başını kaldırıp Ronan'ı gördüğü anda gözleri kıpkırmızı oldu.

"Ne istiyorsun, Ro?"

Giriş yok. Sadece iş. Bu Xaydin'di. "Hoşuna gidecek bir şey."

Xaydin alay etti. "Bu o a güçlü küçük Listeve bu konuda konuşmak yok."

Ronan onun karşısına otururken güldü. "Biliyorum. Ama Dash'in isteyeceği bir iyilik var."

Xaydin fincanını boşalttıktan sonra arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dinliyorum."

"Öldürmenizi istediği bir adam var."

Simsiyah bir kaş kuzeye doğru fırladı. "Şimdi gerçekten dinliyorum."

"Dash, Meara'nın peşinden gitmek istiyor. Üzerinde anlaşmaları olan aşaswere'i infaz etmeni istiyor."

Yüzüne yavaş, şeytani bir gülümseme yayıldı.

"Tamamdır." "Daha fazla bilgiye ihtiyacın yok mu?"

Xaydin başını salladı. "Aşaswere öldürmek için yaşıyorum. Çok kısa eğlence listemin en başında yer alıyor." Ve bu sözlerle ayağa kalktı, masaya bozuk para attı ve kapıya yöneldi.

"Bu kadar mı?"

Xaydin kapıya doğru döndü ve siyah pelerininin kapüşonunu kaldırdı. "İşim biter bitmez kafasını ona göndereceğim."

EPILOGUE

Meera ne yapacağını düşünürken ofisinde volta atıyordu. Kumar oynamış ve kaybetmişti.

Ve onun için geleceklerdi.

Sadece Dash değil, Licordia'yı ele geçirmek için yaptığı ilk girişimden kurtulan herkes.

Lanet olsun.

Ama önce, Dash'le yaptığı anlaşmayı elinde tutan aþaswere iblis'ini bulması gerekiyordu. O iblis yaşadığı sürece, Dash onun topraklarına bir orduyla ya da onun daveti olmadan giremezdi.

Eğer o piçi tanıyor olsaydı, ki tanıyordu, Dash iblisi öldürmeleri ve aralarındaki anlaşmayı sona erdirmeleri için suikastçılarını çoktan göndermiş olurdu.

Kabul, birini öldürmek neredeyse imkansızdı. Ama tamamen imkansız değildi.

Müttefik dediği o kalıntıların beceri ve yetenekleriyle, içlerinden birinin bir aþaswere'yi öldürebileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Tek umudu onu bulup burada, Dash'in ulaşamayacağı bir yerde tutmaktı.

Casusları arıyordu. Şimdilik bir şey yok.

Kapısı çalındı.

"Girin."

Beklendiği gibi, Adsel'di. Ama pek memnun görünmüyordu. "Sorun nedir?"

"Casuslarımızdan başka rapor yok. Bulunmuş ve öldürülmüş olabileceklerini düşünüyoruz."

"O zaman daha fazlasını gönder," diye tersledi.

"Evet, kraliçem." Kapı aralığında duraksadı.

"Başka bir şey var mı?"

"General Ferox'u soruyordu. Onu kurtarmaya çalışmayı planlıyor muyuz?"

Meara bu düşünceyle alay etti. "Beni hayal kırıklığına uğrattı. Bırakın tek boynuzlu atlarla birlikte çürüsün."

"Çok iyi, kraliçem." Kapıya doğru ilerledi.

"Bekle, Adsel."

Hemen durakladı. "Evet?"

"Ferox'un peşine kiralık bir suikastçı gönderin. Ondan bilgi almaları isteyeceğim son şey."

Adsel'in gözleri onun emrinin vahşiliği karşısında irileşti ama fikrini kendine saklayacak kadar da akıllıydı. "Emredersiniz kraliçem."

Meara onun hakkında ne düşündüğünü umursamadı. Onun işi hizmet etmektir.

Oğluna gelince.

Bir dereceye kadar üzüntü hissetti ama hayal kırıklığı bu üzüntüyü bastırdı. Ferox başarısız olmayacağını çok iyi biliyordu.

Onun yerini almak için can atan altı erkek kardeşi vardı. Şimdi sıra, onun tahtına layık olup olmadıklarını ona göstermelerindeydi.

TANIS, Dash'le birlikte yatakta uzanmış, gün ağarırken duvarlarına gölgeler düşüyordu. Dün kız kardeşlerinin idam edildiği haberini almışlardı.

Hâlâ acıyor. Ama çoğunlukla ihanet yüzünden.

Onları bu kadar çok seven ebeveynlerine ve kardeşlerine nasıl düşman olabildiklerini asla anlayamayacaktı. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

"Ne düşünüyorsunuz kraliçem?"

Hastalıklı düşüncelerini bir kenara bırakıp ona gülümsedi. "Ben de çocuklarımızı merak ediyordum. Ejderha mı yoksa tek boynuzlu at mı ya da ikisi birden mi olacaklar?"

"Söyleyemem. Ryper ve ben yarı oniyiz ve boynuzlarımız yok."

"Senin bir tane var," diye hatırlattı ona.

Güldü, sonra elini anatomisinin belli bir bölgesine doğru çekti. "Ne zaman yanımda olsan iki tane."

Onu kavrayıp verdiği zevkin yakışıklı yüz hatlarında oynasmasını izlerken yaptığı şakaya gözlerini devirdi.

Pencereye ani bir vuruş onları böldü.

Dash, gelenin Ronan ya da Chrys olduğunu anlayınca hırladı. "Bu beni kötü bir ruh haline soktu."

Onun berbat kelime oyununa güldü.

Yataktan kalkıp bir bornoz giydi ve pencereye gittiğinde Ronan'ı orada buldu. "Ne?"

"Böldüğüm için özür dilerim." "Hayır, değilsin."

Ronan'ın şahin formundayken bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama gerçekten sırttı. "Hayır, sırtıtmıyorum. Çünkü sen rahat rahat uzanırken ben kuş kesemi donduruyorum."

"Ben sizin kralınızım, biliyor musunuz?"

"Biliyorum. Ama ben senin için öldüremeyeceğin kadar değerliyim... şimdilik."

Dash sinirli bir şekilde iç çekti. "Ziyaretinizin bir anlamı var mı?"

"Var. Xaydin'i buldum."

Bu onu olması gerekenden daha fazla sevindirdi.

"Aþaswere'nin peþinde mi?"

"Gerçekten de öyle. Onu daha önce hiç sersemlemiş görmemiştim. Aslında beni korkuttu."

"Evet. Hayranı değil."

"Neden olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Dash omuz silkti. "Onları öldürmek onun mesleği."

Ronan titredi. "Her neyse, doğru abaswere'i bulup idam ettikten sonra kafasını sana göndereceğini söyledi."

"Güzel. Teşekkürler, Ronan."

"Benim için zevkti." Uzaklaşmaya başladı, sonra durakladı. "Bu arada, Xaydin'in izini sürerken yaşlı bir adama rastladım."

"Ve?"

"Onu insan yaptığın için sana 'teşekkür ederim' dememi istedi." Dash şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

"Adı Thomas Drake'ti. Gryphon olduğu zamanlarda seninle bir anlaşma yaptığını ve senin onu vazgeçirmeye çalıştığını söyledi. Pişman olmadığını bilmeni istedi."

Hah. Dash'in duymayı beklediği son şey buydu. Bilinmeyen nedenlerden ötürü, Drake'in dışarıda bir yerlerde kin tutmadığını bilmek ona iyi hissettirmişti.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Ronan bu kez havalandı.

Hâlâ şaşkın olan Dash döndüğünde Tanis'in birkaç adım ötede durduğunu gördü.

"Thomas Drake insan yaptığınız adam mıydı?"

"Öyleydi."

Bu onu gülümsetti. Ta ki pencereden dışarı bakana kadar. "Yani, Meara ile savaşa mı gidiyorsun?"

"Hepimiz Meara ile savaşa gidiyoruz. Ama şu anda düşünmek istediğim şey bu değil." Tanis'e doğru uzandı.

Eliyle onun bileğini yakaladı. "Bu kararı vermeden önce bilmen gereken bir şey var."

Kadının sesindeki uyarı notuyla kalbi küt küt atmaya başladı. "Ne?"

Elini karnına götürdü. "Ben hamileyim." Sevinç içinde yırtıldı. "Emin misin?"

Başını salladı. "Annen bunu doğruladı."

Buna inanamıyordu.

Hamile.

"O halde krallıkları güvence altına almak için daha da büyük bir nedenim var."

"Unutma Dash, çocuğumuzu tek başıma büyötmek istemiyorum. Bebeğın bir babaya ihtiyacı olacak."

"Ve ben de gelmiş geçmiş en iyi baba olacağım."

Tanis bu sözler karşısında gülümsedi. Ciddiydi. Ve eğer kocalıkta olduğu gibi babalıkta da yarı yarıya başarılı olursa, çocukları çok şanslı olacaktı.

Onu kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. "Barışı yeniden sağlayacağım, Ejderha."

Ondan ya da geleceklerinden hiç şüphesi yoktu. Barış.

Mutluluk.

Aile.

Bundan emin olacaktı.

ALSO BY SHERRILYN KENYON

(LISTED I N C CORRET READI NG)ORDER

MITLER VE KANUNSUZLAR

[Ateş ve Büyü Evi](#)

NICK CHRONICLES

[Sonsuzl](#)

[uk](#)

[Yenilmez](#)

[Infamous](#)

[Inferno](#)

[Illusion](#)

[Instinct](#)

[Invision](#)

[Intensity](#)

ATEŞİN GÖLGELERİ

[Sabotaj](#)

[Son Noel Vahşisi](#)

[Simi](#)

LİG

Gecenin

Doğuşu

Ateşin

Doğuşu

Buzun

Doğuşu Ateş

ve Buz

Gölgelerin Doğuşu

Sessizliğin Doğuşu

Pelerin ve Sessizlik

Öfkenin Doğuşu

Meydan

Okumanın

Doğuşu

İhanetin
Doğuşu
Efsanenin
Doğuşu

İntikamın Doğuşu

Kanın Doğuşu

Belanın Doğuşu

Karanlığın Doğuşu

BİRLİK: YIKIM ARİFESİ

[Yıkım Arifesi Kandan](#)

[Doğdu](#)

Yıkım Arifesi

KARANLIK AVCI

Gece Zevkleri Gece

Kucaklaşması

Şeytanla Dans

Gecenin Öpücüğü

Gece Oyunu

Karanlığın Kılıcı

Karanlığın

Şövalyesi Geceyi

Ele Geçir Gecenin

Günahları Geceyi

Serbest Bırak

Aydın Karanlık Yüzü Rüya

Avcısı

Devil May Cry

Gece Yarısı Açıkken Rüya

Kovalayıcı

Acheron

Sessiz Bir Gece

Rüya Savaşçısı

Kötü Ay

Yükseliyor

Merhamet Yok

İntikam The

Guardian

Karanlık Avcısı Yoldaşı Zamansız

Zaman

Styx
Dark
Bites
Hiç Kimsenin Oğlu
Dragonbane
Dragonmark
Dragonsworn
Stygian

ÖLÜ ADAMIN HAÇI

Yürüyen Ölüler
Ölüm, Ölümün
Kapısında Pazarlık
Yapmaz

AVALON'UN LORDLARI

(Kinley MacGregor olarak yazılmıştır)

Karanlığın Kılıcı
Karanlığın Şövalyesi

BAĞIMSIZLAR & KOLEKSİYONLAR

[Karanlık Yerler](#)

ABOUT THE AUTHOR

New York Times'ın 1 numaralı ve uluslararası çok satan yazarı Sherrilyn Kenyon'ın en iyi yaptığı şey, tüm zorluklara meydan okumaktır. Çocukken yaşadığı aşırı yoksulluktan bir bebekle evsiz bir anne olmaya kadar yükselen yazar, Paladinler olarak bilinen ve binlerce hayranı türlere meydan okuyan sayısız serisinden dövmeleri gururla taşıyan sadık hayran kitlesiyle dünyanın en popüler ve etkili yazarlarından biri haline geldi (hem yetişkin hem de genç yetişkin kurgusunda).

İlk kitabının 1993 yılında henüz üniversitedeyken piyasaya çıkmasından bu yana, manga ve grafik romanlar da dahil olmak üzere tüm format ve türlerde New York Times listesine 80'den fazla roman yerleştirdi ve dünya çapında 70 milyondan fazla kitabı basıldı. Güncel serileri arasında şunlar bulunmaktadır:

Dark-Hunters®, Chronicles of Nick®, Deadman's Cross™, Black Hat Society™, Nevermore™, Silent Swans™, Lords of Avalon® ve The League®.

Yıllar içinde, Lords of Avalon® romanları Marvel tarafından uyarlandı ve Dark-Hunters® ve Chronicles of Nick® New York Times'ın en çok satan manga ve çizgi romanları ve 1 numaralı en çok satan yetişkin boyama kitaplarıdır.

QueenofAllShadows.com ve www.facebook.com/mysherrilyn adreslerinde ona ve Şövalyelerine çevrimiçi olarak katılın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.